

Giới thiệu Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu

Cuộc sống đang bình thản trôi qua, chắc hẳn cũng không ai muốn biến đổi quá nhiều, cũng không thể biến đổi theo hướng tiêu cực, cũng không quá mức phải bị thảm nhưng nữ chính trong truyện Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu dường như lại chịu uly khuất rồi.

Đây là truyện xuyên không có pha chút ngôn tình, lối văn của tác giả Dạ Từ Vũ khá gần gũi với bạn đọc, lối viết cũng không quá cầu kì, nhưng lại không đơn điệu, đôi lúc lại đem đến tiếng cười giải trí cho bạn đọc.

Tiểu Đậu Từ rất hận tên của nàng nha, chẳng nhẽ cả đời đã định cùng với chữ “Đậu (đầu)” không thoát khỏi quan hệ sao? Ác, nói là số mệnh đã định ai tin chứ?

Nàng muốn phản kháng, nàng muốn nhàn hạ, nàng muốn làm ruộng, làm ruộng, làm ruộng!!! Kết quả...???

Dường như nàng bị người ta coi thành cánh đồng mà gieo trồng, mùa xuân gieo mạ mùa thu hoạch, bận chết đi được!

Vậy nàng phải làm gì để đầu chơi lại số mệnh đây, có thể hay không thành toàn cho chính mình. Cùng theo dõi truyện của Tiểu Đậu Từ nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô Nương Xui Xẻo

Thiên Khải đã bước đầu ổn định triều cương được ba năm, chiến loạn đã phá hủy nhiều thành phố cùng làng mạc, bách tính đã phải trải qua những tháng ngày cực khổ giờ lại càng gian nan hơn. Giữa trưa, thôn Lý Từ trong phạm vi mười dặm của Mai Hà trấn, những người nông dân vừa kết thúc công việc đồng áng buổi sáng đang tụ tập trở về thôn, vừa về đến cổng thôn liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Lúc mọi người còn đang sững sốt, một tiểu cô nương khoảng hơn mười tuổi vừa hoảng hốt chạy ra ngoài vừa kêu lên: “Nương ơi, cha ơi, không xong rồi, tam tỷ lại phát điên, cần Lưu đại tẩu đến chặn cả máu rồi.”

Lý Trương thị từ xa nghe thấy thanh âm của đứa con thứ tư, nàng khẩn trương la lên: “Thật không thể không lo, không phải đã bị nhốt trong chuồng bò sao lại còn chạy ra gây sự được hả?” Nàng mặc kệ trương phu cùng hai con trai đi phía sau, vội vã chạy về nhà trước.

Lý Tam Căn chau mày, hần giậm chân thờ dài, sao con gái ngoan ngoãn lại đột nhiên trở nên ngốc nghếch. Không chỉ ngốc, còn hơi điên nữa, hơi một tí là đánh, là cắn người.

“Cậu Tam sao còn chưa về xem thế nào, cẩn thận không con gái cậu cắn luôn cả Tam tẩu đó...” Trong lời nói có chút mùi phẩn, Lý Tam Căn liếc mắt nhìn đứa cháu dâu Trang Từ, vung tay chạy vội về nhà.

Trong nhà đang vô cùng huyên náo, đứa con gái Đậu đỏ tóc tai bù xù lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn có những vết xanh tím, nàng liều chết túm chặt lấy cánh tay phải mập mạp của Lưu đại tẩu, cứ cắn không chịu nhả.

Lưu Trương thị đứng phía sau nắm lấy eo của nàng kêu lên: “Bà trẻ của tôi ơi, làm cái gì thế, mau buông tay...”

Đậu đỏ hừ hừ trong miệng vài tiếng, nhưng không buông tay cũng chẳng nhả răng.

Tiểu Nha Từ đứng bên cạnh khóc nức lên. “Tam tỷ ơi..., nương ơi...”

Mà Lưu đại tẩu kia một bên kêu trời kêu đất, một bên mắng chửi: “Đồ đi nhà người là chó à, mau buông ra cho ta, buông ra...” Nàng vừa nói vừa động tay véo mạnh vào cổ Đậu đỏ, nhưng cho dù nàng dùng sức thế nào bé gái kia cũng nhất quyết không nhả răng.

Lý Tam Căn đứng bên cạnh mà thấy thật xót xa, Đậu đỏ có ngốc thì cũng là con gái mình, mà Lưu đại thâm kia lại véo mạnh như vậy hỏi làm sao hần chịu được. Vì vậy đi đến trước mặt ba người đang lôi kéo nhau, hần đưa tay kéo Đậu đỏ ôm vào trong ngực, nói: “Nha đầu kia, buông ra cho ta!” Khí lực của hần lớn, thoáng cái đã đem Đậu đỏ kéo ra.

Nhưng nha đầu này tính tính lại quật cường đập loạn cả lên không chịu thua, tuy bị ôm vào trong ngực Lý Tam Căn, thế nhưng cũng lưu lại vài dấu răng thật sâu trên cánh tay của Lưu đại tẩu. Da còn bị xước, chảy máu không ngừng.

“Chết người a, đau chết rồi rồi!” Lưu đại tẩu vốn đang định làm ầm lên, thế nhưng nhìn thấy Đậu đỏ tuy đang bị ôm trong ngực Lý Tam Căn nhưng vẫn còn sức mà giãy dụa nên không dám đứng ở đó, cuống quýt chạy ra thật xa rồi mới đặt mông xuống đất khóc tu tu.

“Bất nạt người, Lý gia các người cư nhiên thả nha đầu điên kia ra cắn người!”

Trương thị rút mồ hôi hột, nàng cười xòa đi ra ngoài nói: “Đây... cánh tay của Lưu đại tẩu còn đang chảy máu kìa, không bằng ta đi mời đại phu về khám cho tẩu xem thế nào?”

Lưu đại tẩu giờ giờ cánh tay lên nói: “Sao còn không mau đi, muốn đau chết ta sao?”

Trương thị gọi đứa con cả Đại Trụ nói: “Còn ngờ ngác ở đây làm gì, mau đi mời Lưu Hành Giác tới.”

Lưu Hành Giác ngủ ở gần đó, thời trẻ đã từng theo học thuật Kỳ Hoàng của một đại phu vân du tứ hải, tuy chỉ học có vài ngày, không quá cao minh nhưng may mà tiền khám bệnh cũng rẻ nên trẻ con trong làng đứa nào bị sốt thường đến tìm hắn.

Lưu đại tẩu nghe thấy liền không đồng ý, hét lớn: “Tìm Lưu Hành Giác làm gì, muốn tìm cũng phải tìm đại phu tốt trên trấn, au ui, đau chết mất!”

Lý Tam Căn nhốt Đậu đỏ vào trong phòng, trông thấy bên ngoài đã tụ tập một ít người trong thôn đến xem náo nhiệt, hắn cực không thích bị những người này vây xem, vì vậy nói: “Tiền thuê đại phu trên trấn đến khám bệnh tại nhà ít nhất cũng phải mười đồng tiền, hơn nữa nếu tới thôn này chắc còn gặp đôi, chúng tôi ở đây thì đào đâu ra nhiều tiền nhân rồi như vậy.” Thái độ làm người của hắn luôn không vòng vo, nghĩ gì nói vậy.

Lưu đại tẩu thảm khóc toáng lên chỉ vào cánh tay của mình nói: “Đây là do khuê nữ của người cắn, các người nếu không xuất tiền ra điều trị có phải muốn cùng nhau đi gặp quan không?”

Người thường đều tin vào câu nói ‘Sinh không vào cửa quan, tử không xuống địa ngục’, nàng vừa nói xong Trương thị liền luống cuống: “Chuyện... chuyện này bất quá chỉ là chuyện nhỏ, không cần nháo đến nha môn đâu.”

Đại Trụ cũng bực mình nói: “Đúng vậy, thậm không phải đang có ý định bắt chẹt chứ!”

Lưu đại tẩu vẫn ngồi trên mặt đất than đau, nghe thấy Đại Trụ nói liền nhảy chồm lên nói: “Người nói ai có ý định bắt chẹt, ai bắt chẹt, nói rõ ra cho lão nương. Tiểu tử nhà người vợ còn chưa lấy mà ăn nói xách mé, cẩn thận cô nương nhà người ta từ hôn không cần người.”

Đại Trụ còn muốn nói nhưng bị Trương thị kéo lại, nàng cẩn thận suy nghĩ, trong nhà còn có mười đồng tiền, nếu như còn nữa đành đến nhà đại bá của bọn trẻ vay thêm vài đồng để dẹp yên chuyện này. Danh tiếng của khuê nữ nhà mình vốn đã không tốt, lại tiếp tục ầm ĩ như vậy sợ rằng lại càng không gả đi được.

Nhị Trụ vẫn khôn ngoan đứng một bên, hắn xem náo nhiệt nửa ngày bỗng nghĩ đến một chuyện liền liếc mắt nhìn về phía chuồng bò. Bò trong chuồng hai tháng trước đã bán đi lấy tiền cho tam muội Đậu đỏ chữa bệnh, cho nên hiện tại thu dọn rất sạch sẽ dùng để chứa rom chứa củi. Thế nhưng trước kia để phòng ngừa có người trộm bò liền lắp một cái khóa mà hiện tại nó lại bị ném sang một bên, rõ ràng lúc đi nương sợ Đậu đỏ gây sự nên đã đem chuồng bò khóa lại, chìa khóa lại để trên cối xay đá gần đó, vì ngừa vạn nhất Đậu đỏ xảy ra chuyện gì liền có người đi qua phát hiện thì mở cửa được luôn.

Nếu như không ai mở cửa sao Đậu đỏ có thể chạy ra cắn người?

Hắn kéo kéo Tiểu Nha Tử nói: “Lưu đại tẩu, tuy Đậu đỏ nhà cháu cắn tẩu là sai, thế nhưng vì sao tẩu lại tự mình mở chuồng bò nhà cháu ra?”

Lưu đại tẩu ở ngay phía sau nhà của Lý Tam Căn, hôm nay muốn đi ra bờ sông giặt quần áo thì phải đi qua nhà hắn. Lại nhìn thấy chìa khóa đặt trên cối xay đá mà trong nhà lại không có ai! Nàng biết bò trong chuồng đã bán rồi, thế nhưng lại khóa lại thì khẳng định vẫn còn giấu thứ gì tốt trong đó. Nàng bình thường luôn chẳng hào phóng, nay thấy được tiền nghĩ trước mắt sao lại không chiếm. Nhìn xung quanh thấy không ai đi qua liền lặng lẽ mở cửa chuồng bò. Kết quả, ngay cả bên trong có cái gì cũng chưa thấy liền bị đẩy ra. Nhìn lên thì thấy đứa con gái thứ ba tên Đậu đỏ của Lý gia, Lưu đại tẩu nghe nói nha đầu kia trước đây từng một mình trốn nhà lên núi, kết quả chẳng biết thế nào bị thợ săn bắn bị thương. Thật vất vả mới nhặt về được cái mạng, nhưng lại trở nên ngu dại, chính là không nói cũng không làm, thậm chí thiếu chút nữa đốt cả nhà. Từ đó trong thôn truyền ra lời đồn đứa trẻ này tự bức điên chính mình, không oán ai được.

Trở thành kẻ ngu dại thì có gì đáng sợ, nàng một bên dỗi mắt nhìn vào trong một bên đẩy đứa bé nói: “Người cút ra.”

Nhưng Đậu đỏ không sợ, không tránh lại còn không hèn giận nhìn nàng, bộ dáng giống như đã hiểu ý đồ của nàng. Lẽ nào con bé kia không hoàn toàn ngu? Lưu đại tẩu lại càng hoảng sợ xoay người bỏ đi, nhưng trong lòng ầm ứ lạnh một tiếng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa cũng không ai muốn người. Còn muốn trèo cành cao lên làm vợ địa chủ, kết quả người ta lấy thiên kim tiểu thư nhà phú thương, đá người sang một bên. Một con gà ngu dân còn muốn bay cao, ngã rồi đó! A! Ta quên không nói, ngay cả Lăng tiểu tử Tiểu Đình cũng không muốn người. Chẳng trách được người muốn lên núi tìm chết...” Nàng nhìn thấy Đậu đỏ ngờ ngợ ngắc ngắc vốn tưởng ngay mà mình nói cái gì nó cũng không hiểu, đang mắng đến sượng mồm đột nhiên thấy Đậu đỏ nhào tới bắt được tay nàng cắn phập xuống.

Chuyện lúc đó cũng không có ai trông thấy, Lưu đại tẩu cho rằng có thể hướng Lý gia bịp một chút tiền, thế nhưng đột nhiên bị Nhị Trụ nhắc tới chuyện cái khóa liền giật mình thon thót, vội nói: “Ta nào biết ai mở, ta tới đã thấy con bé đứng trong sân rồi!”

Lý Tam Căn lạnh lùng nói: “Vây kỳ quá, mọi người quanh đây đều đi làm đồng, ai mà rảnh rỗi đi loay quanh trong thôn.” Lời hắn nói đã quá rõ ràng, người trong thôn này đều biết Lưu đại tẩu rất lười, việc đơn giản nhất nàng cũng chưa bao giờ làm, cuộc sống trong nhà cũng chỉ nhạt nhẽo qua ngày.

Đương nhiên, nàng bình thường lười nhác ai cũng biết rồi. Song vì là một người đàn bà nên cũng chẳng trộm cắp được cái gì, cho nên người ta cũng chẳng thèm tính toán. Chỉ là lần này Lý Tam Căn nói ra, trong lòng mọi người đều rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Lưu đại tẩu vội la lên: “Lý Tam Căn, người có ý gì đây hả, khuê nữ nhà người cần người không nói còn ngờ ta tội này tội nọ, không có thiên lý nữa...”

Nhị Trữ thấy nàng không nói lý lẽ chau mày, hừ một tiếng nói: “Không biết xấu hổ.”

Lưu đại tẩu nói: “Người nói cái gì, người nói ai không biết xấu hổ. Mọi người nhìn xem, đến tên tiểu tử choai choai của Lý gia cũng mắng người, cũng quá không có giáo dưỡng rồi.”

Chuyện này rõ ràng mọi người sẽ không nhúng tay vào, nhưng thật ra đại cả Lý Đại Căn của Lý Tam Căn lại không thể nhìn mà không nói, thái độ làm người của hắn khôn ngoan hiểu lý lẽ không thắng tính giống Lý Tam Căn, cho nên trong thôn có việc gì thường tìm hắn đến lo liệu. Lúc này hắn đứng ra nói: “Lưu đại tẩu, hài tử của đệ đệ ta cần tẩu là không đúng, nhưng sao tẩu có thể cùng một đứa trẻ đầu óc có bệnh tính toán so đo? Trước tiên vẫn nên khám đại phu đi, chúng quy cũng không thể để vết thương thế được. Nhưng mà đi lên trấn lại quá xa, chờ Đại Trữ về tới mầu của tẩu đã chảy khô mất rồi.”

Trương thị hòa theo nói: “Đúng, đúng, đúng, không bằng Lưu đại tẩu gọi Lưu Hành Giác đến khám xem thế nào?”

Lưu đại tẩu cũng không muốn để nhà người ta truy cứu chuyện mình tự ý mở chuồng bò, liền nói: “Vậy, vậy trước tiên khám đã.”

Lúc này Lưu Đại Ngưu cũng đã trở về, thấy vợ mình là mục tiêu bị mọi người vây quanh bắt mẫn vô cùng, ở bên ngoài nói: “Người là phụ nữ đã có chồng lại ở đây làm cái gì, lập tức cút về nhà nấu cơm cho ta.”

Lưu đại tẩu sợ nhất chính là Lưu Đại Ngưu, hắn người cao chân lớn bị hắn đã vào người chỉ có càng đau thêm. Vì vậy nói với Trương thị: “Người mời người ta đến rồi dẫn sang nhà ta nha!” Nói xong lau lau nước mắt, phui phui bụi bẩn trên người rồi chạy theo trượng phu nhà mình.

Mọi người sau lưng chỉ trở bộ dáng của nàng người ha ha, mà Lý Tam Căn sau khi tạ ơn đại ca nhà mình liền mở cửa gian phòng.

Lý Đại Căn nhìn cháu gái mà thờ dài, ba tháng trước đây còn như một đóa hoa, bộ dáng hiện tại thật khiến người ta đau lòng. Nhưng muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân con bé, tâm cao nhưng sao đầu lại mệnh trời. Sinh tại nông gia còn vọng tưởng gả cho nhà có tiền, kết quả bị người ta đuổi về còn hại mình thương tâm thành cái dạng này. Song hiện tại là ngày mùa hắn cũng không thể nán lại lâu, liền lắc đầu đi về.

Mà Trương thị nhìn con gái cũng chỉ biết thờ dài rồi đi vào bếp nấu bữa trưa, Tiểu Nha khóc xem liền mang một cái ghế nhỏ đưa cho Đậu đỏ: “Tam tỷ ngồi ngoan ở đây không được chạy loạn nhé, muội đi giúp nương làm cơm.”

Lý Tam Căn ra sức rút ra một cái túi đựng cây thuốc lá, hai người Đại Trữ, Nhị Trữ một người thu thập bó củi, một người sắp bát đĩa, không ai để ý đến Đậu đỏ.

Mà Đậu đỏ hai mắt nhìn trời, thầm mắng một câu: “Ỗ vào là ông trời, để ta xuyên qua chỉ ít cũng xuyên đến nơi nào có thể nói tiếng phổ thông chứ, ta đã quay mặt vào tường luyện tập tiếng địa phương nơi này mà vẫn không nói được trôi chảy, như vậy không phải mở miệng là lộ hết sao! Bọn họ nếu như biết Đậu đỏ này đã không phải là Lý Tiểu Đậu mà là Diệp Hiểu Đậu, thì chỉ sợ sẽ không quan tâm ta như vậy nữa.”

*Truyện ngoài lề:

Ngày thứ hai Đậu đỏ đi tới thế giới này, nàng nghe được một cuộc đối thoại rất [cẩu huyết]. Đây là cuộc đối thoại về hạ sốt, cần rượu xoa lên người mới có thể hạ nhiệt. Mà tiếng địa phương nơi này ‘rượu’ đọc là ‘chó’. Vì vậy nàng nghe được nó thành ra thế này:

Lý Tam Căn: “Trong nhà không có ‘chó’ rồi, ta phải qua nhà đại ca xin một ít.”

Trương Thị: “Đi đi, nơi này có bát chàng cầm nó mà đựng ‘chó’ về.”

Lý Tam Căn: “‘Chó’ nhà đại ca cũng không có nhiều, không cần dùng đến bát lớn như thế đâu.”

Trương Thị: “Thế thì chúng ta làm gì có chén, nếu không chàng mượn luôn đại ca một cái chén đựng ‘chó’, ngày mai trả cũng được.”

Lý Tam Căn gật đầu đi, chốc lát sau trở về đổ nước trong chén ra một cái chén khác. Hắn tham lam liếm nhẹ, nói: “‘Chó’ ngon!”

Trương thị: “Ngon cái gì mà ngon, còn không mau thấm ‘chó’ vào khăn mặt, thiếp đặt lên trán Đậu đỏ.”

Đậu đỏ ngửa mặt lên trời, ‘chó’ này đặt ở trên trán sẽ có hiệu quả ra sao?

Đột nhiên nghe thấy Trương thị sợ hãi kêu lên: “A! ‘Chó’ bị ta làm đổ rồi.”

Đậu đỏ không nhịn được phá lên cười, bên ngoài Trương Thị cùng Lý Tam Căn đang dọn dẹp chén rượu bị đổ.

Chương 2: Cô Nương Phấn Dầu

Diệp Hiểu Dầu kỳ thực là một cô nương rất tốt, từ nhỏ đến lớn chưa từng làm chuyện gì xấu cũng như chuyện gì tốt cả. Vô luận thế nào nàng cũng không bị lựa chọn tham gia vào đại quân xuyên không. Thế nhưng khi nàng đi ngủ lại có một giấc mộng, trong mộng có một thanh âm nói với nàng: “Kiếp trước, khẩn cầu của người đã được thông qua đồng thời cũng cho người cơ hội, chỉ tiếc bản thân người lại không cần mà buông tha cơ hội đó. Thế nhưng người xem chúng ta không có việc gì sao, thay đổi sẽ không thể lấy lại được, cho nên người trước tiên trở về hoàn thành công việc của đời trước nhé.” Diệp Hiểu Dầu ngày mai còn có cuộc thi, thi tuyển vào trường cao đẳng. Nàng biểu thị không đồng ý, bản thân còn cần thời gian ôn tập.

Đối phương nói: “Chuyện đã quyết không thể thay đổi, nhiều nhất là cho người mang theo một đồ vật mà người thích nhất đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể giúp người giải quyết vấn đề.”

Diệp Hiểu Dầu gần đây rất ngứa tay bởi vì bị gia đình quản chế không cho đụng vào máy tính, nàng vừa nghĩ đến đó liền không còn ý thức, lúc tỉnh lại đã biến thành Lý Tiểu Dầu rồi.

Lý Tiểu Dầu mới mười ba tuổi nhưng chuyện xưa một đồng, nàng vừa tới liền phát hiện bản thân mang theo một cái tùy thân không gian. Không gian này không giống như trang trại hay nông trường trên mạng mà là một căn phòng, trong phòng rất đơn giản, một cái máy tính, một cái bàn, một cái ghế. Nàng sau khi ngồi xuống mới phát hiện trong máy tính đã có sẵn một kho hồ sơ về thông tin lý lịch của Lý Tiểu Dầu, quả thực làm Diệp Hiểu Dầu nhức đầu.

Gia đình Lý Tiểu Dầu trước đây vốn ở chung với cha mẹ Lý Tam Căn, nương của Tam Căn chính là bà nội của nàng hóa ra đã từng làm nha đầu cho nhà giàu, đồng thời còn may mắn được nhìn thấy Hoàng gia đi tuần. Bà thường kể lại cho các cháu trai cháu gái nghe chuyện xưa, các cháu trai nghịch ngợm thích đánh lộn nên không để ý, trái lại các cháu gái nghe xong thì thấy thích thú, nhưng nghe ra thế nào còn chưa tính. Chỉ có Lý Tiểu Dầu động tâm, nàng thấy nhà mình quá khổ rồi, ăn không có, mặc không có. Nếu như có thể lên kinh tiến cung thì tốt rồi, nàng thường ảo tưởng như vậy. Thế nhưng bà nội nói, muốn vào cung đầu tiên cần đáng giá đẹp. Cho nên Lý Tiểu Dầu đã áp dụng lên người mình, từ nhỏ đã thích chưng diện, thích trang điểm.

Lúc Diệp Hiểu Dầu tới liền cảm thấy Lý Tiểu Dầu không hề giống con gái nhà nông, da mịn thịt mềm, vóc dáng lại tốt. Đây chủ yếu là sau khi nghe bà nội nói bộ ngực của nữ nhân hết sức quan trọng, cho nên lúc mới phát dục liền hỏi bà nội làm cách nào để ngực to lên. Bà nội cũng biết một ít phương pháp cổ truyền, thế nhưng đều là người nhà phú quý mới dùng. Khăng khăng với chủ ý đó, cho nên nha đầu này đã nghĩ đủ mọi loại phương pháp quán quyết lấy cha mẹ để họ giúp nàng tìm sữa bò để tắm. Sử dụng phương pháp này là ngoài tầm hiểu biết của Diệp Hiểu Dầu, thế nhưng nàng tuyệt đối dùng không ngừng phương pháp này, hiệu quả sau này lại cực kỳ tốt. Quá hay, vừa mới mười ba mà hai quả trước ngực đã quá ngật ngưỡng, nếu thêm một, hai năm nữa, lại chẳng không “ra hoa” sao?

Sau khi bà nội qua đời, dã tâm của Lý Tiểu Dầu đã thành hình. Thế nhưng sau khi quốc gia trải qua nội chiến, đương kim Hoàng Đế hạ Hoàng lệnh, Hoàng gia không được tự ý tuyển tú từ dân gian tiến cung, nếu muốn trở thành cung nữ phải được nữ quan địa phương tuyển chọn đưa lên. Trước đây, Hoàng gia cứ ba năm lại có hai lần tuyển tú. Một lần là Hoàng thượng tuyển phi. Mà lần thứ hai là tuyển những bé gái mười bốn tuổi trở xuống trong nhân gian, nếu như thực sự xuất sắc có thể trở thành phi tần, còn những người khác liền huấn luyện thành cung nữ. Hiện tại do địa phương tuyển chọn nhất định phải tặng bạc, Lý gia là hộ nông gia chân chất thường thường lấy đầu ra nhiều tiền thế, do vậy nàng thường oán trách phụ mẫu của mình không có tiền.

Vì thế Lý Tam Căn cùng vợ con liều mạng làm ăn kiếm tiền, thật vất vả cuộc sống mới có chút cải thiện, thậm chí còn là hộ gia đình có bò đầu tiên trong thôn, thế nhưng tiền vẫn cứ không đủ, còn thiếu nhiều.

Lý Tiểu Dầu biết bản thân sẽ không thể nào tiến vào Hoàng cung nên thất vọng triệt để, thậm chí một lần còn chấp nhận lời cầu hôn đính thân của Trần gia bên thôn Lân. Trần gia có hai con trai, con cả mở một tiệm mỹ trên trấn cũng kiếm được kha khá, con thứ là một anh nông dân chân chất, bởi vì khi còn bé treo cây bị ngã nên để lại một vết sẹo trên mặt. Đính thân cùng nàng chính là lão nhị. Trần gia không ở riêng, cho nên cũng tích góp được một chút, ít nhất cũng xem như môn đăng hộ đối với nhà Lý Tam Căn.

Đừng tưởng rằng như vậy là xong, Lý Tiểu Dầu này cũng chẳng hiền lành gì cho cam, một lần lúc lên trấn mua sắm đồ thì gặp đại thiếu gia của Tăng gia là Tăng Bất Phàm! Tăng Bất Phàm này vừa mới đỗ tú tài đang hăm hở trở về nhà, trên đường tình cờ gặp phải đôi mỹ nhân của Lý Tiểu Dầu liền yêu thích vô cùng. Bọn họ thường ngăm gặp gỡ, cuối cùng còn phát triển tới tình huống bàn luận chuyện hôn nhân. Tăng thiếu gia nói không phải nàng không cưới, cuối cùng hẳn lại cưới con gái của một phú thương cho nên đoạn tuyệt với Lý Tiểu Dầu. Lý Tiểu Dầu giận dữ đi đến Tăng gia gây náo loạn, lần âm thầm đó đã khiến cho mọi người biết được chuyện tình của hai người.

Trần gia cũng không phải không tìm được cô nương tốt làm vợ cho con, bọn họ nghe xong còn có thể muốn nàng sao. Vì thế cuối cùng cũng thoái hôn.

Lý Tiểu Dầu bị Tăng thiếu gia vứt bỏ rồi lại bị thoái hôn cho nên danh tiếng bị hủy hoại, chỉ sợ người ở đây không ai dám cưới nàng nữa. Tiểu cô nương vừa thương tâm vừa không phục, bằng nàng cũng không tin không thể gả cho người trong sạch. Vì vậy muốn thừa dịp đêm tối xuống núi đi đến Đại Thành, may ra gặp được phu quân. Ai ngờ, sau khi vào trong núi chẳng biết từ đâu nhảy ra một nam tử, nàng còn chưa nhìn rõ mặt mũi hẳn liền bị hắn kéo ra làm kẻ chết thay chôn cho hắn một mũi tên. Lúc đó Lý Tiểu Dầu chết mà Diệp Hiểu Dầu lại xui xẻo thế chỗ. Diệp Hiểu Dầu cũng chính là Dầu đó của hiện tại.

Đễ dàng tiếp nhận sự thật, nếu người đã tới đây mà còn có tùy thân không gian thì việc gì phải sợ. Nàng gần đây cũng đọc không ít điển văn, quyết định quay trở lại thú điền viên! Dù sao cũng chẳng có ai tới cầu thân rồi, vậy sẽ không sợ xảy ra vấn đề kết hôn với người xa lạ, nàng đến yêu còn chưa từng, nếu cứ như thế mà kết hôn thực sự nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi. Không bằng trước tiên cứ gây dựng sự nghiệp, các vị tiền bối đều không phải cứ hồ hồ đồ đồ làm nên nghiệp sao, nàng cũng không thể lạc hậu được.

Nghĩ là thế, nhưng không tưởng tượng nổi vấn đề lại là việc giao lưu trao đổi. Tiếng địa phương, Đậu đỏ thương cảm nghe hiểu nhưng không dám nói. Mấy ngày đầu nằm dưỡng thương nàng đã cảm thấy có gì không đúng rồi, muốn tìm ai đó trong mộng để hỏi nhưng khi đăng nhập vào QQ trong không gian lại chỉ có duy nhất một người bạn là ‘Thiên Thượng Khách’, làm sao bây giờ, hần nói: “Chúng ta là thâu xuyên qua nhưng không thâu mang theo năng lực tùy thân, cho nên cứ tự tu luyện đi nhé! Cứ theo thói quen của thân thể này, bạn hẳn sẽ luyện được nhanh thôi.”

“Bạn ơi, các người không phải đang chơi ta chứ?”

“Bạn ơi, chúng ta thâu chuyển phát lại còn tặng kèm cả máy tính đã không đúng rồi, bạn còn không hài lòng cái gì?”

“Đúng đó, sau khi bán không hài lòng.”

“Bạn ơi, nếu như bạn tìm được nơi nào để khiếu nại thì cứ tự nhiên...”

“Mẹ nó chứ...”

Đinh! Bạn ăn nói thô tục cho nên bị đá ra khỏi không gian.

Nếu không thể xin giúp đỡ từ máy tính đành tự mình luyện tập thôi, nàng luyện tập trong lúc dưỡng thương, khỏe lên cũng tiếp tục luyện. Bởi vì hành động quay mặt vào tường luyện tập bị cả nhà phát hiện, bọn họ cho rằng hải tử này bởi vì chịu thương tổn tình cảm quá nặng cho nên trở nên ngu si. Đậu đỏ vẫn không thể giải thích, nàng càng nói càng dễ khiến người khác nghi ngờ. Cho nên chỉ đành chịu đựng, cực lực nhẫn nại, lúc đó thấy được cả nhà ai ai cũng bận rộn chạy vạy cuộc sống lại nghĩ đến bản thân ở nhà dưỡng thương có thể giúp bọn họ nấu bữa cơm. Khó có được gia đình nào tốt như vậy, phụ mẫu không quá mức trọng nam khinh nữ, huynh muội lại hiền lành chất phác, đối xử với mình rất tốt. Vì thế vội lên Baidu tìm xem cách nhóm lửa thời cổ đại, phương pháp nấu nướng bằng nồi đất. Nhìn qua tường bản thân có thể thử nghiệm, thật vất vả mới nhóm được lửa, nàng một bên roi lệ một bên kéo bềnh: “Vì sao các tiền bối xuyên qua trước đây nhóm lửa không mất sức chứ, giống như các nàng đó từ bé sinh ra đã biết mấy cái việc này rồi. Lúc này bản thân thử qua, thật khó khăn không ai thấu cho!”

Kéo bềnh quá nên củi cháy nhanh, nàng vội vã chạy ra ôm một bó củi, nhưng khi trở về liền phát hiện lửa ở cửa lò đã cháy lan ra ngoài. Trước đây nàng ngay cả lửa gas cũng sợ hãi, cho nên nhìn thấy trên mặt đất một mảnh đồ rực lên mê man luôn, trực tiếp dùng bó củi trong tay phóng hỏa. Kết quả là củi trợ thế lửa, trong nháy mắt đã đốt thành khối bay tán loạn. Nàng sợ hãi vội vàng lui ra ngoài gọi người, may mắn có đại bá Lý Đại Căn vừa vặn đi qua phát hiện ra tình tiết vụ án tại hiện trường phạm tội của nàng, vì thế gọi mọi người trong thôn cùng nhau lấy nước cứu dập lửa. Sau khi vất vả dập xong đám cháy, Trương thị liền không để nàng lại gần phòng bếp nữa.

Đậu đỏ rất thất vọng, nếu không thể tiến vào nhà bếp vậy thì làm nữ hồng. Dựa theo hồ sơ ghi chép thì Lý Tiểu Đậu biết nữ hồng, chẳng qua làm không tốt thôi. Mà nàng trước đây chỉ biết khâu thắt nút thôi, hiện tại nhìn hai lỗ rách to tướng trên áo lót vải bố của Lý Tam Căn đã thấy khó rồi, cái này phải khâu lại thế nào đây? Chỗ rách lớn như vậy mà lại không cùng một chỗ, xem ra đành phải vá lại, vậy phải tìm miếng vải bố khác. Nàng lục lọi rất lâu trong ngăn tủ cũng không tìm được miếng vải bố rách nào, may ra có túi vải trắng có thể dùng được, tuy rằng mặt trên đã bị hỏng như cát chỗ đó đi là dùng được.

Đậu đỏ hài lòng cất túi vải ra để vá cho áo lót, vốn định khoe khoang bằng cách đặt ở trong khay đan Trương thị vẫn dùng hàng ngày để làm nữ hồng. Kết quả Trương thị nhìn thấy sắc mặt ửng hồng, nàng xoẹt xoẹt hai cái đã xé miếng vải trắng ra khỏi chỗ vá giấu vào trong tay áo, sau đó lúc trong nhà chỉ có trượng phu của mình cùng Đậu đỏ mới đó mặt nói: “Đậu đỏ sau này đừng đụng vào đồ của nương nữa... sao con... con có thể đem đại nguyệt sự của nương ra may vào áo của cha con hả?”

*Đại nguyệt sự: Tắm vải cũ khâu thành túi nhỏ, bên trong nhồi bông, dùng trong những ngày đèn đỏ, có thể giặt, phơi khô và dùng nhiều lần.

Đại nguyệt sự! Vải trắng mình cắt vá trên áo cư nhiên là đại nguyệt sự, Đậu đỏ ra sức giặt giặt lông mày, ngồi phịch xuống một bên, con ô long này cũng quá lớn rồi!

Từ đó nàng thực sự không động tay vào cái gì nữa, vốn tưởng rằng có thể như người khác làm chút gì đó, xem ra gốc ở nhà cũng chọc người lo lắng. Lần này không bị khóa trong chuồng bò, cuối cùng còn nhìn thấy thân ảnh lén lút lút lút của Lưu đại tẩu. Nàng muốn mắng nhưng không được, đành dùng sức cắn, kết quả đem vòn vện mấy đồng nhà mình có cắn đi ra.

Nếu như nàng có thể nói ra thì Lưu đại tẩu kia một chút tiện nghi cũng không chiếm được, chỉ tiếc nàng mở miệng ra chỉ có thể nói: “Nương, cha, đại ca, nhị ca, Tiểu Nha Tử.” Đó là một số tiếng địa phương đơn giản thường nói. Xem ra chỉ có thể tiếp tục luyện tập, lần này luyện được một tháng, nàng cuối cùng cũng có thể nói vài câu rồi. Thế nhưng vẫn còn lắp bắp, nói được câu trước khi không được câu sau.

Toàn bộ Lý gia đem sai lầm đổ lên “vết thương lòng” của nàng, cho nên cũng không quá mức để ý. Lý Tam Căn cùng vợ mình hết sức yêu thương đám hải tử, vô luận biến thành cái dạng gì đều vẫn luôn bảo vệ chúng. Chính điểm ấy khiến Đậu đỏ cho rằng nàng đã gặp được cha mẹ tốt! Tiểu muội cùng hai người ca ca cũng vô cùng tốt, đơn giản mà nói tiểu muội này luôn phụ trách chăm sóc nàng từ sau khi nàng xảy ra chuyện.

Một bên trông nàng một bên giúp người ta bóc tỏi, một trăm nhánh một đồng tiền. Đậu đỏ cũng muốn học nhưng Tiểu Nha cười nói: “Nương ơi, trông tam tỷ đang muốn giúp con này. Trước đây tỷ ấy sẽ không giúp sợ bị hỏng tay, hiện tại ngược lại muốn giúp nhưng lại ngốc nghếch.”

Đậu đỏ cầm một nhánh tỏi chỉ vào Tiểu Nha nói: “Ngươi mới... mới ngốc.”

Trương thị nhíu mày, khuê nữ trước đây không nói nhiều nhưng ăn nói rõ ràng, hiện tại lại càm lăm như vậy. Song cuối cùng cũng tốt hơn mấy ngày trước, ít nhất đã có thể nói chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô Nương Nói Lắp

Nương của mấy đứa trẻ đang bận rộn chặt củi, đột nhiên có tiếng người gọi ở ngoài cửa: “Nương của Đại Trụ có ở nhà không?” Trương thị ngẩng đầu thì thấy Điền đại nương trong thôn, nàng là một người không tệ, hôn sự của Đại Trụ năm ngoái cũng do nàng mai mối, nếu không phải mồm miệng khéo léo, vậy thì Lý muội tử cũng sẽ không nguyện ý đính thân với nhà nàng.

“Ôi! Là đại nương a, mau vào ngồi đi.” Nàng đứng lên tìm một cái ghế đầu cho Điền đại nương ngồi.

Điền đại nương ngồi xuống đã bắt đầu tìm tòi cười, Trương thị cảm thấy bất thường, chẳng nhẽ là hôn sự của Đại Trụ có gì biến hóa? Nàng buông củ tỏi trong tay ra rồi vội vã ngồi xuống trước mặt Điền đại nương, thấp giọng hỏi: “Chẳng nhẽ nhà Lý lão bản muốn nói gì sao?”

Điền đại nương thở dài nói: “Nương của Đại Trụ đừng đoán mò, Lý lão bản này làm người cũng không tệ lắm nhưng phải cái nhẹ dạ. Đậu đỏ nhà cô chẳng phải mấy ngày trước lại phát điên cắn người sao, tin đó đến tai bọn họ lại bị người khác thổi thêm gió. Hắn cũng chẳng biết tin ai nhưng chỉ sợ khuê nữ về đây sẽ bị bắt nạt, cho nên...”

Trương thị nhìn hai con gái phía sau, hiển nhiên chúng đều nghe thấy. Sắc mặt Đậu đỏ hết sức khó coi, nàng đi tới nói: “Cháu... cháu không cắn người.”

Điền đại nương thấy nàng đột nhiên đi tới lại càng hoảng sợ, nhưng nghe nàng nói không cần liền cảm thấy đứa trẻ này cũng có chút hiểu chuyện.

Trương thị vội la lên: “Mau cùng tiểu tử ôm dây tỏi xếp vào chân tường đi, chỗ kia khô ráo.”

Đậu đỏ dẩu dẩu môi, nếu như phiên dịch thành từ ngữ hiện đại thì chính là chỗ kia mát mẻ ra đó mà ngồi ngốc đi. Nàng cũng sợ nương nóng này sẽ mang nàng ra hỏi tội, cho nên đành lặng lẽ ngồi chồm hổm ở góc tường. Thế nhưng Tiểu Nha và nàng đều rất quan tâm chuyện bên kia, cho nên đều vênh tai nghe lên.

Nghe thấy Điền đại nương nói tiếp: “Đậu đỏ khá lên nhiều rồi, bộ dạng trông không giống sẽ làm người khác bị thương. Thế nhưng không biết ai nói cho Lý lão bản bên kia cái chủ ý mắt dạy gì, bảo cô tùy tiện gả Đậu đỏ cho một kẻ nào đấy...”

Trương thị vừa nghe sợ run, tuy rằng nàng rất bức mình nhưng biểu hiện ra chỉ là cau mày, nói: “Nếu có người muốn nó thì tội gì phải để trong nhà? Và lại qua năm Đậu đỏ mới tròn mười bốn tuổi, cho dù muốn gả con bé đi cũng vẫn bị chậm trễ, không phải sao?”

Điền đại nương một bên cầm củ tỏi lên bóc hộ một bên nhỏ giọng nói: “Tâm của người làm mẹ sao ta lại không biết, có ngốc cũng vẫn là khuê nữ nhà mình, không bỏ được. Ta dẫn đo suy nghĩ mai hai ngày nay mới đến nói chuyện với cô, nha đầu kia dù sao vẫn phải gả đi, tuy rằng đầu óc Đậu đỏ không tốt nhưng bộ phận khác trong cơ thể vẫn hoạt động bình thường, có thể sinh có thể dưỡng ngược lại không đáng lo. Chỉ cần tìm một gia đình không làm khó con bé thì chấp nhận được rồi.” Nàng cũng chỉ là hảo tâm, chung quy cũng không thể để đại gia đình nuôi con bé cả đời.

Trương thị do dự, nghĩ nếu như gả đến nhà người khác, họ sẽ đối xử tốt với Đậu đỏ sao?

Điền đại nương thấy Trương thị không đáp thì nói: “Ta biết một nhà, ở Tam Hỷ thôn cách đây không xa. Cô hẳn biết họ, nhà họ Cùng đó!”

Trương thị vừa nghe xong tâm liền căng thẳng: “Đại nương đang nói đến Cùng lão đầu? Không phải con trai của nhà họ là... là một kẻ ngốc sao?”

Đậu đỏ bóp nát nhánh tỏi khi vừa nghe thấy, nàng không ngốc thật lại phải gả cho một kẻ ngu thật, đùa sao? Tiểu Nha cũng chú ý tới thần sắc của tam tỷ, nước mắt lại bắt đầu rơi. Đậu đỏ nhìn nàng không nói gì. “Đây là gả nàng đi chứ có phải gả con bé đi đâu, sao phải khóc thương tâm như vậy?” Thế nhưng người muội muội này đối xử với nàng rất tốt, thân nhân liền khúc ruột, nàng không khỏi vỗ vỗ đầu muội muội, nếu như mình tại cổ đại có ngày phát lên, sẽ nhất định không để cho muội muội chịu bất luận khổ cực gì.

Trương thị tự nhiên sẽ không đồng ý, nàng đứng lên, tay run run, nói: “Ta thà rằng nuôi con bé cả đời cũng không để con bé gả cho một tên tiểu tử ngốc từ bé đến lớn.”

Dường như Điền đại nương đã sớm biết nàng sẽ nói như vậy, bản thân lần này tới đây bất quá bởi vì nhà Lý lão bản kia vừa đòi vừa nói nếu như không tống xuất đồ phiền phức Đậu đỏ kia ra ngoài, thì cho dù đến cuối thu cũng sẽ không gả con gái sang.

“Nương của Đại Trụ đừng tức giận, ta cũng chỉ chuyển lời của Lý lão bản thôi, cô cũng đừng thương tâm, Đại Trụ là một đứa trẻ tốt, nếu như nhà bên kia có ý đồ khác thì có thể tìm cho hắn một nhà khác.” Nàng nhìn ra được Trương thị cực kỳ tức giận, cho nên liền lựa lời mà nói.

Đậu đỏ hết nói nôm, Điền đại nương này quả thật là một người khéo léo, không đắc tội bên nào.

Chờ Trương thị bớt tức giận các nàng còn nói thêm vài câu, đơn giản là nhà Lý lão bản sao lại không muốn gả khuê nữ đi, muốn thoái hôn...

Lúc này Đại Trụ, Nhị Trụ cùng Lý Tam Căn đã về đến nhà, bọn họ vừa đi ra bên ngoài giúp người ta xới đất nhổ gốc kiếm chút tiền, trong nhà bị Đậu đỏ cắn ra một xu cũng không có.

Điền đại nương thấy bọn họ đã trở về liền nói đi về, vừa đi còn vừa thở dài.

Đại Trụ vừa nhìn đã biết có chuyện, chờ thân ảnh Điền đại nương đi mất liền hỏi Trương thị: “Nương, Điền đại nương đến đây có việc gì thế?”

Trương thị thở dài, sau đó kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối. Mà Đại Trụ nghe xong lại cười thô bỉ, hắn kéo Trương thị sang một bên, nhỏ giọng thầm thì: “Nương à, không cần nghe lời Lý lão bản đâu, hắn là hắn, đại muội là đại muội, nàng... nàng rất tốt, tuyệt đối sẽ không bỏ con.”

Trương thị vừa nghe khẩu khí bất thường của Đại Trụ, cho dù hắn thích con nhà người ta đến đâu sao lại có thể tin tưởng Lý Muội đến thế, chẳng nhẽ... “Các con đã làm cái gì... gì hả?”

Mặt Đại Trụ đỏ rực, hắn hờn dỗi nói: “Tóm lại nương đừng quản nữa, con đi tìm Đại Muội nói chuyện.” Hắn xoay người chạy vội ra cửa, vài bước liền không thấy ảnh.

Trương thị kinh ngạc vì con trai mình quá to gan, hắn vốn là một nam tử hiền lành chân chất sao có thể làm ra chuyện này. Tuy rằng tốt, thế nhưng chẳng phải sẽ có lỗi với cô nương nhà người ta sao?

Nàng còn đang nghĩ đến nhập thần chợt nghe trượng phu của mình la lên: “Sao còn chưa nấu cơm, ăn xong còn phải lên núi nhặt gốc nữa đó!”

Lúc này Trương thị mới nhớ ra mình chưa có nấu cơm, vội vã chạy vào nhà bếp.

Đậu đỏ từ trước đến nay luôn ăn không no, không phải do Trương thị nấu không ngon. Cái gọi là không bột đổ gột nên hồ, nhà bọn họ không có gạo cũng không có thịt, chỉ có một ít rau dại thêm một chút ngô nghiền rang nấu thành cháo. Thứ đó cực kỳ khó ăn, so với thuốc Đông y còn ghê hơn.

Ăn xong Đại Trụ mới trở về, hắn nói mình ăn xong sẽ theo Lý Tam Căn cùng Nhị Trụ lên núi.

Trương thị một bên dọn dẹp một bên lo âu phải giải quyết chuyện nhà Lý lão bản thế nào, đang nghĩ thấy Tiểu Nha chạy vào nói: “Nương ơi, Điền đại nương lại đến nữa rồi.” Nói xong còn nhăn nhó cái mũi biểu thị nàng sợ Điền đại nương này đến lại vì chuyện để tam tỷ lập gia đình.

Trương thị cũng phiền, nhưng không tiếp thì quá thất lễ rồi. Tuy là nông gia nhưng cũng trọng lễ nghĩa, nhất là bà mối của con dâu chưa quá môn lại càng phải tiếp đón thật tốt, nếu chỉ chuyện này mà không xong thì làm sao lo được bao nhiêu rắc rối khác.

Điền đại nương đã ngồi bên ngoài, tiếp nàng là Đậu đỏ. Nàng cho rằng vị đại nương này tới chắc lại nói về hôn sự của nàng đây mà, Đậu đỏ chính là dùng ánh mắt đầy sát khí đã luyện thành từ lâu nhìn chằm chằm người ta. May là Điền đại nương này da mặt đủ dày, bằng không bị nàng lườm như thế mà không chút xấu hổ.

Lúc này Trương thị đi ra, cười nói: “Sao lại tới vào buổi trưa thế này?”

Điền đại nương cười nói: “Có thể không tới sao, vừa lúc này Lý lão bản qua nhà ta, hắn nói một cô nương bị ngốc đã không dễ dàng gì nên sẽ không bức các người nữa. Còn đi xem bói thấy phán rằng ngày mùng năm tháng sau là ngày tốt trăm năm khó gặp phù hợp cho việc dựng vợ gả chồng, cho nên liền muốn nhà các người mau đi lo liệu.” Nào có ngày tốt như vậy, hay là Lý muội mập mạp kia đã có mang! Tuy rằng rất muốn nhưng nàng cũng không thể nói bậy, chuyện này tốt nhất không nên nói chỉ nên nghe.

Trương thị cũng nghĩ như vậy, con trai mình vừa mới đi mà Lý lão bản đã vội tìm Điền đại nương, rõ ràng là có chuyện? Nàng càng sốt ruột, nếu thực sự bụng lớn để người ta biết thật đúng là bị chê cười đến chết thôi!

“Được rồi, cứ định như vậy đi, chờ buổi tối Tam Căn trở về ta sẽ cùng ta thương lượng, mau chóng bàn chuyện cưới gả.”

“Vây là tốt rồi, chẳng qua các người đã đáp ứng Lý gia ba lượng tiền sính lễ, mà mới chỉ đưa có một lượng, còn hai lượng thì đưa nốt đi.”

Trương thị vừa nghe đã thấy khó, trước đây nhà mình vốn đã chuẩn bị đủ, thế nhưng bị Đậu đỏ náo loạn đã dùng hết. Thế nhưng cuộc hôn nhân này để chậm cũng không được, đến lúc đó cả nhà đều bị người ta dèm pha. Sống cũng chẳng qua ngày.

“Vốn tưởng hai đứa cuối thu mới thành thân, hiện tại cấp bách như thế ta đào đâu ra tiền, không bằng đại nương thử thương lượng với Lý lão bản một chút, cưới xong mới đưa dần được không?” Đây cũng không phải là chuyện gì mất mặt, thông thường các cô nương tìm nhà chồng đều muốn có nhiều chút sính lễ. Mà nhà trai nếu đến lúc đó không đưa ra được đủ sính lễ thì trước tiên cứ dùng phương pháp thiếu nợ đón tân nương về đã. Đương nhiên, cũng có lúc này lúc khác.

Điền đại nương gật đầu nói: “Ta sẽ thử đi nói, được hay không thì nhà các người cũng nên chuẩn bị trước. Còn phải sửa sang tân phòng cùng các việc khác đi nhé!”

“Biết rồi, chúng ta sẽ sửa sang ngay.” Đã quyết định sửa sang lại căn phòng ở phía Đông cho Đại Trụ làm tân phòng, vốn giường cũng đã làm xong. Bên trong vẫn còn hơi ẩm cần phải hong cho khô, trần nhà cũng cần quét lại, tiếp đó làm thêm ít gia cụ là tốt rồi.

Lần này Điền đại nương đi rất mau, mà Trương thị nhìn Đậu đỏ và Tiểu Nha bóc tỏi mãi chẳng xong liền nói: “Không bằng các con đi hong khô Đông phòng đi, tiện thể quét qua mái nhà. Nhưng, Đậu đỏ biết làm không?”

Đậu đỏ gật đầu liên tục, nóng lòng muốn tiếp nhận nhiệm vụ này nhưng lại phạm vào khuyết điểm nói lắp: “Con... con... có... có thể làm được, làm... làm tốt.” Nói lắp đến không thể lắp hơn, nhưng vẫn kiên quyết nói lắp ra ý định của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cô Nương Làm Việc

Đậu đỏ dễ dàng đáp ứng, thế nhưng việc muốn làm lại chẳng dễ dàng gì. Nhóm lửa sấy phòng Tiểu Nha làm, còn nàng thì ôm bó củi thuận tay nhét vào lò. Mà trọng trách quét tước trần nhà tất nhiên rơi vào tay Đậu đỏ, nàng hiện tại chỉ cao có 1m5, giờ cao chổi lên quét thì có thể chạm lên trần, nhưng lại quá phiền phức, bởi vì sẽ phải ngẩng đầu lên cao bụi bẩn ở trên sẽ rơi xuống mắt, chui cả vào cổ họng của nàng. “Khụ... khụ...”

Lúc Trương thị từ bên ngoài thò đầu vào xem liền thấy nữ nhi thông minh lanh lợi tháo vát của mình biến thành một con mèo bần, cả người toàn bụi. Nàng đứng bên ngoài kêu lên: “Con phải vẩy nước trước khi quét chứ Đậu đỏ, rồi lại dùng khăn ướt che đầu nếu không sẽ khiến cả căn phòng bụi mù.”

Đậu đỏ nghe theo quả nhiên tốt hơn nhiều, chỉ là căn phòng nhìn nhỏ mà quét mãi đến chiều tối mới xong. Nàng mệt mỏi lắc lắc cái cổ đau muốn chết, quay quay cái đầu mà cũng cứng ngắc.

Ngược lại Trương thị rất vui mừng, bởi vì nàng cho rằng nữ nhi ngốc nghếch rốt cuộc từ từ bình thường trở lại. Trông con bé làm việc còn rất nghiêm túc, mặc dù hết sức vụng về nhưng rõ ràng so với lúc trước thì chăm chỉ hơn hẳn. Trần nhà đã được quét tước sạch sẽ, sàn đất lại bằng phẳng.

Nhà ở nông thôn đều là nhà đất, cho nên đất trên mặt đất quét tới quét lui đều bị quét thành một cái hồ tuyết không bằng phẳng. Đậu đỏ cực kỳ hoài niệm sàn nhà cùng giường ngủ hết sức kiểu cách ở hiện đại, lúc nàng quét trần nhà có mấy lần suýt ngã úp mặt xuống đất. Không còn cách nào khác, Đậu đỏ liền đem đất lấp cho phẳng. Nàng làm rất cẩn thận, đây là những công việc giản đơn duy nhất mà nàng biết làm.

Lúc Lý Tam Căn trở về Trương thị lên để cho hắn nhìn thành quả công việc của khuê nữ, đôi vợ chồng cười cười đi bàn bạc chuyện hôn nhân của Đại Trụ.

Chẳng qua ngày hôm sau Điền đại nương lại đến, nói sinh lễ không thể thiếu. Cái này quả thực làm khó cả nhà, hai lượng bạc biết lấy ở đâu?

Đậu đỏ biết rằng lúc này hai lượng bạc là rất nhiều, những nhà khác cưới vợ chỉ cần dùng hai gánh gạo hoặc lương thực khác liền có thể đổi về một người khỏe mạnh. Chỉ là chiến sự gần đây đã san bằng sự ổn định của mọi nhà, cho lên mới hình thành phong trào lấy tiền làm sinh lễ. Nàng hiện tại nói cũng không xong, biết giúp mọi người kiếm tiền thế nào? Nghe thấy người nào cũng ra chủ ý:

Trương thị nói sẽ về nhà mẹ để mượn một ít, rồi lại đi lên Phường nhuộm trên trấn làm công chắc có thể tích góp được chút tiền.

Mà Lý Tam Căn lại nói sẽ sang nhà huynh đệ thử hỏi mượn tiền.

Trương Thị nói: “Không được, lần trước đã mượn không ít mà đã trả được đâu.”

Lý Tam Căn nghĩ nghĩ cũng cảm thấy đúng liền nói: “Vậy ta sẽ lên trên trấn tìm xem có việc gì làm thêm được không!”

Tiểu Nha cũng nói: “Con cũng có thể đến chỗ Lưu tẩu giặt quần áo thuê, giặt ba chiếc một đồng tiền.”

Nhị Trụ nói: “Con sẽ đến học đường của Giả tú tài đóng bàn ghế, tất nhiên đồ dùng trong phòng của đại ca con cũng tận lực làm tốt.” Nhị Trụ hơn Đậu đỏ một tuổi, năm trước đi trấn trên học được chút chút nghề mộc, mặc dù không cao tay lắm, nhưng cũng có thể đóng được những đồ đơn giản.

Đại Trụ nghe xong hết sức cảm động, cả nhà đồng tâm hợp sức lo hôn sự cho hắn, sau này nhất định phải cùng Đại Muội đối xử thật tốt với người nhà. Đột nhiên thấy Đậu đỏ vốn đang đứng một bên âm thầm giờ tay, hắn giật mình nói: “Đậu đỏ đau tay à?”

Đậu đỏ vô lực thả tay xuống, mới nhớ ra nơi này không thịnh hành việc giờ tay phát biểu ý kiến. Nàng nắm chặt tay rồi nói: “Con... con cũng muốn... làm việc.” Có thể làm gì, lại là một vấn đề.

Đại Trụ cười nói: “Đậu đỏ cứ chuyên tâm dưỡng bệnh cho tốt, sau này hẵng làm nhé!”

Đậu đỏ không đồng ý, những vị tiền bối xuyên qua đều rất giỏi giang, sao đến lượt mình lại thành kẻ nửa tàn phế vậy? Nàng không phục, thế nhưng vẫn không mở miệng nói cho rõ được.

Trương thị nhìn ra được vẻ thất vọng trong mắt khuê nữ, lừa lừa nói: “Vậy việc trang trí tân phòng liền giao cho Đậu đỏ nhé, làm được không con?”

“Được!” Đậu đỏ trả lời rất nhanh, sau khi nghe Trương thị nói xong trong lòng liền nghĩ đến việc phải trang trí tân phòng như thế nào, một chuỗi thật dài những ý tưởng hiện lên trong đầu, nàng có tự tin sẽ đem tân phòng biến thành căn phòng đẹp nhất dành cho tân lang tân nương.

Thế nên lúc ngủ nàng chăm chỉ tìm tòi trên máy tính, đối với việc bố trí cũng có chút tâm đắc. Đồng thời nàng phát hiện mình có thể mở ra một trang web, chính là một cái diễn đàn. Nàng thấy mình chưa có ý tưởng gì nên để lại lời nhắn trên diễn đàn, viết là: Nếu sau khi xuyên qua muốn thiết kế tân phòng phải làm thế nào?

Cũng không biết có phải vì trang web này liên kết với các diễn đàn lớn không, chính vì vì đề mục xuyên qua rất ‘hot’ cho nên chỉ một lúc đã có hơn 100 phản hồi.

Có người nói: “Đương nhiên phải mời thợ thủ công rồi, lẽ nào muện tự làm?”

Có người nói: “Vậy phải xem tình hình, nếu tốt thì có lẽ làm cho hoa lệ. Tốt nhất mang chút phong cách hiện đại, nhất định rất hấp dẫn.”

Đậu đỏ cũng nói rõ nguyên nhân: “Vật liệu gì cũng không có, mà tiền cũng chẳng có luôn.”

Có người trả lời phía dưới: “Vậy để thế thôi, không có vật liệu lẫn tiền thì trang trí tân phòng làm quái gì!”

Lại có người trả lời: “Có thể thử chút thủ công nghệ, như là bện, tết hay đan cái gì đó?”

Đậu đỏ đọc được cảm thấy không tồi, liền hỏi: “Làm như thế nào vậy?”

Người đó trả lời: “Dùng tre, trúc hoặc lau sậy để đan, cứ lên trên mạng tra là thấy mà.”

Đậu đỏ thực sự lên mạng tìm kiếm, sau đó đem toàn bộ thông tin ghi chép lại, thế nhưng nhờ không mang ra được bên ngoài thì toi công à, đan thế nào bây giờ, đành đi điều tra chút vậy. Nàng lại mở QQ ra tìm người bạn duy nhất: “Ta có thể đem tài liệu ra ngoài hay không?”

“Đương nhiên có thể, bạn chỉ cần lập một ngăn hồ sơ, đề tên để còn đem ra ngoài được.”

“Đơn giản vậy sao?”

“Đơn giản thế thôi.”

Kết quả sáng sớm hôm sau Đậu đỏ bị một đồng tài liệu đè cho tỉnh, nàng thiếu chút nữa cho rằng mình hết hơi luôn. Thật vất vả mới đẩy được đồng tài liệu xuống khỏi người mình, sợ người khác phát hiện liền vội vã nhét tất cả xuống gầm giường, may mắn hôm qua khi đi ngủ đã căng rèm, bằng không đã bị Tiểu Nha nằm đối diện nhìn thấy.

Nhà Lý Tam Căn có ba gian, hiện tại Đại Trụ ở một gian, Nhị Trụ dọn tới gian nhỏ của cha mẹ, Đậu đỏ và Tiểu Nha ở cùng một gian. Gian này vốn chỉ có một chiếc giường nhỏ, về sau Tiểu Nha dọn vào đánh đóng thêm một chiếc giường nhỏ nữa. Cho nên hai tỷ muội phân ra ngủ riêng, khiến cho Đậu đỏ vẫn luôn ngủ một mình từ bé cảm thấy rất thoải mái.

Ngày hôm sau, sau khi nàng dạo qua tân phòng một lần liền quyết định trước tiên sẽ đan một cái màn treo lên trần nhà, tránh cho bụi bặm rơi từ trên xuống. Bởi vì sau này còn cần chỗ đi qua đi lại, cho nên trong phòng chỉ có một ít đồ vật, cũng không có phòng bếp. Nhìn vào thì diện tích phòng không đến 15, 20 mét vuông, nếu như tết thì có lẽ hơn mười ngày mới xong.

Ngoài ra nàng dự định đan thêm một chiếc chiếu, mặt trên của chiếu trong làng đa phần đều dùng vỏ cây cao lương mà làm thành, kỹ thuật tương đối phức tạp cho nên nàng sẽ không dùng. Vật liệu duy nhất hiện có là cỏ lau, nàng biết được chúng mọc bên bờ con sông phía ngoài thôn, mà người dân trong thôn lại hay cắt cỏ về để nhóm lửa, bây giờ nếu dùng để đan thì thật là đúng lúc.

Nghĩ đến liền làm, Đậu đỏ cầm theo một lưỡi liềm, một sợi dây thừng liền đi ra ngoài cắt cỏ. Trong nhà không có ai, mọi người đều đi ra ngoài kiếm tiền rồi, mà nàng không được nấu cơm cho nên không phải lo việc gì liền đi thẳng ra bờ sông.

Từng khóm cỏ lau đổ rạp xuống mặt đất, vật liệu như thế đều chẳng thiếu. Nàng cầm lấy liềm cắt cỏ, không phí nhiều sức liền buộc được một bó lớn. Thế nhưng khi đeo lên lưng nàng lại đau đầu, quá nặng rồi! Đậu đỏ tương đối gầy hơn nửa tuổi vẫn còn nhỏ, công trên lưng một bó tương cỏ lau cao hơn cả nàng thì thật là khó khăn. Nàng công một đoạn lại nghỉ một đoạn, dù sao cũng phải công về nhà bằng được.

Cách đó không xa, có một vị công tử mặt trắng khoác áo choàng đứng đó nhìn thấy nàng liền thở dài, dặn dò tên đầy tớ đi theo: “Đi giúp nàng mang về nhà!” Tên nô bộc vâng dạ rồi đi tới kéo kéo bó cỏ lau.

Đậu đỏ đang vác bó cỏ trên lưng thì bị người ta kéo lại càng thấy hoảng sợ, nàng quay đầu thì nhìn thấy một thiếu niên mặt đen, hắc cười he he nói: “Lý

cô nương, công tử nhà ta sai ta vác về nhà giùm cô nương.” Nói xong liền vác bó củ lên vai mình.

Đậu đỏ tuy rằng cảm tạ sự giúp đỡ của hắn, thế nhưng khi nhìn công tử mặt trắng có chút mập đứng bên kia thì trong ngực tự nhiên nhói một cái. Căn cứ vào hồ sơ miêu tả hình dáng của Tăng công tử, dường như rất giống. Chẳng nhẽ sáng nay chưa thấp hương cho Phật tổ nên mới gặp ôn thần này sao?

Nàng đề lại bó củ lau, nói: “Không... không cần, cứ ngay.” Danh tiếng của nàng bên này đã thổi không thể thổi hơn, còn tiếp tục dây dưa với hắn không phải sẽ tức chết vợ chồng Lý Tam Căn sao.

Thiếu niên mặt đen ngần ra, không nghĩ tới một tiểu cô nương vốn ôn nhu động lòng người lại có thể trở nên gay gắt như vậy, mở miệng liền mắng chửi người ta. Bên kia Tăng Bất Phàm cũng cảm thấy như vậy, hắn nhún mày đi tới nói: “Đậu đỏ muối muối, là Bất Phàm ca ca có lỗi với muối. Mấy ngày hôm nay ta đã cùng người nhà bàn bạc, sẽ mau chóng thú muối qua cửa.”

Đậu đỏ liếc mắt khinh bỉ, hắn còn dám kêu Đậu đỏ muối muối sao? Nàng thiếu chút nữa ói hết ra. Lúc nào rồi mà vẫn còn ca ca muối muối, người cứ làm như đây là Hồng Lâu Mộng phiên bản ở Thiên Khai ý? Nàng vác bó củ lau đi mất, miệng còn méo xệch.

Tăng Bất Phàm kia lại cho rằng nàng vẫn hận hắn, liền nói: “Ta cũng bị bắt buộc mà, muối có biết của hồi môn của Lâm tiểu thư kia có thể mua được cả cái thôn này không, cha mẹ ta làm sao có thể chối từ nàng ta được đây? Thế nhưng dung mạo nàng ta quá tầm thường, tính khí lại không ôn nhu như muối. Nương ta đã nói sẽ tìm cho ta một người hợp ý, bằng không nếu bên người không có một ai biết thương... Đậu đỏ muối muối sao lại đi mất rồi, hãy nghe ta nói. Nương ta đã đáp ứng cho muối lấy thân phận thiếp thân nhập môn, chỉ cần muối đồng ý ta sẽ kêu bà mỗi đến kết thân.”

Hình như hắn đoán chắc Đậu đỏ sẽ đồng ý? Bằng không cũng sẽ không tự mình tới đây. Thấy tiểu cô nương phía trước bỗng dừng lại quay sang cười với hắn, khiến cho tâm trí hắn rung động. Lúc này đột nhiên Đậu đỏ lại hét toáng lên: “Có sắc lang...”

Tăng Bất Phàm vốn cho rằng lần này rất có hi vọng, chính là tới thăm dò kết quả, cuối cùng lại bị tiếng hét của nàng dọa cho kinh hãi vội lui lại vài bước liền ngã ngồi xuống đất.

Đậu đỏ cũng không nghĩ tới lá gan của một đại nam nhân lại nhỏ như vậy, thấy hắn ngã đến chập vật liền cười ha ha. Cười đủ chột lạnh lòng nói: “Ta không quen người, nếu tiếp tục tới đây cần thận ta thả chó cắn người.” Nói xong kéo bó củ lau đi, nàng còn vội trở về thiết kế tân phòng.

Tăng Bất Phàm cũng thực bị dọa, mà Đậu đỏ này sao lại nói khẩu âm phổ thông. Hắn chưa từng gặp qua Đậu đỏ gay gắt như vậy, nhất thời thích ứng không nổi. Sợ run một hồi liền thở dài, nàng hận mình như vậy xem ra chỉ có thể tìm bà mỗi tới nhà đề thân thôi, tự mình lại tới chỉ sợ khiến nàng không hài lòng. Kỳ thực trước đây hắn cũng không để tâm nhiều đến Đậu đỏ, ngược lại sau khi thành thân lại cùng tân nương tử bất hòa. Vị tân nương tử kia tuy là thiên kim tiểu thư nhà giàu nhưng tướng mạo lại xấu xí, da lại đen, tính tình hung tợn. Sao so được với Đậu đỏ dịu dàng như nước, sao so được với âm thanh ngọt ngào cứ một tiếng một tiếng gọi Bất Phàm ca ca của Đậu đỏ. Và lại tuy dung mạo Đậu đỏ cũng không được coi là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng đã đủ để câu hồn hắn đi. Hắn ngày ngày nhìn tân nương tử mà nhớ đến nàng, lúc này mới ngàn câu vạn câu mầu thân làm chủ cho thú nàng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô Nương Góp Tiền.

Màn treo vẫn làm chưa xong, nhưng nhân lúc rảnh rồi Đậu đỏ liền tết thêm mấy đồ trang trí treo tường. Những cái đó cũng đều học được từ trên mạng, nàng tết hai con búp bê nho nhỏ, dùng chỉ làm mắt, mũi và miệng, lại đan mấy cái giỏ treo, dùng dây thừng treo lên trên tường để đựng đồ vật bên trong. Tết xong còn chưa để vào phòng được, bởi vì chúng vẫn còn ẩm nên phải mang ra ngoài phơi nắng. Hôm nay đúng lúc Điền đại nương đi ngang qua, nhìn thấy mấy cái giỏ treo trông rất lạ mắt liền tiến vào xem, nàng chỉ chỉ vào mấy cái giỏ treo rồi hỏi Đậu đỏ: “Đây là cái gì thế Đậu đỏ?”

Đậu đỏ nói: “Giỏ treo... treo... treo trên tường, có thể đựng... đựng đồ vật.”

Điền đại nương cảm lên ngắm trái ngắm phải tỏ vẻ rất thích, nói: “Cháu gái à, lúc nào rảnh đan cho đại nương một cái nhé, ta treo trong bếp đựng rau.”

Đậu đỏ nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Được, được ạ, thế nhưng... đan... đan mất nhiều công lắm, tay bị đứt nữa...” Nói liền chìa ngón tay nhỏ bé bị chỉ chích vết thương cho Điền đại nương xem.

“Đau đến vậy cơ à, thôi thì ta không cần nữa.” Mặc dù rất tiếc nhưng vẫn phải giữ sĩ diện.

Đậu đỏ vội nói: “Nhưng... đại nương đã... đã nói thế thì, một đồng tiền... một cái giỏ nhé!”

Điền đại nương nghe xong cũng thấy hợp lý, không nên lấy không của người khác cái gì, mà bản thân cam đoan làm mai giúp Đại Trụ chứ không phải là Đậu đỏ. Người ta đan cũng không dễ chút nào, một văn tiền cũng thấy đáng, chứ giỏ tre, giỏ cao lương bán trên trấn còn ba, bốn đồng tiền rồi, dây cái này lớn như vậy lại còn viền hoa văn ít nhất cũng phải năm đồng. Nàng cười đáp ứng: “Một đồng thì một đồng, tiền đây.” Nói xong liền mở hầu bao lấy

ra một đồng đưa cho Đậu đỏ rồi xách giỏ đi luôn.

Đậu đỏ không ngờ mình lại sa chân vào tài lộ, tuy rằng chẳng được bao nhiêu nhưng tiếp tục đan rồi đem bán cũng coi như góp thêm chút tiền cho gia đình. Nghĩ đến đó nàng cũng không đan những cái khác nữa mà tập trung đan nốt màn treo và đan thêm giỏ treo, đan xong liền treo trên hàng rào nhà mình, ai thích thì hỏi mua, ko có thì để nhà dùng. Ngày hôm nay nàng đan được tổng cộng ba cái thì bán được hai cái, hơn nữa đều là bán cho Điền đại nương.

Trương thị sau khi về liền nhận được ba đồng tiền từ tay Đậu đỏ, còn được khuyến mại thêm cả một nụ cười thật tươi. Không nghĩ tới Trương Thị nghe nàng nói đan giỏ bán góp tiền cho gia đình liền khóc tu tu, khóc đến nỗi Đậu đỏ muốn hôn mê luôn, nàng nhìn Đậu đỏ nhẹ giọng nói: “Xin... xin lỗi con, nương sai rồi.” Nhưng sau cái gì nàng cũng không biết.

Lý Tam Căn ngược lại hiểu rõ tấm lòng của nương tử mình, hấn vơn tay ra xoa đầu Đậu đỏ cười nói: “Nương của con khóc vì vui đó, nàng không nghĩ tới Đậu đỏ nhà ta không những khỏi bệnh mà còn làm ra được tiền, tốt rồi, tốt rồi.” Hấn không khích lệ ai, nhưng lại nói cứ nói ‘tốt’ rất nhiều lần.

Tiểu Nha cũng nói: “Bán giỏ được tiền con cũng muốn đan giúp một tay.”

Nhị Trữ cười nói: “Vây muội học đi, rồi dạy cả ta nữa, tối nào được về sớm ta sẽ phụ giúp.”

Đại Trữ nói: “Ta cũng giúp một tay.”

Lý Tam Căn vỗ đùi nói: “Được, ăn xong cơm cả nhà ta thay phiên nhau một người đan một người ngủ. Đậu đỏ chịu trách nhiệm chỉ dạy, con không cần vất vả một mình nữa.”

Trong nhà Đậu đỏ không phải đứa nhỏ nhất, thế nhưng lúc này nàng lại cảm giác như mình được thương yêu nhất nhà. Nàng không rõ tại sao mình xúc động, gật đầu đầy nhiệt huyết nói: “Vâng ạ!”

Tối nay cả nhà cùng quây quần trong sân đan giỏ, tuy nói một đồng tiền rất ít nhưng lại khiến mọi người đồng tâm hợp lực. Bọn họ nói nói cười cười thu hút sự chú ý của không ít người, khi nghe nói giỏ này là do Đậu đỏ làm ra thì đều thốt lên bệnh tình của nha đầu kia đã khá lên rất nhiều rồi.

Chẳng qua trong thôn thì bán được bao nhiêu chứ, Trương thị cảm thấy nên mang bán trên trấn, cho nên chiều hôm đó đợi sau khi mọi người đan xong nàng liền xách lấy ba cái giỏ đem lên trấn. Không nghĩ tới bởi vì kiểu dáng đặc biệt nên bán rất chạy, bán ba đồng tiền mà rất nhanh đã bắt hết lại không còn hàng để bán. Nàng trở về nói mọi người tiếp tục đan, tuy rằng cực một chút lại một một chút nhưng trong lòng mọi người đều thấy rất hài lòng.

Mà mấy ngày nay Đậu đỏ cũng không đan giỏ nữa, nàng đặc biệt để lại một cái giỏ trong phòng Đại Trữ rồi tiếp tục hoàn thành nốt cái màn treo. Sau khi tết xong liền để Lý Tam Căn cùng hai con trai đem buộc lên trần nhà, bởi vì mặt trên đậu đỏ có thêu ít hình cánh hoa cho nên trông cực kỳ đặc biệt, chỉ ít so với trần nhà đen xì xì thì sáng sủa hơn nhiều, gian phòng cũng đẹp hơn nhiều. Ở đây thường không treo màn, cho nên đột nhiên trang trí một thứ như thế làm cho căn phòng trở nên khác biệt. Đậu đỏ một bên nói: “Nếu... nếu như kịp thời gian con còn có thể đan tiếp một cái thảm... thảm trải sàn.” Rải xuống đất vừa thoáng khí lại vừa không lạnh.

Đại Trữ vuốt đầu tam muội nói: “Thế này đã quá tốt rồi, muội cũng không nên đan nữa, cẩn thận không tay lại thành giò heo đấy.”

Đậu đỏ thần bí cười, nói: “Mới... mới... mới không phải, mỗi ngày có trứng gà của chị dâu bồi bổ, rất tốt.”

Đại Trữ mặt đỏ lên, xoay người đi treo hai con búp bê lên, nhưng hấn treo cái kiểu gì mà mặt lại đỏ lên thế? Đậu đỏ đứng bên cạnh cười ha ha. Nhị Trữ cũng rất thông minh, vừa nhìn một bên mặt đỏ một bên ha ha liền biết có chuyện gì xảy ra.

Đồ đạc trong phòng Nhị Trữ đã làm xong trước ngày thành thân năm ngày, mọi thứ chuyển vào trong phòng nhìn cũng không tồi.

Đậu đỏ vào bên trong nhìn một lượt cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, cuối cùng nghĩ tới là vòng hoa treo tường. Kết hôn ở hiện đại không phải luôn thích vòng hoa giấy treo trên tường sao, thế nhưng ở đây lại không có. Nàng nghĩ muốn cắt một ít, thế nhưng lại không có giấy màu. Hơn nữa giấy ở thế giới này rất quý, và lại chỉ có màu trắng thôi.

Lại lên diễn đàn hỏi một câu, nhiều người thêm sức mà.

Đến lúc tối vào lại trong không gian đã thấy có rất nhiều phản hồi, thế nhưng cơ bản đều bảo nàng hái hoa tết thành đồ trang trí, còn có một ý tưởng khác là bảo nàng tết dây màu thành nơ buộc vào những nút thắt ở dây thừng. Nàng cho rằng cách làm này rất hay nên đem tư liệu dạy làm mang ra ngoài, còn hỏi Trương thị về dây màu. Trương thị cười nói: “Làm gì có mấy cái dây màu đó, những thứ đó đều là gia đình phú quý mới dùng.”

Khóe miệng Đậu đỏ giật giật, sao lại có thể quên điểm ấy được nhỉ, nông gia dùng dây màu làm quái gì, y phục trên người đều không thuê hoa hoét gì. Nàng nghĩ một chút rồi nói: “Vây có... có... có... hay không dây sợi màu?”

Trương thị nói: “Chỉ có dây buộc tóc màu đó.”

Đậu đỏ nghe thấy cười nói: “Cũng... cũng... cũng tốt, chỗ nào có?”

Trương thị nói: “Chỉ có một sợi dài thế này thôi.” Nàng ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nương định chờ lúc chị dâu còn vào cửa thì đưa cho nàng buộc tóc, màu rất tươi, nương buộc không được.”

Đậu đỏ thấy sợi dây dài hơn một thước thì tỏ ra vui vẻ, Trương thị thấy bộ dáng của nàng biết có việc bèn hỏi: “Con dùng vào việc gì thế?”

Đậu đỏ nói: “Thắt nút... nút, treo trong tân phòng.”

Trương thị cười nói: “Con thật có lòng, đại ca con nghe thấy chắc chắc rất vui.” Nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Thắt nút thì dùng dây gai cũng được mà, ngày mai nướng sẽ cảm đến phùng nhuộm nhờ họ nhuộm rồi cầm về cho con, con xem có dùng được không?”

Đậu đỏ gật đầu liên tục: “Dạ... Nướng tốt... tốt nhất!” Nói xong còn ôm lấy Trương thị hôn nàng một cái thật kêu.

Trương thị bị nàng hôn đến ngẩn ra, Đậu đỏ ngày trước uy rằng thông minh lanh lợi nhưng đều đặt lên việc trang điểm này nọ, hiện tại tuy rằng hơi ngốc thể nhưng lại rất quan tâm tới người nhà, tính tình cũng hăng hái sôi nổi hơn. Nàng nhủ mảy mò mặt mình, đây không phải quá khích sao?

Đậu đỏ lại không biết nướng mình nghĩ như vậy, vui vẻ cầm sợi đi luyện kết.

Buổi tối Trương thị trở về quả nhiên cầm về cho nàng một đồng dây gai màu đỏ, nàng vui vẻ lôi kéo Tiểu Nha đi ra ngoài tìm những viên đá nhỏ hình tròn làm thành hình quả hồ lô, sau đó không đợi kịp mà ngồi ngay dưới ánh trăng bắt đầu kết dây.

Tiểu Nha từ thấy là lạ cũng đi qua xem thử, hai tay của tỷ nhanh thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã làm xong mười cái hồ lô đỏ rực kết chữ ‘Hỷ’ bên trên. Chờ đến khi làm xong đem treo lên thì lại càng khiến không khí trở nên ấm cúng cùng vui tươi hơn.

Cả tháng nay cả nhà cùng nhau hợp sức gom góp đủ hai lượng bạc, nhà Lý lão bản mãn nguyện rồi liền vui vẻ gả con gái sang.

Ngày đón dâu, Đậu đỏ nhìn thấy Đại Trụ một thân đồ rực rỡ dắt con lừa đi đón dâu, cảnh tượng thú vị đó chắc chỉ trên TV mới thấy được. Đặc biệt trên đầu con lừa đi mượn còn buộc hoa hồng, bước một bước cánh hoa lại bay theo gió khiến nàng cười thiếu chút ngắt xiu. May mắn Trương thị chột chột nàng vài cái để kiểm chế nàng lại rồi mới đi chuẩn bị tiệc rượu.

Tiệc rượu này được Lý Nhị Căn hỗ trợ, trước đây hắn từng làm công ở tù lâu vài ngày cho nên biết nấu mấy món, hơn nữa đại bá mẫu, nhị bá mẫu cùng mấy đường tỷ cũng xúm vào hỗ trợ một tay nên rất nhanh tiệc rượu đã chuẩn bị xong.

Đậu đỏ tới bây giờ mới gặp được đại bá mẫu, nàng vốn họ Lý cũng là người trong thôn, nàng tương tá mập mạp, tiếng nói lại rất to. Thế nhưng làm người lại rất chân thành, rất được lòng người.

Nhị bá mẫu là gả từ thôn lân sang, ăn nói cũng không câu nệ, thế nhưng làm việc rất nhanh nhẹn lại không ác ý. Đậu đỏ còn nhìn thấy nàng len lén cầm chút thức ăn đút cho tiểu nhi tử, đó cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tất cả là tấm lòng người mẹ mà thôi. Vì thời gian ở chung quá ngắn cho nên nàng cũng không nhìn ra cái gì khác.

Chỉ chốc lát sau mọi người đã đến đông đủ liền nhập tiệc, Đậu đỏ cũng phụ bụng thức ăn lên, nhưng phạm vi chỉ giới hạn trong nhà bếp. Cô nương chưa xuất giá không được xuất đầu lộ diện, cho nên ở bên ngoài đều là nàng dâu mới và nàng dâu cũ. Thế nhưng sau khi đưa tân nương từ vào tân phòng, bạn bè hàng xóm đều nhìn đến kinh ngạc, nhất là con dâu cả của nhà Lý lão bản cứ liên tục hỏi tới cùng những thứ kia làm như thế nào.

Trương thị tốt bụng nói: “Là khuê nữ Đậu đỏ của ta làm đấy, con bé tốn nhiều thời gian lắm.”

Đại tẩu Chu thị không tin nói: “Một cô nương gốc cũng làm ra được sao, cô đừng có đùa chúng cháu.”

Trương thị nghe thấy mặt tối xám lại, Điền đại nương bên cạnh vội nói: “Chính là Đậu đỏ cô nương làm đấy, rất khéo tay, nhà ta còn có giò treo con bé đan đó!”

Chị dâu Chu thị của Đại Muội lúc này mới tin, lại ngồi xuống tân giường đột nhiên cảm thấy chiếu phía dưới rất mềm mại lại ấm áp, mùa đông mà rải thảm lót lên trên giường cũng đâu được thoải mái thế này. Nàng đưa tay vuốt lên mấy cái hình trái tim thêu trên đó rồi thầm nghĩ ra một ý định, chẳng qua hôm nay là ngày tốt của em chồng, lúc ra ngoài mẹ chồng còn dặn nàng nên im lặng một chút, bằng không trở về sẽ biết tay bà. Chu thị cái khác không sợ lại sợ mỗi mẹ chồng mình, bà ta là một người rất lợi hại, nàng dâu vài năm cũng chưa đấu lại được.

Vì là nhà nông nghèo nên tiệc rượu cũng chẳng cao sang gì nhưng hai bên thông gia vẫn cố gắng vui vẻ, đợi sau khi nhà thông gia đi về, cả gia đình Lý Tam Căn mới ăn bữa cơm đoàn viên. Tân nương từ trên bàn cơm rất phải phép, nàng tự mình bụng thức ăn lên rồi lại tự mình rót rượu cho cha chồng. Nhà Lý Tam Căn cũng đã sớm biết Đại Muội là một cô nương tốt nên hết sức hài lòng, hôm nay thấy nàng biết hiếu thuận với cha mẹ chồng lại càng thêm vui mừng.

Đậu đỏ cũng bị chuốc rượu, cha mẹ nàng không cho uống nhưng nàng vẫn nhấp một ngụm, nói: “Rượu... rượu này phải uống, là chị dâu... rót cho mà!”

Một câu nói đã khiến cho chị dâu Lý thị đỏ bừng mặt, nàng lặng lẽ ngồi xuống cạnh Đại Trụ nói: “Chàng muốn uống thêm một chén không?”

Đại Trụ ra sức lắc đầu, lúc đãi tiệc hắn đã uống không ít rồi, uống tiếp làm sao mà động phòng được. Tuy nói hai người tháng trước đã hoàn thành xong việc này dưới gốc cây cao lương đầu thôn, thế nhưng đã một tháng rồi không được chạm vào cơ thể nàng. Nếu như trước đó không ăn vụng còn đỡ, chứ được rồi mà lại mất đi tư vị thật khó chịu.

Tân lang tân lương đối với chuyện này nghĩ thế nào không ai biết, thế nhưng Trương thị lại thúc giục Tiểu Nha cùng Đậu đỏ: “Các con còn không mau ăn, ăn xong rồi đi ngủ đi. Nhanh lên một chút, nhìn cái gì mà nhìn.”

Đậu đỏ tự nhiên biết chuyện gì, thế nhưng Tiểu Nha đã rất lâu không được ăn nhiều đồ ăn ngon như vậy nên vẫn chút thèm thuồng, nhưng nương đã thúc giục nên không thể làm gì khác hơn là gắp ít đồ ăn vào bát ôm vào trong phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô Nương Phần Nộ.

Tiểu Nha đang ăn đến vui vẻ thì thấy tỷ tỷ nhà mình ra sức dán lỗ tai lên tường, nàng thấy kỳ quái liền hỏi: “Tai của tam tỷ bị nóng sao?” Đậu đỏ mặt đỏ lên nói: “Muội... muội mới nóng...”

Tiểu Nha hỏi: “Vậy sao tỷ cứ dán tai sát vào tường, cẩn thận không bị bắn tai đó.” Phòng ốc ở nông thôn đều xây từ gạch thô, nếu đứng sát tường quá toàn thân sẽ bị dính bụi đất.

Đậu đỏ tiêu sái nằm xuống ôm lấy chân, hừ một tiếng nói: “Ngủ... ngủ đi.” Đánh chết nàng cũng không dám thừa nhận kỳ thật bản thân đang nghe lén động tĩnh bên kia, nhưng có phải bên kia quá an tĩnh rồi không, hay phòng gạch thô cách âm quá tốt?

Nàng một bên nghe một bên nằm nhắm mắt, thế nhưng bất tri bất giác lại tiến vào trong không gian. Không khỏi có chút phiền muộn bởi vì vốn không muốn đi vào. Vừa ngồi xuống trước máy tính liền nghe thấy ‘đỉnh, đỉnh, đỉnh’, nhìn lên hóa ra là Thiên Thượng Khách: “Nếu thực sự kìm nén cảm xúc không được vậy trước tiên xem chút AV đi?”

Đậu đỏ ngạc nhiên nói: “Cái gì mà kìm nén không được? AV gì?”

Thiên Thượng Khách nói: “Có hàng nội địa, hàng của Mỹ, hàng của Nhật, xin hỏi bạn muốn xem loại nào, tôi có thể trình chiếu miễn phí cho bạn!”

Vừa nghe thấy bốn chữ ‘có hàng nội địa’ đậu đỏ lập tức nói thẳng: “Xì! Có cái gì đẹp đâu, cũng không phải chưa từng thấy qua.”

Thiên Thượng Khách gửi đi một biểu tượng khóc lóc: “Ngày nay tìm được một nữ sinh thuần khiết sao mà khó thế hả trời!”

Đậu đỏ lập tức trả lời hần: “Căn bản là từ mười tuổi trở lên bạn đã không cần phải xoắn rồi, phim ảnh đã giết hại không ít mầm non của tổ quốc, việc này mà bạn cũng không biết à!”

Thiên Thượng Khách thực sự phiền muộn, hần chán chường nói: “Đừng ngăn cản tôi, tôi đi ngồi góc tường vẽ vòng tròn đây.”

Sau khi hần ra góc tường ngồi xỏm Đậu đỏ liền tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì đã là sáng hôm sau rồi. Nàng đứng lên ra bên ngoài rửa mặt, chải đầu thì phát hiện chị dâu Lý thị đã dậy từ khi nào rồi, ngay cả cơm cũng đã nấu xong, vừa cầm chổi quét lẹ rưng ngoài sân vừa đợi cả nhà thức dậy.

Hiện tại đã gần thu, chỉ một trận gió thổi qua mà lá đã rụng rất nhiều. Đậu đỏ mỉm cười với Lý thị rồi cầm lấy cái xẻng giúp nàng hốt lá cây. Lý thị vội hỏi: “Tam muội chớ làm, mấy ngày nay đã khiến muội mệt chết rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Đậu đỏ đầu chịu, nàng cười nói: “Ngủ cả đêm rồi, không mệt đâu ạ!”

Lúc này Trương thị đã thức dậy, nói: “Sao con dâu lại dậy sớm thế này, cơm đã nấu xong rồi à, Đậu đỏ con dọn dẹp nốt để chị dâu con về phòng nghỉ ngơi chút, nói thế nào thì cũng là cô dâu mới mà. Cứ nghỉ ngơi cho khỏe mấy ngày sau làm việc cũng không muộn.” Nàng trầm nghĩ, bản thân lúc về làm dâu không phải chịu sự chèn ép của mẹ chồng. Nay con trai lấy vợ cũng không thể để con dâu chịu chút nào ủy khuất, dù sao sau này cũng là người một nhà.

Lý thị nghe xong mặt đỏ lên nói: “Nào có con dâu nào để cho mẹ chồng làm việc chứ, nương cứ đi nghỉ ngơi đi con làm đc mà.”

Trương thị không chịu, nói: “Đại Trụ đâu, sao lại không biết thương vợ hả. Con còn chưa quen nơi này, thôi thì đi múc nước cho Đại Trụ rửa mặt đi nhé!” Nói xong liền nhanh chóng bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa.

Lý thị không nghĩ tới mẹ chồng lại chiếu cố mình đến thế, còn có Đại Trụ cũng thương mình biết bao, khiến nàng không khỏi vui mừng khôn xiết, tuy rằng mọi người nói Lý gia chê họ nghèo không muốn gả mình sang, nhưng khổ một chút mệt một chút thì có đáng gì, cả nhà hòa thuận mới có thể vạn sự hưng.

Đậu đỏ cười nói: “Đều... đều... đều không cần làm, để đại ca làm, ai đó cũng... cũng cần phải biểu hiện chút chứ.” Nàng thấy Đại Trụ từ trong phòng đi ra liền nói.

Đại Trụ mặt đỏ lên vội chạy tới đoạt lấy dụng cụ trong tay mẹ mình, hần cũng không muốn để người khác nói hần thành đứa con bất hiếu lấy vợ quên mẹ.

Đậu đỏ nói: “Hiện tại chúng ta... au ui...” Nàng cất bước cảm thấy có gì không đúng, có cái gì nóng hằm hập chảy xuống dưới chân. Cảm giác này quá quen thuộc, sẽ không là...

Nàng không chút nghĩ ngợi chạy vội đến nhà xí, nhìn xuống dưới chân liền hết nói nổi. Mới mười ba tuổi mà đã thấy nguyệt sự, nhớ đến bản thân ở hiện đại mười bốn tuổi mới thấy.

Bí thương gọi Trương thị: “Nương ơi, con... con dường như thấy nguyệt sự.”

Trương thị nghe xong ngẩn ra, cười nói: “Là việc vui, nương sẽ đi mua ít vải đỏ cho con treo ở đầu giường. Thế nhưng trước tiên đi cùng với nương, nương làm cho con một cái đai nguyệt sự.”

“Cảm ơn nương a!” Nàng đã sớm tập thành thói quen không gặp ‘đi cá’, bây giờ đột nhiên lại tới thực sự khiến người ta không nói nổi.

Chờ đến khi chuẩn bị xong xuôi, Trương thị đi nấu nước đường đỏ cho Đậu đỏ uống. Tiểu Nha liền hỏi nàng: “Sao đầu giường tỷ lại treo vải đỏ?”

“Tỷ cũng chẳng biết.” Nàng là thực không biết, xem ra là tập quán gì đấy.

“Cái này để hy vọng lúc màu sắc của kinh nguyệt thật tươi, không bệnh không đau.” Trương thị chỉ chỉ tay lên trán Đậu đỏ.

Đậu đỏ gật đầu biểu thị đã biết, nói sâu xa một chút chính là không muốn mắc bệnh phụ khoa gì cả!

Cả nhà ăn cơm sáng, ba cha con Lý Tam Căn đi ra ngoài làm việc. Tuy rằng Đại Trụ mới kết hôn nhưng sống mà không làm thì không được, bốn nữ nhân ở nhà ngược lại rất hòa thuận. Các nàng vừa đan giỏ vừa nói cười thì đột nhiên có người tới, nhìn lên thì ra là đại tẩu Chu thị của Lý thị. Lý thị thấy nàng thì nhủ mày không hiểu nàng tới có chuyện gì, một lát sau mới từ từ đứng lên, nói: “Sao đại tẩu lại tới đây?”

Trương thị cũng cười nói: “Mau, ngồi đi. Tiểu Nha đi rót cho đại tẩu chén nước.”

Tiểu Nha gật đầu liền đi, mà Chu thị nhìn các nàng đan giỏ thì cười nói: “Ồi chà chà! Tay nghề thực không tồi. Ta thấy chúng được treo trong phòng Đại Muội rất đẹp, nhà ta gần đây cũng chẳng có đồ gì để trang trí cả, có thể cho ta mấy cái giỏ treo không? Cũng không phải thứ gì quý giá, cũng nên đưa cho Lý gia một ít.”

Lý thị vừa nghe nhủ mày nói: “Đại tẩu, những thứ này... chúng ta làm để kiếm chút đỉnh, tẩu cần thì tự học đi!”

Chu thị cười nói: “Muội cũng biết đại tẩu làm gì có thời gian rảnh, sao ngay cả mấy thứ vật vãnh ấy cũng không muốn cho à?”

Trương thị đã sớm biết người chị dâu của con dâu mình cũng chẳng tốt đẹp gì, vội nói: “Cho, sao lại không cho chứ!” Con dâu cũng là con mình, vạn nhất sau này về nhà mẹ đẻ bị làm khó thì biết làm thế nào đây.

Chu thị thuận tay cầm lấy cái thật lớn, cười nói: “Đậu đỏ quả nhiên sáng dạ lại khéo tay, gần đây trần nhà ta cũng càng ngày càng cũ, còn hay rơi bụi đất xuống. Không biết muội muội có thể đan giúp chúng ta một cái màn treo, chờ sau khi làm xong tẩu sẽ cho muội hai thước dây buộc tóc để cảm ơn!”

Hai thước dây buộc tóc cũng chỉ một đồng tiền, nàng muốn dùng chút tiền đó để mua một cái màn treo lớn vậy sao, Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nói: “Ta... ta mới không hiếm lạ dây buộc tóc.”

Trương thị cũng không nói, nàng cũng biết đan màn treo có bao nhiêu khó, nếu như cứ công toi mà đan cho nàng thì thật luyến tiếc tay khuê nữ.

Lý thị nhìn sắc mặt mẹ chồng và em chồng liền biết họ không muốn, bản thân mới gả qua đây một ngày mà đại tẩu đã qua gây rối, đây không phải là gây khó dễ cho nàng sao? Lúc ở nhà luôn bị nàng bắt nạt, xuất giá mới một ngày đã lại đuổi theo gây âm ỉ. Nghĩ tới đây nàng đứng lên, giận dữ nói: “Đại tẩu xem người khác là đồ ngu hết sao, tẩu đòi chiếc màn to như thế liền cấp cho tẩu sao. Cho dù muội muội đồng ý ta cũng không đồng ý, đã đưa cho một cái giỏ rồi thì cầm về đi, đừng có qua đây làm mất mặt ta nữa.”

Chu thị nghe xong không vui nói: “Hai nhà chúng ta không phải đã kết thân sao, đã là quan hệ thông gia thì nó phải đan cho ta, chứ đừng nói ta còn trả lễ cho nó đâu có để cho nó làm không công. Hơn nữa đầu óc của nó vốn không tốt, sống rồi cũng chỉ ngồi ở nhà đan lát đến hết đời thôi.”

Lý thị vừa nghe tức đến nói không ra lời, mà Trương thị lại nói: “Nếu nói khuê nữ nhà ta đầu óc hỏng rồi thì đừng có đến đòi hỏi nữa, miễn cho lúc đan hỏng lại trách con bé.” Nói xong xoay người lôi Đậu đỏ vào trong phòng.

Chu thị nhìn thấy các nàng không để ý tới mình lại càng tức giận, nói: “Ngươi mới gả đến nhà người ta một ngày liền không nhận người thân sao, ngươi trông bộ dáng nhà người ta kia kia, mau đi về với ta.” Nói xong liền kéo tay Lý thị.

Lý thị sao có thể cùng nàng trở về, muốn rút tay về nói: “Ta mới không về, phải về chính là ngươi.”

Chu thị cười lạnh nói: “Mới bỏ lên giường mới một ngày liền không muốn về nhà sao? Lý Đại Trụ kia tốt như vậy à? Ngày hôm nay nếu ngươi không cùng ta trở về, ta sẽ gọi ca ca ngươi tới, đánh chết ngươi!”

Ca ca của Lý thị là một kẻ hồ đồ, tính tình lại nóng như lửa. Hần bình thường không có gì, chỉ sợ những lúc Chu thị thổi gió bên tai, tức giận lên ngay cả người cũng dám giết. Lý thị có chút sợ, nói: “Nói chung cho dù chết ta cũng chết tại Lý gia, mau buông tay.”

Trương thị đi ra, thấy Chu thị cư nhiên kéo con dâu mình đi về liền mất hứng, mở miệng nói: “Nàng hiện tại là người nhà ta, người muốn kéo thì đi mà kéo người khác.” Nàng bình thường rất nhã nhặn rất ít khi tức giận, lần này thật sự tức giận rồi.

Chu thị gắng sức kéo Lý thị ra bên ngoài, nói: “Cái gì mà người nhà bà, ngay cả cái màn cũng không nhả ra được mà còn dám giữ người lại à, mau theo ta về nhà.”

Đậu đỏ bực mình, chị dâu là của nhà mình và lại cũng đâu muốn đi. Trương thị này không phải cố tình gây sự sao! Nương không dám động tay nhưng nàng dám, đi lên muốn kéo tay Chu thị ra nhưng Chu thị vẫn không buông, Đậu đỏ nóng nảy nói: “Người... người buông ra.” Nàng quỳnh lên quên cả nói tiếng địa phương.

“Không buông thì sao, ta mà để cho Lý gia các người cầm chân á!” Chu thị quát âm cả lên.

Đậu đỏ không thể nói liền cắn xuống, nàng lần này cắn rất ác, so với lần cắn bà mới kia thì tàn nhẫn hơn nhiều.

“A... đồ đi nhà người dám cắn ta...”

“Ta cắn người... không nhả đấy.” Đậu đỏ miệng ngậm thịt còn không quên phát biểu.

Chu thị giận dữ nâng tay muốn đánh nàng, thế nhưng Lý thị đưa tay đẩy Chi thị nói: “Không được đánh người.”

Hai đánh một tự nhiên kẻ thua là Chu thị, nàng bị Lý thị tát cho một cái ngã xuống đất. Nhưng phía sau nàng lại là một băng ghế, ‘rầm’ một tiếng đụng đổ cả người lẫn ghế.

“Đánh chết người rồi...” Chu thị vừa xoa đầu vừa đứng lên, Đậu đỏ nhìn thấy trên trán nàng sưng u một cục.

Lý thị thấy nàng bị thương liền có chút hối hận, thế nhưng trông bộ dáng vẫn muốn gây sự của đại tẩu thì hừ lạnh nói: “Nương à, chúng ta đi vào trong, không cần đề ý nàng ta.”

Trương thị cũng thực tức giận, nàng mang con dâu và con gái đi vào trong phòng, không thèm để ý tới Chu thị nữa.

Chu thị ở bên ngoài khóc loạn một hồi rồi đi mất, lúc mọi người đi ra thì thấy dĩ nhiên biến mất ba cái giỏ. Không nghĩ tới đến lúc này rồi còn không quên cầm đồ đi theo, thực sự là một kẻ hiếm có khó tìm! Bốn người hết nói nôm, còn Lý thị vẫn cứ hướng về phía mẹ chồng và em chồng xin lỗi liên tục. Trương thị cùng Đậu đỏ đều rất hiểu lý lẽ, đều không trách nàng cho nên bốn người lại ngồi một chỗ làm việc như cũ. Chẳng qua Lý thị vẫn có chút không yên sợ đại ca sẽ đến gây sự, nhưng chưa tới ba ngày nên không thể lại mặt đành phải chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trạch Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cô Nương Bất Đắc Dĩ.

Ngày đó chẳng còn chuyện gì xảy ra nữa, vốn tưởng Chu thị sau khi cầm giỏ về sẽ không còn mặt mũi nào quay lại náo loạn, thế nhưng không nghĩ tới người trở lại không phải là Chu thị mà là đại ca Lý Hồ Từ của Lý thị. Nhà Lý lão bản đơn bạc chỉ có hai con một nam một nữ, mà Lý lão bản lại là người trọng nam khinh nữ nên vô cùng thương yêu đứa con trai. Từ nhỏ muốn gì được nấy, được cưng chiều hết mức. Hồ Từ này từ bé đã được đường thành tính cách muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nếu không được như ý hấn sẽ nháo loạn bất kể phụ mẫu, huynh đệ.

Hôm nay hấn còn mang theo một cái rìu, nổi giận đùng đùng giống như muốn giết người.

Lý Tam Căn vội đẩy thê tử và các con vào trong nhà, kêu lên: “Hồ Từ người muốn gì hả?”

Hồ Từ giận dữ nói: “Người hại ta mất hài tử ta giết cả nhà người.” Hấn nói câu không đầu không đuôi rồi đánh về phía Lý Tam Căn.

Đại Trụ và Nhị Trụ cùng chạy ra ngăn cản, mà Lý thị cũng bật khóc, nói: “Đại ca làm cái gì vậy, muốn bức tử muội sao?”

Dù sao cũng là huynh muội nên Hồ Từ giảm xuống bốc đồng, hôm nay hấn tới không phải muốn giết người mà để đòi nợ, thê tử của hấn đã nói rõ ràng với hấn cho nên hấn cầm rìu trong tay nói: “Là ta bức người hay nhà họ Lý các người bức ta, hôm qua tẩu tử của người qua đây bị đám đàn bà các người đánh đập, sau khi về hài tử trong bụng liền không còn. Đó là hài tử của chúng ta, có thể không đau lòng sao?”

Lý thị vừa nghe sợ run, đại ca đại tẩu thành thân đã hơn năm mà vẫn chưa thấy tin gì, sao tự nhiên lại có? Nghĩ đến Chu thị quả thực hôm qua bị đẩy ngã không nhẹ, cho nên hối hận nói: “Ngày hôm qua là muội đẩy đại tẩu không liên quan đến người khác, nếu muốn mạng đền mạng thì cứ tìm muội là được rồi.”

Hồ Từ lắc đầu nói: “Ta muốn mạng của ngươi làm gì, ta sẽ đòi mạng cả nhà Lý Tam Căn.”

Lý thị khóc lóc nói: “Muối gả cho Đại Trụ thì cũng là người Lý gia, huynh giết người ta thì muối biết sống sao?”

Hồ Từ lớn tiếng nói: “Ta thì tính sao, thật vất vả mới có một đứa...”

Trương thị và Đậu đỏ ngồi trong phòng nghe thấy mà giật mình, chuyện vậy Lý Tam Căn biết xử lý thế nào. Tuy rằng không thể xuất đầu lộ diện nhưng đó là một mạng người, cứ vậy mất đi làm sao bọn họ an tâm được.

Vẫn là Đại Trụ sáng suốt, vội chạy đi gọi đại bá tới.

Lý Đại Căn biết sự tình từ đầu đến cuối chỉ biết thở dài, công bằng nói: “Nghe ta nói này Hồ Từ, tuy đây thế tử ngươi là sai nhưng cũng do nàng sai trước. Không có việc gì lại đến nhà Lý Tam Căn nào loạn là sao? Thế nhưng dù sao nhà Tam Căn cũng phải có trách nhiệm. Như vậy đi, ngươi tính toán xem để cho nhà họ bồi thường cho thế tử người ít tiền đền bù.”

Cần gì phải tính toán, Hồ Từ đã sớm chịu phân phó của thế tử rồi. Kỳ thực Chu thị không phải là dễ non, chỉ là nguyệt sự đến rồi lại bị đẩy ngã cho nên bị đau chút. Nàng một bên khó chịu một bên tức giận bản thân bị ức hiếp ở Lý gia, cho nên đã nói mình bị dễ non để Hồ Từ đến đòi tiền. Ngay cả Hồ Từ cũng không biết chuyện đó, thế tử nói gì hần liền tin cái đó cho nên đã chạy tới đây đòi hỏi.

Chuyện đàn bà dễ non bọn đàn ông cũng không tiện xen vào, cho nên Lý Đại Căn mới nói thẳng việc đền tiền. Thế nhưng không nghĩ tới Hồ Từ cư nhiên công phu sư tử ngọam: “Mười lượng bạc, ít một đồng cũng không được.”

Cả nhà Lý Tam Căn nghe xong lại càng hoảng sợ, đến hai lượng bạc bọn họ kiếm còn khó chứ đừng nói đến mười lượng. Lý Đại Căn cũng nói: “Có phải quá nhiều rồi không?”

“Đây là một mạng người, nhiều cái quái gì.” Hồ Từ hừ lạnh, quyết tâm không giảm giá.

Lý Đại Căn cắn răng nói: “Được, ta hiện tại mời Lưu Hành Giác đến kiểm tra, nếu thực sự bị thương nghiêm trọng sẽ đền các ngươi mười lượng.” Trong lòng hần cũng đoán được Chu thị kia có khả năng giả trò bịp bợm, bằng không cũng sẽ không đòi nhiều như vậy.

Kết quả Lưu Hành Giác đi khám trở lại, cư nói Chu thị thật sự dễ non. Đậu đỏ ở trong phòng nói: “Sao thế được, khéo như vậy sao?”

Lưu Hành Giác lạnh lùng nói: “Các ngươi không tin ta sao?” Nói xong vung tay bỏ đi.

Lý Đại Căn nhìn Lý Tam Căn nói: “Tôi còn ba lượng tiền riêng chú cầm lấy.”

Lý Tam Căn cũng không có cách nào, nếu đại phu đã nói như thế hần biết làm thế nào? Lập tức nói: “Chỉ còn cách bán ruộng đi mà thôi.”

Tất cả mọi người đều biết ruộng là sinh mệnh của người nông dân, có thể dễ dàng bán đi sao.

Lý thị vừa khóc vừa chạy đến bên cạnh đại ca, nàng quỳ xuống cầu xin: “Đại ca, nể tình huynh muội mà đòi ít một chút, bán ruộng đi rồi ngày tháng sau này muội biết sống sao?”

Hồ Từ nhớ kỹ lời thế tử, con gái gả đi chính là người ngoài rồi, hần quyết tuyệt nói: “Không được, ta còn chưa có hài tử chống gậy, mất rồi biết tìm đâu.”

Lý Tam Căn cũng nóng nảy, hần quát lên: “Vợ Đại Trụ đứng lên, chúng ta dù bán đất bán nhà cũng phải trả hết tiền cho bọn họ.” Nói xong vung tay lên: “Ngươi về đi, chúng ta bán đất xong liền trả cho ngươi.”

Hồ Từ tức giận nói: “Các ngươi nuốt lời thì sao?”

Lý Tam căn tức đến ho khan nói: “Lý Tam Căn ta nói được làm được, rút ra ngoài cho ta, ta cũng không tin ba người đánh không lại một người.”

Hồ Từ nghe thấy thế, Lý gia có bốn người mà hần có một, hừ lạnh một tiếng liền bỏ đi.

Đậu đỏ sau khi đi ra liền đề nghị: “Đi... đi lên trấn, mời... mời... mời đại phu khác tới.”

Lý Tam Căn thô lỗ nói: “Con tưởng tìm đại phu khác tới là chuyện dễ sao, và lại hần đã mở miệng đòi tiền chúng ta liền trả cho hần, xem lần sao có thể dùng cách gì đòi tiền nữa không.” Hần cực tức giận, muội muội mới thành thân được hai ngày mà bọn họ liền tới đây gây rối, cái loại đó biết suy nghĩ sao? Chẳng thà lần này đưa tiền cho chúng, lần sau chúng tới đây sẽ hoàn toàn không nể mặt luôn.

Lý thị cũng nghe ra ý tứ của cha chồng, nàng tâm lạnh nói: “Con, con từ nay về sau không trở về cái nhà đó nữa.” Nói xong úp mặt trên bàn khóc lớn.

Đại Trụ an ủi nàng nói: “Đừng đau lòng nữa, cả nhà chúng ta đều đối xử tốt với nàng mà. Hơn nữa nhạc phụ nhạc mẫu cũng không có sai.”

Lý lão bản ở chung với vợ chồng Hồ Từ cho nên Lý thị mới nói không muốn quay về nhà.

Lý Tam Căn cũng không nói thêm gì mà đi ra ngoài tìm người mua đất, mà Trương thị lại muốn đi tìm Điền đại nương nhờ hỏi thăm tình hình của Chu thị.

Đậu đỏ cũng hoài nghi đối với chuyện của Chu thị kia, nhưng miệng nàng lại theo không kịp mà Lưu Hành Giác đã nói là bị để non rồi, như vậy cả nhà vì giữ thể diện sẽ không đi tìm đại phu khác nữa. Nếu như tìm đại phu khác lại chẩn đoán thực sự sinh non, chỉ biết sự tình sẽ càng ngày càng căng.

Mà Hồ Tử lại không cho Lý gia nhiều thời gian, xem ra bị buộc cũng chỉ đành làm theo. Đậu đỏ muốn tối nay đi tìm Lưu Hành Giác, nhìn xem hắn có lừa đảo gì không. Chỉ là không nghĩ tới Lý Tam Căn thực sự phát hỏa, bán đất được năm lượng bạc liền mang trả trước cũng không về nhà bàn bạc lại.

Lý thị biết chuyện đã đến nước này nàng không thể về nhà nữa rồi, muốn trách cũng chỉ trách đại ca đại tẩu của mình quá đáng, trượng phu cùng cha mẹ chồng đều không có lỗi gì.

Thế nhưng còn ba lượng bạc biết tìm ở đâu, Lý Tam Căn hôm đó về nhà không nói câu gì rồi từ đó đi sớm về muộn để tích tiền. Trương thị cũng thế, chỉ là lúc không có người lại ngồi một chỗ khóc lóc. Đậu đỏ cũng muốn dỗ nàng, thế nhưng bản thân lại không biết làm thế nào?

Ba ngày lại mặt Lý thị quyết tâm không về, nhờ Điền đại nương nhần lại về nhà, mà Lý lão bản cũng nghe lời con trai, con gái không về cũng không biết làm gì lại càng không dám tới thăm, từ đó Lý thị lạnh tâm đối với nhà mẹ đẻ. May mà nàng còn có Đại Trụ, cha mẹ chồng, em chồng cùng để sống nên cũng nhẹ nhõm phần nào.

Chỉ là ruộng không có, trong nhà cũng không còn gì thì biết qua ngày như thế nào đây? Ba lượng bạc còn nợ Hồ Tử kia, hắn không có việc gì lại đến gây sự thực làm cho người ta hết nói nổi. Hôm nay Hồ Tử lại tới náo loạn, hắn nhìn Lý Tam Căn nói: “Sao còn chưa trả nốt tiền, đã qua nhiều ngày rồi.”

Lý Tam Căn tức đến đỏ bừng mặt, nói: “Lý Tam Căn ta nói trả là trả, người cũng đừng tới nhà ta gây sự. Chó cũng dứt giậu, người cũng đừng xem Lý Tam Căn ta để bắt nạt.”

Hồ Tử cười lạnh nói: “Muốn đánh thì xông vào đây, ai sợ người.”

Lý Tam Căn chỉ vào hắn nói: “Người...” Tức đến nói không nên lời.

Đậu đỏ thực sự nhần không được, nhiều lần Hồ Tử đến gây sự nàng đều bị cha mẹ kéo vào trong phòng, lần này đã là lần thứ mấy rồi, đến chó cũng phải điên lên mà cắn người? Nàng đi qua đi lại trong phòng rồi liền chạy vào trong bếp, đột nhiên nhìn tới con dao phay của nhà mình. Cười gian, thường nói kẻ điên không cần mạng, hôm nay nàng liền không cần mạng xem hắn làm thế nào. Nghĩ đến liền cầm dao phay chạy ra ngoài, chẳng nói chẳng rằng nghênh tiếp Hồ Tử kia bằng một con dao.

Hồ Tử lại càng hoảng sợ, hắn đã sớm biết Đậu đỏ là một con điên nhưng không nghĩ tới điên đến mức dám ra tay chém người. Tuy rằng hắn bình thường “đi ngang”, thế nhưng đây vào một con điên hắn thực có chút không dám. Vội vã bước lùi lại phía sau, trước khi co giò bỏ chạy còn kịp nói: “Lý Tam Căn người cứ đợi đây, ta còn tiếp tục đến đòi nốt tiền.”

Đậu đỏ cầm dao đuổi theo phía sau nói: “Người dám tới, ta dám chém...”

Lý Tam Căn sợ khuê nữ gặp nguy hiểm vội kéo nàng lại nói: “Đừng náo loạn nữa, về phòng đi.”

Đậu đỏ cười nói: “Con... con chỉ dọa hắn thôi, không dám chém đâu.”

Lý Tam Căn khoe miệng nhếch lên cười tủm, vừa rồi trông thấy nàng nghĩ cũng không thèm nghĩ xách dao đuổi theo muốn chặt đầu người ta, như thế nói không dám chém còn cái gì mới dám chém nữa?

Trương thị đi ra cốc vào trán Đậu đỏ một cái, nói: “Nha đầu chết tiệt không muốn sống nữa à, nếu để người khác nhìn thấy thì sao?” Thực sự giả không được rồi!

“He, he, con... con... con tức mà!” Đậu đỏ gỡ đầu, lúc này quả thực nàng tức đến điên luôn.

Trương thị hiểu rõ cũng không thể để chuyện mãi như thế được, nàng thở dài nói: “Thiếp còn phải lên trấn nhờ Vương đại nương giúp đỡ, xem nàng có việc gì làm không để còn góp cho đủ tiền.”

Lý Tam Căn gật đầu nói: “Vay đi đi, đầu ta đau quá đi nằm một lát.”

Trương thị gật đầu, liền đi thu dọn một chút chuẩn bị lên trấn. Đậu đỏ cũng bị bức đến nóng nảy, nàng cũng muốn lên đi ra ngoài xem có cái gì có thể kiếm ra tiền góp đủ ba lượng còn lại không. “Nương, con... con cũng muốn đi, con đi... bán giò.”

Trương Thị nói: “Một cô nương như con thì bán thế nào, nương bán là được rồi. Thế nhưng con đi theo cũng được, lúc nương đi gặp Vương đại nương con trông chừng đám giò.”

“Vâng!” Đậu đỏ đáp ứng liền xách giò đi theo Trương thị.

Từ thôn ra đến trấn cũng phải mười dặm đường, thế nhưng nông dân đi quen rồi nên chẳng cảm thấy gì. Chỉ có Đậu đỏ đi một chút nghỉ một chút hết sức gắng gượng. May mà cái thân thể này cũng không tồi, cuối cùng cũng theo kịp Trương thị.

Tới trấn là đã quá trưa, Trương thị dắt Đậu đỏ đến một hiệu vải. Bà chủ Vương đại nương của tiệm cùng Trương thị cũng là chỗ quen biết lâu năm, cho nên nàng để Đậu đỏ chờ ngoài cửa, mình đi vào trong nói chuyện.

Đậu đỏ vừa đứng bán giò vừa chú ý đến cách thức buôn bán trên trấn, nhìn cả nửa ngày rồi cũng hiểu được bản thân làm không được. Trước tiên là nói về lòng lợn, các tiền bối sau khi tới đây có thể đều vì giá rẻ lại tươi cho nên cảm thấy mới mẻ nếm thử, thế nhưng nàng đứng từ xa nghe thấy người ta hỏi giá của cái thứ này mới biết cư nhiên bằng giá của thịt. Xem ra người ở thế giới này luôn cố gắng tận dụng mọi thứ, như vậy nàng liền không có cơ hội biểu hiện rồi. Nhìn về đồng điểm tâm nàng lại thở dài, trước đây nàng đến nấu mỳ còn nấu chẳng ra hồn. Nói chung nàng nhìn bên này ngó bên nọ, vẫn không tìm thấy bất cứ cơ hội gì.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô Nương Đáng Thương.

Sao vị này cứ phải gọi là Đậu đỏ muối muối thế nhỉ? Đậu đỏ mở to mắt nhìn, không nói gì. Bà mai mà Tăng Bất Phàm sai đi đến nhà Đậu đỏ sau khi trở về liền ca thán Đậu đỏ bạo lực thế nào, Đậu đỏ đã man ra sao, kết quả Tăng lão phu nhân nghe xong nhất quyết không để Tăng Bất Phàm thú nàng. Vì sợ nhĩ tử còn để tâm liền tìm một thứ nữ xinh đẹp nhà tiểu thương cho hắn làm thiếp, hôm nay vừa mới thú được hai ngày. Tăng Bất Phàm yêu thích vị thiếp này hơn, thứ nhất nàng ôn nhu hơn vị thế tử kia, lại còn biết chiều chuộng hắn, căn bản hắn đã sớm ném chuyện của Đậu đỏ lên chín tầng mây rồi.

Hôm nay đi ra ngoài mục đích là xem có đồ gì hay hay mang về cho vị thiếp kia, vừa vặn nhìn thấy Đậu đỏ đang ngồi trước cửa hiệu vải. Thấy nàng một thân y phục vải thô thập phần “bất lực” đứng ở đó không khỏi động tâm, chậm rãi đi tới nói: “Muội đang làm gì thế?” Hắn chỉ vào ba cái giò trước mặt Đậu đỏ nói.

Đậu đỏ tức giận nói: “Bán giò đó!” Lần này nàng nhớ kỹ bài học lần trước, thế nào cũng không được nói tiếng phổ thông.

Tăng Bất Phàm ngăn ra nói: “Giò này là Đậu đỏ muối muối đan sao?”

Đậu đỏ rút cuộc nhịn không được nói: “Này, người... người là cái gì của ta, ta... ta sao không nhớ... mình lúc nào có thêm... thêm một vị đại... đại ca.”

Tăng Bất Phàm ngăn ra nói: “Đậu... Lý cô nương, sao lại nói lấp thế này?”

Sắc mặt Đậu đỏ càng xấu nói: “Ai cần người lo.”

Tăng Bất Phàm còn muốn cùng nàng trò chuyện, nhưng lại thấy nàng không thèm nhìn mình nữa. Hắn nhìn đồng giò của nàng liền tìm cách bắt chuyện: “Giờ này bao nhiêu tiền một cái?”

“Một lượng bạc một cái, muốn... muốn... muốn mua hay không?” Đậu đỏ ngay cả đầu cũng không quay lại nói.

“Muốn, đương nhiên muốn.” Tăng Bất Phàm sợ nàng lại ghét mình liền vội nói.

Đậu đỏ nghe thấy liền vui, trong nhà thiếu ba lượng bạc nếu hắn chịu bỏ ra thì tốt rồi. Về phần thiếu người ta nhân tình nàng chưa từng nghĩ tới, bởi chính tiểu tử này mới là kẻ nợ nàng.

Nàng cười thật tươi đưa giò cho hắn, Tăng Bất Phàm thấy nàng cười tươi như hoa liền cuống quýt tiếp nhận, quay lại nói với thiếu niên mặt đen: “Tiền, mau đưa cho Đậu... Lý cô nương tiền.” Ba lượng bạc đối với Tăng gia không thể nói là số lượng nhỏ, chứng kiến công tử nhà mình giá gia như vậy thiếu niên mặt đen méo cả miệng.

Tuy Đậu đỏ còn nhỏ, thế nhưng ngày thường sống cũng không tệ lắm, hơn nữa trời sinh nàng có hai chiếc răng khểnh, nhất là khi cười rộ lên cực kỳ đáng yêu. Tăng Bất Phàm yêu nhất lúc nàng cười, hồn vía của hắn thiếu chút nữa đi theo nàng luôn... .

Chờ Tăng Bất Phàm hồi thần mới phát hiện Đậu đỏ đã cầm tiền bị Trương thị đi từ trong cửa hàng ra rồi đi mất, Trương thị vừa đi còn vừa cảnh giác nhìn về phía sau rất sợ hắn đuổi theo.

Đậu đỏ không ngừng cười thầm, nương đi ra thật đúng lúc. Chẳng qua sắc mặt lại khó coi thế, là vì chuyện của Tăng công tử hay là gì?

Đường về rất dài, Đậu đỏ vừa đi vừa hỏi: “Nương à, đừng nóng giận nữa, nữ nhi không đề ý tới hắn mà.”

Trương thị thở dài nói: “Nương biết Đậu đỏ hiện tại rất hiểu chuyện, chẳng qua là Tăng công tử kia đã có một thế một thiếp rồi, hắn trước còn hại con thành thế này, chúng ta nghèo chết đói chết cũng quyết không gả con qua đó chịu tội.”

Đậu đỏ gật đầu liên tục, nàng cũng không phải con ngốc. Chỉ là không nghĩ tới tên kia đã cưới thêm một thiếp rồi, đây là mới có vài ngày thôi đó! Nói xong chuyện này nương hẳn phải vui vẻ lên chứ, vì sao vẫn luôn cau mày. Chẳng lẽ vì ba lượng bạc kia sao?

“Bạc... bạc...” Nàng vốn muốn lấy tiền bán giò ra, thế nhưng lại nghe Trương thị la lên: “Bạc có thể từ từ tích góp, nhưng cho dù khó khăn bao nhiêu

nương và cha con cũng không bao giờ tính toán lên người nữ nhi. Muội muội con còn nhỏ như vậy, cho dù là mười hai hay hai mươi hai chúng ta cũng sẽ không bán nàng cho nhà người ta làm nhà hoàn.” Nàng cho rằng cuộc nói chuyện của nàng với Vương đại nương lúc này bị Đậu đỏ nghe được nên vội vã giải thích.

Lúc này Đậu đỏ mới hiểu được chuyện gì xảy ra, Vương đại nương là muốn nhà nàng bán Tiểu Nha đi, như thế có thể được một chút tiền. Thế nhưng Trương thị không đồng ý, lúc đó mới giận dỗi đi ra.

“Nương... nương không cần bán... bán Tiểu Nha đâu, con có tiền... tiền...” Nàng lấy ba lượng bạc ra đưa cho Trương thị.

Trương thị ngăn ra, sau đó đưa tay ném bạc xuống đất, cả giận nói: “Lại là Tăng công tử đưa tiền cho con? Nương không phải đã bảo con không được nhận cái gì của hắn cơ mà, sao con lại không nghe lọt tai thế?”

Đậu đỏ lần đầu tiên thấy Trương thị tức giận như vậy, nàng vội vã giải thích: “Không phải, hân.. hân thích giò, cho nên bán... bán cho hân.”

Trương thị nói: “Nói thật đi, nếu giò là người khác bán hân đồng ý mua sao?”

Đậu đỏ cây ngay không sợ chết đứng nói: “Con... con bán đất, hân nguyện ý mua. Dù sao đồ cũng đưa... đưa cho hân rồi. Con... con cũng không nợ hân.”

Nhưng Trương thị nói: “Chúng ta trả tiền lại.”

Đậu đỏ cười nói: “Nương ơi, nếu con mang tiền trả... trả lại hân không phải lại... đây đến hân sao? Dù sao là hân... hân nợ con, coi như hân báo... báo đáp ân tình, cùng lắm thì sau này vĩnh viễn không gặp... gặp lại.”

Trương thị thấy cũng đúng, hiện tại nhà mình đang rất cần số tiền này, nàng do dự hồi lâu mới cúi xuống nhặt bạc lên, nói: “Sau này việc gì cũng phải bàn bạc với nương trước?”

Đậu đỏ gật đầu cười nói: “Con biết rồi.”

Về đến nhà thì trời đã tối đen, Trương thị đưa luôn tiền cho Lý Tam Căn mang sang trả nốt Hồ Tử. Hiện tại Lý gia ngay cả một hạt gạo cũng không có, buổi tối chính là húp nước rau dại qua bữa. Mong mỗi duy nhất lúc này của bọn họ là trên ruộng còn sót lại cái gì, chờ đến khi nhặt nhanh nốt mới đưa cho người ta. Đương nhiên ruộng không có thì cả nhà ăn như thế nào cũng là vấn đề, ai nấy đều dăm chiêu ù dột mà đi ngủ.

Lại nói từ khi Hồ Tử có mười lượng bạc liền thành kẻ có tiền, hân bắt đầu lên trần tiêu xài hoang phí. Chu thị cũng là một kẻ tham ăn, buổi tối chỉ cần Hồ Tử mang cái gì ngon ngon về cho nàng liền không truy cứu tiền đi đâu mất rồi. Thế nhưng tiền tiêu phải hết, thoáng cái đã hết năm lượng bạc. Hồ Tử bực tức uống chút rượu, lại nhìn thấy trước mặt là Lý Tam Căn đang đi lên trần làm công. Hân nghĩ tiền của nhà này đòi rất dễ, không bằng lại nghĩ cách kéo thêm một chút tiền, bằng không vạn nhất thế tử tính toán sổ sách với mình thì lấy tiền đâu ra đưa cho nàng. Nghĩ đến đó liền lác lư đi qua, đưa tay tóm lấy cổ áo Lý Tam Căn, nói: “Chạy đi đâu?”

Lý Tam Căn vốn muốn tránh hân mà đi, không nghĩ tới cuối cùng hân lại đuổi theo kéo mình lại. Hân nhất thời tức giận đến run cả tay, đưa tay ra bắt đầu giằng co với Hồ Tử.

Lúc này Trương Thị cùng Đậu đỏ đang nấu cơm trưa, chỉ đơn giản là cháo rau dại. Lý thị tuy là nàng dâu mới nhưng cũng lấy ra toàn bộ tiền riêng của mình. Nàng cũng không cất giấu, dù sao tất cả chuyện không may mọi người gặp phải đều do nhà mẹ đẻ nàng gây nên. Đột nhiên có người trong thôn hét hoảng chạy tới kêu to: “Tam tẩu không xong rồi, Lý tam ca nhà người trên đường lên trần té xỉu rồi, hiện tại người đã được khiêng đến Bình An đường trên trần rồi.”

Trương thị nghe xong mặt mày tái nhợt, thân hình lung lay như sắp ngã. Thế nhưng lúc này bọn nhỏ đều lúc này bọn nhỏ đều đang bên cạnh nàng không thể ngã được, cắn răng nói: “Được, ta đi đến đó ngay.”

Khám bệnh phải trả tiền, thế nhưng hiện tại Lý gia không có tiền. Đậu đỏ biết Trương thị lục lọi một hồi trong phòng là vì chuyện này, nói: “Nương, con... con đi cùng với nương.”

Trương thị đang rối rắm, có một người đi cùng cũng tốt. Vì vậy các nàng cái gì cũng không cảm theo chạy vội lên trần, đến lúc chạy tới Bình An đường thì nhìn thấy Lý Tam Căn mặt xám như tro nằm trên giường, y phục trên người rách nát, trên mặt đầy vết bầm tím.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cô Nương Không Tiền.

Trương thị nhìn thấy liền òa khóc, nhào đến bên cạnh Lý Tam Căn như hải tử gọi cha, Đậu đỏ cũng không kìm được mà rơi lệ. Nàng nhìn Thịnh Từ trong thôn đang đứng đó, hỏi: “Sao cha của cháu lại ngã đi vậy?” Thịnh Từ giận dữ nói: “Cũng là do Lý Hồ Tử kia, hắn mượn rượu làm càn đến tìm Lý Tam ca gây chuyện. Hai người ẩu đả một hồi, sau đó Lý Tam ca chẳng biết sao lại bị quăng ngã bất tỉnh. Hồ Tử vừa nhìn thấy chuyện không tốt bỏ chạy rồi, vừa lúc ta đi ngang qua mới cổng Lý Tam ca lên trần đưa đến đây.”

Đậu đỏ nói lời cảm tạ, nàng nhìn thấy một vị đại phu của Bình An đường đi tới liền chạy lại hỏi: “Đại phu, xin hỏi cha ta sao rồi...?”

Đại phu nhíu mày nói: “Lý Tam Căn là cha cháu, bệnh của cha cháu do tức giận bộc phát xông lên não, nhất thời khí huyết không thông mà thổ huyết như vậy. Ta đã châm cứu để lưu thông khí huyết cho hắn, mặc dù giữ lại được mạng nhưng từ này về sau còn phải trị liệu nhiều hơn đã thế không được động khí.”

Đậu đỏ nghe đã giữ lại được mạng liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không nghĩ đại phu kia lại nói: “Thế nhưng ta nghĩ kinh mạch ở chân trái của hắn thông không được, cho dù tốt lên chỉ sợ không làm được việc nặng nữa.”

Trương thị đang khóc nghe thấy vậy quỳnh cả lên, mà đại phu kia lại nói: “Có thể bảo trụ được mạng là tốt rồi, Lý phu nhân cứ khóc mãi cũng chỉ vô dụng mà thôi. Trái lại có một vấn đề ta muốn hỏi, người này các người chữa hay không chữa?”

Trương thị lập tức nói: “Đương nhiên phải chữa rồi.”

Đại phu than thở: “Cô cũng biết bệnh này không chữa tận gốc được mà chỉ có thể từ từ điều trị, nếu không cẩn thận rất dễ tái phát. Thuốc phải uống trong vòng mấy tháng, dùng không được, tính toán ít nhất cũng mất mười lượng bạc. Mặc dù ta cũng không thu tiền châm cứu của các người, thế nhưng tiền thuốc vẫn phải trả.”

Những lời này như sét đánh giữa trời quang khiến Trương thị giật mình ngất ngốc, nhà các nàng hiện tại ruộng không có, người thì nằm đấy biết đi kiếm ở đâu mười lượng bạc bây giờ?

Đậu đỏ lúc này mới biết cái gì gọi là đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, trước mắt nàng cũng không có cách nào. Bệnh của Lý Tam Căn nàng cũng đoán ra vài phần, chỉ sợ là tắc mạch máu não, không thể trì hoãn việc cứu chữa. Cứ vờ vo cả nửa ngày cuối cùng nàng quyết định vào trong không gian tra cứu trên máy tính, trông thấy có một góc tường khá tối liền đi về phía đó ngồi xuống nhắm hai mắt lại. Chỉ cần nàng muốn tiến vào không gian liền sẽ ngủ, rất nhanh thấy được máy tính của mình. Nàng nhanh chóng mở máy tính lên truy cập vào diễn đàn, hỏi một câu nếu như nàng xuyên qua mà cần dùng tiền gấp thì phải làm gì?

Có người trả lời: “Nói với nam chủ đề hắn nghĩ cách?”

Đậu đỏ giật giật miệng đánh chữ: “Nam chủ là ai ta còn không biết.”

Có người trả lời: “Đi thanh lâu bán nghệ.”

Khóe miệng Đậu đỏ càng giật tợn: “Ồ nông thôn có thanh lâu sao!”

Có người trả lời: “Vậy người bán chính mình đi!”

Đậu đỏ gật đầu, phương pháp này không tồi. Không phải Vương đại nương kia muốn mua nha đầu sao, chỉ cần nàng qua đấy nói một chút muốn bán thân hẳn có thể bán được mười lượng bạc. Về phần ngày sau ra sao, dù gì bán nàng tốt hơn so với bán Tiểu Nha, tuy nàng còn nhỏ như chí ít nàng còn lớn hơn con bé lại có không gian tùy thân, dù sao đây là biện pháp tốt nhất!

Đang nghĩ ngợi chợt nghe bên ngoài nói: “Cha con tỉnh rồi, xem cha của con muốn nói cái gì?” Trương thị gọi Đậu đỏ thất thanh, Đậu đỏ quả nhiên thấy Lý Tam Căn đã tỉnh, nhưng miệng hình như không kiểm soát được, nói nửa ngày mới ra một câu.

“Tức... tức chết ta.” Nói xong lại hôn mê.

Đại phu của Bình An đường bắt mạch nhíu mày nói: “Ta châm cứu cho hắn cũng sai người đi sắc thuốc, thế nhưng tiền thuốc các người cũng phải chuẩn bị đi.”

Trương thị gật đầu, nàng cầu Thịnh Từ quay về thôn tìm Đại Trụ nghĩ biện pháp, bản thân còn phải ở chỗ này chăm sóc thượng phu.

Kỳ thực Đậu đỏ cũng nhìn ra được, đại phu của Bình An đường sợ bọn họ không đưa ra được tiền mới không bung thuốc ra. Nàng nhìn thấy Trương thị đang lau mồ hôi cho Lý Tam Căn liền lên chuồn ra ngoài.

Nàng hỏi tham đường đến hiệu vải, vừa đi vừa thỉnh thoảng ngoái đầu lại trông, cũng không biết là Vương đại nương giúp nhà ai tìm mua nha hoàn, vận nhất bán đi nơi xa thì không biết bao lâu mới có thể gặp lại người thân. Thế nhưng đổi lại được sự bình an cho họ thì cũng không tồi. Hết cách, ai bảo Đậu đỏ rất yêu gia đình mình? Tâm mềm nhũn, nàng cảm thấy bọn họ đáng để nàng làm vậy.

Vương đại nương cũng không khó tìm, Đậu đỏ vừa gặp nàng liền đem chuyện nhà kể ra, sau đó khóc òa lên nói: “Vương đại nương, cháu cầu ngài giúp đỡ, bán cháu đi!”

Vương đại nương thấy tiểu nha đầu này đáng đáp không tẻ, nhưng thứ nhất là nói lắp, thứ hai là nghe đầu còn bị ngốc, thế này mà đem bán cho nhà người ta có thể sẽ bị ghét bỏ hay không. “Bọn họ yêu cầu tìm một nha đầu khoảng mười tuổi có thể chiếu cố lão phu nhân, tuổi của cháu tựa hồ hơi lớn.”

Nàng không có ý vạch trần khuyết điểm của người ta chỉ là có ý tốt mà nói thôi.

Đậu đỏ nói: “Muội... muội... muội còn nhỏ không hiểu chuyện, cháu mới... mới biết chăm sóc người ta. Không bằng trước tiên đưa cháu đến cho người... người ta xem mặt, nếu không hài... hài lòng thì nghĩ cách khác cũng không muộn.”

Vương đại nương cũng thương cảm cho nhà bọn họ, nhíu mày nói: “Được rồi, dù sao bọn họ cũng đang ở trong trấn, ta mang cháu đi gặp họ.” Nói xong liền dắt Đậu đỏ đến quán trọ Kiền Đắc lớn nhất trấn

Vương đại nương vừa đi vừa dặn nàng: “Ta nói cho cháu biết, đây không phải gia đình tầm thường. Cháu tới đó phải chú ý, cho dù người ta có muốn cháu hay không cũng không được làm ra chuyện thất lễ, bằng không không có được mướn lượng đâu.”

“Dạ biết.” Trong lòng Đậu đỏ hơi lo lắng nên lại hỏi tỉ mỉ một chút.

Hóa ra nhà này họ Giang là nhân sĩ Kinh thành, Giang lão gia đã qua đời vốn lấy nữ nhân Thôi thị của trấn này cũng hiện tại là mẫu thân của Giang công tử Giang Chí Thành. Giang lão gia mất sớm để lại Thôi thị thập phần cực khổ nuôi lớn nhi tử, Giang công tử này cũng không chịu thua kém, tuổi còn trẻ mà đã thi đậu Bảng Nhãn, hiện tại đã vào triều làm quan cửu phẩm. Năm ngày trước nhà mẹ đẻ Thôi thị tế tổ, nàng liền cùng nhi tử ngàn dặm xa xôi từ Kinh thành về đây. Thế nhưng không ngờ đi được nửa đường lại gặp phải thổ phỉ, Giang công tử bị thương nhẹ, mà mấy nha đầu bà tử đi theo Thôi thị người bị dọa chạy mất người bị giết, hôm nay bên cạnh chỉ còn lại một bà tử tuổi đã cao. Giang công tử hiểu thuận sợ mẫu thân trên đường về không có ai hầu hạ nên nhờ Vương đại nương tìm mấy nữ hài trong vùng mua về làm nha đầu, đương nhiên giá tiền cực cao.

Vừa nghe nhà người ta ở tận Kinh thành Đậu đỏ có chút không muốn, lại hỏi: “Có... có còn nhà nào khác muốn... muốn mua nha đầu không?”

Vương đại nương lắc đầu nói: “Nghe nói là không, hơn nữa bình thường nhà người ta tìm nha đầu sẽ tìm đứa nào còn nhỏ, rồi bồi dưỡng mới thời gian mới tin tưởng được. Còn nữa, một nha đầu bọn họ nhiều nhất cũng chỉ bỏ ra hai, ba lượng bạc thôi chứ đâu có hào phóng được như Giang gia.”

Đậu đỏ nghĩ cũng đúng, dù sao vẫn phải bán thì bán được giá vẫn hơn.

Quán trọ Kiền Đắc có ba tầng hậu viện, trong cùng là nơi xa hoa nhất. Mặc dù Đậu đỏ nhìn thấy sự xa hoa cũng chỉ bằng khách sạn nhỏ ở hiện đại, thế nhưng quan điểm của người ở đây lại rất khác.

Vương đại nương trước tiên thông tri một tiếng, đợi một lát có một thư đồng đi ra nói: “Vương đại nương, công tử nhà chúng ta nói, lão phu nhân đang nghỉ ngơi nên mời ngài dắt theo người đi vào trong gặp mặt là được rồi.”

Vương đại nương đáp ứng rồi dắt Đậu đỏ đi vào trong, thư đồng để các nàng đứng ngoài cửa rồi đứng ở đó nói: “Công tử, Vương đại nương tới rồi.”

“Vậy đừng đứng ở đó nữa, kêu các nàng vào đi!” Thanh âm khiến người ta cảm thấy tao nhã lịch sự, không nhanh không chậm rất thoải mái, Đậu đỏ cảm thấy vị công tử này hẳn là người tốt dễ hầu hạ.

Cửa phòng mở ra, Đậu đỏ cùng Vương đại nương đi vào. Chỉ thấy một vị thư sinh thanh tú đang đứng trước án thư, tay trái cầm một quyển sách, tay phải bị treo lên xem ra là tay bị thương.

Thành thực mà nói, Giang công tử này là nam nhân đầu tiên ở thế giới này Đậu đỏ thấy thuận mắt nhất. Thế nhưng lại cảm thấy hắn gầy quá mức rồi, da còn trắng hơn con gái. Không phải nữ nhân, nhưng lại thiếu chút ý vị của nam nhân.

Hắn cười nói: “Vương đại nương thật có lòng.” Sau đó nhìn Đậu đỏ thấy nữ hài này rất hiền quy củ, cúi đầu không nói một lời.

Vương đại nương cười nói: “Đâu có, chuyện này thành được cũng nhờ hai chữ ‘vừa khéo’.” Nàng đẩy đẩy Đậu đỏ rồi nói: “Tiểu nha đầu Lý Tiểu Đậu này mới mười ba, nguyên do là cha bệnh nặng cần dùng tiền gấp nên mới cầu ta đem nàng bán ra ngoài. Vốn hơi lớn chút, nhưng ta thấy nàng đáng thương quá liền đáp ứng. Chỉ cầu công tử có thể hài lòng, ngược lại đã làm một chuyện tốt.”

Giang công tử cười nói: “Vốn mẫu thân ta bên kia đã mua một nha đầu rồi, thế nhưng cũng không thể phụ lòng Vương đại nương.” Quay mặt nhìn Đậu đỏ nói: “Đi lần này là tới Kinh thành, ngươi có bằng lòng rời xa gia đình không?”

Đậu đỏ nghe thấy tiếng phổ thông biết bản thân rốt cục không cần nói lắp nữa, nàng lập tức trả lời: “Bẩm công tử, nhất định là sẽ rất nhớ nhà, thế nhưng nếu công tử mua ta thì có ân với nhà ta, sau này Đậu đỏ nhất định đem hết toàn lực hầu hạ công tử cùng lão phu nhân.”

Vương đại nương ngăn ra, sao nha đầu kia lại không nói lắp nữa rồi.

Giang công tử nói: “Sao ngươi lại biết nói tiếng phổ thông?”

Đậu đỏ nói: “Bẩm công tử, trước đây Đậu đỏ có học được từ một thường nhân qua đường, nói đi nói lại thành biết.”

Giang công tử trông tiểu nha đầu kia tuy xuất thân nông gia thế nhưng tuyệt không bị kinh sợ, hơn nữa trả lời câu hỏi cũng rõ ràng mạch lạc, thậm chí còn thông minh lanh lợi hơn tiểu nha đầu trước. Hắn gật đầu cười nói: “Vậy ở lại đi, ta cho ngươi hai mươi lượng bạc, đương nhiên sẽ định từ khế. Ngươi có bằng lòng không?”

Đậu đỏ đương nhiên biết từ khế là ý gì, nàng vốn nghĩ bán một cái sinh khế thế nhưng nghĩ đến sẽ không được nhiều tiền lắm. Không khỏi than thở, làm sao mà lúc gia đình còn làm ruộng có người muốn mua nhưng đều mua không được, mà mình lần này lại tự đem bản thân đi bán, đây thực sự không chỉ

có xui xẻo nhất mà còn có càng xui xẻo hơn!

“Bẩm công tử, Đậu đỏ đã biết.” Đưa cho không ít tiền, vị công tử này coi như rất tốt.

Giang công tử nói: “Vậy người trước tiên cứ cầm tiền về rồi cùng phụ mẫu từ biệt đi, chúng ta ngày mai mới xuất phát người trở lại sớm là được.”

Đậu đỏ lập tức nói: “Không cần đâu ạ, nhờ Vương đại nương cầm về giúp là được, nếu gặp lại chỉ...” Cả nhà ôm đầu thống khổ mà thôi.

Giang công tử không nghĩ tới nàng không muốn về nhà, thế nhưng cũng tôn trọng ý kiến của nàng. Tự mình viết một bản tử khế sau đó để Đậu đỏ điểm chỉ vào, rồi cầm tới nha môn để lưu vào hồ sơ rồi mới sắp xếp cho đi gặp lão phu nhân Thôi thị.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô Nương Bán Mình.

Không đề cập tới Đậu đỏ đi gặp lão phu nhân Thôi thị thế nào, lại nói tới Trương thị đang lo lắng chờ Đại Trụ tới, đến khuê nữ nhà mình biến mất lúc nào cũng không biết. Một lát sau mới kinh hãi phát hiện ra, liền hỏi người làm công ở Bình An đường: “Người nhìn thấy nữ nhi của ta không, cô nương lúc này ngồi xỏm ở góc tường đó?” Hắn nói không nhìn thấy rồi đi sắc thuốc.

Trương thị càng sốt ruột, tuy nói gần đây rõ ràng nữ nhi đã hiểu biết hơn nhiều thế nhưng đầu óc vẫn chưa tốt lắm, nếu như đi lạc mất mình biết làm sao bây giờ? Nàng hiện tại không thể bỏ lại trượng phu để đi tìm nữ nhi, lại không thể xem nhẹ an nguy của nữ nhi, trong lúc nhất thời mọi loại ưu tư dồn nén bộc phát, nàng lại bắt đầu ôm đầu khóc rống lên. Đang khóc chợt nghe thấy bên ngoài có người đi vào, nàng vội lau nước mắt. Trương thị mặc dù tính tình nhu nhược thế nhưng cũng rất kiên cường, nàng đứng lên nhìn ra cư nhiên là Vương đại nương.

Vương đại nương biết Trương thị không đồng ý bán con gái, cho nên vừa nhìn thấy liền nói: “Ta đã nghe nói chuyện tình của Lý Tam ca, đỡ hơn chút nào chưa?”

Trương thị lắc đầu nói: “Còn chưa uống thuốc, đại phu bên kia nói thuốc rất quý, không chịu cấp cho chúng ta uống trước sông.”

Vương đại nương vừa nghe liền bảo tên làm công gọi đại phu ra, sau đó hỏi thuốc này bao nhiêu tiền. Đại phu nhận ra Vương đại nương, cười nói: “Nếu Vương đại nương tới thì ta liền thu bọn họ ít một chút, vốn tiền thuốc một đợt trị liệu là hai lượng rưỡi, nhưng nếu bà đã qua đây thì ta giảm còn hai lượng thôi!”

“Một đợt trị liệu kéo dài bao lâu, cần phải trị liệu bao nhiêu đợt?” Vương đại nương nói.

Đại phu nói: “Bệnh của hắn đến nhanh nhưng đi chậm, khoảng ba đợt trị liệu mới bắt đầu phát huy công dụng, nếu muốn khỏe hơn thì phải mất đến năm đợt trị liệu.”

Vương đại nương nói: “Trước tiên tiến hành đợt trị liệu đầu tiên đi, thuốc cũng mang ra cho bệnh nhân uống, không bệnh lại nặng thêm bây giờ.” Nói rồi đem hai lượng bạc giao cho đại phu, đại phu gật đầu rồi sai tên phụ việc mang thuốc lên.

Trương thị không nghĩ tới Vương đại nương lại trả tiền, vội vàng nói: “Sao có thể để cho Vương đại nương trả tiền, vẫn là cảm về đi.”

Vương đại nương cũng không gạt, nói: “Tiền này kì thực cũng không phải ta trả.”

Trương thị hiếu kỳ nói: “Vậy là ai trả tiền?”

Vương đại nương thở dài nói: “Đương nhiên là nữ nhi đáng thương của cô, nha đầu kia cầu ta đem nàng bán đi. Nhà người ta cũng rất hào phóng, còn cấp cho hai mươi lượng, mười tám lượng này cô cầm lấy mà trang trải qua ngày.”

Trương thị như bị nguyền oanh đĩnh, bước chân lung lay thiếu chút ngã xuống. May là Vương đại nương nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, nàng thở dài nói: “Nha đầu kia nhờ ta nói lại với cô, từ khi nàng tới Lý gia luôn được các người quan tâm. Tiểu Nha còn nhỏ không thể bán, mà nàng trái lại không sợ, sau khi tới nhà chủ tử sẽ chăm chỉ làm việc tuyệt đối không gây chuyện phiền phức. Mai này nếu có cơ hội sẽ về thăm các người, chỉ là nàng không hy vọng các người đi tìm nàng, thứ nhất là chỉ càng thương tâm, thứ hai là chủ tử bên kia cũng không muốn người nhà nàng đến nhà họ nháo sự, đến lúc đó sẽ khiến nàng khó xử.”

“Không được, ta nhất định phải tìm nàng về, tiền này chúng ta không thể nhận.” Trương thị nói xong liền chạy ra ngoài.

Vương đại nương hừ một tiếng nói: “Cô đi đi, nhà người ta là quan gia Kinh thành, nếu cô đắc tội bọn họ đừng nói đến Đậu đỏ, ngay cả toàn bộ gia trẻ lớn bé của Lý gia cũng không sống yên ổn được.”

Nàng quát lên hù Trương thị đứng lại, chỉ là Trương thị không sợ, nhưng còn ba đứa trẻ và trượng phu đang bệnh thì sao, nếu thực sự đắc tội quan gia thì không phải chuyện đùa. Đến lúc đó dù tiền kiếm bao nhiêu cũng không thể có ngày được bình an.

Vương đại nương thấy nàng bình tĩnh lại liền cười nói: “Cô đừng trông người ta là quan gia nhưng lại đối đãi với hạ nhân cực kỳ tốt, tiền công cấp nhiều, một tháng còn được phát một lượng bạc tiêu vặt. Hơn nữa coi như là định tử khế nhưng chờ cô nương lớn hơn bọn họ cũng sẽ cho phép ra ngoài lập gia đình, đến lúc đó các người lại tìm một hộ trong sạch đem nàng gả qua không phải là được hay sao?”

Trương thị nghe xong cũng hơi dao động, nàng biết cầm chỗ bạc này về chi sợ hãi tử không trở lại nữa, nàng khóc nói: “Chỉ ít cũng cho ta gặp mặt nàng chứ.”

Vương đại nương nói: “Gặp rồi thì sao? Chẳng bằng ít gây phiền phức cho nàng để nàng có thể ở trước mặt chủ tử có chút danh tiếng, đến lúc đó cũng chỉ lợi cho các người thôi. Nếu nàng không được sủng, chi sợ lại chịu tội.” Nàng vừa đầm vừa xoa như vậy chẳng qua không muốn Trương thị đi náo loạn. Giúp giang gia bắc cầu việc này nàng cũng thu được không ít lợi lộc, thế nhưng không để người khác biết được mà thôi.

Trương thị nghe được nữ nhi phải chịu tội cũng không dám nhắc lại chuyện gặp mặt, nàng chỉ có thể vừa nghe Vương đại nương giới thiệu về gia thế của Giang gia vừa khóc thút thít.

_____ Đường phân cách lo lắng không yên _____

Thôi thị nguyên là con gái nhà nghèo, nàng cùng trượng phu của mình tiến Kinh buôn bán cũng có chút khởi sắc. Việc này chưa tính, quan trọng nhất là sinh được nhi tử. Mười năm miệt mài đèn sách, ruột cuộc tiến nhập được quan trường. Hiện tại nàng cho dù đứng ở trong gia tộc của trượng phu vẫn cứ thẳng lưng nói chuyện, phần kiêu hãnh này tự nhiên là do vị lão phu nhân này có quyền kiêu ngạo. Nhất là lúc tuyên hạ nhận, nàng nhìn Đậu đỏ từ trên xuống dưới hồi lâu, sau đó mới thân nhiên nói: “Vốn đã có đủ người hầu hạ rồi, thế nhưng nghe Thành nhi nói thân thể của người rất đáng thương.”

Đậu đỏ cúi đầu, nàng bây giờ ngoài trăm mặc thì còn biết làm gì nữa. Không thể quá khôn khéo, vị lão phu nhân này nhất định sẽ không muốn nàng.

Thôi thị trông nàng cũng thành thật liền nói: “Thôi cứ lưu lại đi, người gọi Lý Tiểu Đậu?”

“Lão phu nhân có thể gọi cháu là Đậu đỏ.”

Đậu đỏ? Tên này rất đáng yêu, cũng không cần phải sửa nữa. “Đêm nay người sẽ cùng Tổ Mai trụ cùng một phòng, nàng đến sớm hơn người hai ngày, lại nhỏ hơn người một tuổi, từ hôm nay trở đi các người liền cùng nhau ở lại bên cạnh ta!”

“Dạ, lão phu nhân.” Đậu đỏ ngẩng đầu nhìn tiểu nha đầu đứng sau lão phu nhân, tuy mới mười hai tuổi thế nhưng trông lại tương đối thành thục. Nhất là đôi mắt gian như kẻ trộm, chỉ nhìn qua liền biết nàng nhất định không phải là một cô nương hiền lành gì cho cam.”

Quả nhiên, lúc Thôi thị và Giang Chí Thành công tử cùng nhau dùng bữa tối nàng liền nhìn ra nha đầu kia bụng dạ hẹp hòi. Trong mắt nàng liền không có ai khác ngoài Giang công tử, cho dù đứng cùng đứng ở giữa Giang công tử và lão phu nhân.

“Xối com.” Giang công tử giờ bát không lên, mà Tú Mai kia lập tức đi qua cầm lấy bát nói: “Ta xối giúp công tử.”

Giang công tử gạt đầu đưa bát, mà Thôi thị lại nhủ mày. Đậu đỏ hiểu rõ, vị lão phu nhân này không thích bọn nha đầu có ý gì với nhi tử của mình. Nàng liền cúi đầu nhìn cũng không dám nhìn Giang Chí Thành.

Điểm ấy thôi cũng khiến Thôi thị rất hài lòng, nàng ăn xong liền nói với bà tử duy nhất còn lại: “Từ hôm nay người bắt đầu phụ trách chăm sóc công tử, tay hần bị thương làm việc không tiện.”

Giang công tử nói: “Không cần đâu ạ, hiện tại bà là người còn lại duy nhất hiểu được thói quen của mẫu thân. Huống hồ ngoại trừ Tổ Nhi con cũng không quen để người khác hầu hạ.”

Tổ Nhi là ai? Phu nhân của Giang công tử sao?

Đang nghĩ ngợi chợt nghe Thôi thị thở dài nói: “Người đã chết thì không nhất thiết phải nhớ đến nàng nữa.” Hần tử nhỏ chỉ biết đến sách vở rất ít tiếp xúc với nữ nhân, bên người vẫn chỉ có nha đầu thông phòng Tổ Nhi kia mà thôi. Sau khi làm quan lại vội vàng vàng giao lưu kết thân cùng các vị quan lại khác trong triều, cho nên không nghĩ tới chuyện lập gia đình. Cái chết của Tổ Nhi thực sự khiến hần đau lòng, không bằng...

Nàng nhìn hai tiểu nha đầu trước mặt, một người đem toàn bộ đã tâm viết lên trên mặt, con người hầu như dán lên người nhi tử. Người kia ngược lại khá ngoan ngoãn hiền lành, bộ dạng lúc nào cũng ngờ ngác ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nha Đầu Tận Tâm

Nàng mỉm cười nghĩ ra một cách, nói: “Kỳ thực ta ngược lại có ý định để hai nha đầu kia qua hầu hạ con.” Lời vừa nói ra, nha đầu kêu Tú Mai kia hai mắt sáng rực, thậm chí khoe miệng cũng cong hết cỡ. Luận về tướng mạo nàng cho rằng mình không thua kém gì nha đầu Đậu đỏ mới tới kia, con bé đó trông vừa dân vừa ngu lại xuất thân thôn nữ, trông quần áo trên người đã khiến người khác cảm thấy phiền. Nhà nàng vốn mở phường nhuộm, chỉ vì mẹ kế không muốn chứa chấp nàng nên mới bán nàng cho nhà người ta làm nha đầu. Thế nhưng Tú Mai cũng rất soi mói nhà người ta, nếu như là gia đình bình thường nàng quyết không đi. Trước khi tới đây nàng đã hỏi qua, thứ nhất Giang gia này có một vị công tử trẻ tuổi chưa thành thân mà tướng mạo lại thuộc hàng thượng đẳng. Thứ hai Giang gia có tiền, đã thế Giang công tử còn là quan viên trong triều. Vô luận điểm nào cũng khiến nàng hài lòng, cho nên mới đem chính mình bán đi.

Cơ hội trước mắt này nàng thế nào cũng phải nắm chặt? Mà Đậu đỏ cũng nghĩ vậy, nàng mới không muốn hầu hạ một lão thái thái đáng sợ như thế đâu, nếu có thể chọn nàng tình nguyện đi hầu hạ Giang công tử thoạt nhìn rất hòa nhã lại có chút u buồn kia. Nàng cũng chẳng có ý kiến gì với cả nam tử này, dù sao cũng vừa mới gặp mà hẳn cũng không phải kiểu mình thích.

“Không cần đâu, có thư đồng chiếu cố con là được rồi.” Giang Chí Thành thân nhiên cự tuyệt, hẳn cũng biết tâm ý của những nha đầu kia, rất ít có nữ tử kiên định được như Tổ Nhi.

“Không được, dù sao nam nhân có nữ nhân bên cạnh cũng tỉ mỉ hơn. Mặc dù các nàng đều mới tới nhưng rất thông minh lanh lợi, trước khi vào Kinh liền để các nàng hầu hạ một khoảng thời gian cũng được. Chẳng qua hai nàng đều mới tới ta cũng không biết để ai đi, không bằng cho các nàng làm một chuyện, ai hoàn thành thì đưa sang bên chỗ con.”

Giang công tử thập phần hiếu thuận, hẳn thấy tâm ý mẫu thân đã quyết, nói: “Cũng được, liền nghe theo ý của mẫu thân.”

Thôi thị gật đầu, cười nói: “Ngày mai có thể đến Tam Hòe thành rồi, các người cũng biết chúng ta trên đường bị thổ phi tập kích. Đột nhiên có hai vị đại hiệp đi qua đã cứu mạng chúng ta, chỉ là bọn họ không tiếp nhận lòng biết ơn cũng không tiếp thu bất cứ lễ vật nào chúng ta đưa tới khiến chúng ta rất khó xử.” Nói xong thở dài, nàng là thật tâm cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị đại hiệp.

Giang công tử gật đầu, bản thân quả thực cũng dùng rất nhiều biện pháp cũng không thể gặp hai người kia, nếu các nàng có cách trái lại thật không tồi.

Thôi thị thấy nhi tử đồng ý liền nói: “Tới Tam Hòe thành rồi sẽ chuẩn bị hai phần lễ vật cho các người, còn ta với Thành nhi sẽ chờ trong khách sạn, vô luận kết quả ra sao buổi tối các người đều phải trở về.”

“Dạ, lão phu nhân.” Đậu đỏ nói.

“Dạ biết.” Thanh âm của Tú Mai có chút hưng phấn.

Việc đã định xong lão phu nhân Thôi thị liền cho mọi người đi nghỉ ngơi, lần này về Kinh các nàng thuê không ít dụng binh bảo hộ, cứ như vậy Giang công tử liền đi trước an bài.

Bọn Đậu đỏ vốn ngủ ở gian ngoài phòng ngủ của lão phu nhân, thế nhưng Tú Mai ra ngoài cả nửa ngày vẫn chưa về. Nàng nghĩ nha đầu kia nhất định lên đi trước đến chỗ Giang công tử, không chừng còn có thể từ nha đầu thăng lên thị tì. Thế nhưng vừa mới mười hai tuổi, nàng có phải tương tự hơi nhiều hay không. Cho dù là muốn bồi người ta cũng phải đợi đến mười bốn tuổi chứ! Thế nhưng nàng muốn nhân cơ hội này ngủ cho ngon, vạn nhất ban đêm lão phu nhân này muốn đi vệ sinh gọi một tiếng nàng liền không ngủ được. Kết quả là vừa ngủ liền tiến vào không gian, nàng ngồi bên máy tính thờ dài.

Thiên Thượng Khác QQ hỏi: “Bạn thờ dài cái gì, đây là ý nguyện kiếp trước của bạn mà.”

Đậu đỏ nói: “Tôi tình nguyện đi làm ruộng.” Nàng bắt đầu nhớ nhà rồi.

Thiên Thượng Khách nói: “Số phận mà định mệnh an bài cho bạn đã bắt đầu rồi, trừ phi bạn muốn nghịch thiên. Thế nhưng bằng năng lực của bạn căn bản không có khả năng, ha ha ha...”

“Ha cái rắm, tôi từ nay về sau sẽ thế nào? Chẳng nhẽ cứ mãi làm nha đầu!”

“Tuy nói đã an bài nhưng cũng có thể dựa trên một chút cảm giác của bạn, nếu bạn muốn gả cho Giang Chí Thành liền đi lấy lòng hắn. Nếu như không muốn, vậy tùy tâm”

“Các người là thần linh kiểu gì thế, căn bản cái gì cũng không chịu nói rõ.” Thế nhưng trước hết Đậu đỏ muốn tận lực nghĩ cách lưu lại, về phần sau này ra sao thì còn phải xem cái gọi là ý trời. Không phải nàng rất tiêu cực, mà là chỉ muốn quay về làm ruộng mà thôi.

Chính là đang mơ mơ màng màng đột nhiên cảm giác bên cạnh có người chen vào. Nàng tròn mắt nhìn lên hóa ra là Tú Mai đã về, vẻ mặt không hề giận, cổ sức chen vào. Đậu đỏ không muốn để chủ nhân chán ghét nàng nên mới tận lực lấy lòng, thế nhưng thấy Tú Mai cứ coi thường mình như vậy thì hết sức bất mãn. Nàng cũng không phải chủ tử thì việc quái gì mình phải vuốt mặt nể mũi, Đậu đỏ trở mình một cái nằm ngửa ra, mặc cho Tú Mai đẩy thế nào cũng không dịch chuyển.

Tú Mai lạnh lùng nói: “Lùi vào trong đi, ta không có thói quen ngủ cạnh người khác.”

Đậu đỏ nói: “Ta cũng không có thói quen ngủ cạnh người khác, sao người không quay mặt ra ngoài mà ngủ?”

“Quay ra phía ngoài sẽ ngã xuống.”

“Sao có thể ngã xuống? Nếu người thực sự yêu giấc ngủ của mình thì nằm lên bàn mà ngủ, ta không phản đối.”

“Người mới ra bàn nằm, ta không đi.” Tú Mai ương ngạnh chen chúc nằm xuống, nàng chuyển mình đưa lưng về phía Đậu đỏ, hừ lạnh nói: “Đừng mong ngày mai người sẽ thắng, cho dù thắng thì Giang công tử cũng không liếc mắt cái loại thôn cô như người.”

Đậu đỏ cười lạnh nói: “Ta là thôn cô người là cái gì? Thiên kim tiểu thư sao? Không đúng nha, thiên kim tiểu thư còn phải đi hầu hạ người ta sao!”

Người...” Tú Mai bỗng nhiên bật dậy quát lớn.

“Đừng có người người ta ta, tất cả mọi người đều là nha đầu không cần thiết có cái gì cao quý cả. Sau này ít lên mặt với ta thôi, ta không phải là nha đầu của người. Và lại Giang công tử có nói với người là không tính à, người cũng chỉ muốn dùng bản lĩnh để bỏ lên giường hắn sao! Thế nhưng...” Nàng chuyển ánh mắt nhìn về phía ngực của Tú Mai, sau đó cô gồng ưỡn ngực lắc lắc hai quả của mình, hừ lạnh rồi nằm xuống.

Tú Mai lập tức bị hai quả nảy bần bật kia đánh cho hết cả kiêu ngạo, nàng sờ sờ “bình địa” của mình mà bực mình nằm xuống.

Đậu đỏ lại cười thầm, lần đầu tiên đi tới nơi này mà cảm thấy ngực to cũng thật không tồi. Chỉ ít, cũng khiến nha đầu kia tức ói máu, cảm giác được sự run rẩy phía sau liền nhất thanh nhị sở.

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau đội ngũ lại lên đường. Sáng sớm Đậu đỏ cùng Tú Mai đã đổi quần áo mới, lão phu nhân Thôi thị sợ các nàng mặc đơn sơ quá bị nhà mẹ đẻ nhìn thấy sẽ xấu mặt mình.

Mai Hà trấn và Tam Hộc thành không cách nhau quá xa, Đậu đỏ cùng Tú Mai là đi bộ theo xe ngựa. Phía trước và phía sau đội ngũ đều có không ít dung binh, bọn họ là kết quả của chiến tranh, tuy nói Diên triều đã ra lệnh cấm nhưng cũng không quá mức nghiêm khắc, bắt được bắt quá phạt một chút tiền hoặc ngồi đại lao vài ngày liền được thả. Chính là quốc sự bất ổn, binh lương trong triều thiếu thốn, những dung binh này có một ít bản lĩnh nhất định để bảo hộ cho sự an toàn của người khác, coi như là một cách để áp chế thổ phi.

Đến trưa liền tới nơi, Đậu đỏ rất ít khi đi đường xa như vậy, đợi đến khi vào thành liền cảm thấy hai cái đùi không còn là của mình, vừa sưng vừa đau lại còn tê cứng. May mà Thôi thị cũng tốt, nàng để cho bọn hạ nhân đi nghỉ chút cũng để cho bản thân nghỉ ngơi ăn cơm.

Sau khi ăn cơm mới gọi hai nha đầu ra căn dặn: “Ta đã nghe ngóng qua, các ân công vẫn ở tại Y Sơn Bàng Thủy, ta đã chuẩn bị lễ vật các người đem đi đi!”

Tú Mai đã sớm nghĩ dùng phương pháp này đánh bại Đậu đỏ, nếu thực dùng thân thể đi câu dẫn thì quả thực nàng đã mất lòng tin, chỉ sợ Giang công tử kia liếc cũng không thèm liếc nàng.

Mà Đậu đỏ nhận lễ vật rồi nói: “Dạ biết, lão phu nhân.” Nghìn vạn lần không được để cho lão phu nhân nhìn ra được nàng muốn tới chỗ Giang công tử, bằng không cho dù đồ đã tặng được cũng chỉ toi công.

Hai nha đầu nhận lễ xong đều từ biệt lão phu nhân rồi đi, ra khỏi nhà trọ Tú Mai liền hừ lạnh một tiếng rồi đi về một hướng. Đậu đỏ giật giật khóe miệng, hiện tại mới chỉ có hai nha đầu các nàng mà đã cãi nhau âm ỉ thế này rồi, nếu tới Kinh thành rồi trong Giang gia còn có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào khối thịt béo đây a! Cho dù là đạo hạnh của nàng, thực sự cũng không đủ cho đám “dã thú” kia nhét kê răng.

Tìm người hỏi thăm Y Sơn Bàng Thủy là nơi nào, hóa ra là có tồn tại loại nhà trọ suối nước nóng dựa vào vách núi à. Đi tới mới phát hiện, quả nhiên là tựa núi cạnh sông! Bên trong là suối, phía sau là núi, bốn phía tường cao bao quanh, phía trước còn có thủ vệ canh giữ không cho người ngoài đi vào. Đậu đỏ đã sớm hỏi thăm, ở đây ngoại trừ loại người vùng tiền như rác thì người khác vào không được.

Nàng trốn ở một bên nghĩ cách, đầu óc đang xoay chuyển thì thấy Tú Mai bị người ta đẩy ra từ bên trong. Hai bà tử lớn tiếng quát: “Đi đi, công tử nhà ta đã nói không gặp khách.”

“Ta chỉ phụng mệnh lão phu nhân đi cảm tạ ân công, không biết có thể thông báo một tiếng hay không?” Tú Mai cũng bị khí thế của những người ở đây làm chấn động, nhỏ giọng nói.

Thế nhưng bà tử kia cười lạnh nói: “Thì tính sao, công tử nhà ta nói bọn họ bao trọn chỗ này chính là vì muốn an tĩnh nghỉ ngơi, vô luận là ai cũng không gặp, đi mau đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.” Bà ta nói xong thì thủ vệ đứng đó cũng tiến lên.

Tú Mai lại càng hoảng sợ, hoang mang rồi loạn thối lui. Nàng vòng vo mấy vòng trước cửa, cuối cùng chà chà gót giày trở về.

May mà mình chưa tiến vào từ cửa trước, nếu người ta có thể bao trọn chỗ này liền chứng minh họ là người có tiền. Người có tiền thì sao có thể hiếm lạ chút lễ vật nhỏ nhoi của Giang gia chứ? Chỉ là lần này tới để nói lời cảm tạ, nếu như không vào được thì chẳng phải sẽ đau khổ hầu hạ lão thái thái âm dương quái khí kia sao?

Đậu đỏ cứ đi tới đi lui xung quanh Y Sơn Bàng Thủy, cứ vòng vo mãi cũng không tìm được cách tiến vào. Ngửa đầu thở dài, lẽ nào bắt nàng lại phải tiến vào không gian ư? Thế nhưng lúc thở dài liền nhìn thấy núi cao trước mặt, nhân tình sáng lên nảy ra ý tưởng. Nếu nói dựa vào núi, vậy nếu như đi từ trên núi xuống không phải có thể lọt vào bên trong sao? Thủ vệ ở đây cũng không phải thủ vệ quan phủ cho nên sẽ không giết người, cùng lắm bọn họ là đem người đuổi ra mà thôi.

Đậu đỏ quyết định xong liền đi lên núi, lúc này mới phát hiện đường núi hết sức khó đi. Nàng vác đồng hồ vật của lão phu nhân lên trên lưng, sau đó liền trèo đến phía sau của Y Sơn Bằng Thủy. Cúi đầu nhìn xuống là dòng nước óng ánh, chẳng nhẽ là một cái áo hoặc là ôn tuyền? Đậu đỏ giẫm lên tảng đá trèo xuống dưới, thế nhưng núi đá rất trơn mà nàng cũng không quen đi những loại đường này, trượt chân một cái ngã xuống phía dưới.

“A a a...” Sao bản thân cứ xui xẻo như vậy, từ sườn núi lăn xuống dưới.

“Tùm” một tiếng, nàng biết mình đã rơi xuống nước, chính là ôn tuyền.

Vội vã bơi về phía trước, đầu dướn lên liên tục thở dốc. Vừa mới hít được hai ngụm khí thì trên cổ cảm thấy lạnh băng, nàng ngẩn ra ngẩng đầu nhìn lên không khỏi toàn thân cứng ngắc.

* Vì ngày xưa phụ nữ lấy chồng sớm (tầm 14 tuổi) nên dù có con trai nhưng vẫn rất trẻ nên ta vẫn để Thôi thị là nàng chứ không phải là bà, còn xưng hô lão phu nhân không phải “lão” = “già” mà chỉ địa vị lớn nhất trong nhà

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nha Đầu Được Việc

Đậu đỏ lớn đến từng này rồi mới nhìn thấy bảo kiếm, nhất là cái lưỡi kiếm rét buốt đang đặt trên cổ nàng, thậm chí còn có những giọt máu chảy ra nhỏ xuống nước. Nhìn theo lưỡi kiếm bóng loáng thì thấy được một bàn tay rất lớn, đồng thời một thanh âm lạnh băng vang lên: “Người là ai, muốn làm gì?”

Đậu đỏ vẫn cứng ngắc không dám động, run rẩy nói: “Vị... đại gia này, ta... ta... ta là nha đầu của Giang phủ Giang Chí Thành công tử, tới nơi này là muốn gặp ân công đã cứu thiếu gia nhà chúng ta mấy ngày trước.” Nàng cúi đầu nhìn xuống nói: “Lão phu nhân sai ta mang lễ vật sang tặng cho các vị, chẳng biết có thể... thể châm chước không?”

Thanh bảo kiếm kia vẫn gác trên cổ, hần ngập ngừng một lát rồi hỏi: “Vì sao lại rớt từ trên núi xuống?”

“Đại gia, phía trước không cho vào mà!” Đậu đỏ bất đắc dĩ nói.

Thanh âm rét lạnh kia không vang lên nữa, thế nhưng bên cạnh lại có tiếng cười nói: “Đã bảo ngài không cần khẩn trương như vậy rồi, chẳng qua chỉ là một nha đầu mà thôi. Thế nhưng nàng thật lợi hại, cư nhiên từ trên núi lăn xuống đây để tạ ân, hiếm thấy, hiếm thấy!” Nói xong cười ha ha.

Đậu đỏ kiếm vẫn kè cổ, hai tay hướng lên trời làm tư thế đầu hàng, nhưng trong ngực lại thầm mắng: Cười cái quái gì, người thấy ai thích bị ngã sao?

Thế nhưng đã giải thích rõ rồi, sao kiếm của vị gia này vẫn chưa thu hồi? Đang cúi đầu hoài nghi, lại nhìn thấy một hình bóng phản chiếu trên mặt nước một người da dẻ nâu đồng trần truồng đứng ở phía sau mình. Nàng đỏ mặt đang muốn nhìn kỹ xuống dưới, thì cảm thấy eo của mình bị cái gì túm lấy, còn chưa phản ứng liền bị quăng lên.

“A...” Không muốn để người ta nhìn thấy những cũng không phải ném người ta bay đi chứ!

“Bịch!” Đậu đỏ ngã ra phía ngoài, cánh cửa bên trong cũng được đóng lại. Một tiếng nói nhẹ nhàng truyền ra: “Gọi người tìm cho người một bộ quần áo khô rồi hãy đi gặp ta.”

Đậu đỏ vắt nước trên quần áo của mình, thật vất vả mặc đồ mới cũng chẳng dễ dàng gì, thoáng cái đã thùng lổ chỗ rồi còn ướt nhẹp phải đổi bộ mới.

Chỉ là từ bên trong đi ra ngoài gặp người của Y Sơn Bằng Thủy này mới phát hiện, nơi này không đơn giản chỉ là một ôn tuyền.

Trông thấy một mỹ nữ đi ngang qua, nàng cười hỏi: “Xin hỏi tỷ tỷ có thể tìm cho ta một bộ quần áo, vừa rồi ngã vào ôn tuyền ướt hết. Công tử bảo ta ra ngoài tìm các tỷ hỗ trợ...” Dù sao cũng là vị công tử bên trong kia bảo nàng ra ngoài tìm y phục, đòi tiền thì cứ hướng bọn họ mà đòi.

Một cô nương trang điểm đến lông lẩy nói: “Tiểu Xuân Nhi, đem y phục của người cho cô nương này, vóc người vừa vặn. Chẳng qua vị cô nương này, cho dù thế nào cũng không thể trong ngành xông vào đây, hai vị gia gia đều mang theo vũ khí bên người đó biết không?”

Quá nóng vội rồi, ai biết bọn họ đang ngâm ôn tuyền chứ.

Mặc quần áo của Tiểu Xuân Nhi, vuốt vuốt lại tóc rồi đi ra phía ngoài, thế nhưng không có ai! Chẳng qua là bị kinh ngạc chút, họ căn bản không muốn nhìn thấy nàng?

Đang nghĩ ngợi liền thấy một thủ vệ nói: “Người có phải nha đầu ngã từ trên núi xuống không?”

“Đúng rồi.” Đậu đỏ cười khỏ, người ta đều là trên trời rớt xuống một Lâm muội muội, nàng thì sao? Trên núi ngã xuống một đã nha đầu.

“Hai vị gia tại nhĩ các, đi theo ta.” Thủ vệ đi trước dẫn đường.

Đậu đỏ lúc này mới thả lỏng, hóa ra bọn họ đã tới rồi, nhưng mà đi đến gian phòng khác ngồi chờ. Nàng vui tươi hơn hờ đi sau thị vệ, nghĩ chỉ cần nhìn thấy hai vị gia kia nhận lễ vật là có thể giữ được một “chiếc ghế” tại Giang gia rồi.

Mới vừa đi vào phòng liền nghe thấy tiếng nói chuyện, nam nhân từng chế giễu nàng nói: “Cầu ngài đừng trưng sắc mặt đỏ ra, cẩn thận hù dọa con nhà người ta. Nàng không phải nữ nhân của người, cẩn thận kéo dọa người ta ngắt xỉu.”

Thanh âm lạnh băng nói: “Ta cũng không nói muốn gặp nàng.”

Nam nhân chế giễu nàng nói: “Không phải ngài muốn học bình dị gần gũi sao, đây chính là một cơ hội, nghìn vạn lần nhớ phải cười. . . Việc này tuy đối với ngài hơi có chút miễn cưỡng. . . khụ. . . nhưng chỉ cần ngài đừng lớn tiếng nói chuyện là được rồi.”

Đậu đỏ không nói gì, một người có đáng sợ đến mức đem người khác hù dọa sao. Nàng từ nhỏ đến lớn nhìn rất nhiều ảnh ma quỷ, cũng không tin còn có cái gì có thể dọa nàng. Bản thân nhất định phải bình tĩnh, không thể để bọn họ coi thường. Nàng sờ sờ lên vết xước nhỏ trên cổ, vẫn là có chút sợ hãi.

Thủ vệ nói: “Hai vị gia, nha đầu kia đã dẫn tới rồi ạ!”

Nam nhân chế giễu nàng nói: “Đề nàng vào đi!”

Đậu đỏ nghe xong liền đẩy cửa đi vào, vào rồi nàng thấy hơi run một chút. Trước mặt có hai nam nhân, một người ngồi ở chính vị, một người ngồi bên cạnh hắn.

Nam tử ngồi ở chính vị da dẻ khá đen, mày rậm mắt phượng, ánh mắt không giận mà uy khiến cho người khác tránh xa ba phần. Trên người khoác cảm bào tím sẫm, đai lưng gấm vàng. Do vừa mới tắm xong nên tóc chỉ cố định bằng một cây trâm Long Đầu, nhìn thấy cảm giác có một chút quý dị lại gọi cảm. Đậu đỏ cho rằng nơi đáng xem nhất trên người hắn là đôi môi, đó là cánh môi cong cong rất đẹp, lúc cười khiến người khác cảm thấy như bị gió xuân quét vào mặt, lúc mím chặt lại lạnh khí bức người. Hiện tại, rõ ràng là đang mím chặt lại, nàng cảm giác ngay cả hô hấp của bản thân cùng là hơi lạnh.

Nhìn sang người kia liền cảm thấy mùa xuân tới rồi, toàn thân giống như được tắm trong ánh mặt trời ấm áp thật dễ chịu. Vị nam tử này tuổi tác không lớn, màu da còn trắng hơn của Giang Chí Thành ba phần. Thể nhưng dung mạo của hắn rất đẹp, vô luận là mặt, mũi, miệng đều tìm không được một chút khuyết điểm. Nhìn hắn giống như thiên sứ trong tranh, mà Đậu đỏ lại một lần cho rằng bản thân đã tới được Thiên quốc.

Vừa nghĩ đến đó liền cảm thấy một luồng hàn khí đập vào mặt, nàng lại từ Thiên quốc rơi xuống địa phủ.

“Hai vị công tử hảo!” Con mắt vẫn luôn chăm chú vào vị thiên sứ kia, một thiên hạ hoàn mỹ như vậy có thể thấy một lần thật không dễ dàng gì, không nhìn nhiều thêm vài lần thì thật đáng tiếc. Tướng mạo của sát thần lạnh băng kia cũng không bị bại bởi hắn, chỉ là quá mức nghiêm túc quá mức đáng sợ, nhìn hắn giống như đang sờ mũi từ thần, không chóng mà y chóng mặt thật quá giỏi.

Sát thần ừ một tiếng nói: “Lễ vật đã nhận. Biết rồi liền đi đi.”

Đậu đỏ liền lui lại mấy bước nói: “Vây. . . y phục.” Nàng chỉ chỉ y phục vừa bản thân.

Thiên sứ cười nói: “Cho người, dù sao quần áo của người cũng bị hỏng rồi.”

“Đa tạ hai vị gia.” Nàng lui ra ngoài đóng cửa lại, chờ sau khi cửa đóng hẳn mới cảm thấy bắp chân mình như bị chuột rút.

Thật vất vả bước được hai bước thì nghe thấy tiếng của thiên sứ truyền ra: “Thấy chưa, tiểu nha đầu kia không bị ngài dọa ngắt, có tiến bộ.”

Đậu đỏ bịch một tiếng gục trên mặt đất, trong ngực co giật, hai vị gia này rốt cuộc là loại người nào!

Bên trong nghe thấy thanh âm, sát thần hừ lạnh nói: “Không phải bàn về vô dụng, đi gọi người đưa nàng trở về!”

Vì vậy Đậu đỏ được người của Y Sơn Bàng Thủy đưa về, đến lúc về tới thì trời đã tối đen. Lúc nàng đi vào thì vừa vặn nhìn thấy Tú Mai đi tới, không khỏi nhướn mày trên tức rồi mới đi vào trong phòng gặp lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nha Đầu Tiện Lợi.

Đậu đỏ đáng thương hành lễ, chân có chút đau nên nàng giả bộ khắp khiễng luôn. “Bầm lão phu nhân, nô tỳ đã gặp được hai vị công tử, bọn họ nhận lễ xong còn nói không nên đem sự tình để ở trong lòng. Cũng nói thời buổi này không thái bình, chính là sớm quay về Kinh thì tốt hơn.” Những lời của sát thân kia rất thoả đáng không dám nói ra, chỉ có thể nói những lời hợp ý để nghe để lão phu nhân an tâm.

Lão phu nhân vẫn giả bộ hồ hững, cười nói: “Không nghĩ tới người lại lợi hại gặp được người ta, thế nhưng hai vị ân công nói nói quả thật đúng nên sớm quay về Kinh.” Lúc này mới phát hiện trên mặt và cổ Đậu đỏ đều có vết thương, nhủ mày hỏi: “Bị sao thế kia?”

Đậu đỏ trả lời: “Không sao ạ, chỉ là lúc đi gặp hai vị ân công phải đi qua mấy con đường, bị ngã thôi.” Cho dù có công cũng không thể tranh công, không phải trong văn trạch đầu đều nói qua sao, các chủ tử phiền nhất là những việc đó. Hiện tại nàng mới phát hiện, xem tiểu thuyết trên mạng thực sự không uống công. Vô luận phát sinh tình huống gì ý kiến gì thì đã sớm có ở trên đó, chỉ cần tham khảo một chút, không biết chừng có thể bùng nổ một chút thật giả lẫn lộn.

Đang nghĩ liền nghe thấy lão phu nhân nói: “Làm khó người rồi.” Nàng nói xong liền uống trà cũng không nói đến việc đưa Đậu đỏ sang chỗ Giang công tử.

Lúc này Tú Mai cũng đi đến, nghe Đậu đỏ nói đã gặp được hai vị ân công nàng làm sao tin được, cười nói: “Ai gia! Đậu đỏ tỳ tỳ thật sự lợi hại. Thế nhưng Y Sơn Bàng Thủy kia canh giữ nghiêm ngặt trong ba tầng ngoài ba tầng, không biết tỳ có thực sự gặp được người hay không, nếu không cẩn thận tặng lễ vật sai người liền không tốt nha. Đúng không, lão phu nhân.”

Lão phu nhân Thôi thị cũng cười không nói gì, Đậu đỏ nhìn ra được đây là một cơ hội cho mình biểu diễn. Vì vậy vội vã quỳ xuống nói: “Lão phu nhân cứu cả nhà nô tỳ làm sao nô tỳ dám lừa người, Y Sơn Bàng Thủy kia đã được hai vị ân công bao trọn. Lúc về nô tỳ cũng là được hấn sai người đưa về, không tin có thể hỏi một chút liền rõ ràng.”

Lão phu nhân nói: “Ta sao lại không tin người chứ, nếu bao trọn chỗ đó chắc không đưa sai rồi. Nếu như người đã thay chúng ta tạ lễ ân tình thì đi qua chỗ Thành nhi đi!”

“Dạ, lão phu nhân.” Đậu đỏ nắm chặt tay, đầu vẫn cúi thấp không dám ngẩng, sợ mọi người nhìn ra sự vui sướng trong mắt mình, đến lúc đó chỉ sợ bị hoài nghi mất.

Ăn cơm tối xong Đậu đỏ liền chuyển đến gian phía ngoài của Giang công tử, sau khi tới liền nghe tiểu thư đồng nói công tử đã đi nghỉ cho nên không cần tiến vào. Đậu đỏ cầu còn không được, nàng cũng nhìn ra vài phần, Giang công tử này còn đang hoài niệm nha đầu thông phòng trước kia cho nên không muốn để ý các nàng. Như vậy cũng tốt, nàng sát trùng mấy vết thương rồi lên giường an tâm đi ngủ. Tiến vào trong không gian nàng vừa xem diễn đàn vừa nói: “Làm sao mới có thể biến ta trở thành loại nữ nhân Giang công tử tuyệt đối không thích, thế nhưng lại không muốn rời khỏi ta?”

Thiên Thượng Khách đột nhiên tiếp lời, từ trước đến nay hấn chỉ đánh chữ để giao tiếp. “Bạn iu, bạn có thể thử trở thành một nữ nhân thông minh. Bởi vì nữ nhân thông minh sẽ khiến cho nam nhân thương thức nhưng lại không yêu nàng. Nhất là kiểu nam nhân như Giang Chí Thành, cái hấn truy cầu chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa hai tâm hồn.”

“Nữ nhân quá thông minh sẽ khiến bọn họ nghĩ rất phiền phức, cho nên mới có thể như vậy sao?” Đây không phải là Đậu đỏ nói, một số nam nhân cũng nói vậy. Mặc dù ngoài miệng bọn họ nói thích nữ nhân thông minh, thế nhưng nếu thực sự ở bên cạnh các nàng đó thông thường sẽ cảm thấy áp lực rất lớn. Trừ phi là một nam nhân lợi hại tương đương, thế nhưng cho dù lợi hại đến đâu cũng không thích ở bên ngoài đấu rồi mà về nhà còn phải đấu với nữ nhân của mình nữa.

“Chuẩn!” Một chữ của Thiên Thượng Khách đi thẳng vào trọng điểm

“Thế ta là nữ nhân thông minh sao?”

“Ngu muốn chết, còn không bằng sự thông minh kiếp trước của bạn. Nếu như không phải có văn hóa mấy nghìn năm tích tụ, bạn đến nơi này đảm bảo chết rất thảm rất thảm.”

Đậu đỏ biết rõ đây là sự thật nhưng chẳng thích nghe, vỗ bàn vì tính nói: “Tôn thương tự ái quá, đi rồi.”

Thiên Thượng Khách nói: “Trông kia, tính tình thiếu kiên nhẫn như thế thì sớm muộn gì cũng gặp họa.”

Đậu đỏ hừ một tiếng, nói: “Lập tức nói cho ta biết phải làm thế nào?”

Thiên Thượng Khách phát một cái biểu tượng đầu hàng, nói: “Tôi cũng không biết làm sao biến bạn thành người thông minh, thế nhưng tư liệu của Giang công tử kia tôi có thu thập, bạn có thể xem qua.”

Đậu đỏ nghe xong liền gật đầu, nàng lập tức mở hồ sơ của Giang Chí Thành trên mặt bàn ra xem, nhìn thấy trong đó viết thế này:

Họ tên: Giang Chí Thành

Giới tính: Nam

Xem đến đây nàng giật giật khóe miệng, cái này mà cũng cần viết vào à, đó không phải là chuyện vừa xem đã hiểu sao.

Tiếp tục xem:

Sở thích: Giải câu đố

Người yêu thích nhất: Mẫu thân

Động vật yêu thích nhất: Mèo

Người ghét nhất: Tổ Nhi

Động vật ghét nhất: Chó

Kỳ lạ thật, không phải hẳn vì Tổ Nhi kia mà thương tâm sao, thế nào lại ghét nhất nàng? Nam nhân này thật quá quái gở, Đậu đỏ vừa nghĩ vừa xem tiếp.

Hoạt động yêu thích nhất: Cầm sách đi đi lại lại trong phòng

Hoạt động ghét nhất: Cười ngửa.

Nữ nhân lý tưởng: Những lúc riêng tư hẳn đã từng nói với Tổ Nhi, phải hoạt bát hiếu động, nhưng tốt nhất là không biết cười ngửa.

Ghét nhất nữ nhân: Quá mức đầm đạm nhơ nhả không biết tức giận, giống như Tổ Nhi.

Nếu không thích nữ nhân đó vậy mà còn biến người ta thành nha đầu làm ấm giường, thực sự hết nói nổi.

Giới thiệu cũng chỉ có bấy nhiêu, muốn khiến hắn không rời được mình nhưng lại ghét mình thì đành tốn sức giờ một chút công phu. Chuyện này tựa hồ rất khó, cực kỳ khó. Đậu đỏ suy nghĩ một chút, bây giờ nàng còn tính là an toàn. Chờ đến lúc nguy ngập mới dùng cũng không sao, đó cũng là một ý tưởng không tồi.

Nàng lại đăng nhập vào diễn đàn tìm một số bộ truyện trạch đấu xem thử, nếu không làm ruộng được vậy nghĩ biện pháp có thể an toàn sinh hoạt trong nhà giàu, ít nhất cũng có cơ hội về nhà thăm người thân, nàng nhớ nhà quá!

Ra khỏi không gian Đậu đỏ rất muốn khóc, ở đây không ai bày tỏ một chút thiện chí nào với nàng. Giống như một người đang trôi dạt trên biển, cả ngày nghĩ cách không bị chìm xuống, cái loại cảm giác căng thẳng cùng bất lực khiến nàng càng ngày càng nhớ đến chiếc lò sưởi ấm áp để đầu giường cùng với huynh đệ tỷ muội tương thân tương ái.

Ngày hôm sau lại gấp rút lên đường, Tú Mai kia vẫn lờm nàng, thậm chí còn lên lút hỏi thư đồng hôm qua nàng ngủ ngoài phòng hay trong phòng. Kết quả thư đồng lờm nàng, nói: “Người cho công tử chúng ta là ai, ngoại trừ Tổ Nhi thì hẳn sẽ không cho bất kỳ nữ nhân nào khác tiến vào trong phòng.”

Tú Mai lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng không nghĩ tới những lời này Đậu đỏ đứng sau cây cũng nghe thấy được. Nàng nhìn hai người đi khuất rồi mới đi ra, nói: “Người xem trên giường hắn có vàng sao, người người đều muốn trèo lên.” Vừa quay đầu liền nhìn thấy Giang công tử co quắp khóe miệng đứng ở gần đó.

Đậu đỏ hận không thể tự tát vào miệng mình, tự nhiên lại khinh bỉ nói trên giường người ta có vàng, hiện tại chủ nhân tới đây rồi phải giải thích thế nào?

“Ta nói, trên giường công tử thật có vàng...” Dường như có chỗ nào không đúng.

“Có sao?” Giang Chí Thành đen mặt xoay người bỏ đi.

Đậu đỏ hối hận quá, nói như vậy không phải là bảo thái độ làm người của Giang công tử không đúng đắn sao, thả vàng trên giường chờ nữ nhân trèo lên? Nàng vội vàng nói: “Không phải không phải, trên giường công tử cái gì cũng không có.”

Giang Chí Thành công tử vẫn như trước không nói gì, Đậu đỏ bất đắc dĩ quá liền nói: “Công tử, trên giường của Đậu đỏ cũng có thể có vàng đấy!”

Giang Chí Thành vốn cực kỳ tức giận, nhưng nghe thấy nàng nói vậy thì lập tức phì cười. Quay đầu lại nói: “Hồ đồ!”

Rốt cục không tức giận nữa, như vậy hẳn sẽ không đuổi nàng đi đâu nhỉ! Chỉ cần ra khỏi Tam Hộc thành hoặc tới được Kinh thành, cho dù bọn họ đuổi mình đi cũng không thể đòi tiền của nương được nữa! Đương nhiên Đậu đỏ quên tính, ở chỗ này làm việc một tháng một lượng bạc, nếu như đi tiếp một đoạn nữa mới bị đuổi không chừng có thể gom góp một chút tiền về được đến nhà. Ngược lại nàng chẳng thêm đề ý đến thanh danh, dù sao tiếng tăm của nàng trong thôn đã thối không thể thối hơn, không bằng mang tiền trở về nhà để giúp cả nhà sống được tốt hơn.

Nghĩ thế nào thì nàng đều không nên đắc tội chủ nhân, vì vậy nói: “Xin lỗi, ta rất ngu.” Lúc này thành thật vẫn tốt hơn.

Giang Chí Thành quay đầu nói: “Người không ngốc, là các nàng quá thông minh. Chẳng qua là tự cảm thấy mình thông minh mà thôi.” Hắn vừa đi vừa nói: “Giữa nam nhân và nữ nhân không phải chỉ có mỗi chuyện đó, người hiểu không?”

Đậu đỏ ngẩn ra, thứ nhất là kinh ngạc thán phục cách nghĩ của hắn so với hồ sơ trên máy tính không sai biệt lắm, thứ hai là tư tưởng nam tôn nữ ti đã

thâm căn cố đế trong cái thế giới này rồi, một nam nhân giống hán quả thật hiếm thấy.

Nàng im lặng gật đầu biểu thị đã biết nhưng lại lập tức lắc đầu, nàng nhỏ như vậy mà đã hiểu được toàn bộ chuyện tư tình nam nữ không phải quá kỳ quái sao?

Giang Chí Thành thờ dài, hán không hỏi Đậu đỏ gật đầu rồi lại lắc đầu là ý gì, xem ra hán chỉ thấy tiểu nha đầu này có chút ngớ ngẩn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nha Đầu Ngốc Nghếch

Đường tiến kinh phải đi qua một ngọn núi, mà đây lại là nơi từng bị tập kích lần trước. Lần này trước khi vào núi Giang Chí Thành đã sắp xếp đội hình, để thuận tiện hán cũng không ngồi xe ngựa mà cưỡi ngựa. Nhìn thấy hán nhảy lên ngựa Đậu đỏ liền cảm thán, mấy vị tính nói bậy quá, rõ ràng hán biết cưỡi ngựa mà. Mà đám nha đầu bà tử cũng không thể đi bộ, bằng không đường núi khó đi chỉ sợ không biết phải đi bao lâu. Mà thời gian càng kéo dài lại đụng phải đám thổ phi thì càng không tốt, hán liền chuẩn bị cho các nàng một vài con lừa.

Đây là lần đầu tiên Đậu đỏ cưỡi lừa, trong lòng thấp thòm bất an. Vì sao lại là cưỡi lừa? Bởi vì nữ tử đều mặc váy, mà bên trong váy chỉ có một cái quần thụng trắng rộng thùng thình, dài đến đùi mà thôi, giống với quần sóc mà nam nhân hiện đại mặc mùa hè. Càng quần là bên trong không có quần lót, nếu như cưỡi ngựa chân nhỏ liền lộ ra. Căng chân, bàn chân còn có cánh tay của nữ tử đều không thể lộ ra bên ngoài, bằng không một ít nam nhân bốn cọt để chủ động chịu trách nhiệm.

Nhớ trong thôn có một cô nương tên Hoa Đào, bởi vì rửa chân tại bờ sông bị thợ săn nhìn thấy, ngày hôm sau hán phải đi nhà nàng cầu hôn, một phen tiền không tốn liền cưới được con gái người ta về. Chẳng qua không ai nói ra, kỳ thực hai người kia đã sớm lên lút qua lại, thế nhưng chỉ dùng phương pháp này để cô nương đó không thể bị nhà hán phản đối mà thôi. Đương nhiên, đó cũng có thể là tin đồn. Trọng điểm là, đến bây giờ Hoa Đào vẫn bị người ta chê cười, thường nói xấu sau lưng này. Nếu như tâm lý không vững, thật sự chịu không nổi.

Đậu đỏ nhìn đám nam nhân xung quanh không ba mươi thì cũng năm mươi, nói phụ trách nàng chịu được sao? Lúc cưỡi lừa luôn cố gắng kẹp chặt hai chân rất sợ gió thổi tốc váy lên. Thế nhưng may là lúc này đều là vài gai, có sức nặng lại có độ buông chất lượng cũng khá cứng, gió nhẹ muốn tốc váy nàng lên quả thật phí sức.

Nàng bên này còn có thể ngồi vững, đối với người quen ngồi xe ngựa mà phải đi cưỡi lừa thật đúng là có chút “thú vị”. Bên kia Tú Mai vẫn kêu gào thảm thiết: “A, ta ngồi không vững sẽ ngã xuống. Thật đáng sợ, công tử ta sợ quá...”

Đậu đỏ không nói gì nhìn trời, nhiều người như vậy sao cứ gọi Giang công tử nhỉ?

Kết quả Giang công tử nhủ mày nói: “Người đi ngồi cùng lão phu nhân trên xe ngựa.”

Đậu đỏ cười thầm, lão phu nhân Thôi thị kia là một người khá khó đối phó. Đặc biệt thích soi mói khuyết điểm, cực kỳ thích giáo huấn người. Nàng nhìn thấy Tú Mai đã nhủ mày, xem ra cũng cực kỳ không thích cho nàng vào đây.

Nàng đang ở chỗ này há hê liền nghe thấy Giang công tử nói: “Người cũng vào trong xe đi.”

Đậu đỏ lập tức nói: “Công tử, nô tỳ có thể cưỡi lừa, còn có thể cưỡi ngựa.”

Giang Chí thành nhìn thấy nàng ôm chặt con lừa liền đặc biệt thương cảm cho cái bộ lông của con lừa dưới móng của nàng, vì vậy nói: “Vây liền lót thêm một tầng đệm đi.” Miễn cho lông của con lừa bị cọ sát nhiều quá mà nóng nảy. Tức giận sẽ đá người.

Đậu đỏ dùng sức gật đầu, gắng gượng trèo xuống lại trèo lên, còn phải nhờ tay người khác. (Đừng hiểu lầm, chỉ là nàng giẫm lên tay người khác để trèo lên lưng lừa mà thôi.)

Tiếp tục đi, đột nhiên có người nói: “Công tử, phía trước bị người của quan phủ ngăn cản.”

Đậu đỏ thấy đội ngũ tự nhiên dừng lại liền vội vã trèo xuống, ngồi lâu khiến móng tê quá. Đang nghĩ ngợi thấy Giang công tử cũng xuống ngựa, hán nhủ mày đi tới trước xe ngựa của lão phu nhân nói: “Mẫu thân không cần nôn nóng, con đi xem thế nào.”

Một bên thư đồng đẩy đẩy Đậu đỏ, rất rõ ràng hán đang sợ hãi, lần trước đụng phải thổ phi đã trở thành bóng ma trong lòng hán, lần này không dám cùng Giang công tử đi thăm dò.

Đậu đỏ chỉ chỉ cái mũi của mình, nói: “Ta đi á?”

Thư đồng nhỏ giọng nói: “Bắp chân của ta bị chuột rút.”

Đậu đỏ hét cách đành chạy đuổi kịp, vừa đi vừa khấn cầu không nên gặp phải sơn tặc. Thổ phi gì đó, nàng cũng không có trái tim cường đại giống như những nữ nhân xuyên qua khác, theo lời thư đồng nói thì thổ phi ở đây cũng sẽ không đọc cái gì “núi này cây này...” mà chỉ dứt khoát xuống tay chém đầu như bổ dưa mà thôi. Nếu thực sự xuất hiện, nàng nhất định chạy so với bất kì kẻ nào còn nhanh hơn.

Kết quả thực sự dễ dàng gặp được, thế nhưng đám thổ phi không phải nằm ngay đơ cũng là nằm úp sấp thậm chí có vài tên đã chết. Mấy người mặc trang phục giống của sai nha đang canh giữ bọn chúng, một bên trói một bên kiểm kê số lượng.

Giang Chí Thành thấy vậy liền ngăn ra, hỏi: “Đây là chuyện gì?” Hắn nhìn thấy trong đám thổ phi có tên ngã trên mặt đất là kẻ đã chặn đường cướp bóc bọn họ ngày ấy.

Đậu đỏ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh máu me đầm đìa, may mà xem nhiều phim kinh dị cho nên tâm lý sẽ không giống như nha đầu chưa chuẩn bị tâm lý mà nhìn thấy cảnh tượng trước mặt. Nàng nhắm mắt lại hít một hơi rồi đem ánh mắt chuyển dời tới nơi khác liền không sợ nữa.

“Giang công tử nhìn cho rõ, đây có phải là đám thổ phi đã giết người cướp của các người ngày đó không?” Một thanh âm lo lắng vang lên, Đậu đỏ ngăn ra, đây rõ ràng là giọng nói của thiên thần. Tốc độ nói của hắn chậm hơn người bình thường, lại nhẹ nhàng như nước cho nên rất dễ nhận ra.

Đột nhiên toàn thân cảm nhận một trận hàn ý, Đậu đỏ rung mình một cái đã hiểu được, vị sát thần kia khẳng định cũng có mặt, ngửa mặt nhìn lên quả nhiên chính xác. Chỉ bất quá một tay hắn để sau lưng, một tay đặt trên thân kiếm không nhìn bọn họ cũng chẳng nói gì. Thật khốc, thật lạnh, thật áp lực!

Đậu đỏ đưa tay lau mồ hôi, dùng sức thở phì phò.

Giang Chí Thành cũng cảm thấy áp lực, hắn vội nói: “Đúng thế, hai vị ân công đây là...” Vốn tưởng rằng bọn họ chỉ là người trong giang hồ có gia thế hiển hách, không nghĩ tới còn có thể sử dụng lực lượng của Diên triều.

Đậu đỏ cũng hiểu hai người kia thân phận không bình thường, bằng không sao lại điều động được quan binh? Nhất là sát thần mặt đen kia, hầu như liếc nhìn bọn họ cũng không có.

Thiên sứ nhìn thoáng qua Đậu đỏ lạ chuyển sang Giang Chí Thành nói: “A, chỉ là chúng ta có chút giao tình với Tri châu, cố tình nhờ hắn giúp đỡ vì dân diệt trừ đám thổ phi.”

Giang Chí Thành cũng không phải kẻ ngốc, ngọn núi này vừa lớn lại vừa xa mà không phải Diên triều hiện tại khuyết thiếu binh lực nên không thể tùy ý xuất binh dẹp loạn, cho nên mấy năm nay mới để cho thổ phi hoành hành. Mà lần này bọn họ điều động có mười người mà truy nã thành công cũng quá khéo rồi, mà vừa vặn hôm nay bọn họ đi qua núi. “Có lẽ hai vị ân công đoán chắc hôm nay ta sẽ đi qua ngọn núi này!”

Đậu đỏ đứng bên cạnh nghe thấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra đối phương để bọn họ dẫn xà xuất động. Cứ nghĩ lần này Giang công tử sẽ tức giận, không ngờ hắn lại chỉ mỉm cười nói: “Hai vị ân công đã khổ cực rồi, có việc gì cần tại hạ hỗ trợ không?”

Sát thần mặt đen nói: “Đi qua Tri châu gọi bọn họ phái binh trừ quét.”

Giang Chí Thành nói: “Nhưng Tri châu không nhất định gặp ta.”

Sát thần mặt đen nói: “Hắn sẽ, cứ tìm hắn đi.”

Giang Chí Thành nhíu mày nói: “Đây...” Nhưng nhìn vị ân công mặt đen toàn thân quý khí không khỏi tin tưởng thêm vài phần.

“Vậy xin từ biệt hai vị ân công ở đây” Giang Chí Thành thi lễ rồi vòng trở về, Đậu đỏ nhấc gót đuổi theo.

Thiên sứ cur nhiên mở miệng hỏi nàng: “Nha đầu kia, vết thương của người đã khỏi chưa?”

Đậu đỏ quay đầu lại nói: “Đã khỏi.”

Thiên sứ cười nói: “Còn chân thì sao?”

Đậu đỏ vô thức lùi về phía sau một bước, nàng sao có thể nói cho thiên sứ bản thân là cười lừa bị cọ vào. Nàng xấu hổ cười nói: “Lại bị ngã mà.”

Thiên sứ cười ha ha, mặt Đậu đỏ lúc này so với mông khi còn đỏ hơn, nàng vội vã đi theo Giang Chí Thành, thầm nghĩ về sau không gặp lại thì tốt, khiến người ta xấu hổ chết mất.

Giang Chí Thành cũng là quan viên trong triều, hắn tất nhiên thấp thòm lo lắng cho an nguy của bách tính xã tắc cho nên vội vàng lên đường vào trong thành tìm Tri châu đại nhân.

Chẳng qua chỉ chuyển lời mà thôi cho nên cũng không mất bao nhiêu thời gian, các nàng đợi ở bên ngoài tầm một nén hương thời gian thì Giang Chí Thành đi ra, hắn lên ngựa, đội ngũ lại đi tiếp.

Lão phu nhân ngồi trong xe hỏi: “Quan viên kia nói như thế nào?”

Giang Chí Thành nói: “Con không gặp được người, chỉ đem sự tình trong núi nói lại bọn họ liền đã bắt đầu điều động quân đội bí mật tập kích.” Điểm này tương đối kỳ quái, muốn điều động binh lực của Tri châu phủ nhất định phải đích thân Tri châu ra lệnh, thế nhưng bọn họ cũng không thông báo mà đã tự động xuất binh có thể thấy Tri châu đã sớm bàn bạc với hai vị ân công.

Nhưng họ là người phương nào mà lợi hại đến mức cư nhiên được Tri châu xuất binh tương trợ, hoặc là Tri châu cũng có ý nghĩ diệt trừ đám thổ phi nên mới mời hai vị ân công đến hỗ trợ. Những việc đó hẳn đoán không ra, thậm chí bảo hộ thật tốt sự an toàn của mẫu thân trên đường về kinh.

Nơi đây cách Kinh thành khoảng trăm dặm, phải dùng hai ngày hai đêm mới đến được đất dưới chân Thiên Tử. Tuy nói không có cách nào so bì với những đô thị phồn hoa ở hiện đại, thế nhưng so với nơi cư trú thâm sơn cùng cốc của mình thì tốt hơn nhiều. Nàng vừa đi vừa nhìn thương hộ buồn bán ở hai bên đường. Tuy ở đây là thế giới mất quyền lực, nhưng quan niệm nam tôn nữ ti lại rất mạnh, nữ tử tuy có thể xuất đầu buôn bán nhưng đều ở phía sau phụ trách quản lý chứ rất ít được ra phía trước đón khách. Thiên kim tiểu thư xuất môn phải mang đầu lạp, chỉ có đám tiểu nha đầu mới không cần tuân thủ nhiều quy tắc như thế, có thể lộ mặt trên đường lớn, dù sao xuất thân thấp hèn mà hôn sự cũng do chủ tử định đoạt. Hơn nữa dân gian có một quy định bất thành văn, nếu muốn chọn tiểu thư môn đăng hộ đối trước tiên phải xem nha đầu. Do vậy có một số tiểu thư chuyên chọn những nha đầu xinh đẹp theo hầu, rất nhiều công tử liền nhìn vào nha đầu mà tuyển nương tử, kết quả có những lúc chọn lựa không phải nương tử lý tưởng trong lòng.

Những việc này đều là Đậu đỏ nghe đám nha đầu bà tử trong Giang phủ nói, nguyên lai cùng người trong phủ không quen, các nàng cố tình xa lánh nàng, chỉ có thể lúc nào rảnh rỗi ngồi bên cạnh nghe các nàng nói chuyện. Các nàng nói chuyện bát quái, mỗi ngày Đậu đỏ nghe giống như đang nghe kể chuyện muôn màu muôn vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trạch Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nha Đầu Rắc Rối

“Đậu đỏ đem mấy chậu hoa của công tử ra ngoài phơi nắng đi.” Mai Hoa đi tới nũng nịu nói. Đậu đỏ nói: “Đồ đạc trong phòng công tử từ trước đến nay không phải đều do người sắp xếp sao? Ta chỉ phụ trách giặt khăn trải giường, chăn đệm cùng quần áo hàng ngày thôi.” Sau khi đến Giang phủ mới phát hiện hộ gia đình này tương đối lớn, sân trước sân sau có khoảng hơn chục cái, mỗi cái đều to hơn nhà mình trước đây thật nhiều.

Vì nàng bị thương do đưa lễ vật đi tặng hai vị ân công, Giang công tử niệm tình mà cho nàng làm nha đầu hạng hai.

Nha đầu hạng nhất đều tới đây từ lúc có vài tuổi, bởi vì có công hầu hạ chủ nhân thật tốt hoặc là con gái của nhưng nô bộc làm lâu năm mới có thể được. Tiền công hàng tháng là ba lượng, còn có thưởng năm hoặc là nghỉ phép. Sinh hoạt hàng ngày của các nàng nhẹ nhàng hơn, chỉ phụ trách trải những việc như gấp chăn chiếu cho chủ tử, rót nước đưa cơm, đương nhiên nha đầu hạng nhất sẽ có một tiểu nha đầu đi theo hầu hạ, quả thực so với tiểu thư nhà bình thường còn được cưng chiều hơn.

Tiền công hàng tháng của nha đầu hạng hai là một lượng, thưởng năm thì có nhưng ngày nghỉ thì không, đương nhiên công việc cũng nặng nề hơn một chút. Giặt, rửa, dọn, khiêng, thế nhưng chỉ gói gọn trong viện của mình. Đương nhiên không có tiểu nha đầu theo hầu, ngủ cũng là hai người chung một gian.

Nha đầu hạng ba cứ mười lăm hàng tháng lại được phát một xâu tiền, việc gì cũng phải làm. Có người là đại a đầu hầu hạ các cô nương, có người phụ trách công việc nặng nhọc trong viện.

Mà nha đầu hạng bốn một tháng chỉ có nửa xâu tiền, làm lụng khổ cực như cu li. Nào là giặt giũ, lau dọn phòng ở, phòng bếp, nhỏ cỏ trồng rau...

Cùng phòng với Đậu đỏ là Mai Hoa, cũng là nhị đẳng nha đầu. Nàng bình thường rất có phong thái của Lâm muội muội, dáng dấp thì ổng ẹo như Tây thi bị bệnh.

Từ khi Đậu đỏ tới không có việc gì cũng sai bảo nàng, một hồi liền nói: “Ai gia! Sáng sớm bị trúng gió đau hết cả thắt lưng, Đậu đỏ lau bàn hộ ta nhé!”

Một lúc lại nói: “Giúp ta mang sách ra ngoài phơi nắng, mớ meo hết cả rồi!”

Đậu đỏ vừa tới vì muốn chung sống hòa thuận với các nàng nên đành nhịn, nhưng bây giờ thực nhìn không được nữa. Nàng vừa mới tới thật nhưng không phải đũa ngọc, chẳng lẽ bọn họ lại xem mình như đũa ngọc dễ sai bảo sao?

Mai Hoa nhẹ phẩy lan hoa chi*, ngồi ở đình trong viện nói: “Vừa mới giúp công tử mài mực nên tay mỏi nhừ, tỷ tỷ làm sao so được với Đậu đỏ vốn ở nông thôn thân thể khỏe mạnh cường tráng, tỷ ở đây chỉ hơi dùng sức một chút thôi toàn thân liền đau nhức rồi.”

*Lan Hoa Chi: ngón tay xếp thành hình hoa lan (chắc con bé nó đang dùng tay quạt mát)

Đậu đỏ quan sát Mai Hoa từ trên xuống dưới, đúng là mệnh nha đầu thân tiểu thư, thế nhưng lần này nàng không làm, nói: “Ta còn phải giặt khăn cho công tử, không có thời gian.” Nói xong đứng lên phui phui mông rồi chạy vào trong phòng.

Mai Hoa hừ một tiếng: “Không phải chỉ là đã nha đầu mua từ bên ngoài về sao, cho người làm tí việc còn chê này chê nọ. Trong viện này ngoại trừ Tổ Nhi và Thanh Nhi thì chẳng có ai dám đứng trước mặt ta to mồm, thật cho rằng công tử sẽ đem một thôn cô sùng lên trời sao.”

Đậu đỏ cũng chẳng để ý, nàng liền vào trong phòng vừa kéo màn xuống vừa nghĩ, trong viện của Giang công tử có hai đại nha đầu. Tổ Nhi đã chết, còn Thanh Nhi kia hồi hương thăm người thân phải hai ngày nữa mới trở lại. Hiện tại toàn bộ công việc đều do nha đầu Mai Hoa này định đoạt. Nàng đã mười lăm rồi, tám tuổi đã đến đây coi như cũng là lão làng. Thế nhưng không biết tại sao lại không được thăng lên làm đại nha đầu.

Đậu đỏ thu lại rèm cửa sổ phòng Giang công tử lại cũng nha đầu tam đẳng Hồng Nhi thay một tấm nệm giường mới, nàng lại đem đồng hồ bắn ra giếng nước trong viện để giặt. Quần áo và đồ dùng hàng ngày của Giang công tử sẽ không đem đến phòng giặt mà đều do bọn nha đầu trong viện giặt sạch phơi khô, rồi xông hương khoảng nửa canh giờ hay một ngày rồi mới mặc. Đương nhiên chỉ rách một lỗ nhỏ thôi cũng vứt đi, Đậu đỏ đi tới thể giới này liền sống trong khổ cực, bỗng nhiên nhìn thấy nếp sống như thế thật có chút không quen với sự lãng phí của bọn họ. May mắn là dù sao nàng cũng là từ hiện đại trở về quá khứ, mấy người đó còn mặc quần áo vá đi ra ngoài đường, đó là chạy theo mô đen. Chất liệu của tấm rèm này vô cùng tốt, còn tốt hơn y phục nàng đang mặc trên người lúc này vài phần. Đậu đỏ giặt rất tỉ mỉ, rất sợ chỉ không cẩn thận một cái làm hỏng nàng đền không nổi.

Mà Mai Hoa vẫn còn ngồi ở trong viện, nàng ta lờm Đậu đỏ một cái rồi lại cùng người khác nói chuyện phiếm. Các nàng đang nói đến sôi nổi chợt nghe thấy ngoài viện có người gõ cửa, Mai Hoa sao phải đi nàng liền sai một tiểu nha đầu đi mở cửa. Tiểu nha đầu vừa mở cửa ra liền bị Giang công tử mắng như tát nước vào mặt: “Sao lại chậm thế, người ở cái viện này làm gì đi đâu hết cả rồi, thực sự là càng ngày càng lười biếng.”

Đậu đỏ biết hai ngày nay tính tình Giang công tử không tốt, nguyên nhân là do một câu đồn. Có người nói câu đó này là do Hộ bộ Thượng thư trong yến hội của Hộ bộ đã đổ mọi người, chỉ nói nếu thật không đoán ra được đó là vật gì thì thật đáng tiếc cho bổng lộc mà họ lĩnh hàng tháng. Giang công tử ở Kinh thành nổi tiếng với tài giải đồ, nhưng câu đó này đến bây giờ vẫn chưa đoán ra. Ngoại trừ hắn thì quan viên Hộ bộ đều như vậy, đêm đó liền khiến vị Thượng thư Hộ bộ kia tức đến thở phì phò, trừng mắt, phẩy tay áo bỏ đi. Đương nhiên những chuyện đó Đậu đỏ nghe thư đồng Thành Thư kể lại, Thành Thư này vốn là người thư đồng vẫn luôn đi theo Giang công tử từ Tam Hòe trở về.

Hôm nay từ Hộ bộ về chỉ sợ lại gặp chuyện gì, bằng không cũng sẽ không tỏ thái độ như vậy. Tiểu nha đầu kia vội vàng nói: “Ánh mặt trời đầu thu rất chói chang nên nếu phơi nắng sẽ choáng váng đầu, thành ra tất cả mọi người lười đi ra...”

Giang công tử giận dữ nói: “Các người lười nhác thì đến lượt ta phơi nắng bên ngoài à? Nếu không muốn hoạt động không bằng trở về nhà gả cho người ta làm thiếu phu nhân đi, sau này không cần làm việc nữa.”

Tiểu nha đầu da mặt mỏng bị hắn nói như vậy khóc toáng lên, Mai Hoa thấy vậy vội lắc mông chạy tới, nói: “Công tử gia, ngài hà tất phải chấp nhặt một tiểu nha đầu...”

Giang công tử chỉ vào nàng nói: “Người cũng thế, các nàng nhỏ, người còn nhỏ sao? Tổ Nhi mất Thanh Nhi không có mặt các người trông cái viện này có một chút sinh khí sao, không bằng đi hết đi cho đỡ lo.” Nói xong tức đến mặt đỏ bừng bừng đi vào nhà.

Đậu đỏ một bên giặt rèm một bên cười thầm, các người cứ làm cao à, bị mắng rồi đó, đáng đời! Nhìn Mai Hoa đứng đó gât lệ nàng càng cao hứng, giặt đến nổi sứt bạc cả vài rèm.

Nhưng sự thực là làm nhân chứng cũng không thể quá hả hê, tỷ như hiện tại nàng bụng một tách trà đứng trước cửa, do dự có nên vào hay không. Vào? Chỉ sợ công tử sẽ trút hết tức giận lên đầu mình. Không vào? Nha đầu Mai Hoa kia lấy cớ quá mệt giao tách trà vào tay nàng rồi chạy mất. Đậu đỏ bị thương quay đầu lại, kinh hoàng nhận ra toàn bộ già trẻ lớn bé trong viện đã lĩnh đi từ lúc nào. Chỉ còn lại tiếng gió thu vuu vuu thổi lá.

Nghĩ đến Giang công tử trước nay luôn hiền lành hẳn sẽ không dùng cách xử phạt thể xác nô tỳ đâu, nàng nuốt nuốt nước miếng gõ cửa thư phòng.

“Vào đi” Thanh âm có chút thâm trầm.

Đậu đỏ bụng trà tiến đến nói: “Công tử, Đậu đỏ mang trà đến cho ngài.”

Giang công tử nói: “Để đó!”

Đậu đỏ thấy hắn một tay cầm bút một tay gõ mặt bàn đắm chìm suy nghĩ, làm quan thật không dễ dàng gì! Hai ngày nay bị câu đó kia quay cho luống cuống, hai mắt đã có quầng thâm xem ra ngủ không được yên giấc. Đây không phải tự ngược sao, đoán không ra thì không đoán nữa, quan trọng vậy à?

Thế nhưng nàng một tâm không thể làm hai việc, nếu như mất tập trung liền gặp chuyện không may. Một cước dẫm phải vạt vấy, tách trà trong tay vèo một tiếng bay về phía trước. Đậu đỏ ngã xuống mà đầu còn đang nghĩ, nghìn vạn lần đừng để công tử bị hủy dung, nước sôi đó. Không dám kêu đau vì ngực đập xuống đất, ngẩng đầu lên thấy Giang công tử vô sự, chỉ là làm hỏng tờ giấy hắn đang viết trước mặt. May quá, không bị thương. Đậu đỏ vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy sắc mặt công tử biến đen, tay cầm bút run nhẹ, nàng cảm thấy không ổn liền vội vàng từ bỏ thành quỳ nói: “Xin lỗi công tử, nô tỳ không cẩn thận lỡ tay...”

Giang công tử đem tờ giấy vo viên thành cục ném xuống đất, nói: “Các người cố ý không cho ta tốt phải không? Khó khăn lắm mới có chút manh mối liền bị mấy người hủy hết.” Hắn đứng lên đi lại lại trong phòng vài vòng, chỉ vào Đậu đỏ thở dài nói: “Ta thấy người ở đây làm chẳng được chuyện gì, thôi thì tới phòng giặt làm việc đi.”

Đậu đỏ không muốn tới chỗ đó, một ngày mấy canh giờ đều ngâm trong nước lạnh. Lúc này còn đỡ, chứ nếu qua vài tháng nữa thời tiết lạnh hơn thì chẳng phải hai tay sẽ cứng đến tàn phế sao. Cơ thể này mới hơn mười ba tuổi, gân cốt còn chưa phát triển hết, nếu làm việc nặng nhọc rất dễ khiến thân thể biến dạng.

“Công tử nô tỳ sai rồi, cầu ngài tha thứ.” Nàng dù không tình nguyện vẫn cứ phải cúi đầu, loại tâm tình này thật không dễ chịu chút nào. Ban đầu quý xuống chỉ là diễn, thế nhưng quý lâu liền nghĩ không muốn quý, như vậy quá tổn thương lòng tự trọng.

Giang công tử khoát tay áo nói: “Đi đi, đừng để ta gọi người đến lôi đi.”

Đậu đỏ sốt ruột, không nghĩ tới công tử nhà giàu nói giờ mặt liền giờ mặt, câu nói đầu tiên là đuổi con người ta đi ngâm nước lạnh càng lâu càng tốt, có phải quá tàn nhẫn rồi hay không. Nàng không phục, nàng phải tranh đoạt, vì thế nói: “Nô tỳ làm cho công tử đoán không ra câu đó, chẳng bằng để nô tỳ thử một lần, nếu đoán được ngài liền tiếp tục giữ nô tỳ bên cạnh, nếu đoán không được liền bắt ta đi phòng giặt cũng không muộn?” Chỉ có cách này, hiện tại mới cảm thấy mạng theo không gian máy tính thực sự quá tốt.

Giang công tử nhủ thầm nói: “Người đoán được sao?” Chính mình cùng với hơn mười hai quan viên Hộ bộ đều đoán không được, tiểu nha đầu này có loại năng lực đó sao. Trong lòng nghĩ đại khái nàng sắp chết còn cô giãy dụa, liền cấp cho nàng cơ hội để nàng chịu phục. Vì thế hần tuyệt bút vung lên viết câu đối lên giấy, cười lạnh nói: “Được, liền để người đoán.” Chỉ sợ mấy chữ này người cũng không đọc được.

“Sáng sớm mai đoán ra không, liền đi phòng giặt làm việc.” Hần nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

Đậu đỏ nhặt tờ giấy lên, làm mặt quỷ đối với bóng lưng của Giang công tử, nhỏ giọng nói: “Người quá coi thường... máy tính cùng mạng internet rộng lớn rồi, ngày mai xem người nói thế nào, hừ!”

Vì bị Giang công tử coi thường nên trong lòng Đậu đỏ nổi lên ý nghĩ phản loạn, dù thế nào cũng phải giải được câu đố cho hần biết mặt.

Lúc nàng cầm giấy đi ra liền thấy Mai Hoa trốn ở một bên cười thầm, có thể nhìn ra nàng đang giả bộ bị thương, nói: “Đậu đỏ muội muội đừng thương tâm, dù sao tất cả mọi người đều cùng một viện, cũng không đi ngoài không phải sao?”

Đậu đỏ hừ lạnh, nói: “Gọi Đậu đỏ thì có thể, muội muội hay cái khác thì không dám đương nổi.” Đặc biệt là Đậu đỏ muội muội vừa nghe liền muốn ói.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nha Đầu Đặc Ý.

Không gian không biết biến đổi từ bao giờ, Đậu đỏ phát hiện trên bàn có thêm một cái cốc, trong cốc còn có nước. Nàng hiếu kỳ cầm cốc nước lên uống thử, có vị nước khoáng. “Thứ này hình như làm gì có ở đây!” Nàng kỳ quái hỏi.

QQ của Thiên Thượng Khách đột nhiên trả lời: “Bạn ỉu, bởi vì không gian của bạn đã thăng lên cấp hai, cho nên mới có vật phẩm để dùng.”

Đậu đỏ vui mừng xen lẫn kinh ngạc, nói: “Gi thế, cái này còn có thể thăng cấp sao!”

Thiên Thượng Khách đánh chữ trả lời: “Bạn ỉu, trông kiểu chữ của tôi cũng có chút thay đổi, đây là căn cứ chính xác là đã thăng cấp.”

Đậu đỏ vội vã ngồi xuống nhìn vào máy tính trên mặt bàn, tựa hồ không có gì biến đổi. Vẫn một QQ, một trang mạng, nàng hơi thất vọng nói: “Đương như bên trong không thay đổi gì.”

Thiên Thượng Khách nói: “Thay đổi, bây giờ bạn có thể thêm một người bạn trên QQ. Đương nhiên, thêm một cốc nước nhưng vĩnh viễn không bao giờ uống hết nước.”

Đậu đỏ nói: “Tôi có thể thêm mẹ tôi làm bằng hữu chứ?”

Thiên Thượng Khách nói: “Bạn ỉu, bạn không thể thêm bạn với bằng hữu cũ ở thế giới kia được, trên diễn đàn cũng không được để lộ chuyện bạn xuyên không, bằng không sẽ bị đá ra khỏi không gian, kinh nghiệm giảm một nửa.”

Đậu đỏ thất vọng nói: “Tôi có thêm ai?”

Thiên Thượng Khách nói: “Bạn ỉu, phải cấp mười mới có thể thay đổi nhóm bạn, đến lúc ấy bạn muốn thêm ai đều được.”

Đậu đỏ nói: “Như thế không phải lên đến cấp mười mới có thể thêm bạn sao? Vậy thì thôi đi, bây giờ cứ nói cho tôi biết thăng cấp như thế nào!”

Thiên Thượng Khách bình tĩnh nói: “Tuy rằng bây giờ Đậu đỏ đã sinh hoạt ở đây, thế nhưng không chỉ có vậy. Chỉ cần bạn dùng không gian làm những việc tốt bên ngoài thì giá trị kinh nghiệm sẽ tăng lên, còn nếu như bạn dùng không gian để làm việc xấu thì sẽ bị giảm giá trị kinh nghiệm.”

Đậu đỏ nói: “Đó là cách để tôi thăng cấp.” Đường như nàng phải làm thật nhiều việc tốt.

Thiên Thượng Khách đáp: “Bạn ỉu, bạn dùng không gian để làm gì rồi? Lên đó chỉ lướt mạng và xem bát quái cũng đã là làm hai chuyện tốt rồi, thật không tồi.”

“Hai chuyện tốt á? Tôi làm chuyện tốt sao?” Đậu đỏ cũng không biết bản thân làm việc tốt khi nào.

Thiên Thượng Khách nói: “Bạn học cách đan mảnh với trang trí tân phòng cho đại ca.”

Đậu đỏ cười khỏ nói: “Đó là chuyện tốt sao? Nếu như không phải tôi nghịch ngợm làm ra mấy cái thứ đó không chừng bọn họ lúc này sẽ sống tốt hơn?” Cũng không bị Hồ Tử kia hại đến thâm.

Thiên Thượng Khách nói: “Âu cũng là mệnh, bạn cũng không có khả năng dự đoán trước được kết quả.”

“Đừng nói chuyện nhân quả nữa, trước tiên nói cho tôi biết cấp tiếp theo sẽ được cái gì?” Sự quan tâm nhất của Đậu đỏ lúc này là sau khi thăng cấp sẽ được thêm cái gì?

Thiên Thượng Khách nói: “Hiện tại tôi sẽ lập tức nói cho bạn phần thưởng khi thăng cấp, nhưng chỉ giới hạn trong mười cấp thôi.”

Đậu đỏ gật đầu, thấy trên QQ của Thiên Thượng Khách xuất hiện một cái bảng thống kê, bên trên viết về cấp bậc của chủ nhân không gian có hình vẽ và chú thích đi kèm.

Cấp hai: Được tặng thêm một cái cốc cùng với nước, trên QQ thì được phép thêm một người bạn.

Cấp ba: Tùy tiện tặng bạn ít trò chơi để giải sầu, như “Angry birds” hay “Plant vs Zombie”.

Cấp bốn: Tặng thêm mấy trang web xem phim, có thể xem miễn phí phim ảnh hay TV trên mọi tần số, thế nhưng không bao gồm việc thu lại những chương trình phim không thuần khiết.

Cấp năm: Không gian cung cấp giường chiếu, phục vụ chủ nhân nghỉ ngơi.

Cấp sáu: Không gian cung cấp tủ đựng đồ phòng khi chủ nhân cần dùng.

Cấp bảy: Không gian cung cấp túi cứu thương phòng khi chủ nhân cần sử dụng.

Cấp tám: Có thể xem phim cấp ba, thậm chí có thể đóng QQ lại tránh bị người khác làm phiền.

Cấp chín: Có thể mang đồ vật bên ngoài vào, nhưng không bao gồm con người.

Cấp mười: Có thể thêm một nhân vật cấp Thần làm bạn, cũng có thể nhờ bọn họ giải quyết vấn đề. Mỗi người bạn, có thể thỉnh cầu một lần.

Đậu đỏ xúc động vô hạn, nhiều cấp như vậy nhất định khó thăng, không chừng đến lúc nàng bảy, tám mươi tuổi rồi cũng chỉ lên đến cấp tám. Xem ra nhất định phải làm thật nhiều việc tốt, vì tương lai hạnh phúc sau này.

Từ xưa đến nay người tốt thường gặp hảo báo, Đậu đỏ mặt mày rạng rỡ nói: “Thiên Thượng Khách, không biết tôi thay Giang công tử kia giải đáp câu đó có tính là làm chuyện tốt không?”

Thiên Thượng Khách trả lời: “Giúp người đương nhiên là chuyện tốt.”

Đậu đỏ vốn vì bản thân mới tìm đáp án, thế nhưng nghe được vừa là làm việc tốt vừa có thể thăng cấp thật nhất cử lưỡng tiện. Vì vậy vội vàng lên diễn đàn, hưng phấn viết câu đố của Giang công tử lên đó cầu lời giải, hơn nữa phía dưới ghi chú rõ: Gấp lắm, đang chờ.

Cái câu đố này khá khoa trương, trí nhớ Đậu đỏ không tốt cũng phải cố nhớ để đưa lên diễn đàn. Câu đố như sau:

Một nắng hai sương chém bụi gai

Lưng khiêng sắt thẳng tạo thành đầu

Tuy đầu ngày đêm cắm xuống đất

Vì nước vì dân vì xã tắc.

Không có gợi ý đó là thứ gì, Đậu đỏ cũng phải nghĩ rất lâu mới hiểu là đó là một đồ vật gì đó. Không hổ là quan viên, nói được câu thì liên quan ngay đến vì dân vì nước, nhưng đó là thứ gì mà lợi hại quá vậy? Có thể là đao chăng? Thế nhưng để một quan viên hộ bộ đoán là đao, còn không bằng để bọn họ ra trận giết địch cho rồi!

Treo máy trên diễn đàn nửa giờ rồi cuộc có người trả lời: Đường như là cung tiễn.

Đậu đỏ trả lời phía dưới: Cung tiễn cắm đầu xuống đất làm gì? Hay là cái búa.

Có người nói: Cán búa không phải bằng gỗ sao?

Đậu đỏ nghĩ cũng thấy đúng, bản thân quả nhiên không phải nhân tài giải đố. đành vừa uống nước vừa chờ đợi.

Đang uống nước thì thấy Thiên Thượng Khách cũng nhảy vào nói: “Có thể là máy ủi đất không?”

Đậu đỏ giật giật khoe miệng nói: “Bạn ơi, bạn cho rằng bọn họ từng nhìn thấy máy ủi đất sao?”

Thiên Thượng Khách trầm mặc, chắc là đang tiếp tục phỏng đoán.

Tiếp sau đó dân tình tham dự đưa ra các loại giả thiết, nhưng Đậu đỏ đều phủ định, kết quả là cả tiếng đồng hồ trôi qua vẫn chẳng có gì tiến triển.

Đậu đỏ phiền muộn, lẽ nào số mình đã định trước ngày mai phải đi phòng giặt lao động nặng? Từ nhị đẳng giặt xuống tứ đẳng, khác biệt cũng quá lớn đi! Ôm đầu bí thăm kêu lên: “Ta không muốn đi giặt quần áo, ta không muốn trời rét cầm cầm mà vẫn phải ở bên ngoài giặt quần áo.”

Lúc ngẩng đầu nhìn lên diễn đàn thì thấy có người đăng lên một đáp án, viết như thế này: “Nhà ta làm nông, cho nên ta đoán thứ này có thể là cái cuốc.”

Mất Đậu đỏ sáng ngời, kế tiếp có mấy người cũng đồng quan điểm. Nàng cảm thấy đáp án này sát nhất, cũng giải thích nguyên nhân vì sao bọn Giang công tử không đoán ra được. Bọn họ đều là người chỉ biết đọc sách đã làm ruộng bao giờ đâu, gia cảnh Giang công tử kia lại khá tốt, chỉ sợ ngay cả các phần trên cây cỏ cũng không phân biệt nổi. Hơn nữa vị Thượng thư Hộ bộ kia ra đề quá trừu tượng, cho nên mới tạo thành cục diện trước mắt.

Nàng chấp nhận đáp án này rồi ra khỏi không gian, phát hiện Mai Hoa đang ưỡn ẹo trở về. Trông thấy Đậu đỏ liền thở dài nói: “Muốn ta giúp ngươi thu dọn đồ không?”

Đậu đỏ cười nói: “Không cần, ta dù sao cũng chẳng thích thú gì việc chung phòng với ngươi!” Những lời này tự nhiên là cạy mìn, nàng cũng không chắc đáp án kia là đúng.

Mai Hoa cười ha ha, nói: “Ngươi đắc ý thế cơ à!” Nàng dọn giường của mình rồi ngồi lên đó mượn ánh đèn thêu nốt cái khăn rồi mới đi ngủ.

Tuy rằng nha đầu Mai Hoa này lười biếng nhưng nữ hồng lại không tồi, ngay cả thêu hoa trên khăn tay Đậu đỏ chắc chắn rằng mình cả đời cũng không làm nổi.

Nàng cứ trần trọc cả đêm không cách nào ngủ được, sáng sớm hôm sau liền đi gặp Giang công tử.

Giang công tử chức quan nhỏ cho nên không thể lên triều, vì thế hắn có thể dậy trễ hơn các quan viên kia. Lúc này đã dậy rồi, đang rửa mặt chuẩn bị đi Hộ bộ.

Đậu đỏ dè dặt đứng bên ngoài nói: “Công tử dậy chưa ạ?”

Ngày hôm qua Giang công tử vốn rất tức giận, nhưng sáng sớm đã hối hận rồi, dự định để nha đầu kia đi phòng giặt ăn chút khổ một ngày rồi gọi nàng quay về, nhưng không nghĩ tới nàng sáng sớm thực sự đến tìm hắn. Hắn mỉm cười, ngược lại muốn nhìn xem nàng có thể đoán được không.

“Vào đi!” Hắn ngồi trên ghế, mà thư đồng Thành Thư đang đứng bên cạnh dọn dẹp điểm tâm trên bàn. Giang Chí Thành rất thích dùng com trong phòng, đây là thói quen do nhiều năm đọc sách tạo thành.

Đậu đỏ đi vào thi lễ, đưa tay đặt câu đố lên bàn nói: “Ta tới trả lời.”

Giang Chí Thành nhấp một ngụm trà rồi hỏi: “Đoán được rồi?” Kỳ thực hắn khẳng định nha đầu kia không đoán được.

Đậu đỏ bình tĩnh nói: “Thật ra nghĩ tới một vậy, có thể chính là nó.”

Giang Chí Thành đặt tách trà xuống, nói: “Nói ra xem nào.”

Đậu đỏ nói: “Cái cuốc.” Nói xong nhìn chằm chằm Giang công tử, rất sợ hắn lắc đầu không đồng ý.

Thế nhưng Giang công tử bày ra vẻ mặt đầy nghi hoặc, hỏi: “Cái cuốc là cái gì?”

Đậu đỏ cười ngất, nàng cố nín cười nghĩ: Đúng là thầy bói xem voi, hắn là thư sinh chứ không phải nông phu, bản thân nhất định không được cười ra tiếng.

Sau khi ho nhẹ một tiếng tiếp tục nói: “Là nông cụ người nông dân dùng để gầy cò khi làm ruộng.”

Giang Chí Thành hình như cũng đã từng nghe qua, thế nhưng chưa thấy hình dáng nó bao giờ, nhân tiện nói: “Hình dáng nó thế nào?”

Đậu đỏ vừa diễn tả bằng điệu bộ vừa nói: “Dài như vậy nè, cán làm bằng gỗ, lưỡi làm bằng sắt...” Thấy vẻ mặt Giang công tử vẫn mờ mịt nói: “Hay là dùng tranh để tả đi!”

Tuy rằng nàng chưa bao giờ dùng bút lông, thế nhưng vẽ ra một bức tranh đơn giản chắc có thể. Đậu đỏ tự động đi tới trước bàn trải giấy ra, sau đó cầm bút chấm vào mực bắt đầu vẽ về vừa giảng giải: “Cái này là cán làm bằng gỗ, sau đó phía trước là đầu làm bằng sắt, có thể dùng để cắt cỏ trên ruộng. . . , he, giải thích có hơi chút đáng sợ.” Nàng căn bản vẽ lại một cách đơn giản nhất rồi đưa cho Giang công tử.

Giang Chí Thành càng xem càng cảm thấy rất tương ứng với câu đó kia, Đậu đỏ thì cho rằng hẳn không tin liền đứng một bên giải thích: “Câu đầu tiên ‘Một nắng hai sương chém bụi gai’ là nói về công dụng của nó, người nông dân luôn dùng nó từ sáng sớm cho đến tối mịt, cho nên mới là một nắng hai sương. Câu thứ hai là nói về hình dạng của nó, không phải lưỡi cuốc là một thanh sắt thẳng sao? Câu thứ ba nói về cách sử dụng, đầu không cắm xuống đất làm sao nhỏ cỏ được? Câu cuối cùng là hay nhất, trực tiếp giải thích tầm quan trọng của nó. . .”

Đột nhiên thấy Giang Chí Thành hí mắt nhìn nàng, vội nói: “Chính là thế, công tử cho rằng đáp án này chính xác không?”

Giang Chí Thành vốn không tin đáp án này do nữ tử trước mắt nghĩ ra, nhưng nàng lại vừa mới rõ ràng rành mạch giảng giải. Quan trọng là, một thôn cô làm sao thông thạo mấy thứ này. Vấn đề này tuy đơn giản, nhưng không phải một nữ tử chưa từng đọc sách hay tập viết chữ có thể giải thích ra được. Huống hồ, một thôn cô thế nào lại biết chữ?

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nha Đầu Thẳng Cáp.

Giang Chí Thành lại nghĩ ngợi một hồi, mắt thấy đã tới giờ liền nói: “Hiếm thấy người biết chữ lại còn giải được câu đó, chẳng qua ta cũng không biết đáp án có chính xác hay không.” Đậu đỏ đã sớm nghĩ đến thật nhiều phương pháp nói tới trong các truyện xuyên không, học theo phụ tử là được rồi. Vì thế nàng thân nhiên nói: “Chỉ là ta học được một chút từ phụ tử trong thôn, còn về việc có thể đoán ra được là do từ nhỏ đã sinh hoạt tại nông thôn.” Lời này của nàng chính là để giải thích nguyên nhân đoán ra được, là do quá quen thuộc. Thứ hai cũng là cấp cho Giang Chí Thành chút sĩ diện, miễn cho hắn ảm ức trong lòng.

Giang Chí Thành vừa nghe quả nhiên hết sức hài lòng, nhân tiện nói: “Người trước tiên cứ tạm ở lại đây, buổi tối ta trở về sẽ nói chuyện với người.” Nói xong liền vội vã rời đi.

Thấy hắn đi Đậu đỏ thở phào nhẹ nhõm, xem ra sẽ không phải đi phòng giặt làm việc rồi!

Nàng từ trong phòng đi ra thì thấy Mai Hoa đi tới, nói: “Ai gia! Có phải bị công tử đuổi đi rồi hay không?”

Đậu đỏ cười nói: “Đậu đỏ ta liền ở lì trong này không đi, người quản được ta sao.” Nàng hừ một tiếng rồi mang chăn đi huân hương.

Mai Hoa chưa từng thấy qua nha đầu nào không biết trời cao đất dày như thế, bọn mới tới đều phải chạy tới cúi chào bọn tỷ tỷ các nàng, con bé đó không những không cúi chào còn đi khắp nơi gây sự. Mai Hoa giậm chân, nghĩ: “Để người đắc ý hai ngày nữa thôi, chờ Thanh Nhi trở về sẽ tính toán với người thật tốt.”

Thanh Nhi này là đồng hương của nàng nên đương nhiên sẽ chiếu cố đặc biệt, hơn nữa bình thường nàng cũng thường đưa tiền cho nàng ta tiêu xài, nếu không có lợi nàng mới không thèm làm. Nàng cũng không vội, cứ thông dong mà nhìn Đậu đỏ bị đuổi đến phòng giặt. Vốn công tử đuổi con bé đó đi mà nó lại không đi, mà Giang công tử này lại ghét nhất loại nữ nhân trái lời hắn. Đương nhiên những chuyện đó đều nghe Tố Nhi nói lại, bản thân nàng chính là một nữ tử cực kỳ biết nghe lời. Chỉ có người biết việc mới được công tử để mắt đến, cho nên tất cả nữ tử trong việc đều răm rắp nghe lời công tử, chỉ mong hắn có thể liếc mắt nhìn một lần.

Cả một ngày, bọn tỷ muội trong viện ai nấy đều tự đi làm việc của mình. Đúng giờ sẽ tập trung lại chờ công tử trở về, Mai Hoa đứng trước cổng lớn đi tới đi lui, chỉ muốn được nghênh tiếp công tử. Thế nhưng nghĩ đến việc hôm qua lại có chút lúng túng, không biết công tử trở về có tiếp tục trút giận lên nàng không. Thấy công tử trở về từ đằng xa, đi lại nhẹ nhàng, khuôn mặt bình thản, chỉ nhìn thôi Mai Hoa đã biết không cần phải lo lắng nữa. Vội vã đi tới nghênh đón, cười nói: “Công tử gia cuối cùng cũng đã về, thời tiết nóng bức quá, có muốn nô tỷ đi chuẩn bị nước cho ngài tắm cho mát không?”

“Không cần, Đậu đỏ đâu?” Giang Chí Thành hài lòng hỏi.

Không nghĩ tới công tử vừa về liền hỏi về con bé đó, Mai Hoa cực kỳ không tình nguyện trả lời: “Không phải đang ở trong phòng sắp xếp tủ quần áo sao à!”

Giang Chí Thành cười nói: “Lập tức kêu nàng đến thư phòng, nhân tiện bưng trà lạnh đến đó.”

Mai Hoa đáp ứng một tiếng rồi chậm rãi đi chuẩn bị, chỉ chốc lát sau Đậu đỏ đi vào thư phòng. Vừa nhìn sắc mặt của Giang công tử liền biết không sai rồi, câu đó kia quả nhiên là cái cuốc!

“Công tử hảo...” Đậu đỏ còn chưa kịp nói hết câu Giang công tử đã hưng phấn cắt ngang, nói: “Người quả thật đoán đúng rồi, Hộ bộ Thượng thư Bình đại nhân đã gặt đầu. Chẳng qua...”

Đậu đỏ nói: “Thế nào?”

Giang công tử có chút mất tự nhiên nói: “Ta không nói câu đó là do người giải.” Bình đại nhân kia sau khi biết điều đó liền tìm mọi cách khích lệ hắn, cũng nói những quan viên Hộ bộ kia chỉ là treo cái danh quan hảo lên mà thôi! Giang công tử vài lần muốn đem chuyện mình không phải người giải câu đó ra nói, nhưng nhìn thấy thượng quan vừa ý mình như thế thì đành cam chịu.

Trái lại Đậu đỏ không để ý, dù sao mình cũng là lấy ý tưởng của người khác để khoe khoang bản thân. Vì vậy cười nói: “Nô tỳ là nha đầu của công tử, câu đó này cũng vì công tử mà giải, công tử lấy ra dùng có làm sao đâu?” Vỗ mông ngựa êm tai một chút, cũng không tin hấn không cảm động.

Nàng đang tràn đầy tự tin thì nghe Giang công tử nói: “Phòng giặt...”

Đậu đỏ bày ra vẻ mặt đau khổ, nói: “Lẽ nào công tử vẫn muốn đuổi ta đi sao?”

Giang Chí Thành cười, nói: “Không cần nữa, người nói thế nào cũng là phúc tinh của bản công tử vậy lưu lại đi. Chẳng qua ta vừa sai Thành Thư đi nói chuyện với mẫu thân, thẳng người thành nhất đẳng nha đầu, sẽ ở trong gian phòng của Tổ Nhi.”

Đậu đỏ không nghĩ bản thân trong họa gặp phúc, người khác phải làm việc chăm chỉ từ ba đến năm năm mới có thể thăng lên đại nha đầu, có thể thấy Giang công tử rất để tâm tới chức quan này. Ngẫm lại cũng đúng, hẳn không phải Giả Bảo Ngọc coi công danh như cặn bã, không muốn thăng quan mới là lạ.

“Đa tạ công tử.” Chỉ là nàng cảm thấy có chút không hay, chính là vào ở trong phòng của Tổ Nhi. Nàng là nha đầu thông phòng đã chết của công tử, mình cứ như vậy chiếm vị trí của người ta sao?

Giang Chí Thành nói: “Tổ Nhi đã đi rồi, ta vẫn chưa sai người thu dọn phòng của nàng. Người đi dọn dẹp một chút, muốn lưu lại cái gì thì lưu, không muốn thì ném đi!” Nói xong khẽ thờ dài.

Đậu đỏ im lặng đứng đấy, Tổ Nhi chết chưa được một tháng, đây là khoảng thời gian một nam nhân tưởng niệm người yêu đã chết của mình?

Nhưng ý niệm này chỉ đạo qua trong đầu Đậu đỏ, nàng thích việc thăng cấp sẽ được tăng tiền tiêu vặt, vì vậy liền vội trả lời: “Dạ biết, công tử, ta lui ra trước.”

Giang Chí Thành nói: “Đi đi!”

Đậu đỏ không nhanh không chậm lui ra ngoài, vừa đi về phía gian phòng của Tổ Nhi vừa nghĩ: Tiền công tháng được ba lượng, nàng ở đây cũng không biết tiêu thế nào, nếu có cơ hội sẽ gửi một ít về quê, cha ở dưới đó cực kỳ cần tiền. Tốt nhất là khi lục soát phòng Tổ Nhi tìm được thứ tốt, vậy là lại có thu nhập rồi. Càng cao hứng hơn chính là, không nghĩ tới chuyện cười nàng nói với Mai Hoa hôm qua lại thành sự thật. Trong lòng Đậu đỏ vui vẻ, vừa nghĩ đến việc có thể tích góp thêm tiền nàng liền vứt luôn cái suy nghĩ dùng đồ của người chết để lại ra sau đầu.

Đi vào trong phòng thì thấy khác xa với cái sự tao nhã của cái tên Tổ Nhi. Trang trí có chút xa hoa, càng giống phòng của một tiểu thư hơn. Mở ngăn tủ nhìn lên nàng liú cả lưỡi, y phục bên trong có khoảng mười bộ, phía dưới còn có áo bông với giày mặc mùa đông. Nàng lấy ra ước lượng một chút, phát hiện vóc người của Tổ Nhi cao hơn nàng chút, nhưng vẫn có thể mặc được. Nàng hôm nay đã không còn những thói quen ở hiện đại, chỉ cần vẫn dùng được đều cố gắng dùng đỡ phải tốn tiền mua thêm. Vạn nhất một ngày nào đó xảy ra chuyện gì, những thứ này đều là của cái của mình. Tất nhiên Tổ Nhi đã sắp xếp tốt, nàng cũng không muốn thay đổi gì, chẳng qua dọn lại giường chiếu, đem chăn màn của Tổ Nhi gấp lại vứt đi. Tuy nói nàng không chê quần áo, nhưng những đồ vật trên giường ngủ người đã chết đều bị người trong thôn đồn là thứ không sạch sẽ, nàng rất sợ bị tà ma quần thân.

Đang dọn dẹp thì thấy một tiểu nha đầu đi vào, nàng thấy Đậu đỏ quay đầu lại liền thi lễ, nói: “Tỷ tỷ tốt lành, muội là Mễ Nhi, là công tử gọi tới từ phòng giặt qua đây giúp tỷ.”

Mễ Nhi... Một người là hạt đậu, một người là hạt gạo, định ghép thành cặp đôi hoàn hảo sao?

Đậu đỏ nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân có ngày được người ta hầu hạ, tất cả mọi người trong thôn truyền nhau nói chỉ có đại phu nhân được gả vào nhà địa chủ thì mới có loại đãi ngộ này. Bằng không thì phải đi làm nha đầu thông phòng cho nhà giàu, nhưng thế nào nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ đi làm cái việc đó.

“Đã biết, muội mấy tuổi rồi?” Xem ra rất nhỏ.

“Bẩm tỷ tỷ, mười một tuổi ạ!” Mắt Mễ Nhi không to nhưng rất sáng, môi rất mỏng khiến người ta thương yêu. Quan trọng là... nhìn nàng Đậu đỏ lại nghĩ tới Tiểu Nha Tử, nàng thờ dài, nói: “Bằng tuổi muội muội của tỷ ở nhà.”

Mễ Nhi mỉm cười nói: “Tỷ tỷ đang dọn phòng a, cần Mễ Nhi giúp một tay không?”

Đậu đỏ nói: “Uh, muội đem đồng chăn mền này ra ngoài, còn quần áo...” Những thứ này đều không thể dùng, còn có cả nội y của Tổ Nhi.

Mễ Nhi gật đầu đồng ý rồi chuyển đồ ra bên ngoài, hai người lập tức dọn dẹp ngăn tủ với giường. Vừa muốn sắp xếp lại tủ đầu giường chợt nghe có tiếng người bên ngoài than thở: “Ái chà chà! Ai lại thất đức như vậy, vứt hết cả đồ đạc của Tổ Nhi tỷ tỷ ra ngoài này?”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trách Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nha Dầu Tranh Dầu

Thanh âm của Mai Hoa không hề khó nghe, chẳng qua lúc này nàng có tinh hăng giọng nói mồm, khiến cho Đậu đỏ rùng cả mình. Nàng chấn động sơn cả gai ốc, phúi phúi bụi trên người chuẩn bị tiếp chiêu. Thế nhưng có người còn nhanh hơn nàng, dĩ nhiên là Mễ Nhi thành thành thật thật giúp nàng chạy ra trước cửa nói: “Mai Hoa tỷ tỷ ơi, không phải bọn muội ném đồ đi đâu, mà đang dọn phòng đó.” Mai Hoa hăng giọng nói: “Tổ Nhi tỷ tỷ vừa qua đòi vài ngày mà các người đã giờ trò trộm cắp, phải báo lại với công tử nếu không...”

Đậu đỏ tựa đầu vào cửa, cười nói: “Đừng có trách móc người khác chứ, chính là công tử bảo ta đi dọn dẹp, nếu người hoài nghi thì đi mà hỏi hần.” Nói xong nàng đi vào bên trong tiếp tục dọn dẹp, phát hiện trong tủ đầu giường có một túi bạc. Nàng chưa từng thấy nhiều bạc như vậy, ít nhất cũng phải hơn hai mươi lượng, rất nặng.

Nàng để bạc sang một bên rồi tiếp tục lục lọi, lúc này nghe Mễ Nhi nói: “Mai Hoa tỷ, sao cứ chen chúc vào đây vậy, một đồng lớn đồ đạc cẩn thận không ngã bây giờ.”

Mai Hoa căn bản không nghe lời của nàng, xông tới nói: “Ai ôi! Hóa ra muội muội đã được thăng chức, chỉ là có một số đồ đạc của Tổ Nhi tỷ không thể động vào. Bên ngoài nàng còn có người nha, công tử bảo ta tới nhìn xem, có vài thứ đem trả cho người nhà nàng.”

Đậu đỏ nói: “Ta đã dọn dẹp xong rồi, đồng đồ bên ngoài ta đều không cần, gọi người tới ném đi! Còn túi bạc này, ta sẽ tự giao cho công tử xin ý kiến của hần!”

Mai Hoa lạnh lùng nói: “Cái gì người không cần cũng phải giữ lại, đồ đạc của Tổ Nhi tỷ không phải đều là của nhà nàng ta sao?”

Đậu đỏ cười nói: “Thế nhưng theo ta được biết Tổ Nhi ký từ khế, lúc đó công tử cũng nói ta muốn giữ thì giữ ta muốn vứt thì vứt. Ta thấy ném đi rất phí nên mới giữ lại cho bọn họ, nếu người cảm thấy bất bình thì đến hỏi ý kiến công tử, hần nói được ta liền cho.”

Mai Hoa không nghĩ tới công tử sẽ nói như thế, vốn cho rằng công tử vẫn không chịu cho dọn dẹp phòng Tổ Nhi là vì chờ sau khi tâm tình tốt lên sẽ gọi người nhà nàng đến sắp xếp, không nghĩ tới lại an bài như vậy. Công tử sợ ý cũng thôi đi, sao lại có thể để cho nha đầu kia chiếm hết tiện nghi chứ. Vì vậy lại nói: “Ta nhớ Tổ Nhi tỷ từng đồng ý tặng ta hai bộ quần áo và một chiếc trâm ngọc, hiện tại ta có thể cầm đi chứ?”

Đậu đỏ trở mặt xem thường, nói: “Tổ Nhi đáp ứng người thì đi tìm Tổ Nhi mà đòi, hiện tất cả đồ ở đây đều là của ta. Đậu đỏ ta mới đến cũng không có gì để hiếu kính tỷ tỷ, thực sự xin lỗi.”

Mai Hoa vừa nghe nàng không nề mặt mình tí nào, hừ lạnh một tiếng, nói: “Muội muội, tỷ tỷ nói cho người biết làm người đối nhân xử thế không thể quá tuyệt tình, cẩn thận đắc tội với người ta.”

Đậu đỏ cười nói: “Chỉ có tiểu nhân mới hay tính toán chi li.”

Mai Hoa cười lạnh nói: “Muội muội nói là ta tiểu nhân sao?”

Đậu đỏ nói thẳng: “Sai rồi, ta nói là mới là tiểu nhân.”

“Người...” Mai Hoa lúc này mới nhận ra Đậu đỏ bình thường rất ngốc nghếch kỳ thực rất lợi hại, chỉ là làm việc không khéo đưa đẩy như Tổ Nhi, không thể chiếm được một chút lợi ích trong tay nàng. Lúc này lòng nàng tràn đầy phẫn uất, chỉ mong có ngày nha đầu kia lộ ra thiếu sót sẽ lập tức đi chỗ lão phu nhân cáo trạng. Hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra.

Mễ Nhi ở phía sau lưng nàng làm mặt quỷ, nói: “Tỷ tỷ vừa tới nên không biết, Mai Hoa này còn tới viện này sớm hơn cả Tổ Nhi và Thanh Nhi tỷ. Nhưng thái độ làm người của nàng ham món lợi nhỏ lại thích ăn dấm chua, chẳng ai ưa cả. Hồi đó Tổ Nhi tỷ được công tử thu vào phòng, nàng còn náo loạn một hồi, khắp nơi rêu rao Tổ Nhi tỷ coi thường nàng ta.”

Đậu đỏ hỏi: “Muội tới đây đã bao lâu rồi?”

Mễ Nhi nói: “Muội sáu tuổi đã tới đây, tỷ tỷ có gì chưa quen thì cứ hỏi muội là được.”

Đậu đỏ gật đầu, cô bé này cũng là lão làng rồi.

Hai người dọn dẹp xong xuôi, Đậu đỏ liền cầm gói bạc đi đến chỗ Giang công tử, thấy hần đang nằm nghỉ trên giường, liền muốn rời đi. Giang công tử vốn không ngủ nên biết có người tới, hỏi: “Ai đó?”

Đậu đỏ nói: “Là nô tỳ.”

Giang công tử ngồi dậy nói: “Vào đi!”

Đậu đỏ nghĩ ngợi rồi nói: “Không có gì gấp cả, công tử cứ nghỉ ngơi đi ạ!”

Giang công tử nói: “Cũng chẳng ngủ được, vào đây nói mấy câu đi.”

Đậu đỏ đành phải đi vào, nàng đem túi bạc đặt lên bàn rồi nói: “Công tử, đây là tiền tìm được trong ngăn tủ của Tổ Nhi tỷ, ta nghĩ nên giao lại cho người nhà của nàng, cho nên tới đưa cho ngài.”

Giang công tử nhìn túi bạc, cười nói: “Được, ta sẽ bảo Thành Thư đưa đi. Chỉ là không nghĩ tới người là một người rất trung thực, rõ ràng đã nói đồ đều để người sắp xếp, bản thân cầm lấy cũng chẳng có ai để ý.”

Đậu đỏ cười nói: “Công tử nói đùa rồi, trong viện nhiều người như vậy, cho dù công tử không để ý cũng có người nhìn vào. Còn nữa, đây là tiền của Tổ Nhi tỷ tỷ, trả lại cho người nhà nàng cũng là lẽ đương nhiên.”

Giang công tử gật đầu, hẳn vốn tưởng rằng Đậu đỏ đến từ nông thôn sẽ không có học thức hay giáo dưỡng. Nhưng hiện tại thấy nàng thích ứng với cuộc sống nơi này rất nhanh, tuy rằng khá lợi hại, nhưng vẫn biết nói lý. Điểm lợi hại ấy hẳn nghe được từ miệng của đám nha đầu bà tử trong viện. Mai Hoa vừa mới ở trước mặt hắn tố cáo Đậu đỏ tham lam đồ của Tổ Nhi, nhưng hiện tại thấy nha đầu này rất thành thật, có sự chất phác của nông dân.

“Như vậy cũng tốt! Dọn xong phòng rồi chứ?”

“Đã xong rồi, mấy thứ lật vật Mễ Nhi có thể tự làm.”

Giang công tử gật đầu rồi chỉ vào đống sách xếp chồng lên nhau như ngọn núi nhỏ, nói: “Sắp xếp lại chồng sách bên kia rồi đem vào thư phòng! Nếu quá nặng liền gọi thêm người tới giúp.” Giang công tử rất thích đọc sách, sách chất đống trong phòng. Bọn nha đầu cũng không dám tự ý động tới sách của hắn, chỉ sợ làm hỏng. Nha đầu này biết chút chữ, có thể hỗ trợ phân loại sách.

Đậu đỏ lại cảm thấy việc thu dọn sách không phải việc gì nặng nhọc, nàng lau bụi trên sách rồi đem cất vào thư phòng, phân loại cho tốt rồi lại tiếp tục dọn dẹp. Cứ làm liên tục chẳng mấy chốc đã đổ mồ hôi, Giang công tử nằm một bên đọc sách, ngẩng đầu vừa vặn trông thấy nàng đi tới đi lui đã hơn mười lần cũng không gọi người tới giúp. Dọn dẹp đến run cả tay, chắc vì mệt mỏi quá.

“Sao không gọi người tới giúp? Đám bà tử không có việc gì sẽ tụ tập uống trà tán gẫu mà thôi.”

Kỳ thực tuổi tác của đám bà tử cũng không lớn lắm, cũng chỉ hơn ba mươi đến bốn mươi, làm những công việc thế này cũng chẳng mệt mỏi gì. Chẳng qua Đậu đỏ đến từ hiện đại, cách nghĩ của nàng là: Chỉ cần bản thân có thể làm sẽ không đi sai khiến người khác. Nàng không có quan niệm chủ tớ, cho nên từ trước đến nay không xem người khác là nô tài mà đối xử. Đương nhiên bị người khác sai khiến cũng cảm thấy không quen, chỉ là ở trong lòng vẫn luôn tự nhủ nơi này không phải thế giới cũ, không nịnh cũng phải nịnh.

“Cũng không có nhiều nhận gì, xong ngay thôi mà.” Đậu đỏ nói.

“Có phải các nàng lại lừa dối, không phải ta đã cấp cho người một tiểu nha đầu từ phòng giặt sao, dùng không được à?” Giang công tử kỳ quái hỏi.

Dùng được là để nói về con người sao? Đậu đỏ xoắn một lúc rồi nói: “Dùng chứ, dùng chứ, chính là do ta từ nhỏ ở trong thôn chuyện gì cũng đều tự làm, không có thói quen sai khiến người khác.”

Giang công tử lúc này mới biết tâm ý của nàng, tất cả chỉ do không quen mà thôi. Hắn cười nói: “Người nên biết, đại nha đầu trong viện này chỉ phụ trách chăm sóc ta. Chuyện khác người không cần quản cũng không phải làm, đi gọi người khác tới, các nàng không nghe thì tới tìm ta.”

Đậu đỏ gật đầu, xem ra bản thân lần này nhất định phải cáo mượn oai hùm rồi. Hít sâu rồi chậm rãi đi ra ngoài, trước đây lúc nàng mới tới đám bà tử kia cũng chẳng coi nàng ra gì. Hiện tại thời thế thay đổi, nàng cười hi hi nói: “Hai vị đại nương, trà này không cần phải uống nữa, sách của công tử trong phòng đang đợi các người đến dọn dẹp đó.”

Hai bà tử này cũng đã trụ trong phủ này hơn chục năm, chuyện gì cũng đã trải qua, nhưng các nàng chưa bao giờ thấy qua một con bé nhà quê lại có thể lực đến vậy. Giang gia này mặc dù không tính là dòng dõi thư hương nhưng cũng là danh gia, một cô nương vẫn còn ám mùi đất mùi ruộng trên người sao có thể chiếm được sự yêu thích của chủ tử? Nha đầu này hôm nay được thăng lên đại nha đầu, còn đứng trước mặt các nàng khoa tay múa chân.

Vương bà thẳng tính, vung tay, nói: “Hôm nay vừa mới chen chân vào được phòng của Tổ Nhi liền không thèm nhìn ai nữa à, tự người làm không phải được sao, hà tất phải đi tới gọi hai bà già xương cốt đều đau như chúng ta.”

Đậu đỏ hết sức ủy khuất, thế nhưng đám người này rõ ràng coi thường nàng, tức là nàng cũng không cần phải nể mặt bọn họ nữa. “Đây là công tử gọi các người tới, thích uống trà buồn chuyện thì cứ việc, lỡ việc ta cũng mặc kệ.” Nàng nói xong học bộ dáng của Mai Hoa, hừ một tiếng, lắc mông bỏ đi.

Hai bà tử không nghĩ tới nàng cứ như vậy bỏ đi, các nàng chỉ được cái nói kháy ngoài miệng, vội đứng lên đi làm việc.

Lần này đổi thành Đậu đỏ ngồi một bên uống trà nhìn các nàng bận rộn, trong lòng cười đến khoa trương: “Kỳ thực sai bảo người khác cũng không tồi,

trách không được ai ai cũng đều muốn thăng quan.”

Vốn có chút xấu hổ, nhưng nhìn hai bà tử kia vừa dọn dẹp vừa lườm nàng, nhân tiện nói: “Mề Nhi, mang một đĩa hạt dưa ra đây cho tỷ tỷ.”

Mề Nhi đáp ứng một tiếng, rất nhanh bưng hạt dưa tới, nàng vừa ăn vừa uống vừa xem, chậm rãi nói: “Hóa ra đời người cũng có thể đẹp như vậy.”

Đời người đẹp như vậy cũng chỉ duy trì được trong ba ngày, ngày hôm đó Mai Hoa giống như ăn phải thuốc kích thích từ bên ngoài chạy vào nói: “Công tử, Thanh Nhi tỷ tỷ đã trở về.”

Giang công tử chau mày nói: “Trở về thì trở về, người nhập phủ lâu rồi mà sao còn lỗ mãng như thế.”

Mai Hoa lập tức thận trọng, an tĩnh đứng một bên nói: “Đúng vậy công tử, chỉ là nô tỳ quá nhớ Thanh Nhi tỷ mà thôi.” Nói lời này xong nàng nhìn chăm chăm vào Đậu đỏ đang đứng bên cạnh quạt cho công tử, trong mắt như muốn phun ra lửa.

Trong lòng Đậu đỏ rõ ràng, nàng ta không phải nhớ nhưng cái gì Thanh Nhi tỷ tỷ, dụng ý chính xác là muốn gây rắc rối cho nàng. Sau khi Thanh Nhi kia trở về Mai Hoa này liền có thể ghê sò đánh nhau ngư ông đắc lợi, tốt nhất là đấu đến lưỡng bại câu thương, nàng ta ngồi đó hưởng lợi.

Một cô gái thì cần gì làm mấy việc đó? Đều đã là đại nha đầu, còn có thể đấu cái gì nữa, lẽ nào muốn đấu xem ai trèo được lên giường Giang công tử sao? Đậu đỏ cũng không có loại dã tâm đó, nàng đối với cuộc sống hiện tại đã rất thỏa mãn rồi!

Chỉ cần an phận thủ thường làm một đại nha đầu, một tháng tích góp được ba lượng bạc, chờ đến khi đủ lộ phí liền gây chuyện sai trái để họ đuổi mình về nhà. Nhưng như thế cũng không dễ dàng, bởi vì gia đình bình thường sẽ đem nha đầu đó gả ra ngoài. Trừ khi là lỗi lầm không thể cứu vãn mới bị đuổi về nhà, quả thật có chút không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nha Đầu Đồng Hành

Đậu đỏ tới nơi này chưa lâu, hiện tại nghĩ cách làm sao lấy lòng vị công tử này đã hao hết cả tâm lực đấy còn chưa kể đến dành thời gian tìm cách phạm sai lầm đủ để bị đuổi về nhà. Giang công tử nghe nói Thanh Nhi đã trở về liền lộ ra ý cười: “Nàng về quê thăm gia đình, ta còn tưởng rằng đã quên mất ta rồi.”

Vừa nói xong liền nghe thấy một chuỗi thanh âm cười duyên vọng từ ngoài vào, người chưa tới mà tiếng đã nói: “Ai gia! Ta sao có thể quên được ngài, cho dù cho ta mượn thêm một lá gan cũng không dám.” Một nữ tử xinh xắn vừa hấp tấp chạy vào vừa nói.

Đậu đỏ cảm thấy dung mạo của nàng ta cũng bình thường, đáng người đầy đặn, tầm mười sáu, mười bảy tuổi. Nàng vừa tiến vào liền cười híp cả mắt nhìn công tử, liếc mắt nhìn Đậu đỏ một cái rồi rơi nước mắt.

Đậu đỏ giật giật khoe miệng, lẽ nào vị này đang ám chỉ nàng là muối muối thất lạc nhiều năm của nàng ta? Vì sao thấy nàng liền khóc, bộ dáng mình quá dọa người sao? Nàng thất kinh nhìn Giang công tử, phát hiện hắn đang nhìn nàng. Vội vàng xua xua hai tay, nói: “Ta... nô tỳ cái gì cũng không làm...”

Thanh Nhi khóc, nói: “Không nghĩ tới Tổ Nhi tỷ tỷ cứ như vậy mà ra đi, nàng rất đáng yêu, lúc nào cũng bảo vệ bọn tỳ muội, không ngờ, không ngờ...” Nói tới đó liền rút khăn tay ra lau nước mắt.

Giang công tử thở dài nói: “Ta vừa mới cố quên được vài ngày mà người lại nhắc tới, mà thôi, đi nghỉ ngơi đi!”

Thanh Nhi miễn cưỡng cười, nói: “Vậy công tử cũng phải để ta cùng vị muội muội mới đến này nói mấy câu chứ, chúng ta đây còn chưa biết nhau mà.”

Giang công tử nói: “Vậy người cũng đi cùng nàng đi, buổi tối ta bảo Thanh thư gọi người qua có chút việc.”

Đậu đỏ lên tiếng đáp ứng, nhưng trong lòng lại nghĩ Thanh Nhi gọi mình không nhất định có chuyện tốt, lần này đi tiếp xúc thân mật không biết có làm nàng yên tâm được không.

Cẩn cẩn dục dục đi theo Thanh Nhi, trên đường nàng ta cũng không nói gì mà mời Đậu đỏ vào phòng mình. Mới qua cửa Thanh Nhi liền cười, nói: “Muội muội ngồi đi!”

Đậu đỏ ngồi xuống, nói: “Đã nghe nói từ sớm về đại danh của Thanh Nhi tỷ tỷ, hôm nay mới được gặp mặt.”

Thanh Nhi cười, nói: “Đúng vậy, chẳng qua không nghĩ tới Tổ Nhi tỷ lần này một đi không trở về.” Tiểu nha đầu của nàng đứng bên cạnh dâng trà, Thanh Nhi nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Cũng không nghĩ tới muội có thể thay thế vị trí của Tổ Nhi, thực chúc mừng.”

Đậu đỏ là ai chứ, nàng bị một đồng tiểu thuyết trạch đấu, cung đấu hun đúc từ nhỏ tới lớn. Nàng lập tức nhìn ra sát khí trong mắt Thanh Nhi, vội vàng giải thích: “Thanh Nhi tỷ nghìn vạn lần đừng hiềm lắm, chỉ vì trên đường trở về công tử không thể tạ ơn hai vị ân công nên rất sốt ruột. Mà ta vừa vịn từ trên núi ngã xuống gặp được bọn họ, tặng lễ vật. Công tử nhớ việc ta bị thương mà vẫn giúp hẳn cảm tạ hai vị ân công nên cho ta cơ hội được hầu hạ bên cạnh.”

Hai người đều không nói về chuyện thăng cấp, kỳ thực cũng đều rõ ràng. Đậu đỏ bất quá cũng chỉ là một đại nha đầu giống nàng, còn không có giống Tổ Nhi bò được lên giường Giang công tử.

Thanh Nhi cười nói: “Thì ra là thế, công tử vẫn luôn cảm tạ người ta như thế. Năm đó một bà lão cho hẳn một bát nước trong hẳn vẫn nhớ kỹ, còn tặng lại rất nhiều đồ. Còn nữa, mấy năm trước muội vẫn chưa tới, trong viện có nuôi một con chó hoang, đó cũng là do công tử ôm về hôm đông bão. Có người nói chúng chỉ là chó hoang, nhưng giúp công tử dọa một con rắn độc chạy mất nên được công tử mang về được hầu hạ như chủ tử trong nhiều năm. Sinh bệnh còn mời đại phu tới khám, trả rất nhiều tiền.”

Đậu đỏ nhú mày, trầm nghĩ: Người mới là chó, cả nhà người là chó.

Thanh Nhi lại nói: “Ta chỉ nói thế thôi, không cố tình so sánh muội với chó đâu, chẳng qua cảm thấy công tử nhà chúng ta chính là một người quá tốt.”

Đậu đỏ biết Thanh Nhi này không dễ chọc, đây rõ ràng muốn nói công tử coi nàng là chó để cảm ơn, không hơn không kém.

“Thanh Nhi tỷ tỷ nói rất đúng, muội muội cũng biết công tử là người tốt, sau này tự nhiên sẽ chăm sóc ngài thật tốt, không dám có chút suy nghĩ dư thừa.”

Thanh Nhi cười nói: “Có thể chứ, kỳ thực làm nha đầu rất dễ, cứ coi lời nói của chủ tử là thánh chỉ là được rồi.” Nàng nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Ồ đây có cái gì chưa quen sao, nếu có việc cứ tìm tỷ tỷ, tỷ nhất định không để muội bị kẻ khác bắt nạt.”

Đậu đỏ nói: “Đa tạ tỷ tỷ, không có việc gì đâu ạ!”

Thanh Nhi nói: “Vây tốt rồi, ta biết muội mới đến, trên người cũng không có cái gì. Ta có một chút đồ, muội không gét bỏ thì cầm lấy mà dùng.”

Đậu đỏ sẽ không nói những lời không nên nói: “Tỷ tỷ thật có lòng.”

Chốc lát sau có một tiểu nha đầu đưa cho nàng một gói đồ, Đậu đỏ cầm lấy rồi xin phép ra về.

Thanh Nhi phía sau lưng nàng hừ lạnh, nói: “Chẳng qua chỉ là một con bé nhà quê, làm được chuyện gì chứ!”

Tiểu nha đầu Vân Nhi kia đứng bên cạnh thầm thì: “Thanh Nhi tỷ tỷ, tỷ không thấy bộ ngực của con bé mới tới kia rất lớn à, nam nhân đều thích...”

Thanh Nhi vô thức sờ sờ bộ ngực của mình, khẽ nhú mày, nàng chỉ vào ngăn tủ nói: “Đi tìm một cái váy lụa mỏng, ta ngày mai muốn mặc.”

Vân Nhi đáp ứng một tiếng rồi đi tìm, váy lụa mỏng không phải ai cũng có thể mặc. Đương nhiên phần thưởng trong cung dành cho gia đình Binh bộ Thị lang cũng có váy lụa mỏng. Mà muội muội của lão phu nhân chính là thiếp của Thị lang nên cũng được ba cái. Nàng chỉ chừa lại một chiếc cho nữ nhi, hai chiếc còn lại đưa cho Giang Chí Thành. Lúc đó bên người Giang Chí Thành chỉ có Thanh Nhi và Tổ Nhi, cho nên tặng cho các nàng mỗi người một chiếc. Thứ này sau khi mặc vào nhẹ tựa voan, mùa hè mặc rất mát. Quan trọng là... làm cho toàn bộ đường cong hoàn mỹ của nữ tử phô bày ra ngoài, cực kỳ trêu tức người khác.

Thanh Nhi bình thường thứ nhất luyến tiếc mặc, thứ hai sợ tức mắt người khác nên cũng không mặc, nhưng nghĩ tới bộ ngực nảy lên nảy xuống của Đậu đỏ thì bình tĩnh không nổi, không cùng nàng tranh giành cũng không được.

Trước không nói Thanh Nhi nghĩ thế nào, lúc Đậu đỏ trở về phòng thì thấy Thành Thư đang đi qua đi lại trước cửa phòng mình, mở miệng hỏi: “Công tử gọi sao?”

Thành Thư gật đầu nói: “Công tử bảo người chuẩn bị một chút rồi đi ra ngoài.”

Đậu đỏ lên tiếng đáp ứng rồi vào trong phòng thay quần áo, lúc này nữ tử ở nhà giàu đều có quần áo mặc ở nhà và quần áo mặc ở ngoài. Bởi vì váy ở nhà quá dài đi ra ngoài đường cực kỳ bất tiện, cho nên mới có loại váy che phủ đến mu bàn chân để đi ra ngoài. Vốn dĩ Đậu đỏ đã có một chiếc, nhưng hiện tại có y phục của Tổ Nhi thì tốt hơn một chút.

Nàng mặc vào y phục của Tổ Nhi, dài ngắn hoàn hảo, chỉ là phần ngực có hơi chật. Không khỏi nhú mày, thứ này dường như lại phát dục thêm rồi. Nàng vốn sợ yếm ở cổ đại cứ như là thả rông đi tới đi lui sẽ làm nó phát triển nhanh hơn, đêm qua dùng hai quả cầu làm mãi mới thành được hai cái áo nịt ngực. Đáng tiếc mặc nịt ngực vào, ngay cả mặc quần áo cũng đều phiền hà hơn. May là Đậu đỏ là người có tư tưởng rất tân tiến, nữ nhân ngực lớn cũng chẳng sao cả, nếu đổi lại là nữ nhân thời này chỉ sợ xấu hổ đến nỗi không dám ra đường. Nàng lại khoác thêm một chiếc áo choàng, xem ra cũng không lộ lắm.

Thu dọn xong liền đi tới phòng Giang công tử, còn chưa đi vào phòng liền thấy hẳn đã thay xong quần áo đi tới, cười nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Nàng đoán hẳn đã có ý định ra ngoài, nhưng vì sao lại phải mang theo nàng. Ngoại trừ hôm tiến kinh có đi tham quan một vòng còn không cũng chẳng ra ngoài, lúc này thật vui vẻ khi có người mang nàng đi dạo phố phường cổ đại.

“Xong rồi ạ!” Nàng theo sau Giang công tử, dù sao nô tỳ cũng không thể đi ngang bằng chủ tử. Nhưng mà nàng lại theo bản năng quên việc đó, may có Thành Thụ đi cùng bên cạnh nên mới không phạm phải lỗi đó.

Giang công tử là hẹn gặp bạn, địa điểm là ‘Thanh lâu’.

Thanh lâu? Như vậy mà cũng trắng trợn viết ra? Đậu đồ nhìn bảng hiệu mà lú cả lười, hóa ra ở đây đối với mấy cái chuyện này lại còi mờ như vậy?

Đi vào trong liền rõ ràng, thanh lâu này chẳng qua chỉ là một quán ăn chay. Bên trong có vài tiểu quan bán nghệ không bán thân. Các nàng bán nghệ chỉ đơn giản là đàn hát, tiếp rượu, nói chuyện phiếm... Khách đến các nàng tiếp, uống trà cùng tâm sự. Nếu vừa mắt vị khách nào có thể được chuộc về làm thiếp, ai nhiều tuổi hoặc không còn giá trị trường liên sẽ bị đưa đến Câu Lan – chân chính thanh lâu để bán mình mua vui. Đương nhiên mấy điều đó sau này Đậu đồ mới được nghe nói tới, nàng lúc này cũng không dám đi hỏi Giang công tử đến tới cùng đây là nơi nào.

Bọn họ vừa đặt chân vào liền có một nam tử ra nghênh đón, cười nói: “Đây không phải Giang công tử sao, bọn Phó công tử đã tới ngồi chờ trong Bách Hoa sảnh, có cần ta dẫn đường không?”

Giang công tử nói: “Lưu lão bản không cần khách khí với ta, Bách Hoa sảnh ta tới nhiều lần rồi không cần dẫn đường.”

Lưu lão bản nói: “Vậy ngài đi trước, ta còn phải đi ứng phó với hai vị khách phiền phức khác nữa.”

Giang công tử ngăn ra, thanh lâu này ở Kinh thành có thể nói hết sức có tiếng, mà Lưu lão bản lại có giao tình với rất nhiều quan viên lẫn thương hộ, là người nào không nể tình mà tới gây phiền toái. “Ha? Thực sự là hiếm thấy.”

Lưu lão bản biến sắc nói: “Không phải là hiếm thấy, mà chưa từng thấy qua vị khách nào kén ăn như vậy, bụng món nào lên cũng không hài lòng, chỉ nói vị không ngon rồi bắt đổi, đã đổi đến mấy bàn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nha Đầu Phòng Bếp

Quả là đúng dịp, Đậu đồ vạn lần không nghĩ tới cái chữ ‘khéo’ lại dễ dàng gặp phải như vậy. Nàng rõ ràng đứng cách gian phòng kia rất xa phía trước còn có thân hình cao to của Giang công tử cùng Lưu lão bản che chắn. Mà người ở trong phòng kia lại tức giận, hất tung cái bàn, vô số bát đĩa bay vèo vèo qua cửa. Còn Giang công tử và Lưu lão bản thấy hung khí bay tới đều tự thoát thân, Đậu đồ đứng sau bọn họ thì cứ như mọc rễ ở đó. Nàng căn bản bị chắn hết tầm mắt không nhìn thấy chuyện gì xảy ra phía trước, chờ nàng nhìn thấy thì một bát canh đã bay đến trước mặt. Cả bát canh nóng đỏ lên người, còn chưa kịp kêu đau thì tiếp tục bị một cái bát sứ nện vào trán. “A, a...” Kêu xong hai tiếng thảm thiết liền đưa tay sờ lên trán, đồ máu rồi.

“Đậu đồ...” Giang công tử vừa muốn hỏi thăm thương thế của nàng, lúc này một người từ trong phòng đi ra, nói: “Đã bảo ngài đừng có tức giận rồi, hôm nay còn làm người ta bị thương nữa! Ái chà chà, còn là người quen.”

Giang Chí Thành nhìn thấy người nọ liền ngăn ra, vội vã thi lễ, nói: “Hóa ra là ân công, chẳng hay các ngài đến Kinh thành khi nào? Hôm nay thật khéo.”

Đậu đồ thì cười khổ, TMD! Nàng nhận định bản thân có thù oán với hai người kia, vì sao lúc nào gặp họ cũng là lúc mình bị thương.

Thiên sứ liếc mắt nhìn Đậu đồ nói: “Trán bị thương rồi, qua chỗ ta có thuốc trị thương.”

Đậu đồ đâu dám tiến lên, hai tay giao nhau đặt ở trước ngực, nói: “Không cần đâu, đa tạ... ân công.”

Thiên sứ mỉm cười, đưa thuốc cho Giang công tử nói: “Cầm lấy đưa cho nha hoàn của ngài, nàng thật đúng là dễ bị thương.”

Giang Chí Thành vội vã đưa thuốc cho Đậu đồ, hân nóng lòng muốn thăm dò nội tình của hai vị kia liền có ý hỏi: “Không biết tại hạ có thể vào trong thăm hỏi vị ân công kia không?”

Thiên sứ nhún mày nói: “Ngươi đi vào cũng tốt, có người ngoài tính khí nóng này của hân cũng dịu đi một chút.”

Giang công tử gật đầu nói: “Đa tạ.” Hân chân trước vừa mới bước vào trong phòng liền nghe thấy thiên sứ nói chuyện với Lưu lão bản: “Lưu lão bản, không phải lúc này người nói này có mỹ nhân còn có cả mỹ thực sao? Người thì có thể tạm chấp nhận, mỹ thực này một phần cũng chưa xuất hiện là sao?”

Lưu lão bản cười cười lấy lòng, nói: “Ta sẽ tự mình tới phòng bếp, nhất định phải làm ra mỹ thực đưa lên. Ngài cố chờ thêm một chút, lập tức xong ngay xong ngay.”

Thiên sứ đang cười nhưng thanh âm lại lạnh lẽo: “Chờ thêm một nén hương, nếu như nấu không được món nào ra hồn thì nơi này đừng mong mở cửa. Không phải nói xằng đâu, chúng ta có thể đập tan nơi này.” Nói chuyện thì hướng về phía Đậu đỏ nở nụ cười, rồi trở mặt như cũ...

Đậu đỏ thường nghe nói nữ nhân giỏi mặt so với lật sách còn nhanh hơn, thế nhưng vị đang đứng trước mặt này còn lợi hại hơn nữ nhân vài phần.

Nàng vừa muốn cùng Giang công tử đi vào trong thì nghe thấy Giang công tử nói: “Người đi cùng Lưu lão bản, xem có thể giúp một tay không, mặt khác thì xử lý vết thương của mình.” Hắn trong đầu nghĩ đến cách ăn mặc của hai vị ân công nhất định xuất thân phú quý, chẳng bằng để Đậu đỏ xuất thân nông thôn đi hỗ trợ nấu mấy món ăn dân dã đại khái bởi vì mới lạ mà giải nguy cho Lưu lão bản.

Đi vào trong liền thấy vị công tử mặt đen quả nhiên đang tức giận, mặt trầm như nước, mấy cô nương rót già đứng run rẩy phía sau. Một người nam nhân căn bản không nên vì đồ ăn mà náo loạn âm ỉ, nhưng xem tình hình trước mắt thì rất có thể. Hắn sợ Đậu đỏ không hiểu, vội vã nhỏ giọng căn dặn Thành Thụ.

Thành Thụ đáp ứng rồi đi phòng bếp tìm Đậu đỏ, thấy nàng đang ngồi rửa vết thương mặc kệ mấy người đầu bếp loạn thành một đoàn. “Đậu đỏ, công tử muốn người giúp nhóm đầu bếp chuẩn bị ít món ăn thôn dã, hai vị công tử kia chỉ sợ ăn những món này đến phát ngán rồi.”

Lưu lão bản cũng hết cách, vị công tử mặt đen kia không phải chỉ đáng sợ bình thường. Hắn cũng đã gặp qua nhiều loại người, không nghĩ tới sẽ có ngày bị người ta dọa cho nhuyển cả chân.

“Cô nương, nếu Giang công tử đã nói vậy người liền giúp ta nhé? Nhóm đầu bếp và ta quả thật đã hết cách rồi.” Hắn thở dài một tiếng, thầm nghĩ nếu món ăn tiếp theo thất bại nên mời ai tới hỗ trợ đây, ngẫm lại thì chẳng có ai có thể chống đỡ nổi khí thế của hai vị khách kia.

Đậu đỏ đặt bình thuốc xuống, nói: “Ta biết nấu cái gì?” Từ khi đến thế giới này gia cảnh nghèo khó, ngoại trừ cháo rau dại thì chính là cháo rau dại, đâu có ăn món nào khác bao giờ. Lễ nào thực sự chuẩn bị cho bọn hắn mấy món đó? Vậy thì sau khi trở về chắc chắn công tử sẽ đuổi nàng đến phòng giặt.

Nàng lắc đầu nói: “Ta cũng hết cách!” Món ăn họ làm cũng rất thơm mà, những món này còn không ngon thì nàng thực không nghĩ ra cái gì mới ngon.

Hai người kia thân cao thước tám, sát thân mặt đen còn cao đến thước chín, hắn kén ăn như thế không hiểu hắn ăn phải cái gì mà cao đến như vậy.

Thành Thụ nói: “Dù sao công tử đã giao việc này cho người, ta đi về hầu hạ đây. Và lại, người nên biết công tử rất tôn kính hai vị ân công này.”

Nào có chuyện đơn giản như thế, Đậu đỏ nghĩ công tử nhà mình nhất định là muốn tra xét thân phận của hai vị ân công hoặc có lẽ đang mưu tính điều gì sâu xa hơn.

Nghĩ biện pháp cũng được, nàng nhân lúc Lưu lão bản bàn bạc ỏm tỏi với bọn đầu bếp liền đi dạo chung quanh. Không hổ là thanh lâu chuyên đồ chay lớn nhất trong thành, trong phòng bếp cái gì cũng có. Chỉ là mấy cái thứ bị vớt bên cạnh giỏ là cái gì? Vừa tanh vừa thối, một đồng đỏ đỏ trắng trắng vớt ở đó. Nhìn không giống ruột lợn, ngược lại giống nội tạng của con gì đó.”

“Cái này là cái gì?” Nàng ngồi xổm xuống chỉ vào đồng đỏ lỏm ngỏm.

Một phụ bếp trả lời: “Đây là nội tạng của dê, vì bận quá nên chưa kịp vớt đi.”

“Muốn vớt đi sao?” Mắt Đậu đỏ sáng lên, thế giới này chuồng lòng heo nhưng của dê dường như không ai thích.

Phụ bếp nói: “Đúng vậy, cô nương muốn dùng sao?”

Đậu đỏ chỉ tay nói: “Giúp ta rửa sạch sẽ sau đó dùng nước sôi luộc, luộc thật kỹ.”

Phụ bếp nhìn Lưu lão bản, hắn cũng không còn cách nào liền nói: “Vay liền nghe theo vị cô nương này, đi luộc đi!” Để đảm bảo hắn lại nói: “Cũng chuẩn bị thêm mấy món ăn dân dã khác nữa luôn.” Hai vị công tử kia đã cấp cho một thỏi vàng làm phí, cũng nói nếu làm tốt thì sẽ tiếp tục thưởng. Đây là số lượng không nhỏ, ai cũng không muốn ném bạc đi hướng chỉ là vàng.

Lão bản phân phó cho đám đầu bếp và tiểu nhị làm việc, bọn họ nhanh chóng đem đồ đi rửa sạch rồi luộc trên lửa lớn, rất nhanh đã được một nồi.

Đậu đỏ cũng không muốn động tay vào liền nói: “Đem phần dạ dày thái thành sợi, không cần quá mỏng.”

Đám đầu bếp mặc dù không biết nàng là ai, nhưng đích thân lão bản đã bảo phải hỗ trợ nàng nên đành nghe theo. Rất nhanh đã thái xong đồng dạ dày.

Đậu đỏ đứng cạnh nồi nói: “Đợi nồi nóng, đổ mỡ vào.” Nàng trước đây từng thấy mẹ làm món này cho nên vẫn còn nhớ trình tự. Thế nhưng chính mình cũng không động tay mà đứng một bên chỉ huy.

Có một đầu bếp cau mày, thứ này căn bản quá gây nên không ai ăn. Thịt dê cũng chỉ dùng để phối với món chính vì chúng có mùi gì là lạ.

Thấy mỡ sôi, Đậu đỏ nói: “Trước tiên thả hành, hạt tiêu, bột ớt khô vào đảo cùng nhau.”

“Phải cho bột ớt sao?” Đầu bếp nhún mày, nào có chuyện rang bột khô? Thế nhưng hắn vẫn rất nghe lời mà đem bột ớt bỏ vào nồi, nói: “Đủ chưa?”

“Chưa đủ, chưa đủ, cho thêm nữa đi.” Thấy hấn bỏ thêm vào khoảng nửa chén nhỏ nữa mới nói: “Được rồi!” Lúc này mọi người xung quanh bị sặc ớt ho sù sụ, Đậu đỏ dùng tay che mũi, nói: “Bỏ lòng dê vào đi.”

Đầu bếp kia gạt đầu, một tay lau nước mắt một tay bỏ lòng dê vào chảo dầu, lúc sau một mùi thơm đặc biệt tiến vào mũi mọi người, vừa cay vừa thơm, khiến người ta ngửi mùi đã thấy thèm.

“Không sai biệt lắm, cho thêm ít nước tương, muối, nước thịt vào là được.” Nàng tự mình động thủ thái ít rau thơm, sau đó để đầu bếp bày lên đĩa trang trí.

Đầu bếp nhìn món ăn vừa ngon mắt lại không có mùi gây, hấn muốn nhắm nháp một chút, nhưng khách đang chờ nên đành thôi.

Đậu đỏ chỉ vào đồng tim, gan, phổi còn lại nói: “Lão bản, nếu vị khách kia thích món của ta có thể đóng gói đồng kia mang về được không?” Về nhà liền tự làm một ít cho đỡ thèm.

Lưu lão bản nói: “Đương nhiên có thể!”

Rau đã trang trí xong, nhưng không ai dám bưng đi. Bọn họ đều nhìn vào Đậu đỏ, nàng cau mày nói: “Ta bưng đi sao?”

Lưu lão bản cười nói: “Bọn họ làm cô nương bị thương rồi sẽ không tiếp tục trút giận lên cô nương nữa, nhờ cô nương bưng tới đó, đa tạ! Nếu như sau này có nội tạng dê không cần dùng, ta cũng sẽ phái người đưa tới quý phủ.”

Đậu đỏ lập tức gạt đầu nói: “Tốt, tốt, ta bưng đi.” Mặc dù ở Giang phủ ăn uống không lo, cũng hai món một canh còn có người hầu hạ. Thế nhưng thiếu dinh dưỡng quá mức, không có gì đặc sắc, không thể nào bằng được những món thơm nồng ở hiện đại. Có mấy thứ đó, nàng có thể ở phòng bếp nhỏ trong viện ngày ngày làm ít đồ ăn khuya cũng coi là một loại hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trạch Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nha Dầu Ăn Ngon

Bưng món thơm lừng tới Nhã gian, vừa muốn đi vào chợt nghe thấy công tử nhà mình nói: “Hai vị chờ một chút, đầu bếp ở thanh lâu trong Kinh thành này rất có bản lĩnh, chỉ sợ đi đến nơi khác cũng không tìm được đồ ăn ngon.” Thiên sư cười nói: “Hết cách, hấn nói đi liền nhất định phải đi... Sao ngài đột nhiên đứng lại, mũi ta đụng vào đâu chết mất!”

Đậu đỏ lập tức nghĩ đến cảnh tượng một người nam nhân đụng vào lưng một nam nhân khác, có phải quá ám muội rồi sao? Trong sách những tình huống nữ nhân đụng vào lưng nam nhân tương đối nhiều, hai người bọn họ thật thú vị. Đang nghĩ ngợi cửa đột nhiên bị người ta mở ra, nàng bị bộ mặt lạnh băng như quan tài của hấn hù cho suýt nữa ném cả khay đồ ăn trong tay xuống đất.

“Vào đi.” Sát thần mặt đen nói xong liền trở lại ngồi xuống, tay cầm lấy đĩa chờ đợi.

Đậu đỏ giật giật khoe miệng, nàng trước mắt bao nhiêu người bưng đồ ăn tới trước mặt sát thần. Sau đó quay về đứng phía sau lưng công tử nhà mình nhìn lên! Hỏi vì sao phải nhìn lên? Người như vậy ai mà dám nhìn thẳng, công tử nhà nàng cũng là vừa uống trà vừa liếc con ngươi nhìn lên đó.

Sát thần mặt đen kia có mắt nhìn rất chuẩn, hấn cảm đôi đĩa gấp một miếng bao tử dê lên. Ném một miếng thì cau mày lại, hình như quá cay. Thế nhưng một lúc sau hấn thả lòng chân mày, nói: “Xối com đi!”

Thiên sư vốn đang lo lắng nhìn, nghe được hấn muốn xối com liền thở phào nhẹ nhõm, ngồi một bên nói: “Rất cục chịu ăn rồi!” Sau đó uống liên tục ba chén rượu.

Từ lượng của vị thiên sư thật không tồi, Đậu đỏ nhìn hấn một lần rồi không dám nhìn nữa. Nhìn nhiều bộ dạng xinh đẹp của người ta dễ bị nội thương, nhìn nhiều bộ dạng quá lạnh của vị còn lại thì dễ tắc thở.

Giang công tử cầm chén rượu lên, hấn biết vị công tử mặt đen không uống rượu, nên quay sang cười nói với thiên sư: “Hai vị ân công thích là tốt rồi!”

Thiên sư ngửa cổ uống một hơi, cười nói: “Không phải thế, không nghĩ tới đầu bếp của thanh lâu có thể giữ chân hấn, ta còn cho rằng toi công.”

Giang công tử hỏi: “Có thể hỏi một chút cao tính đại danh của hai vị?”

Thiên sư từ tốn đáp: “Bình thủy tương phùng cần gì phải hỏi?”

Giang công tử biết hấn cố ý giấu diếm nên không thể hỏi tiếp, thế nhưng trong lòng lại càng hiếu kỳ hơn. Lúc này hấn thấy mấy nha đầu rót trà cứ gạt

mình thon thót, hần theo tầm mắt của các nàng nhìn lại. Chỉ thấy trước mặt công tử mặt đen đã có đến ba cái bát không, trên mặt cũng đầy mồ hôi. Đường như hần lại không biết điều đó, nói: “Xối com.”

Có người cầm lấy bát xối com, chỉ chốc lát com trong bát đã chui vào trong bụng hần.

Đậu đỏ rút cuộc rõ ràng tại sao nam nhân này lại cao to đến thế, chớp mắt đã ăn hết đĩa thức ăn và sáu bát com. Một nam nhân mà có thể ăn nhiều như vậy, cầm nàng ầu như rút xuống đất rồi.

Mà mọi người xung quanh cũng có cùng phản ứng, chỉ có sắc mặt của thiên sứ vẫn bình tĩnh, khẽ ho khan mấy tiếng rồi quay mặt nhìn ra cửa giả bộ không biết người kia.

Sát thân mặt đen rút ra một cái khăn lụa lau mồ hôi với tay, thỏa mãn nói: “Đi.” Nói xong vút lại khăn trên bàn rồi đi.

Thiên sứ lúc này mới đứng lên, nói: “Rốt cục kết thúc.” Hần thở phào nhẹ nhõm đi theo ra ngoài.

Giang công tử không nghĩ bọn họ nói đi là đi, vội nói: “Hai vị ân công cần gì phải gấp vậy, không bằng tới quý phủ của tại hạ ngồi một chút? Mẫu thân của ta từ ngày đó vẫn luôn thấp thòm, chỉ mong có thể gặp lại các ngài...”

“Không cần.” Sắc thân mặt đen trả lời không chút lưu tình, nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

Thiên sứ cười, nói: “Hẹn ngày tái ngộ, chúng ta đi trước.” Bọn họ là người luyện võ, đảo mắt một cái đã ra đến đường cái, nhìn lại thì đã không còn bóng dáng.

Giang công tử than thở: “Cuối cùng cũng không hỏi ra bọn họ là người phương nào?” Quay đầu thấy nha đầu nha mình đang cắt cái gì vào trong tay áo, nhân tiện hỏi: “Người đang làm cái gì vậy?”

Đậu đỏ ngần ra, vội nói: “Ta đang đếm số bát com hần đã ăn.”

Giang công tử nhũn mảy, nói: “Nhàm chán, Thành Thư, bọn Phó công tử còn chờ không?”

Thành Thư nói: “Bọn họ đã về rồi!”

Giang công tử gạt đầu, trông một bàn thức ăn ngoại trừ món bao tử dê thì món nào cũng không động đũa. Nhân tiện nói: “Trông bộ dáng thèm ăn của người kia, ngồi xuống ăn đi!” Hần lắc đầu, nha đầu kia quả là từ nông thôn ra, nhìn thấy đồ ăn là không dòi mắt ra nổi.

Đậu đỏ vừa nghe thấp phần vui vẻ, nàng đưa bát cho tiểu nhị xối com, nói: “Thành Thư tới đây, cùng ăn. Oa, món này ngon quá. Thật không rõ sát thân mặt đen kia... không phải, ân công sao lại không thích ăn. May mà ta nghĩ tới món bao tử dê thái sợi này, bằng không nhất định hần đã đi sớm rồi!” Vừa ăn vừa kể công, không tin không được ban thưởng.

Giang công tử ngần ra nói: “Hóa là món đó là do người nghĩ ra?”

Đậu đỏ cười nói: “Vật lấy hiếm làm quý, chưa từng ăn sẽ thành ngon.”

Thành Thư cũng vừa ăn vừa gạt gù, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thế nhưng ta cũng chưa được nếm thử.”

Đậu đỏ nói: “Trở về đi mượn phòng bếp cho ta, ta làm cho mà ăn.”

Thành Thư tự nhiên nguyện ý, thế nhưng kỹ năng ninh hột của hần cũng chẳng kém, vội hỏi: “Công tử cũng chưa từng ăn, đến lúc đó để công tử thưởng thức trước mới phải.”

Đậu đỏ cũng không tỏ ra yếu thế, nói: “Đúng vậy, đó là điều đương nhiên.”

Giang công tử thấy hai người kia kẻ tung người hứng cảm thấy buồn cười, liền nói: “Nhanh ăn đi, ít dong dài thôi.”

Đúng lúc này Lưu lão bản đi vào, trước tiên hướng Giang công tử thi lễ, nói: “Công tử, may mà có vị cô nương này nghĩ cách giúp quán nhỏ của chúng tôi thoát nạn, quả cảm ơn ta đã sai người gói lại, cũng đưa đến quý phủ rồi.”

Đậu đỏ không nghĩ tới Lưu lão bản rất giữ chữ tín, cười nói: “Đa tạ lão bản.”

Giang công tử nói: “Chỉ là việc nhỏ cần chi quà cáp, nha đầu nhà người thật là...”

“Không được, không được...” Hần lại nói vài câu khách khí rồi đi ra.

Trên đường về, Giang công tử hỏi Đậu đỏ muốn vật gì, sau khi Giang công tử nghe nói thứ nàng muốn là thứ không ai muốn, hần cười, nói: “Còn tưởng rằng người rất thông minh lanh lợi nhất định sẽ bắt chẹt lão bản một phen, không nghĩ tới chỉ cần những thứ vô dụng kia.”

Đậu đỏ cười, nói: “Nếu công tử nói như vậy, lần sau ta nhất định đòi nhiều hơn.”

Thành Thụ đi bên cạnh lắc lắc đầu, nói: “Công tử, các người...”

Giang công tử và Đậu đỏ nhìn nhau cười ha ha, khiến cho Thành Thụ cứ lắc đầu nguây nguẩy.

Lại nói Giang công tử cũng rất tò mò với món bao tử dê xào kia, biết nàng lấy nguyên liệu về nên bảo nàng buổi tối làm ăn thử.

Đậu đỏ cũng có cách, nàng bắt nha đầu Mễ Nhi cùng làm. Bởi vì có người nhóm lửa nên chính nàng tự động tay xào bao tử, làm xong mang đến cho Giang công tử.

Đáng tiếc Giang công tử không thích ăn cay, chỉ ăn một miếng mà mồ hôi đã chảy ròng ròng. Hắn uống liền hai tách trà, nói: “Khó ăn thế này mà ân công mặt đen cũng có thể nuốt trôi, quá cay rồi!”

Đậu đỏ nhìn công tử nhà mình bị cay đến đỏ bừng mặt trông rất dễ thương, nói: “Tinh hoa của món này chính là vị cay.”

Giang công tử xua tay nói: “Ta chịu không nổi đâu, đem đi thôi!”

Đậu đỏ không thể làm gì khác hơn là bưng món ăn đi, mà Thành Thụ lại chặn nàng ở ngoài cửa bóc ăn mấy miếng. Hắn cũng kêu là quá cay, thế nhưng vẫn không ngừng ăn, nói: “Cay nhưng mà ngon, ta đi xới cơm, thật đã nghiền.”

Đậu đỏ ở ăn quá nhiều ở Thanh lâu nên bây giờ ăn không vô, đành đợi đến ngày mai mới ăn. Nàng vừa nhìn Thành Thụ vừa hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Thành Thụ vừa dùng tay làm quạt vừa nói: “Phù... Ta mười ba rồi...”

Đậu đỏ cười nói: “Vậy gọi ta tỷ tỷ, sau này ta sẽ tiếp tục nấu đồ ăn cho ngươi.” Tiểu thư đồng này thường ngày rất đáng yêu, đặc biệt là cặp mắt mèo tròn tròn dễ thương.

Thành Thụ nói: “Thế ngươi bao tuổi?”

Đậu đỏ nói: “Mười ba, thế nhưng ta sinh tháng bảy, ngươi thì sao?”

Mặt Thành Thụ đỏ lên, nha đầu kia sao có thể tùy tiện nói ra ngày sinh của bản thân. Hắn hừ một tiếng nói: “Ta sinh tháng ba, lớn hơn ngươi.”

Đậu đỏ không phục, nói: “Kể cả thế ngươi vẫn phải gọi ta tỷ tỷ.”

Thành Thụ cười, nói: “Được, chỉ cần sau này ngươi... làm đồ ăn ngon cho ta, gọi ngươi là bác cũng đều được.”

Đậu đỏ dùng ngón tay chỉ vào trán hắn, nói: “Ngươi mới là bác.” Nói xong thì cười phá lên, bởi vì hắn ăn cay quá khiến mặt đỏ bừng bừng, thật quá đáng yêu.

Thành Thụ phát phát tay, bưng bát cơm với đĩa thức ăn lên, nói: “Ngươi quá ảm ỉ, ta về phòng ăn.”

Đậu đỏ phẩy tay, nói: “Đi đi.” Vốn muốn đùa hắn một chút rồi mới đi ngủ, xem ra hắn xấu hổ quá mà chạy mất rồi.

Chỉ là một cuộc trò chuyện ngắn giữa hai người tại phòng bếp nhưng đã bị người ngoài nghe thấy, nàng cười lạnh rồi trong đêm chạy tới chỗ lão phu nhân tố cáo.

Ngày hôm sau Đậu đỏ đã bị Tú Mai gọi đến chỗ lão phu nhân, Tú Mai này hiện tại là nhị đẳng nha đầu, nàng vốn rất hận Đậu đỏ nên chỉ ước gì nàng bị lão phu nhân giáo huấn.

Đậu đỏ cũng không biết tại sao lão phu nhân Thôi thị lại gọi nàng tới, đi vào bên trong thì lễ rồi nói: “Lão phu nhân sớm an.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn nàng, nói: “Từ khi ngươi trở thành nha đầu bên cạnh Thành nhi ta chưa từng gọi ngươi tới hỏi chuyện, hiện tại hắn đang làm quan viên Hộ bộ nên người bên cạnh phải biết tự kiềm chế hành động của bản thân, trăm triệu không thể để xảy ra những chuyện không sạch sẽ truyền ra làm tổn hại danh dự của Giang gia.” Dừng lại một lúc rồi nói: “Ngươi xuất thân thôn dã cùng bọn nhà quê nhân hạ hạ đâu nói đầy quen rồi, thế nhưng đây là thế gia vọng tộc không phải nơi để trai gái ảm ỉ, sau này tuyệt đối không được tái phạm.”

Mắt Đậu đỏ tròn trừng so với quả hạch đào còn to hơn, nàng lúc nào hạ đâu nói đấy, khi nào cùng nam nhân ảm ỉ? Đột nhiên nghĩ tới chuyện tối qua không khỏi ngán ra, chẳng nhẽ là vì nàng với Thành Thụ đùa giỡn trong phòng bếp? Thế nhưng, Thành Thụ vẫn chỉ là một đứa trẻ, nàng tựa hồ cũng chẳng lớn, vậy mà cũng đáng để đưa ra bàn luận sao? Thế nhưng cổ đại và hiện đại không giống nhau, bọn họ thành thân sớm nên trưởng thành cũng sớm hơn! Vô luận thế nào nhà người ta đã lên tiếng, nàng sẽ nhận sai, tiền công còn chưa tới tay không nên ương ngạnh. Nàng cúi đầu nói: “Đúng vậy lão phu nhân, ta chắc chắn chú ý.”

Lão phu nhân gật đầu, nói: “Thành nhi gần đây tốt không?”

Đậu đỏ trả lời: “Công tử tốt ạ!”

Lão phu nhân thở dài, nói: “Tâm lòng của hắn rất sâu nặng lại hiếu thảo, có chuyện gì cũng không dám kể với mẫu thân vì sợ ta lo lắng. Sau này hắn xảy

ra chuyện gì người cứ tới đây nói lại với ta, đỡ cho hấn cứ giấu diếm ta tự chịu đựng.”

Đậu đỏ nói: “Dạ biết, lão phu nhân.”

Lão phu nhân lại hỏi: “Thanh Nhi và người có hợp nhau không?”

Đậu đỏ gật đầu nói: “Thanh Nhi tỷ tỷ đối xử với mọi người rất tốt, còn tặng Đậu đỏ không ít đồ.”

Lão phu nhân nói: “Vậy thì sau này phải nghe lời của nàng, dù sao nha đầu đó cũng tới đây sớm hơn người nhiều năm.”

Đậu đỏ nói: “Dạ biết, lão phu nhân.”

Lão phu nhân Thôi thị thấy nàng việc gì cũng đáp ứng liền cực kỳ hài lòng, liền nói: “Lui ra đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nha Đầu Thờ O

Lúc trở về Đậu đỏ thấy Mai Hoa đứng đó vừa cắn hạt dưa vừa nhìn nàng, không khỏi hoài nghi chuyện đêm qua nhất định là do nàng đi cáo trạng với lão phu nhân. Nàng đi đến bên cạnh Mai Hoa cười nói: “Mai Hoa, hôm nay tựa hồ rất nhàn a!” “Đúng vậy, dọn dẹp phòng công tử xong rồi, có chuyện sao?” Nàng cảm thấy kỳ quái, vì sao bị lão phu nhân trách mắng còn vui vẻ như vậy?

Đậu đỏ cười hi hi tiêu sái đi vào, chốc lát sau đi ra, nhú mảy nói: “Mai Hoa, sao người lại để đất cát dính lên nghiên mực của công tử hả?”

Mai Hoa ngẩn ra, nàng biết công tử nhà mình rất đề ý tới cái nghiên mực vuông đó, lúc này đi vào không chú ý, chẳng lẽ không cẩn thận để bụi bẩn trên bàn bám vào? Nàng vội chạy vào trong thư phòng, thấy trong nghiên mực vẫn còn nước mực, trong nước mực có rất nhiều cát bụi. Mai Hoa không kịp nghĩ nhiều, lúc này công tử sắp về rồi nàng phải xử lý nhanh lên mới được.

Đậu đỏ cầm hạt dưa lên, đứng bên cạnh xem náo nhiệt, cho người hâm thụ, lần này cho người đẹp mặt.

Tính toán thời gian rất chuẩn, bên này Mai Hoa đang rửa sạch nghiên mực bên kia Giang công tử đã trở về. Hấn có thói quen khi về đầu tiên sẽ rửa sạch sẽ chân tay rồi ngồi xuống viết chữ xong mới đi làm việc khác.

Lần này vừa viết được vài chữ liền cảm thấy có gì không đúng, cầm giấy lên xem không khỏi nhú mảy, gọi: “Mai Hoa!”

Lúc này Mai Hoa mới nghĩ ra chuyện nghiên mực kia không đơn giản như vậy, mà vừa mới nghĩ ngờ thì chợt nghe thấy công tử gọi nàng vào thư phòng ngay lập tức

Giang công tử hất hết giấy xuống đất, quát lên: “Người dọn dẹp thế nào mà để ngồi bút dính đầy đất cát, viết một chữ liền thành thế này đây.”

Mai Hoa thấy công tử hết sức tức giận không khỏi sợ hãi, cầm lên nhìn quả nhiên thấy toàn đất cát. Nàng vội vàng nói: “Có thể là do trận bão cát lúc nãy, nô tỳ đã mang nghiên mực đi rửa sạch sẽ, không nghĩ tới đất cát dính cả vào bút nữa.”

Giang công tử quý nhất là cái nghiên mực này, cả giận nói: “Người thường ngày lười biếng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, biết rõ nghiên mực này là năm đó Hoàng đế ban thưởng cho ta còn dám để nó dính bẩn, thật không chấp nhận được.”

Lúc này Đậu đỏ bưng trà tới, nghe xong liền khuyên bảo: “Công tử ơi, bão cát bên ngoài cũng không thể trách Mai Hoa tỷ tỷ, để nàng ấy mang bút đi rửa sạch là được rồi. Gió thu thổi mạnh, sau này nhớ đóng cửa sổ lại là xong.”

Giang công tử không nghĩ tới có người thay Mai Hoa nói chuyện, nàng ta bình thường trong viện cũng chẳng tốt lành gì. Huống hồ gần đây vị trí của Đậu đỏ trong lòng hấn khá cao, không khỏi nén giận nói: “Làm theo ý người đi!”

Đậu đỏ hướng về phía Mai Hoa cười, nói: “Mai Hoa tỷ tỷ còn không mau đi?”

Mai Hoa đáp ứng rồi vội vã cầm bút đi ra! Nàng vừa rửa vừa nghĩ, đến rốt cùng chuyện này có phải do Đậu đỏ giở trò quỷ hay không, nhưng vì sao nàng lại vì mình câu tình?

Đậu đỏ đùa giỡn được Mai Hoa trong lòng rất đắc ý, hơn nữa tiền công hàng tháng ba lương đã phát tới tay. Và lại nàng lên để Mễ Nhi đem y phục và một số đồ dùng của Tổ Nhi ra ngoài bán được một lượng bạc, bốn lượng bạc này đã đủ để một hộ nông dân chi tiêu cả năm rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế, nàng có thể quang vinh về làng rồi.

Đang tự đắc ý thì nghe thấy Mễ Nhi đi vào, nói: “Tỷ tỷ biết tin gì chưa, biểu tiểu thư muốn tới đây ở tạm.”

“Biểu tiểu thư?” Nàng thế nào chưa từng nghe qua?

Mễ Nhi vừa bện tơ thành sợi rồi giao cho Tiểu Đậu từ thắt nút vừa nói: “Biểu tiểu thư này rất có lai lịch, nàng ấy là nữ nhi của muội muội ruột lão phu nhân, tuy chỉ là thứ xuất nhưng địa vị cũng không tầm thường.”

Trước đây khi ở nhà Đậu đỏ chỉ có thể dùng dây thừng thắt nút, hiện tại đột nhiên phát hiện trong tủ của Tổ Nhi có không ít sợi tơ, lúc nhàn rỗi không có việc gì liền mang ra thắt chơi.

Nữ nhân đều thích bát quái, nàng nghe xong liền hỏi: “Thế nào là xuất thân bất phàm?”

Mễ Nhi nói: “Năm đó sau khi công tử đỗ đạt công danh, lão phu nhân liền đón muội muội ruột từ nhà mẹ đẻ tới, nghe nói người muội muội đó kém lão phu nhân tầm mười tuổi, còn rất xinh đẹp! Sau đó liền gả cho Binh bộ Thị lang Bạch gia làm thiếp. Được một năm thì sinh ra biểu tiểu thư, cũng rất xinh đẹp!”

Đậu đỏ gật đầu, lão phu nhân muốn lót đường cho con nên tặng muội muội cho người ta làm thiếp. Thế nhưng nghe ý của Mễ Nhi thì bà cô kia còn phải cảm ơn, có thể thấy được nàng hoàn toàn không quan tâm thân phận thiếp thất. Hoặc có thể nói là cam tâm tình nguyện làm thiếp cho người ta.

“Thật ư? Sao biểu tiểu thư kia đột nhiên muốn tới đây?” Một thiên kim tiểu thư không an phận trong nhà lại chạy đến Giang gia làm cái gì? Chẳng lẽ giống như trong sách, vị cô nương này này thương nhớ biểu ca của mình nên muốn đến cầu dẫn Giang công tử?

Mễ Nhi nhỏ giọng thì thầm: “Không phải đến cầu lão phu nhân làm chỗ dựa sao, bà cô của chúng ta cái gì cũng tốt chỉ cái tội quá thành thật. Mà nghe đâu biểu tiểu thư nhà chúng ta nhìn trộm công tử nhà Lễ bộ Thị lang, thế nhưng Lễ cùng Binh chính là kẻ thù truyền kiếp, hai bên đều không đồng ý mối hôn sự này. Trong khi đó, công tử nhà Lễ bộ Thị lang càng tâm cao khí ngạo, nhất định không vừa mắt biểu tiểu thư nhà chúng ta.”

“Có chuyện này sao?” Cũng không tin nam nhân không thích mỹ nữ.

Mễ Nhi nói: “Đúng vậy, biểu tiểu thư đã tròn mười bốn tuổi, người đến cầu hôn cũng không ít. Binh bộ Thị Lang cùng phu nhân đều muốn tìm cho nàng một vị phu quân tốt, cho nên hần nóng lòng đến tìm lão phu nhân hỏi phương pháp.”

“Muội có vẻ biết rõ rồi!” Đậu đỏ cười nói.

Mễ Nhi mặt đỏ lên, nói: “Muội... muội cũng chỉ đoán... đoán thôi!”

Hai nàng đang buồn chuyện đến say sưa, đột nhiên bên ngoài có người nói: “Biểu tiểu thư tới thăm công tử gia, công tử gọi cô nương ra tiếp cùng.”

Đậu đỏ buông sợi dây trong tay xuống, nàng đoán công tử vì tránh tị hiềm nên mới gọi nàng tới. Chốc lát sau đi tới trước cửa phòng Giang công tử, gõ hai cái nói: “Công tử ta đến rồi!”

“Vào đi!” Thanh âm của Giang công tử có chút không kiên nhẫn, lúc Đậu đỏ đi vào thì thấy một vị cô nương đang ngồi cạnh Giang công tử khóc thút thít.

Vị cô nương này quả thật xinh đẹp, vóc người lại cao cao gầy gầy. Nàng thi lễ nói: “Vị này chính là biểu tiểu thư?”

Cô nương kia không nói mà là Giang công tử nói: “Ta còn có việc phải làm, ngươi thay ta tiếp đãi biểu muội.”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, hóa ra công tử nhà mình là muốn phui tay chuẩn mất! Làm nô tỳ không thể làm khác ngoài gặt đầu, nói: “Dạ biết, công tử.”

Giang công tử vừa động, biểu tiểu thư liền nói: “Biểu ca chờ chút, ca đáp ứng muội chuyện kia chứ?”

Giang công tử vội vàng nói: “Việc đó sau này nói tiếp, biểu muội cứ ngồi chơi đi.” Nói xong liền vội vã đi mất.

Biểu tiểu thư thở dài, nói: “Ngay cả biểu ca cũng không thèm để ý đến ta, đây không phải là ông trời cũng muốn đẩy ta vào đường cùng sao?” Nói xong liền khóc toáng lên.

Đậu đỏ dâng trà cho nàng, nói: “Biểu tiểu thư uống một ngụm trà nhé!”

Biểu tiểu thư ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Thế nào lại không phải Thanh Nhi, nàng ta không phải vẫn ở đây sao?”

Đậu đỏ nói: “Thanh Nhi tỷ tỷ đi đến chỗ lão phu nhân rồi!”

Biểu tiểu thư nói: “Ta vừa ở chỗ di nương cũng không gặp nàng.” Nói xong thở dài, trầm mặc một hồi rồi nói tiếp: “Ngươi gọi Đậu đỏ à, ta nghe di nương nói thế. Nghe nói biểu ca rất thích ngươi?”

Đậu đỏ cười, nói: “Không dám, chẳng qua công tử chiếu cố hơn một chút mà thôi!”

Biểu tiểu thư nhủ mày nói: “Người nói xem, một người nam nhân làm sao sẽ để ý đến một nữ nhân, xem nàng làm tri kỷ?”

Đậu đỏ cũng không dám nhiều lời, nói: “Biểu tiểu thư có thể đến hỏi lão phu nhân, nàng kiến thức rộng nhất định có thể...”

“Di nương cũng không để ý ta nữa, nàng sẽ bảo ta nên về nhà chờ lập gia đình. Thế nhưng nếu ta cứ vậy mà gả đi, ta... ta chính là không thể quên chuyện đó.” Nói xong lại thương tâm khóc lên.

Đậu đỏ nói: “Biểu tiểu thư nên bình tĩnh lại...”

Biểu tiểu thư nói: “Biểu ca cũng không quan tâm ta nữa, lẽ nào thực sự muốn ta chết sao? Ông trời ơi...” Nói xong nàng đứng lên nhoáng một cái định đập đầu vào cây cột nhà.

Đậu đỏ biết rõ với tốc độ và sức lực của nàng tuyệt đối không có khả năng đập bị thương, thế nhưng nha đầu của biểu tiểu thư vội kéo chặt nàng lại, kêu lên thảm thiết: “Tiểu thư, tiểu thư, nghìn vạn lần đừng tự làm đau mình.”

Biểu tiểu thư khóc, nói: “Ta chết rồi bọn họ đỡ phải lo, người tránh ra cho ta chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nha Đầu Nhiều Chuyện

Đậu đỏ biết nàng đập không được, liền đứng một bên xem náo nhiệt. Đột nhiên cửa mở, công tử nhà mình thờ dài, hóa ra hắn vẫn đứng ngoài cửa không bỏ đi, xem ra đã biết biểu muội sẽ dùng đến chiêu này.

Đậu đỏ lấy làm kinh hãi, may mà nàng phản ứng kịp thời, vội vàng xông lên kéo biểu tiểu thư lại, nói: “Biểu tiểu thư, cô vạn lần đừng nghĩ quẩn, có việc gì cứ nói ra, nói ra...”

Không nghĩ tới biểu tiểu thư này ngày thường mảnh mai nhưng sức lực lại lớn thế, mới hai bước đã đẩy Đậu đỏ ngã xuống đất. Một bên cổ sức đập đầu vào cột một bên khóc nói: “Buông ra, các người kéo ta làm gì? Ta hôm nay là sống không bằng chết.” Nói xong câu ‘sống không bằng chết’ liền ngã ngồi xuống đất, gào khóc thảm thiết.

Giang công tử nhăn mày, bắt đầu nói: “Muội mau đứng lên, còn ra thể thống gì nữa. Nếu để đi biết được còn không bị muội làm tức chết sao, mau đứng lên... Mẫn Thư, muội cũng không còn nhỏ sao vẫn cứ để mọi người chạy theo lo lắng vậy?”

Biểu tiểu thư khuê danh Mẫn Thư kia lúc này đã khóc sưng cả hai mắt, nói: “Biểu ca, ca không giúp muội, di nương cũng không giúp muội, muội thực sự chết đi là tốt nhất.”

Giang công tử giậm chân nói: “Được, được, được, ta liền nói thật cho muội. Công tử nhà Thị lang kia đã nói rõ, hắn không hề có chút ý gì với muội, thậm chí đến đáng đáp muội như thế nào hắn cũng không nhớ nổi.”

Lời này thực quá đã kích người, Đậu đỏ thấy biểu tiểu thư đang khóc nháo đột nhiên ngơ ngác, kinh ngạc, giống như điên loạn mà nói: “Hắn vậy mà không nhận ra ta, vậy mà không nhận ra ta...” Hội hoa xuân năm trước chỉ gặp hắn một lần mà đã thăm thẳm không phải hắn không gả thế nhưng đối phương ngay cả hình dáng của mình thế nào cũng không nhớ rõ, đã kích như vậy mấy ai có thể chịu nổi?

Đậu đỏ vô ý thức nói: “Xong.”

Vốn muốn giả bộ đòi sống đòi chết để biểu ca đi thăm dò hộ, thế nhưng người ta lại đem tình hình thực tế bày ra trước mắt nàng. Đối với một nữ tử si tình mà nói, thật đúng là sống không bằng chết.

Mất thấy biểu tiểu thư đột nhiên đứng lên cười to, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn lúc nãy gấp ba lần chạy tới dùng sức đập đầu vào cột.

Đậu đỏ đã nghĩ đến việc đó đương nhiên phản ứng nhanh nhất, nàng chạy tới gần, đưa tay kéo lại. Thế nhưng chất vải quần áo của biểu tiểu thư trơn trượt nên nàng không bắt được. Dưới tình thế cấp bách nàng liền nhảy chồm lên, cả người đè biểu tiểu thư xuống đất.

Biểu tiểu thư kia giống như điên rồi, tay khuỷa chân đạp loạn cả lên, nói: “Buông, để ta chết, để ta chết...”

“Biểu tiểu thư... au ui...” Trên mặt của Đậu đỏ có một dấu móng tay.

“Tiểu thư... a... a... không nên câu nô tỳ.” Nha đầu của biểu tiểu thư cũng đã trúng hai vuốt.

Giang công tử là nam nhân tự nhiên không thể tham gia vào hỗn chiến của đám nữ nhân, hần hơi khom lưng xuống, nói: “Các người làm ra cái bộ dạng gì đây, biểu muội thả tay ra rồi nói tiếp... a...” Hần bị biểu tiểu thư điên cuồng đá trúng chân đau đến ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Đậu đỏ thấy công tử nhà mình bị đá trúng, nàng đã nóng nảy vì không giữ được, liền nghiêng người đè lên biểu tiểu thư rồi cho nàng hai cái tát vào mặt, quát lớn: “Không phải chỉ là một nam nhân, đáng giá cho cô làm vậy sao? Bộ đáng cô thế này muốn loại đàn ông nào mà không được, chỉ cần dùng chút thủ đoạn có thể khiến hần gọi cô tỷ tỷ muội muội, ngay cả bụng nước rửa chân cho cô cũng sẵn sàng. Công tử kia không nhớ cô thì cô nghĩ cách để hần nhớ người, đến lúc đó tỷ tỷ người vui thì để hần yên ổn, chán thì đá hần, như vậy hần không chết cũng ghen luôn.”

Biểu tiểu thư từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ăn đòn, lần này bị hai cái tát liền tỉnh táo lại, lúc này nàng giật mình không lẫn lộn hay náo loạn gì nữa. Mà tiểu nha đầu cùng Giang công tử cũng thế, bọn họ nhìn Đậu đỏ không chớp mắt, thờ cũng không dám thờ mặt.

Đậu đỏ lúc này mới cảm thấy bản thân đã hơi quá mức, vừa đánh vừa mắng biểu tiểu thư. Vợ vã trèo xuống khỏi người biểu tiểu thư, trong đầu thì nghĩ cách nên xử lý thế nào. Đang sầu nào dồn ép bản thân nghĩ cách, thì biểu tiểu thư đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Dừng... cách gì?”

Đậu đỏ vừa nghe thấy có “cửa” liền thờ phào nhẹ nhõm, nàng sợ Giang công tử truy cứu liền nâng biểu tiểu thư dậy, phui bụi trên mặt nàng ta, thương tiếc nói: “Nữ nhân chúng ta phải biết tự thương lấy mình, biểu tiểu thư cho dù hiện tại cô chết hần cũng không nhớ cô, không bằng...” Nàng liếc mắt thấy Giang công tử vẫn kinh ngạc đứng một bên, nói: “Không bằng biểu tiểu thư hạ mình đến phòng ta, chúng ta cùng nhau từ từ nghĩ biện pháp.” Nàng lôi kéo biểu tiểu thư đang mơ màng đi mất, rất sợ Giang công tử tỉnh lại sẽ hỏi tội nàng.

Đầu óc biểu tiểu thư Mẫn Thư cũng đang choáng váng, nghe nàng nói vậy liền răm rắp đi theo nàng. Đậu đỏ bảo Mễ Nhi pha trà, sau đó nói: “Biểu tiểu thư còn ghi hận nô tỳ lúc này đánh cô?”

Mẫn Thư hiện tại chỉ nghĩ dừng cách gì để công tử kia nhớ kỹ mình còn để ý cái gì cừu oán nữa, vợ nói: “Người cũng chỉ nóng nảy, ta thật là không trách. Cách thì?”

Đậu đỏ cũng chưa biết cách gì? Thế nhưng nàng còn có không gian để hỏi. Vì vậy nhỏ giọng nói: “Chuyện này không thể nói rõ, nô tỳ sẽ viết ra, ngày mai sẽ đem bản hoàn chỉnh đưa cho cô, nhưng trước tiên cô phải nói cho ta biết công tử kia như thế nào mới được?”

Mẫn Thư nghe nàng hỏi người trong lòng mình mặt không khỏi đỏ lên, nói: “Trình công tử bác học đa tài, tai thính mắt tinh! Nho nhã lễ độ, xuất khẩu thành thơ. Bảy tuổi thành thơ, mười tuổi biết lễ. Trên hiếu phụ mẫu, dưới hộ huynh đệ...”

“Dừng...” Đậu đỏ chẳng biết nói gì, biểu tiểu thư chính là thiếu nữ đang điên cuồng trong tình yêu, ưu điểm của Trình công tử kia chỉ sợ đều bị nàng tìm ra hết rồi. Cứ bốn chữ lại bốn chữ, dường như ca ngợi người kia lên tận trời.

“Ta sẽ hỏi công tử, hần có biết qua Trình công tử.” Lau mồ hôi.

Mẫn Thư cúi đầu nói: “Được.”

Đậu đỏ cười, nói: “Thế nhưng biểu tiểu thư muốn nam nhân ngày đêm mong nhớ thì bản thân nữ tử cũng phải tự làm đẹp cho mình nhiều hơn mới được.”

Mẫn Thư nói: “Như thế nào?”

Đậu đỏ nói: “Biểu tiểu thư vốn thiên sinh lệ chất chỉ là quá mức giản dị, ta nhớ Thanh Nhi tỷ tỷ nói cô có một bộ y phục lụa mỏng sao không mặc?”

Mẫn Thư lập tức đỏ mặt nói: “Y phục đó quá... quá... ta chưa từng mặc!”

Đậu đỏ kéo nàng đứng lên nói: “Khuôn mặt phải vừa đẹp vừa trắng, tay lại càng phải trơn nhẵn. Cổ hơi nhỏ, vén tóc lên sẽ tốt hơn.” Nàng khoa tay múa chân ăn không nói có, kỳ thực bởi vì nghĩ nếu bản thân không tìm được phương pháp trong không gian liền dùng mỹ nhân kế kéo dài thời gian. Chỉ cần biểu tiểu thư này không bị kéo đi lập gia đình, nàng cũng sẽ không gây chuyện.

Biểu tiểu thư thấy cũng đúng, liền hỏi: “Phải làm thế nào để mặt vừa mịn vừa trắng, còn cả tay nữa. Mỗi ngày ta đều tắm bằng nước ướp cánh hoa mùa xuân, thế nhưng hình như cũng không có hiệu quả gì.”

Đậu đỏ nhỏ giọng nói: “Ta nói cho tiểu thư một cách, đổi cánh hoa thành sữa bò. Mỗi ngày sáng ngâm một lần, tối ngâm một lần, nhất định da thịt sẽ trắng mịn nõn nà, trơn bóng như tơ, nhẵn nhụi như trẻ con.” Xin lỗi vì đã mượn dùng một số câu quảng cáo sữa tắm

Biểu tiểu thư không tin lắm, nói: “Thật không?”

Đậu đỏ than thở: “Cũng vẫn là ta không có tiền mua sữa bò, lúc đó trong thôn ta nổi tiếng xa gần vì da dẻ mịn màng. Các tỷ tỷ, cô cô trong thôn ngày nào cũng đến tìm ta hỏi cách ta đều không nói, chỉ là cảm thấy mỗi tình si của biểu tiểu thư thật hiếm thấy nên mới len lén nói cho cô. Chẳng quá những lời này nói ra, nghìn vạn lần đừng để cho người khác biết được mà học theo.”

Biểu tiểu thư tâm tư đơn thuần, nghe nàng nói như vậy liền liên tục gật đầu xưng được.

Đậu đỏ thấy nàng rốt cuộc cũng tin trong lòng rất đắc ý, lại “soi” nàng từ đầu đến chân một lần, nói: “Biểu tiểu thư có thể để nô tỳ sờ... ngực của cô một chút không?”

Biểu tiểu thư lập tức đỏ mặt, lấy tay che ngực nói: “Không... không thể sờ đồ.”

Đậu đỏ cũng không định sờ thật, liền nói: “Nô tỳ là muốn hỏi tiểu thư có hài lòng với độ lớn của bộ ngực mình không?” Nàng dùng ngực của chính mình làm mẫu, biểu tiểu thư lập tức đỏ mặt, khẽ gật đầu, càng xấu hổ hỏi: “Cái này có vấn đề gì sao?”

Đậu đỏ giả bộ thông minh, lừa đảo nói: “Nam nhân đều thích chỗ đó ‘lớn’.” Nàng cố ý so sánh chút.

Mặt biểu tiểu thư lập tức nhấn thành cái bánh bao, bộ ngực của nàng còn chưa phát dục hoàn toàn nên không lớn. Thế nhưng nếu so sánh với người khác, đặc biệt là Đậu đỏ thì căn bản một chút cũng không thấy. Cho nên sau khi nhìn ngực của Đậu đỏ nàng lập tức quyết định, nói: “Cái này cũng có thể to nữa sao?”

Đậu đỏ gật đầu nói: “Có thể có thể, ngày mai ta cũng sẽ viết phương pháp lên giấy, cứ theo cách đó mà làm nhất định biểu tiểu thư sẽ thành mỹ nhân vạn người mê. Đến lúc đó đừng nói Trình công tử, chính là một trăm tám mươi công tử cũng không rời mắt khỏi người được.”

Biểu tiểu thư rất chăm chú, nói: “Ta chỉ cần Trình công tử để ý đến ta là được rồi.” Nói xong mặt lại càng đỏ, vội vã lấy khăn che mặt.

Đậu đỏ thấy nàng quả nhiên mắc câu, liền nói: “Vậy biểu tiểu thư có thể về phòng vừa nghỉ ngơi vừa chờ đợi, ngày mai nô tỳ sẽ qua.”

Biểu tiểu thư ngượng ngùng gật đầu, kéo tay Đậu đỏ nói: “Người nhất định phải tới nha... Ta sẽ ở chỗ di nương.”

Sao lại không trở về nhà của mình? Cái này thật khó khăn, vốn nghĩ rằng nàng trở về mình sẽ mượn cơ khó khăn đưa qua mà thoái thác, không nghĩ tới nha đầu kia lại ngu lại đây. Vậy có tính là tự lấy đá đập vào chân mình không?

**Truyện ngoài lề:*

Buổi tối khi tắm Mẫn Thư đều dùng sữa bò, ngoại trừ trắng mịn thật không còn cảm giác khác. Nàng nhớ lại bộ ngực của Đậu đỏ, lại sờ ngực của mình liền cảm thấy phiền muộn. Vì vậy hỏi tiểu nha đầu bên người: “Người nói xem, chỗ này của nữ nhân đều... đều giống nhau sao?”

Tiểu nha đầu xoắn: “Giống... giống nhau!”

Mẫn Thư: “Cho ta xem của người?”

Tiểu nha đầu che ngực: “Tiểu thư, đừng nha!”

Vì vậy Giang phủ truyền ra, biểu tiểu thư bị kích động đến thay đổi khuynh hướng giới tính, cảm thấy hết sức hứng thú với nữ nhân, nhất là bộ ngực. Nhất thời toàn bộ nữ nhân trong Giang phủ đều quần thêm một lớp vải bông lên ngực mình, ngay cả lão phu nhân cũng làm vậy.

Dần dần, các nhà giàu trong thành đều đổ xô theo trào lưu quần ngực, nói là vì ‘tiện đi lại’.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nha Đầu Xuất Chiếu.

Thật phải viết sao? Viết cái gì đây? Đậu đỏ ngược đầu hỏi trời xanh. Bên kia biểu tiểu thư đánh mông ra về, bên này Đậu đỏ bị công tử gọi đến, kỳ thực tuổi Giang công tử cũng không lớn, khoảng hơn mười bảy tuổi, tuổi tác cũng xấp xỉ tuổi nàng ở hiện đại. Thế nhưng thấy hần hành sự so với mình thành thực hơn hẳn, hiện tại thấy hần nửa nằm ở trên giường cảm thấy trên người hần phát ra vị quyến rũ. Mặc dù hôm nay mặc dù khí trời có chút mát mẻ, thế nhưng cơ thể nam tử vốn nóng hơn, cho nên hần chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, phanh ngực. Mặc dù ở hiện đại Đậu đỏ đã nhìn thấy không ít cảnh bán khỏa thân hay khỏa thân, thế nhưng không ai có thể so sánh với tư thái của Giang công tử, quả thực so với nữ tử còn ưu mỹ hơn.

Nàng không dám nhìn nhiều, nhỏ giọng nói: “Công tử, ngài gọi Đậu đỏ tới có chuyện gì ạ?” Hơn phân nửa là khỏi bình vắn tội, vậy thì mình sẽ nói sợ biểu tiểu thư gặp nguy hiểm mới làm vậy, không quan tâm sẽ bị nghiêm phạt.

Ai biết Giang công tử nhìn thấy nàng thì mỉm cười, nói: “Nha đầu kia về chưa?”

Đậu đỏ nhu thuận nói: “Biểu tiểu thư tới chỗ lão phu nhân rồi ạ!”

Giang công tử bình tĩnh nhìn nàng, một lát sau mới nói: “Những lời người nói lúc nãy có biết có bao nhiêu kinh hãi thế tục không?”

Đậu đỏ thầm nghĩ quả nhiên là chuyện đó, liền nhẹ nhàng quỳ xuống, nàng biết sân nhà rất cứng, nên cũng không dám đập mạnh đầu gối xuống. ‘Đậu đỏ biết những lời đó khiến công tử tức giận, chỉ là bởi vì biểu tiểu thư náo loạn tìm chết, ta nghĩ ngộ nhờ nàng gặp chuyện không may tại Giang phủ, Bạch phủ nhất định sẽ trách tội, cho nên tình thế cấp bách mới có thể dùng cách đó để khiến nàng tỉnh táo lại. Nếu như công tử nghĩ nô tỳ có tội, ta cũng

không biết nói gì hơn.” Cúi đầu, lau khóe mắt, nói tiếp: “Nô tỳ sẽ tới phòng giặt, công tử sau này bảo... bảo trọng.” Nàng đột nhiên đứng lên định chạy ra khỏi phòng.

Giang công tử nào có ý trách tội, chỉ là cảm thấy ngôn ngữ của nàng mới mẻ lại hợp với ý hần, vốn định cùng nàng nói chuyện nhưng không nghĩ tới nha đầu kia hiểu lầm. Liền giậm chân nói: “Người quay lại cho ta, người đâu kéo Đậu đỏ về đây cho ta.”

Mễ Nhi đang đứng bên ngoài, nghe Giang công tử nói xong liền quần kéo Đậu đỏ lại. Nhỏ giọng nói: “Tỳ tỳ có chuyện gì từ từ nói, công tử từ trước đến nay luôn thương cảm các tỳ muội trong viện, sẽ không làm khó người.” Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài.

Đậu đỏ biết Mễ Nhi rất thông minh, nội tâm sâu xa hơn Mai Hoa nhiều, không nghĩ tới mình chưa từng đề cập với nàng chuyện này mà nàng lại đoán ra được.

Lại thấy Giang công tử đã đứng lên, hần cười ha ha, sau đó cầm quyền sách gõ nhẹ vào trán Đậu đỏ nói: “Nha đầu nhà ngươi định lừa ai hả? Ngươi sợ đi phòng giặt như vậy làm sao mà vui về đi cho được, bụng dạ hẹp hòi, không bằng cả Mễ Nhi. Ngồi xuống đi, ta cũng không phải trách tội ngươi, chỉ là cảm thấy...”

Đậu đỏ chỉ biết diễn kịch đâu có đơn giản, quả nhiên bị Giang công tử nhìn thấu. Nàng thấy hần muốn nói lại thôi liền hỏi: “Chỉ là cảm thấy thế nào?”

Giang công tử cười khổ nói: “Từ xưa nữ tử coi nam tử như trời, những lời ngươi nói chính là nghịch lại ý trời. Thế nhưng... nếu như nữ tử thiên hạ có thể kiêu ngạo nói ra những lời đó như ngươi, liền bớt đi những oán phụ khuê phòng, nhiều thêm những bậc nữ trung hào kiệt.”

Đậu đỏ nhún mày nói: “Công tử, chẳng lẽ người cho rằng nữ nhân càng lợi hại càng tốt sao?”

Giang công tử lắc đầu nói: “Không phải ý đó, phải nói thế nào ngươi mới có thể hiểu đây?”

Hần cân nhắc một chút liền nói: “Nói với ngươi chuyện của Tổ Nhi, nàng là thiếp thân nha đầu của ta, đối nhân xử thế khéo đưa đẩy lại tháo vát. Ta vì nàng mà đã chối bỏ rất nhiều hôn sự, thế nhưng nàng lại giống mẫu thân ta sống chết muốn ta cưới vợ, mà nàng tự nguyện làm thiếp.”

Đậu đỏ đã hiểu, Giang công tử này toàn tâm toàn ý với Tổ Nhi, thế nhưng nàng lại khiến hần lạnh tâm. Sự rộng lượng của nàng khiến hần nghĩ nàng chỉ là muốn nương nhờ vào địa vị của hần, cũng không phải thật tình thương hần.

“Nàng cũng không dễ dàng gì.” Nhà này không phải do Giang công tử làm chủ, cho dù nàng muốn trở thành nữ nhân duy nhất của hần lão phu nhân cũng không cho. Thế nhưng, nàng thấy lão phu nhân khuyên Giang công tử lấy một cô nương khác thật sáng suốt, dựa vào Đậu đỏ quan sát thì chỉ sợ nữ nhân kia cũng không biết chân tình là gì, nàng làm vậy chẳng qua chỉ vì sinh tồn mà thôi.

Giang công tử gượng cười, nói: “Đúng vậy, ta biết rõ như vậy mới che chở nàng mọi lúc mọi nơi, yêu thương nàng, thế nhưng khi gặp thô phi nàng lại bỏ chạy một mình” Hần sờ sờ cánh tay phải, nói: “Cánh tay này vì nàng mà bị thương, vậy mà nàng không thêm liếc mắt. Lúc đó lòng ta lạnh giá, yêu cũng thành hận.”

Đậu đỏ ngồi xuống để nghe, nàng còn nhấp một ngụm trà, nói: “Ngươi hận nàng cũng đúng, ai biết bản thân vẫn luôn bị lừa gạt mà không tức giận.” Trách không được người hần hận nhất là Tổ Nhi, hóa ra là thế này.

“Lúc nghe được những lời ngươi nói với Mẫn Thư, ta dường như cảm giác được ngươi là một nữ tử dám yêu dám hận, chỉ là nữ tử như thế thực sự tồn tại sao?” Hai mắt hần đỏ rực, nhìn chằm chằm Đậu đỏ.

Đậu đỏ tay run lên, ánh mắt hần thật bất thường. Nàng cuống quýt đứng lên nói: “Không tồn tại, làm sao tồn tại dạng nữ nhân đó được? Nô tỳ chẳng qua chỉ lỡ mồm, công tử nghìn vạn lần đừng đa tâm.”

Giang công tử có chút thất vọng nói: “Vậy ư?”

Đậu đỏ nói: “Vâng, biểu tiểu thư nhờ ta hỏi ngài về sở thích của Trình công tử, cách đối nhân xử thế. Nàng muốn một lần nữa nhận thức người này, lo lắng tương lai có phải chính mình không phải hần thì không lấy chồng.”

Giang công tử thấy nàng nói sang chuyện khác đành phải thôi, nói: “Trình công tử là một nam tử rất có cá tính, hần không những tài học uyên bác mà còn tinh thông cưỡi ngựa, được xem là văn võ song toàn.”

Đậu đỏ thấy hần nói không quá rõ ràng vốn định hỏi lại, thế nhưng ánh mắt công tử nhà mình quá mê hoặc, nàng lui lại một bước cười nói: “Những... vậy là đủ rồi, ngày mai ta sẽ nói lại với biểu tiểu thư, đã không còn sớm, nô tỳ không quấy rầy công tử nghỉ ngơi, nô tỳ xin cáo lui.”

Giang công tử cũng không làm khó nàng, nói: “Đi thôi!” Đợi đến khi Đậu đỏ đi tới cửa, chợt nghe Giang công tử đứng trước cửa sổ than thở với ánh trăng: “Đời người vô cùng, ai có thể ở bên ta một đời?”

Bước chân Đậu đỏ lao đảo, quá nguy hiểm rồi! Có lẽ Giang công tử tuổi tác đã lớn, lại mất đi nha đầu thông phòng bắt đầu tịch mịch rồi, tốt nhất là nên cách xa hần ra một chút. Tuy nói con người hần cũng không tệ lắm, lại khó có được ý nghĩ một đời chỉ yêu một người, nhưng cách nghĩ ở thời đại này thì khó có thể thực hiện. Chính là tìm một nam tử nông gia thành thành thật thật, tuy nói có thể không có nhiều điểm chung nhưng thành thật an phận không nghĩ đến chuyện khác thì cũng được. Cả đời bầu bạn cùng lão bà và hài tử, không cần lo lắng. Chẳng qua, con đường này đối với Đậu đỏ lại cực kỳ xa xôi!

Trong không gian...

Đậu đỏ nhờ Thiên Thượng Khách tìm tư liệu của Trình công tử. Thiên Thượng Khách rất hợp tác, chỉ chốc lát trên máy vi tính xuất hiện một folder. Mở ra xem, thấy trên đó viết quả nhiên là tư liệu của Trình công tử, dù không nhiều, nhưng cũng có thể lấy ra tham khảo.

Tên: Trình Hiên Diệu

Giới tính: Nam

Thích: Thuật cưỡi ngựa

Người thích nhất: Phụ thân

Động vật yêu thích nhất: Ngựa

Người ghét nhất: Tiểu thư Bạch gia

Nguyên nhân ghét: Quá mức văn nhược, không có chút văn phạm nữ hiệp, còn luôn phái người dò la hấn lại không chịu xuất đầu lộ diện.

Động vật ghét nhất: Chó

Hoạt động thích nhất: Cưỡi ngựa.

Hoạt động ghét nhất: Đọc sách

Mẫu người phụ nữ lý tưởng: Nữ tử mạnh mẽ, tư thế oai hùng, giống như những nữ hiệp trong truyền thuyết.

Mẫu phụ nữ ghét nhất: Quá mức diễm đạm nho nhã, không biết tức giận, giống như Bạch gia tiểu thư.

Chẳng qua mẫu phụ nữ lý tưởng của hắn hoàn toàn trái ngược với biểu tiểu thư, thật không dễ chút nào. Xem ra quan trọng nhất vẫn là biểu tiểu thư, nàng phải quyết tâm thì chuyện mới thành được.

Sáng hôm sau nàng định đem liệu về Trình công tử, kế hoạch thực hiện đã viết ra giao cho biểu tiểu thư, hy vọng sẽ có tác dụng, nếu như nàng không làm được cũng chẳng liên quan đến mình. Nhưng xem ra biểu tiểu thư rất nóng lòng, sáng sớm hôm sau đã chạy sang bên này, ngay cả Thanh Nhi cũng không nhìn liếc đi vào trong phòng Đậu đỏ.

Đậu đỏ mới chải đầu xong, thấy biểu tiểu thư đến liền thi lễ, nói: “Chào buổi sáng biểu tiểu thư!”

Biểu tiểu thư sắc mặt ửng đỏ nói: “Chào buổi sáng muội muội!”

Đậu đỏ ngần ra nói: “Biểu tiểu thư cứ giỡn, ta làm sao dám đương nổi cách xưng hô muội muội.”

Biểu tiểu thư cười nói: “Có gì đâu, tuy nói các nàng đều gọi ta là chủ tử, thế nhưng cũng cùng chơi đùa một chỗ, kêu tỷ tỷ muội muội có vẻ thân thiết hơn.”

Tiểu nha đầu phía sau nàng cũng nói: “Người dùng khách sáo, tiểu thư nhà chúng ta đối với ai cũng như vậy.”

Đậu đỏ gật đầu, không ra vẻ ta đây, không kiêu ngạo hống hách, biểu tiểu thư thật là một nữ tử tốt. Nàng giúp biểu tiểu thư cũng là chuyện nên làm, vậy nói: “Ta đã chuẩn bị xong, chỉ là... Mễ Nhi... muội ra ngoài mang khay hạt dưa về đây.”

Mễ Nhi cười nói: “Dạ biết, các vị tỷ tỷ muốn ngồi nói chuyện ở đây.” Nàng bắt chuyện với nha đầu của biểu tiểu thư, hai người cùng đi ra bên ngoài ngồi nói chuyện.

Trong phòng chỉ còn lại hai nữ tử cùng chia sẻ bí mật, Đậu đỏ đem ghi chép của bản thân giao cho biểu tiểu thư.

Phụ thân của biểu tiểu thư là Lễ bộ Thị Lang rất coi trọng việc giáo dục học thức cho con gái, nàng nhìn cách diễn đạt trên giấy đơn giản dễ hiểu, mặt sau của tờ giấy còn đánh dấu ba điểm cần chú ý,

Điểm thứ nhất là nàng phải tô điểm cho bản thân, gọi là ‘mỹ dung’.

Điểm thứ hai là phải học cưỡi ngựa, gọi là ‘thay đổi sở thích’.

Điểm thứ ba là phải mặc những loại y phục thật hấp dẫn nhưng vẫn thuận tiện, gọi là ‘trở thành nữ hiệp’.

Biểu tiểu thư đỏ mặt nói: “Chỉ cần như vậy hán liền, liền có thể chú ý đến ta ư?”

Đậu đỏ giắt giắt khóe miệng nói: “Chỉ cần như vậy? Biểu tiểu thư nghìn vạn lần đừng coi thường nó, rất khó thực hiện được. Lại nói chuyện cưỡi ngựa, tiểu thư không có kỹ năng cơ bản cần phải học rất lâu, nhưng lại không thể sợ bị ngã mà bỏ dở.”

“Ta không sợ.” Biểu tiểu thư cắn chặt răng, vì Trình công tử nàng chết còn không sợ chứ đừng nói là bị ngã.

Đậu đỏ bội phục nói: “Vậy tốt rồi, mặt khác thời gian này tiểu thư phải xem thật nhiều tuồng, học tập phong thái của nữ hiệp. Nếu nhìn thấy Trình công tử thì đừng có xấu hổ, muốn nói cái gì liền nói cái đó, hần nhất định sẽ chú ý tiểu thư.”

Biểu tiểu thư đột nhiên khóc nói: “Có thể sao, chỉ cần hần có thể nói vài câu với ta vậy là đủ rồi.”

Đậu đỏ cười nói: “Vẫn chưa đủ, biểu tiểu thư còn phải xuất ra dũng khí, ít nhất phải để hần nhớ kỹ cô cả đời.”

Biểu tiểu thư tự nhiên vui vẻ, nhân tiện nói: “Vậy hôm nay phải tìm biểu ca đến dạy ta học cười ngựa?”

Đậu đỏ nói: “Công tử nhà chúng ta không nhất định dạy, nhưng nếu cô đến năn nỉ thì có thể đó?”

Biểu tiểu thư gật đầu nói: “Đúng vậy, muội muội thật thông minh.”

Đậu đỏ ngẫm lắc đầu, không phải nàng thông minh, nữ nhân trên TV đều chuyên tâm làm vậy, chỉ là nàng không có cái loại nghị lực như của biểu tiểu thư mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nha Đầu Khác Biệt

Thiên Khai đầu thu năm thứ ba! Nơi phơi nắng yên ngựa trước chuồng ngựa trong hậu viện của Giang gia Kinh thành, chỗ vốn được dùng để phơi yên ngựa đó giờ bị dọn hết đi.

Bạch Mẫn Thư cười trên một con tuần mã màu trắng đi tới. Trên mặt nàng hiện lên nét kinh hoàng, Giang công tử đứng một bên nói to: “Đừng có nhìn lung tung, kéo dây cương đi, đừng có kéo chặt như vậy.”

Bạch Mẫn Thư một bên nghe biểu ca chỉ dẫn một bên nhìn Đậu đỏ đang ngồi nghỉ ngơi trong chuồng ngựa, thấy nàng nhíu mày nhìn mình liền cắn răng nhin xuống sợ hãi. Nàng ra sức điều khiển con ngựa, để nó chạy nhanh hơn lúc này.

Giang công tử lau mồ hôi trên trán, hai ngày trước nàng đột nhiên chạy tới nhờ hần dạy nàng. Tuy rằng hần biết cưỡi ngựa, thế nhưng hồi nhỏ bị ngã ngựa vài lần nên cực ghét ngựa. Thế nhưng không nghĩ tới biểu muội lại quyết tâm đến vậy, bị ngã vài lần rồi vẫn không chịu bỏ cuộc. Lại nhìn vẻ mặt thần nhiên của Đậu đỏ, giống như biết rõ vì sao Mẫn Thư lại làm vậy. Hần từng hỏi, nhưng nàng cũng không chịu nói liền trốn mất. Thật không biết là nha đầu của ai, nghĩ đến điều đó khiến hần mơ hồ cảm thấy lồng ngực như bị bóp chặt.

Luyện đến giữa trưa biểu tiểu thư đã có thể cưỡi ngựa đi dạo trên đường, nàng nhìn Đậu đỏ cười cười, sau đó xuống ngựa, nói: “Biểu ca, muội cười ngựa ra sao?”

Giang công tử nói: “Chẳng qua là vấn đề thành thạo, cứ tiếp tục luyện là được.”

Biểu tiểu thư rất vui vẻ, nàng chạy tới kéo tay Đậu đỏ, nói: “Đi, chúng ta quay về phòng thương lượng...”

“Đứng lại.” Giang công tử nhíu mày, nói: “Đậu đỏ, tranh trong phòng ta đã thu dọn xong chưa?”

Đậu đỏ ngăn ra, chuyện này vốn không phải chuyện của nàng, có nh đâu Thanh Nhi ở đây đâu để nàng tùy tiện nhúng tay.

Giang công tử nói: “Còn không mau đi, biểu tiểu thư có chuyện gì có thể nói với ta.”

Biểu tiểu thư nhìn hần rồi lại nhìn Đậu đỏ, nói: “Biểu ca thực keo kiệt, cho muội mượn Đậu đỏ một lúc cũng không thể sao?”

Giang công tử lạnh lùng nói: “Không thể, muội cũng quá tùy hứng rồi.”

Biểu tiểu thư thấy Giang công tử ý đã quyết liền nhíu mày, nàng nhìn hai người kia, một người tức giận một người xoắn xuýt. Bầu không khí này sao có chút kỳ quái, nàng đột nhiên cười nói: “Được rồi, muội không tùy hứng là được chứ gì, muội đi tập cưỡi ngựa, tối nay sẽ đến tìm Đậu đỏ muội muội.”

Đậu đỏ cũng không hiểu hai người kia đang nghĩ gì, thấy Giang công tử cứ khẳng khẳng liền nói: “Ta đây quay về thu dọn tranh.” Công tử yêu thích tranh, còn vẽ thì rất xấu...

Tài văn chương của Giang công tử có thể nói là rất tốt, thư pháp cũng được người ta ca tụng, chỉ là trình độ vẽ tranh của hắn hầu như bằng không. Cũng không biết bị kích thích gì, gần đây điên cuồng luyện vẽ, đáng tiếc là tranh vẽ ra vẫn xấu đều. Hắn lại khẳng khái luyện tiếp đồng tranh đã vẽ ra, lúc nào vẽ xong cũng đem cất đi.

Nàng đi vào trong viện, tranh vẽ đều đã được Thanh Nhi thu dọn xong, nàng nhìn thấy Đậu đỏ đi tới liền cười, nói: “Không phải muội muội đang tiếp biểu tiểu thư, sao lại rảnh rỗi quay về thế này?”

“Công tử... công tử bảo ta về hỏi Thanh Nhi tỷ có cần hỗ trợ không.” Nếu nàng nói là trở về thu dọn đồng tranh kia không phải là sẽ bị Thanh Nhi soi mói sao.

“Ai gia! Hắn lúc nào trở nên thương xót ta rồi. Trái lại muội cùng biểu tiểu thư làm mấy cái chuyện cười ngựa bụi bay mù mịt chắc mệt chết rồi, trước hết nghỉ ngơi đi, chuyện trong phòng để ta làm cho...”

Thanh Nhi nói được một nửa liền nghe thấy công tử nhà mình về đến bên ngoài, vừa cởi áo choàng vừa nói: “Cứ để Đậu đỏ làm đi, nàng ấy gần đây cũng quá nhàn rồi!”

Thanh Nhi nói: “Không phải mỗi ngày đều bị biểu tiểu thư lôi đi các nơi sao?”

Giang công tử cười, nói: “Đến nơi cũng nghe lời nói nhảm của nàng ấy à, cũng không biết rốt cuộc là ai lôi ai đi.”

Thanh Nhi cũng cười, nói: “Là sao ạ?”

Giang công tử nói: “Người lui ra trước đi, công việc trong phòng đó cứ để nàng ấy làm.”

Trong lòng Thanh Nhi không muốn, mấy ngày nay nàng đều mặc váy lụa mỏng như công tử lại chẳng thèm liếc mắt đến một lần. Chẳng nhẽ hắn vẫn nhớ tới Tô Nhi, nàng chung quy vẫn không thể in bóng vào trong lòng hắn sao? Nàng hầu hạ Giang công tử từ nhỏ, tuy không rõ cảm tình đó là gì, thế nhưng tuổi tác cũng đã lớn, viện này cũng ra không được nữa rồi. Bị chủ tử gả cho người khác cũng chỉ là loại dung tục đầu đường, cũng không biết những nam tử đó sẽ đối đãi với nàng ra sao. Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng gặp qua nam tử khác ngoài Giang công tử, ngoại trừ hắn cũng không lựa chọn ai khác. Chuyện Tô Nhi trước đây cũng thôi đi, thua nàng ta cũng chỉ vì tâm ý bản thân không tinh tế. Thế nhưng Đậu đỏ kia thì thế nào? Tương mạo giống nhau, lại không biết đối nhân xử thế khéo léo. Trong viện ngoài công tử thì nàng đắc tội toàn bộ, Ngược lại bộ ngực của nàng khiến người ta rất ngứa mắt, đừng nói là nam nhân chính là nữ nhân cũng không nhìn được mà nhìn vào. Lẽ nào công tử cũng thích những thứ tục vật dơ bẩn đó rồi? Nàng thương tâm!

Kỳ thực trong phòng đó cũng chẳng có việc gì quan trọng cả, Đậu đỏ cầm cái chổi lông gà quét quét vài cái, lại nghe Giang công tử nói: “Rốt cuộc người nói gì với Mãn Thư khiến muội ấy quyết chí học cười ngựa cho bằng được?”

Đậu đỏ cũng không muốn cho công tử biết mình đang dạy biểu tiểu thư đi câu dẫn nam nhân, vì vậy cười, nói: “Là biểu tiểu thư nói gần đây buồn bực đến sắp hỏng muốn tìm cái gì đó để giải sầu, sau này lại nói muốn cười ngựa nên ta nói công tử biết cười ngựa.”

“Thực sự chỉ đơn giản thế?” Giang công tử làm sao tin.

Đậu đỏ nói: “Công tử không thích ta đi theo biểu tiểu thư sao? Nếu không muốn ta an ủi vết thương lòng của nàng ấy, bắt nàng ấy quay về Bạch gia đi?”

Giang công tử nhíu mày nói: “Cũng không phải, chẳng qua nàng dù sao cũng là người Bạch gia, Bạch gia và nhà chúng ta khác biệt, chính là vẫn ít tham gia chuyện của muội muội.”

“Dạ biết, công tử, Đậu đỏ đã hiểu.” Đậu đỏ gật đầu liên tục, kỳ thực nàng háng hái như vậy là bởi vì quyết tâm tuyệt không thể so với người bình thường của biểu tiểu thư. Trong thế giới này mà nàng vẫn không buông tha theo đuổi hạnh phúc của mình đã không dễ dàng rồi, nếu thật có thể thành công cũng coi như đã làm một chuyện tốt. Huống chi, làm chuyện tốt sau này sẽ được tăng lên cấp ba.

Giang công tử thấy bộ dạng không tập trung của Đậu đỏ, liền nói: “Người không thích làm việc trong phòng ta sao? Mới đi ra ngoài một tí mà đã rất vui vẻ rồi.”

“Hả? A! Đậu đỏ không có không thích, ta rất thích, cực thích.” Nàng nói rất thành khẩn.

Giang công tử cũng không vui vẻ, cũng không nói chuyện nữa, chuyên tâm đọc sách, nhìn đi nhìn lại mấy bức tranh, nói: “Đậu đỏ ngồi xuống đi, ta vẽ cho người một bức.”

Chổi lông gà trong tay Đậu đỏ rơi xuống đất, nàng giật giật khoe miệng nói: “Thực... thực phải vẽ sao?”

Giang công tử nói: “Không muốn à?”

Đậu đỏ lập tức nói: “Nguyên ý, phi thường nguyên ý.”

Giang công tử mỉm cười, hắn chuẩn bị xong văn phòng tứ bảo rồi chỉ vào một cái ghế nói: “Người trước tiên ngồi xuống đó.”

Đậu đỏ nghe lời ngồi xuống, kết quả mãi đến lúc hoàng hôn mới được đứng lên.

Nàng vịn tường quay trở về phòng, hai cái đùi cùng thắt lưng đau đến không động được. Vừa mở cửa vừa nói: “Trời ạ, mẩu về không phải ai cũng có thể làm, loại tốc độ đó sẽ mệt chết người ta đó.” Càng tức giận hơn là bức tranh đó có phải về người hay không? Rõ ràng là tranh trù tượng mã. Trù tượng coi như xong đi, còn về “đồi núi” của nàng thành “bình địa”, thoát nhìn thì phần thân trên cùng thắt lưng là một đường thẳng tẻ tẻ, nàng thiếu chút nữa cho rằng bản thân vừa biến thành xà yêu thuộc trường phái trù tượng.

Uống xong chén trà nàng lập tức lên giường đi ngủ, thế nhưng đi tới trước giường lần mò định trèo lên mới phát hiện có một người nằm trên đó. Nàng sợ đến thiếu chút nữa la to, may mà nhìn ra người nằm đó là ai, bằng không đã kêu ra hai chữ ‘sắc lang’ rồi.

Biểu tiểu thư bị nàng làm giật mình tỉnh giấc, dụi dụi hai mắt, nói: “Cuối cùng người cũng đã về, biểu ca cũng thật là, cứ nhiên bắt ta đợi lâu như vậy.”

Đậu đỏ không còn gì để nói, để nàng nghỉ ngơi khó đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nha Đầu Toàn Thắng

Thiên Khai cuối thu! Lá phong trên núi Trường Phong ở Kinh Thành đã rụng hết.

Một vị cô nương áo tím điều khiển một con ngựa trắng chạy băng băng trên đường núi, khăn quàng bay theo gió, lúc bay lên thì có thể thấy bên trong sắc áo tím là một thân quần dài lụa mỏng thật đẹp thật quyến rũ.

Ven đường cũng có một vị công tử áo lục vừa cưỡi ngựa vừa ngắm phong cảnh, không nghĩ tới có người phi ngựa tới. Hắn vội vã điều khiển ngựa đẹp sang một bên, cô nương kia sau khi liếc hắn một cái thì hừ lạnh rồi cứ thế phi ngựa đi tiếp.

Vị công tử đó ngăn ra, hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy một vị cô nương có thể cưỡi ngựa tốt đến vậy. Huống hồ dung mạo của nàng rất quen thuộc giống như đã từng gặp ở nơi nào, chẳng qua trong lúc ngăn người hắn nghĩ không ra. Hắn cảm thấy tâm tư bắt đầu nhảy loạn, rất muốn biết nàng là ai? Vội vã giục ngựa đuổi theo, hắn nhất định phải đuổi theo nàng.

Chờ bọn hắn đi rồi thì một thân ảnh từ trong rừng đi ra, nàng dùng bàn tay nhỏ bé phui đi cát bụi, khề ho khan, nói: “Mong có thể thành công, nếu không những lần ngã kia sẽ thành công cốc.” Nàng nhìn con lừa nhỏ phía sau, xem ra lần này thực sự phải cưỡi nó trở về.

May mà lúc biểu tiểu thư học cưỡi ngựa nàng cũng học một chút bí quyết, chí ít có thể cưỡi lừa. Nàng đặt móng ngồi xuống, khề đá con lừa quay về.

Cánh lá phong rơi trên đường thật đẹp, nàng cứ nhiên xem đến mê muội. Thế nhưng công tử đã yêu cầu nàng buổi trưa phải trở lại, bằng không liền phạt nàng đi phòng giặt làm việc một ngày. Đậu đỏ nhìn đôi bàn tay trắng mịn của mình lúc này, quả nhiên là bụi bặm dễ thương, phải đi giặt quần áo một ngày thì coi như phở đi.

Nàng nhìn tay nhưng không có nhìn đường, con lừa nhìn đường nhưng không biết tránh, tai nghe thấy lục cục lục cục, vừa quay đầu nhìn thì đã thấy hai móng ngựa đã phóng tới trước mắt mình.

“Á...” Muốn chết, con ngựa vô thanh chạy tới, bởi vì do ngừng đột ngột nên chồm lên thành ra người trên ngựa cũng nhảy dựng lên.

Đậu đỏ vẫn nhắm chặt mắt, cho rằng hành trình xuyên qua lần này sẽ kết thúc trước móng ngựa. Con lừa vốn đang đi chậm rì rì, đột nhiên kinh hoàng hất Đậu đỏ xuống đất chạy về phía trước, nàng bay vèo vèo rồi ngã xuống dưới chân ngựa, thế nhưng chỉ nghe phía sau có người nói: “Nữ nhân ngu ngốc, đứng lên.”

Âm thanh thật quen tai, nàng nheo mắt nhìn lên thấy một con ngựa đen như gấm nhảy qua đầu mình, trên lưng nó có hai người, hai nam nhân!

Thanh âm nói chuyện lạnh băng, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêm túc đến lạnh lùng, đúng là vị sát thần mặt đen kia. Mà phía sau hắn là vị kia đang cười không ngừng, đó là thiên sứ xinh đẹp.

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, vì sao mỗi lần đụng phải họ nàng đều bị thương? Nàng đứng lên phui bụi đất trên người rồi bỏ đi.

Thiên sứ ngăn ra, nói: “Này, người thực sự không sao chứ?”

Đậu đỏ đầu cũng chẳng quay lại, vừa dắt con lừa đi về phía trước vừa nói vọng lại: “Đụng phải các người mới có sao!”

Thiên sứ cười ha ha, nói: “Thật à, vậy thì người đừng đi vội, trước tiên nói cho chúng ta biết nơi dừng chân gần nhất?”

Đậu đỏ vốn phải đi, thế nhưng đột nhiên nghe hắn hỏi như vậy không khỏi hiểu sai. Lần đầu nhìn thấy bọn họ là đang cùng tắm, lần thứ hai nhìn thấy thì

đang cùng giết địch, lần thứ ba nhìn thấy thì cùng ngồi trên một con ngựa. Bất kể nghĩ thế nào đều kết luận bọn họ không bình thường, nàng lặng lẽ quay đầu, nhìn một đen một trắng một tuấn tú một xinh đẹp trên ngựa thật xứng đôi. Có lẽ, bọn họ chính là một trong những cặp tình lữ nam nam cũng nhau đi du ngoạn ở cổ đại?

Thiên sứ bị nàng nhìn đến rùng mình, nói: “Xin hỏi.”

Đậu đỏ lập tức chỉ về phía trước nói: “Đi qua con đường này có một nhà trọ Thăng Hoa, nơi đó không tồi, có nhà tắm, có phòng đôi, còn có hoa viên đình viện xa hoa...” Nhìn nàng giới thiệu thật nhiều lại tỉ mỉ, chủ yếu vì nàng cùng biểu tiểu thư đã phái người tìm hiểu nơi này, mục đích là vì thông thạo địa hình xung quanh để triển khai hành động ‘câu lang’.

Sát thần mặt đen rõ ràng nghe ra trong lời nói có lời nói, cầm roi chỉ vào nàng, nói: “Nói bậy.”

Đậu đỏ cho rằng hắn không biết thẹn, liền cười nói: “Nói bậy hay không hai vị gia rõ ràng nhất, ta đi trước, các ngài ăn uống tốt nha.” Nói xong vỗ mông lừa bỏ đi.

Sát thần mặt đen kia còn muốn nói cái gì thì thiên sứ đã kéo hắn lại cười, nói: “Ngài trông tình trạng của chúng ta lúc này thực sự dễ bị người ta hiểu lầm, vẫn là đi thôi, dù sao không chỉ mỗi nàng nói vậy.”

Sát thần mặt đen nói: “Trở về nếu ngài lại không chịu học cười ngựa liền không cần phải gặp ta nữa.”

Thiên sứ ngửa mặt lên trời thở dài, nói: “Ông trời thật nhẫn tâm.”

Đậu đỏ chậm chậm cười lừa nên toàn bộ cuộc đối thoại của hai người kia toàn bộ lọt hết vào trong tai, nàng lắc lư trên lưng lừa, che miệng cười trộm.

Song tại nơi lá phong bay đầy trời lại có một người làm bạn cũng không tồi, vô luận người đó là nam hay nữ là người già hay trẻ nhỏ, chỉ cần có người bầu bạn thì trong lòng sẽ không cảm thấy mình là kẻ duy nhất, là kẻ đơn độc trong cõi trời đất này.

Không biết mọi người thế nào rồi, Kinh Thành cách Tam Hộc thành rất xa, tuy rằng có rất nhiều khách thương đi qua đó thế nhưng làm sao có thể khéo đến nỗi hỏi đúng người biết được tình hình của gia đình mình?

Nàng tới Kinh thành đã hai tháng rồi, mắt thấy mùa đông đã gần kề, không biết có thể xin nghỉ năm để quay về thăm nhà không nhỉ? Nghĩ lúc về đến nơi sẽ hỏi Giang công tử, thì lại càng có tinh thần “vỗ mông” lừa.

Theo lý mà nói, một nha đầu mới tới hơn hai tháng không được phép về nhà. Thế nhưng Đậu đỏ đoán với tính tình Giang công tử sẽ không khó khăn nói chuyện, liền vội vã về trước buổi trưa, thấy hắn rất vui vẻ mới dám mở miệng ra hỏi: “Công tử, Đậu đỏ có một chuyện không biết có nên nói ra không?”

Giang công tử gần đây càng nhìn Đậu đỏ càng thuận mắt, sự biến hóa của biểu muội hắn đều để trong lòng, một người vốn là đại tiểu thư khuê phòng trải qua sự giáo dục của nàng cư nhiên học cười ngựa, bắn tên, nhảy mất liền rất có phong phạm nữ hiệp. Mà Đậu đỏ đến đây cũng đã lâu, cũng chưa thấy nàng làm nũng mình, rõ ràng không giống những nha đầu khác làm mọi cách để hắn để mắt tới, đùa giỡn một chút, tốt nhất là thu vào trong phòng. Hắn từ nhỏ đã nhìn quen những chuyện đó, trong đó thủ đoạn của Tố Nhi là cao nhất. Lúc đó hắn vẫn trẻ người non dạ, bị nàng khiêu khích câu dẫn vài lần liền xảy ra quan hệ bất chính trong phòng, hiện tại nghĩ lại lòng nàng cũng không bằng được sự đơn thuần của Đậu đỏ. Nàng mặc dù đơn thuần nhưng lại nghịch ngợm, bằng không cũng sẽ không dạy biểu muội xằng bậy. Nếu như hắn nói chuyện này với mẫu thân hoặc chính hắn ngăn lại thì các nàng sẽ không thể thực hiện được, thế nhưng nhìn cặp mắt long lanh của hai nữ tử ngược lại khiến hắn muốn nhìn xem các nàng có thể làm tới trình độ nào.

“Nói đi!” Hắn cho rằng chuyện liên quan đến biểu muội nên cười đáp ứng.

Đậu đỏ hơi thẹn thùng, nói: “Công tử, không biết có thể cho phép ta hỏi hương một lần không? Lúc Đậu đỏ đi phụ thân lại đang ốm, trong lòng rất rất thấp thỏm. Lúc này, cũng không biết ông ra sao, là còn sống hay đã...” Nói xong cúi đầu roi lệ.

Nàng vốn không muốn khóc, thế nhưng quá tưởng niệm gia đình thế nên bao nhiêu chua xót trào dâng trong lòng. Tuy nói thời gian ở chung không quá dài, thế nhưng họ đều là người tốt, không ích kỷ không xấu, trong hoàn cảnh xa lạ Đậu đỏ lại được họ chăm sóc nên trong lòng rất cảm kích.

Giang công tử không nghĩ tới nàng sẽ nói chuyện về nhà, nhướng mày nói: “Mặc dù các ngài có nghĩ phép năm, thế nhưng thời gian ngài tới đây chưa lâu, mà trong viện lại thiếu người...” Mặc dù chỉ đi không quá mười ngày, nhưng trong lòng hắn cực kỳ không muốn. Nhìn thói quen thấy nàng là muốn trêu chọc thì cảm thấy như có một dòng suối mát chảy qua.

Ngược lại Đậu đỏ cũng không đặt kỳ vọng quá lớn, nàng cúi đầu nói: “Ta đã biết, chờ đến nghỉ phép năm rồi về cũng không muộn.” Nàng nói xong lại bắt đầu dọn dẹp phòng, xoay người lau nước mắt trên mặt.

Nhìn bóng lưng của nàng trong lòng Giang công tử đau xót, rốt cuộc nàng không cầu hắn, rõ ràng chỉ cần nói vài câu nhõm nhõm hắn sẽ đồng ý. Đặt sách lên bàn, hắn than nhẹ một tiếng, nói: “Nàng lại đây!”

Đậu đỏ đi tới, nói: “Công tử có chuyện gì à?”

Giang công tử đưa tay chạm lên má nàng, nơi đó thật nóng thật ẩm ướt. Đường như Đậu đỏ lại càng hoảng sợ, bản năng lui về phía sau vài bước né tránh.

“Ta cũng không phải độc xà mãnh thú, nàng trốn ta làm gì?” Hắn có chút ảo não cả giận nói.

Đậu đỏ khỏe miệng giật giật, nói: “Ta... ta là không quen.” Tư thế đó quá ám muội rồi, nàng cũng không muốn cùng Giang công tử này xảy ra chuyện gì. Tình Văn trong Hồng Lâu Mộng chết như thế nào nàng còn nhớ rõ.

Giang công tử đứng lên, nhúu mày, nói: “Chỉ có nàng, chỉ có nàng mỗi lần đều trốn tránh ta. Lần nào cũng thế, rõ ràng nàng cách ta gần nhất, thế nhưng khi ta đưa tay ra nàng lại né tránh, đến tốt cùng là ta có lỗi với nàng chỗ nào, hay ta làm ra chuyện gì tổn thương nàng hả!”

Đậu đỏ dù sao cũng không thể nói bản thân xem TV, đọc sách nhiều, biết rõ hậu quả của đám hạ nhân sao? Mà hậu quả của việc bò lên trên giường của công tử, không phải chỉ trở thành nha đầu thông phòng hay thiếp, đương nhiên còn có thể chết, thậm chí còn có khả năng sống không bằng chết.

“Công tử hiểu lầm rồi, Đậu đỏ không trốn tránh công tử.” Nàng cảm thấy bản thân đã tận lực bảo trì khoảng cách với hắn, mấy ngày nay luôn thân cận biểu tiểu thư, đem toàn bộ việc của Giang công tử giao cho Thanh Nhi. Trừ phi hắn thực sự tức giận nàng mới làm một chút chuyện nhỏ gọi là đóng góp chút công hiến để miễn cho hắn đuổi nàng đến phòng giặt, thế nhưng lúc này đây là tình huống gì?

Giang công tử trong lòng vui vẻ, nói: “Thật không?”

Đậu đỏ gật đầu nói: “Trung thành và tận tâm với công tử giống Thành Thư.”

Giang công tử ngần ra, bỗng nhiên quay người hỏi: “Giống Thành Thư?”

Đậu đỏ điên cuồng gật đầu, chính là giống Thành Thư không phải giống Thanh Nhi.

Giang công tử thấy nàng gật đầu chỉ cảm thấy trong ngực thật khó chịu, lui về phía sau một bước, nói: “Được, vậy thì nàng đi đi, đi càng nhanh càng tốt.”

Đậu đỏ đáp ứng nói: “Uh!” Vừa quay đầu lại cảm thấy không đúng, thần tình của công tử không giống bao nàng quay về phòng. Vì vậy quay lại hỏi: “Xin hỏi công tử, ngài bảo ta đi đâu?”

Giang công tử quát lên: “Ở đâu thì về đấy!”

Đậu đỏ ngần ra, nói: “Công tử, đây là công tử để ta về nhà sao?” Trong lúc nhất thời nàng thập phần vui mừng, thấy Giang công tử không nói gì liền chạy tới kéo tay hắn hỏi: “Thật để ta về nhà ư, công tử?”

Nhìn nàng từ khoảng cách thật gần Giang công tử thấy hai mắt nàng khi cười giống như trăng khuyết thật đẹp, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn cực dễ thương, hắn thế mà trong nháy mắt mơ mơ màng màng nói: “Uh...” Nói xong liền hối hận rồi, hắn vốn bảo nàng trở về phòng, nhưng lại biến thành tình huống như bây giờ.

Đậu đỏ vừa nghe thấy trên mặt cười thật tươi, còn nắm chặt lấy tay Giang công tử nói: “Vậy ta đi chuẩn bị một chút, đa tạ công tử, Đậu đỏ sẽ mau chóng quay lại.” Nói xong liền dồi dào sức sống chạy ra ngoài, hải lòng đến ngủ cũng không được.

May mà nàng không ngủ, bên này vừa mới nhét một bộ quần áo vào trong tay nải bên kia nghe thấy cửa phòng bị một lực mạnh đẩy ra. Một người đột nhiên chạy vào như bay ôm lấy nàng, Đậu đỏ dưới chân đứng không vững lại không để ý nên ngã xuống giường. Nhìn lên thì thấy người đang nằm trên người mình là biểu tiểu thư, vẻ mặt nàng đỏ bừng, hưng phấn nói: “Ngươi đoán hán đối ta làm cái gì, ngươi đoán? Mau đoán đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nha Đầu Hồi Hương

Áp đảo? Lời này Đậu đỏ hỏi không được. Kết hôn? Lời này Đậu đỏ vẫn hỏi không được.

“Vậy thì? Nắm tay à?” Đậu đỏ nhỏ giọng hỏi.

Không nghĩ tới biểu tiểu thư đột nhiên ngồi bật dậy, kỳ quái hỏi: “Sao ngươi lại có thể đoán được, ta cũng... cũng không nghĩ tới hán lại nóng vội...”

Chuyện này rất bình thường, thế nhưng đối với bị tiểu thư khuê phòng này thì quá kích thích rồi. Đậu đỏ nằm dịch vào trong để có chỗ cho biểu tiểu thư ngồi, nàng hoạt bát lúc này thật không giống như nàng trong quá khứ.

“Vậy cô có nói cho hán tên của cô không?” Đậu đỏ ẩn theo kế hoạch mà hỏi.

Biểu tiểu thư tự tin nói: “Ta mới không nói cho hán, không phải ngươi nói... nói cái gì dụ... mắc câu sao.”

Đậu đỏ nói: “Đúng đó.”

Biểu tiểu thư cười, nói: “Hắn muốn biết lắm, ta đi hắn còn kéo tay ta lại, ta quýnh lên còn... còn tát hắn một cái, không biết hắn có tức giận hay không.”

Đậu đỏ nghe xong giật giật khóe miệng, nói: “Hắn sẽ không tức giận.” Nam nhân càng khó có được lại càng nghĩ muốn, lúc này không biết trong lòng hắn ngứa ngáy thế nào.

Biểu tiểu thư nghe nàng nói thì liền thả lỏng, nói: “Như vậy thì tốt, hai ngày sau sẽ lại cười ngửa, hắn... hắn sẽ chờ ta sao?”

“Sẽ chờ, thế nhưng nhất định phải qua hai người nữa, bằng không hắn nhất định sẽ cho rằng cô có ý với hắn. Còn có, lần này cần nói cho hắn tên với thân phận của cô. Nếu như hắn cũng giới thiệu bản thân hắn, cô liền nói khi đó có lỗi với hắn, hiện tại đã quên hắn rồi.”

“Được không đó?” Biểu tiểu thư lo lắng hỏi.

“Đương nhiên được, chỉ cần hắn để tâm đến cô thì cái gì đều có thể.” Đậu đỏ thấy biểu tiểu thư giống như đã biết được kế hoạch, liền nói: “Biểu tiểu thư, công tử cho phép ta nghỉ năm, qua hai ngày nữa sẽ về quê thăm người thân, đến lúc đó biểu tiểu thư cứ y theo kế hoạch mà làm, không sai đâu.”

Biểu tiểu thư vội la lên: “Người đi sao được, bản thân ta nào dám?”

Đậu đỏ than thở: “Cô hiện tại không dám thì sau này vẫn phải dám, dù sao cũng là hai người các cô sống cùng nhau.”

Biểu tiểu thư vừa nghe ba chữ ‘sống cùng nhau’ mặt liền đỏ bừng, nàng vỗ nhẹ Đậu đỏ, nói: “Nha đầu nhà người dường như cái gì cũng hiểu, kỳ thực ngay cả tâm ý của biểu ca cũng chưa từng nhìn ra.” Nói xong nàng phá lên cười rồi xuống giường.

Đậu đỏ hết chỗ nói, được một lần vị tiểu thư này nói ra hết câu, nhưng chỉ một câu ừ ừ cạc cạc mà muốn đã thông cho nàng ư?

Bởi vì được về nhà nên Đậu đỏ rất vui, nàng hiện tại có khoảng mười lượng từ việc bán đồ của Tổ Nhi và công tử thường, lần này trở về cũng không cần dùng nhiều, để lại cho gia đình. Đương nhiên trong phòng còn có phần thưởng là hai cây vải, một chút đồ ăn vặt cùng vài hoa... nàng cũng gói đem về luôn. Lúc trước rảnh rỗi nàng để Mễ Nhi sửa lại hai bộ quần áo của Tổ Nhi cho Nha Nhi mặc, thoát nhìn giống như mới. Còn có đại tẩu Lý thị nàng cũng chuẩn bị một bộ, còn có hai bộ trang sức bạc. Cha thì được một củ nhân sâm từ đồ tư tàng của Tổ Nhi, hiện tại cần dùng đến rồi. Nào là túi lớn túi nhỏ, đóng gói xong thành hai tay nải to đùng, nàng nghĩ bản thân làm sao khuôn nhiều đồ thế về nhà được, thứ nhất không cẩn thận để lộ sẽ bị người ta dèm pha đi tố cáo, thứ hai ở cổ đại không có dịch vụ chuyển phát như hiện đại, đây chính là bắt nàng phải ngồi xe đến phát một lên lên xuống xuống thì mới về đến nhà. Ban đầu nghĩ hai ngày nữa sẽ tới danh y ở kinh thành mua một phương thuốc về cho cha, không nghĩ tới Giang công tử cư nhiên đều chuẩn bị tốt rồi. Cùng nữa cân thuốc, nghe đầu đều là thuốc tốt.

Đậu đỏ cảm kích không ngừng, chỉ đành nói: “Dạ tạ công tử.” Tình huống này có chút không đúng. Càng cảm kích càng cảm thấy chiều này của Giang công tử không đơn giản.

Giang công tử nói: “Vị thái y đó lúc rảnh rỗi thường tới nhà ta chơi, lúc gia phụ còn sống thường mời hắn đến nhà khám bệnh nên rất quen thuộc. Ta lúc rảnh rỗi liền kể cho hắn về bệnh tình của cha nàng, mà hắn lại rất hiểu biết về căn bệnh đó, cho nên liền viết một đơn thuốc đưa cho ta. Nàng cảm thuốc về đi, lần này trở về thì tâm bệnh của nàng cũng được giải tỏa.”

Đậu đỏ cười, nói: “Ta đây liền thay cha ta cảm tạ vị thái y kia, đương nhiên cũng sẽ nhớ ký ân tình của công tử.”

Giang công tử nói: “Ta đã bảo Thành Thư sắp xếp một chút quần áo cũ, còn có ít đồ của ta, nếu như nàng không chê thì cảm lấy. Trên bàn còn có hai mươi lượng, cũng cảm lấy đi.”

“Thế đâu có được?” Đậu đỏ muốn vốn cực tuyệt, thế nhưng Giang công tử nói: “Nha đầu của Giang phủ không thể đi tay không ra ngoài, huống hồ nàng là tới từ quê của lão phu nhân, thế nên một mũi lại cần phải giữ. Ta đã để Thành Thư chuẩn bị cho người xe ngựa, nàng mang theo Mễ Nhi cùng với một bà tử cùng nhau về. Trên đường cũng phải giữ an toàn, ta đã an bài ba gã gia đình có chút bản lĩnh đi theo, chi phí tiêu dùng dọc đường cũng có thể tiết kiệm, miễn cho bị người ta làm khó, biết không?”

Đây giống như một nha đầu lại mặt, không biết còn tưởng rằng Thiếu nãi nãi nhà ai về nhà? Đậu đỏ có chút thụ sủng nhược kinh, nàng cung kính nói: “Công tử, đây có phải quá khoa trương rồi không. Đậu đỏ tự về là được rồi, không cần người khác đi cùng đâu.”

Giang công tử trầm giọng nói: “Một tiểu cô nương đơn độc xuất môn làm sao người khác có thể yên tâm, lẽ nào nàng không thể để ta ở nhà an tâm mấy ngày sao?”

Đậu đỏ nghĩ cùng đúng, nếu người ta cho nàng mặt mũi thì đành nhận thôi, nha đầu khác làm sao được như vậy, như vậy thì nhờ vào thể diện của Giang gia thì cũng dễ ép được những người trong thôn.

Còn nhận đồ nàng vẫn cảm thấy có gì không đúng, ngay cả Mễ Nhi cũng nói: “Muội đã nói công tử đối với tỷ khác biệt mà, tỷ xem nào là quần áo, rõ ràng muội cũng chưa từng được mặc. Còn cả gạo và mỳ cũng đủ để một hộ gia đình ăn trong vòng mấy tháng, còn có thịt khô cùng táo, hoa quả, à, còn có một gói kẹo.”

Đậu đỏ biết ở thế giới này kẹo rất có giá trị, chỉ những nhà nào có tiền mới có thể ăn, không có tiền thì đừng nói là ăn ngay cả nhìn cũng không được.

“Đừng nói bậy.” Nếu như bị Thanh Nhi nghe thấy, nàng nhất định sẽ lại bị lão phu nhân gọi đến nghe thuyết giáo.

Dường như Mễ Nhi nhìn ra được việc công tử tặng nhiều đồ như thế không đơn giản, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, muội nghe nói lúc Thanh Nhi tỷ tỷ trở về công tử cũng chẳng cho nhiều đồ như tỷ đâu, tỷ trở về phải ưỡn ngực thẳng lưng, giữ thể diện cho Giang gia.”

Đậu đỏ biết nha đầu này muốn dựa hơi để trèo lên, chẳng qua nếu muốn thỏa mãn hư vinh của bản thân rất dễ chọc phải mầm họa. Nhất là lúc này, nàng nhất định phải bảo trì bình tĩnh. Tuy rằng trong ngực rất muốn khoe khoang một chút vì cả ngày Thanh Nhi cứ lượn qua lượn lại trước mặt nói công tử đối xử tốt với nàng ta thế nào thật khiến cho nàng ngọt thờ.

Đang nghĩ thì thấy nha đầu của biểu tiểu thư đi tới, nàng cũng ôm một đồng gì đó, cười, nói: “Tỷ tỷ vẫn ở đây sao, tiểu thư sai muội đưa tỷ một chút đồ để tỷ mang về nhà.”

Đậu đỏ nhìn đồng đồ trong ngực đã cao đến tận trời, trong tay có ba mươi lượng bạc thì trên đường tiêu hai, ba lượng là đủ rồi, tự đi xe ngựa cũng tiết kiệm được. Vốn tiền và đồ công tử cho đã đủ cho nhà nàng vượt qua khó khăn còn trở thành phú hộ trong thôn, thậm chí ngay cả phòng cũng đều tu sửa được hay xây thêm được. Thế nhưng biểu tiểu thư lại cho thêm nhiều đồ như này, nhìn qua thì toàn thấy đồ tốt trong lòng nàng không vui được sao!

Không thể để tiểu nha đầu nhìn ra nét mặt của mình, liền cười nói: “Biểu tiểu thư thật có tâm, giúp ta cảm tạ nàng nhé!”

Tiểu nha đầu nói: Tiểu thư nói tỷ không nên khách khí, cũng không phải là nhiều nhận gì đâu. Muội về trước đây, tiểu thư còn muốn đi tập cưỡi ngựa.”

Đậu đỏ tiễn người ra cổng, phát tay cáo biệt. Vừa muốn quay về nhìn xem có thứ gì hay ho, từ rất xa nhìn thấy Mai Hoa đi tới bên này. Nàng dẫu môi, nói: “Mễ Nhi muội ra bên ngoài chặn nàng lại, nói ta đang ngủ không gặp ai.”

Mễ Nhi nhú mày nói: “Lại là nàng? Cứ chỗ nào náo nhiệt thì chui vào, lúc nào cũng muốn chiếm chút tiện nghi mà lại vắt cổ chày ra nước không chịu nhả đồ ra.”

Đậu đỏ cười nói: “Chuẩn luôn.”

Mễ Nhi phì cười liền đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, nhìn thấy Mai Hoa đi tới liền nói: “Mai Hoa tỷ tỷ muốn đi đâu thế?”

Mai Hoa nói: “Nghe nói Đậu đỏ muội muội bị đuổi về quê, ta qua đây xem thế nào.”

Mễ Nhi hừ một tiếng, nói: “Mai Hoa tỷ tỷ ăn nói cho cẩn thận, tỷ tỷ là trở về thăm người thân cũng không phải là bị đuổi về.”

Mai Hoa cười, nói: “Điều đó thì ta biết, cho nên đến xem có cái gì cần giúp không?”

Mễ Nhi cũng sẽ không thêm khách khí với nàng, nàng ta không có chỗ dựa lại chẳng phải là một nha đầu thông minh. Nàng hừ một tiếng, nói: “Phải rồi, lúc đó người giúp Thanh Nhi tỷ tỷ thì liền mất một chiếc vòng tay, việc đó ai cũng đều biết. Thế nhưng tỷ tỷ cũng nghèo lắm, không thể so sánh được với xuất thân quý gia của Thanh Nhi tỷ tỷ đâu, tới đây một thời gian mà một chút tiền cũng không có. Hiện tại tiền công hàng tháng cũng chẳng dám tiêu nhiều, thế nên làm gì có đồ đạc mà nhờ người giúp đỡ thu dọn chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nha Đầu Hoang Tưởng

Đậu đỏ ở trong phòng cũng đã buông màn xuống, ngồi ở trên giường xem biểu tiểu thư cho cái gì. Hai tấm áo choàng da cáo, tuy sắc lông không thuần nhưng cũng là đồ mới. Nếu như đem đi bán, ít nhất cũng đáng năm lượng bạc. Thế nhưng nàng lại nghĩ đến mùa đông trong thôn rất lạnh, nếu nương và đại tẩu ra ngoài mà khoác thêm áo choàng thì nhất định sẽ không thấy lạnh nữa, nữ nhân nếu bị lạnh sự tình có thể nói vừa lớn lại vừa nhỏ. Hơn nữa chính mình nói không rõ khi nào mới trở về, lúc đó các nàng lấy lại một cái mặc vào cũng được, cho nên mới đặt hai cái lại bên cạnh. Tiếp tục nhìn thì còn có một ít vải bông, hóa ra là biểu tiểu thư nghe được nàng còn có một muội muội nên tặng nàng mang về may quần áo. Màu sắc rất tươi sáng, Tiểu Nha có thể dùng được, thế nhưng nương và đại tẩu mặc vào thì hơi chói mắt. Trong thôn này nếu như thôn phụ nhà ai mặc quá màu mè một chút là nói người đó đang muốn câu dẫn nam nhân, cho nên phạm là đã có trượng phu dù tuổi lớn hay nhỏ cũng đều mặc rất mộc mạc.

Nàng lấy tay đo đủ để may cho Tiểu Nha hai bộ quần áo cùng áo lót, rồi dùng kéo cắt ra, phần còn lại tặng cho Mễ Nhi, dù sao giúp nàng cãi nhau với Mai Hoa cũng rất mệt, chung quy tặng cho nàng một chút vẫn tốt hơn, miễn cho mang tiếng bần xin.

Mặt khác biểu tiểu thư cũng cho một ít son phấn bột nước, những thứ này các nàng đều cần dùng cho nên để sang một bên. Nàng đơn giản chọn ra một chút đồ vô dụng, ví dụ như ít nữ trang quý giá, quạt cùng mảnh treo... để sang một bên. Một hộ nông dân, dùng chúng làm cái gì?”

Nàng chỉ chừa cho mình một đôi giày thêu, thật vừa vặn. Tất cả đều đã sắp xong mà bên ngoài âm ỉ cũng đã kết thúc, Mai Hoa rốt cuộc bị Mễ Nhi chọc tức bỏ đi, nàng cười ha ha tiến vào nói: “Tỷ tỷ, nàng ta đi rồi!”

Đậu đỏ đem nửa cuộn vải giao cho nàng nói: “Cái này muội giữ lại, còn có một cây trâm nữa, ta thấy trên đầu muội chỉ dùng trâm gỗ.”

Mễ Nhi vội vã tiếp nhận, cảm kích nói lời cảm ơn: “Tỷ tỷ đối xử với Mễ Nhi thật tốt, sau này bảo muội làm gì muội cũng làm.”

Nàng từ nhỏ chưa từng đọc sách mà chỉ biết làm việc tại phòng giặt nên rất thẳng tính chuyện gì cũng nói trắng ra, Đậu đỏ cười nói: “Sao lại nói thế, chúng ta vốn là tỷ muội tốt, có duyên mới được chung phòng. Một người vui cả nhà cùng vui, một người không buồn cả nhà cùng buồn,” Nàng cảm thấy càng ngày mình càng biết cách ăn nói, lúc này còn có chút không biết nói gì, hiện tại có bao nhiêu lưu loát, quả nhiên con người luôn thay đổi để thích nghi với hoàn cảnh.

Mễ Nhi là người thông minh, liên tục gặt đầu nói phải, từ đó làm việc càng thêm cẩn thận. Đậu đỏ thì ngược lại càng ngày càng giống đại tiểu thư, ngẩng thẳng đến mặt trời lên cao mới tỉnh lại. Tất cả đều do Mễ Nhi chuẩn bị cho, rồi cùng nhau đi chào hỏi Tề bà bà.

Tề bà bà này chưa quá năm mươi, thân thể còn rất linh hoạt, khi còn trẻ cũng khá nhanh nhẹn. Vừa thấy Đậu đỏ liền một câu cô nương hai câu cô nương, tính tình không kiêu ngạo giống như những bà tử khác trong viện.

Bà giới thiệu, người đánh xe chính là con trai của bà tiểu Tề tam, đã làm xa phu của Giang phủ từ nhỏ, rất có kinh nghiệm. Mà ba gia đình kia bà cũng đã tuyển chọn rất kỹ, thân thủ tốt lại rất thận trọng, toàn bộ không cần Đậu đỏ bận lòng.

Thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Đậu đỏ lại muốn đi gặp Giang công tử nói lời cáo biệt, đương nhiên còn muốn cảm tạ dụng tâm của hắn.

Lúc này Giang công tử đứng ở trước cửa sổ dường như rất đắm chiêu, thấy Đậu đỏ tiến vào liền miễn cưỡng cười nói: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Đậu đỏ gặt đầu xác nhận, nói: “Đậu đỏ đi rồi, công tử phải tự bảo trọng nhé!”

Giang công tử thờ dài nói: “Nếu ta không bảo trọng vậy người liền ở lại sao?”

Đậu đỏ trong lòng rất rõ nhưng lại giả bộ không hiểu, nói: “Công tử thật biết nói đùa.”

Giang công tử đến gần nàng, nói: “Nàng biết ta không nói giỡn mà? Giang Chí Thành ta cho dù buồn chán cũng không đem chuyện đó ra nói giỡn.”

“Chuyện gì?” Đậu đỏ buột miệng nói ra thiếu chút nữa tự vả miệng mình vài cái, đáng tiếc hơi sai rồi không thu trở về được.

Giang công tử chỉ vào nàng, nói: “Bình thường thấy nàng ngơ ngác ngây ngốc ta chỉ coi nàng là đang giả vờ, thế nhưng hiện tại nàng nhất định hồ đồ như thế, tâm tư của ta nàng thật không nhìn ra sao? Đậu đỏ, nàng... nàng... nàng đi đi, sau khi quay lại không nên nói là không rõ. Một đời một kiếp một đôi, chỉ cần nguyện ý là đủ...”

Đậu đỏ quả thực không phải đứa ngốc, cho nên nàng nghe hiểu lời của Giang công tử chứ. Chẳng qua một đời một kiếp một đôi đều là truyện cười trong trạch đấu, hắn thực sự có thể làm được sao? Nếu thực sự có thể làm được, bản thân có nên suy xét một chút không?

Nàng ‘ùm’ một tiếng rồi chạy vội ra cửa, lên xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài để trở về quê nhà đã xa cách từ lâu.

Ở thế giới này xe ngựa là một phương tiện đi lại thay cho đi bộ vô cùng xa hoa, nếu như dùng cách nói hiện đại chính là xe taxi. Mà xe bò chính là xe buýt, về phần xe lừa chính là xe công nông, vô luận là làm việc hay chở người đều có thể.

Tuy nói xe ngựa không nhanh, thế nhưng dọc đường Đậu đỏ một bên thưởng thức phong cảnh ven đường, một bên nghĩ xem về nhà nên làm cái gì. Nàng nghĩ bản thân cũng không phải tin đồ tình yêu, mặc dù tình yêu rất trọng yếu, thế nhưng khi sống ở cổ đại mới biết được kỹ thực làm sao để bản thân có tiền có thể mới là quan trọng nhất. Một thôn cô có thể gả cho một thiếu gia hứa hẹn với nàng cả đời chỉ hai người, người ta trước mắt không thể từ, không có thiệp, ngay cả nhà đầu thông phòng cũng đã chết. Chỉ cần thật có thể vượt qua muôn vàn khó khăn gả cho hắn vậy thì nàng không cần phải sầu lo nữa, cơ hồ giống như tình đầu thông nông nô nổi dậy hát ca. Trong lòng nàng có chút ham hư vinh, nàng cảm thấy như vậy cũng chẳng sai, chỉ ít Giang công tử kia sẽ đối xử thật tốt với mình. Dù sao sau này về quê làm ruộng sẽ phải gả cho một anh nông dân cũng chỉ cầu hắn không tam thê tứ thiếp, tân nương tử sẽ vô cùng cao hứng sống qua ngày. Thế nhưng trước khi thành thân cũng không nhất định biết hắn là loại người gì, tính tình thế nào. Ngộ nhỡ đụng phải một kẻ vừa hung lại vừa ác vậy thì bản thân mình cũng lại nghĩ đến ‘ly hôn’ thôi. Như vậy chẳng bằng gả cho Giang công tử, dù sao hắn cũng chỉ cầu tình yêu chung thủy. Có người nói qua, gả cho người yêu mình còn hạnh phúc gấp bội so với gả cho người mình yêu. Đậu đỏ càng nghĩ thì tâm tư càng nghiêng về phía Giang Chí Thành, thế nhưng điều kiện tiên quyết là hắn thực sự có thể kiên trì lấy nàng làm vợ, vậy nàng có thể nhìn thấy phần chân thành của hắn và cũng sẽ cùng hắn phấn đấu.

Dù sao cũng gọi Đậu đỏ, không đấu mà được sao!

Một bên cứ lo lắng một bên lộ trình đã được hơn nửa đường, bọn họ trang bị nhẹ nhàng nên rất nhanh đã ra khỏi núi. Đậu đỏ thấy sắp tối nên tá túc lại Tam Hộc thành, dĩ nhiên lại vào nhà trọ mà lần trước lão phu nhân từng trọ. Thế nhưng lại không phổ trương như vậy, chỉ thuê ba phòng, nữ một phòng nam hai phòng. Ăn cơm tối xong thì đi tắm rồi lên giường đi ngủ, Đậu đỏ vừa nhắm mắt liền đi vào không gian, phát hiện trong máy tính có thêm một folder mới có tên là ‘Game tổng hợp’.

“Cấp ba rồi? Vì sao nhỉ?” Mới chỉ không vào chưa quá ba ngày, là biểu tiểu thư thành công áp đảo Trình công tử hay là do kích động biểu tiểu thư ‘phản cách mạng’? Dù sao bọn họ cũng thành công rồi, nàng hỏi Thiên Thượng Khách: “Bọn biểu tiểu thư sao thế, nhanh như vậy đã biến thành tình nhân rồi à?”

Thiên Thượng Khách gửi đến một biểu tượng mặt cười, trả lời: “Vốn là muốn cho bạn sau khi quay lại sẽ tự đi nghe ngóng, thế nhưng tôi thấy tức cười nên nói cho bạn. Kỳ thực Trình công tử kia là một con quỷ háo sắc, từ khi hắn nhìn thấy biểu tiểu thư liền cả ngày nhớ nhung, một hồi tìm Giang Chí Thành hỏi thăm, một hồi xin phụ thân đi cầu hôn, một hồi ngầy ngốc đứng ở cửa thành chờ đợi biểu tiểu thư. Đợi chờ lần đó xong lẫn ra ốm, hắn nói nếu không gặp lại được biểu tiểu thư chẳng bằng chết đi. Trình gia sợ hắn thật sự xảy ra chuyện nên phải đi cầu hôn, một lần không được liền nhiều lần, cả ngày đập phá cửa Bạch gia. Nghe đầu chuyện này còn kinh động tới Hoàng thượng, hắn nói chuyện này quá phiền phức, chỉ cần hai người đồng ý liền ai cũng không được ngăn cản. Vì vậy hôn sự này liền thành, bạn cũng thăng cấp rồi.”

“Thế này cũng quá nhanh đi!” Đậu đỏ sợ hãi than.

“Bạn nghĩ cô đại giống như hiện đại sao, còn muốn nói chuyện yêu đương một, ba năm. Bọn họ có thời gian yêu nhưng phụ mẫu bên kia lại không có thời gian chờ, đến tuổi nhất định phải đính thân rồi thành thân. Cho nên chỉ cần ở bên cạnh gặp được nữ tử hợp ý, có cảm giác với nàng ấy là tất cả nam tử đều sẽ cực kỳ tích cực đem các nàng nhốt lại trong lòng bàn tay. Dù sao sau này không hợp có thể lấy thêm người khác, sợ cái gì.” Thiên Thượng Khách nói.

“Nam nhân vô si!” Đậu đỏ bị phản rồi.

“Đừng mắng nam nhân, nếu nữ nhân có quyền này các nàng cũng sẽ làm như vậy.” Thiên Thượng Khách nói.

“Dường như cũng phải.” Đậu đỏ thừa nhận, nàng đã từng ảo tưởng xuyên qua thế giới nữ tôn, lấy một lão công làm ấm giường, lại lấy thêm một lão công biết kiếm tiền nuôi gia đình, lại lấy thêm một lão công có thể làm việc nhà, dọn phòng, giặt quần áo, lại lấy thêm một lão công biết nấu ăn cả ngày sẽ làm thật nhiều món ngon cho nàng. Đương nhiên, đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đầu Trạch Đầu Cung Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nha Đầu Báo Thù (1)

Từ khi lên cấp, buổi tối Đậu đỏ liền có cái đề giải trí, chỉ là nghĩ đến ngày mai về đến thôn trong lòng cảm thấy rất phức tạp. Lập tức lo lắng tình hình của cha, thế nên ra khỏi không gian rất sớm, thế nhưng cứ trần trọc mãi mà không sao ngủ được. Thật vất vả mới có chút cảm giác buồn ngủ liền bị Mễ Nhi đánh thức. “Ty ty tỉnh chưa? Không phải ty nói muốn xuất phát sớm hơn sao, hiện bên ngoài đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ty thu dọn liền có thể đi rồi!”

Đậu đỏ lập tức bật dậy, hôm nay nàng phải mặc trang phục khác ngày thường, chỉ ít phải cao quý thật nhiều. Bản thân bị bán đi, chỉ sợ cha và nương lúc này ở trong thôn không còn mặt mũi nào. Chỉ cần nàng lúc về có chút danh, bọn họ cũng sẽ không dám đàm tiếu về nhà nàng nữa. Mặt khác, nàng còn phân phó gia đình và Mễ Nhi phải gay gắt một chút. Có chỗ dựa vững chắc rồi mai này gia đình Lý Tam Căn sẽ không bị ức hiếp, cái khác không sợ cũng phải sợ chủ tử của nàng làm quan. Đậu đỏ biết hôm nay mình có trách nhiệm trọng đại, nên mặc trên người bên trong ba lớp bên ngoài ba lớp. tuy đẹp dễ quý giá nhưng quá nặng rồi. Lại nói trên đầu đeo một đồng trang sức, ước chừng hơn bốn, năm cái, chất thành đồng trên tóc nàng ép cho cổ nàng mỏi như.

Nàng dần lòng chịu đựng, ho nhẹ một tiếng, hỏi Mễ Nhi: “Ty đã ra dáng chưa?”

Mễ Nhi dùng sức gạt đầu, nói: “Rồi, quá tốt. Ty ty hóa trang như vậy thật giống y hệt đại tiểu thư nhà giàu.”

“Đáng tiếc ta chỉ là một nha đầu mà thôi.” Đối với thân phận nha đầu Đậu đỏ vẫn có chút xoắn.

“Ty ty ngừng lại đi, từ khi tới quý phủ đã bao giờ chịu ủy khuất chưa? Công tử đối với ty vô cùng tốt, còn cùng ty đoán câu đố giải sầu. Nghe nói trước đây Tổ Nhi ty ty cũng rất ít khi thân cận với công tử như vậy, nếu sau này...” Nàng mỉm cười.

Đậu đỏ đương nhiên biết nàng định nói gì, cũng cười khổ không nói ra.

Chinh trang xong liền ngồi xe ngựa đi về thôn, vốn phải nghỉ ngơi trong trấn, thế nhưng Đậu đỏ sốt ruột muốn về nhà nên yêu cầu xuất phát sớm hơn, qua giờ Ngọ đã ra khỏi trấn đi về tới phía ngoài thôn. Hiện tại hoa màu trên núi cũng đã thu hoạch xong, trên đường lá vàng rơi đầy thật hui quạnh. Lòng bàn tay Đậu đỏ đã ra rất nhiều mồ hôi, không biết rời nhà lâu rồi bọn họ lúc này ra sao?

Không đề cập tới bên này, nói tới cả nhà Lý Tam Căn bên kia đang tụ tập trong sân đang phân loại hạt ngô. Bọn họ đem hạt tốt phơi lên hàng rào, để chờ đến cuối đông hoặc đầu xuân năm sau liền đem hạt ngô rang lên liền có thể đi bán.

Tiểu Nha đang phơi ngô lên hàng rào, nhìn thấy từ xa có một chiếc xe ngựa xa hoa đang tiến lại gần. Rèm treo trên xe ngựa được dệt bằng tơ tằm, nàng cả đời chưa thấy hoa thêu đẹp như vậy. Ngồi bên trong chắc hẳn là một vị tiểu thư, dựa vào vách xe ngựa còn có một bà tử. Đi theo phía sau xe là một số nam nhân mặt mũi khá hung ác, giống như bọn tay chân hay đi theo đại lão gia ở trấn trên.

Hiện tại mùa vụ đã xong, người trong thôn lại càng nhàn rồi, đại khái nhìn thấy cái gì mới mẻ đều chạy theo phía sau xem náo nhiệt.

Tiểu Nha cũng muốn đi xem, thế nhưng lúc này vẫn chưa làm xong việc. Trong nhà vốn nhiều việc, và lại cha có bệnh nên càng nhiều việc vặt, thành ra một chút rảnh rang cũng không có.

Nàng nhớ tỷ tỷ, nếu như nàng ở nhà thì tốt hơn, ít nhất không ai dám tùy tiện tới cửa khi dễ, lại càng không...

Đang nghĩ ngợi, liền thấy xe ngựa kia dừng trước cửa nhà mình. Nàng lấy làm kinh hãi liền vọt vào hàng rào, rướn người lên nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy có một tiểu nha đầu ăn mặc rất khéo léo nhảy xuống trước, đại khái cũng bằng tuổi nàng. Nàng nhìn xung quanh rồi lấy ra một chiếc ghế đầu đặt ở dưới xe ngựa, nói vọng vào bên trong: “Cô nương, có thể xuống xe rồi.”

Lúc này Trương thị cũng nhìn thấy, nàng phúi phúi đất trên tay, hỏi: “Là ai đấy Tiểu Nha?”

Tiểu Nha nói: “Có thể là hỏi đường.”

Đang định nói thì nhìn thấy một người phục trang hoa lệ đang chậm rãi bước từ trên xe ngựa xuống, trên đầu nàng cài Kim Bộ Dao, ánh lên sắc vàng chói lọi, làm lóa cả mắt Tiểu Nha. Nàng phải nheo mắt lại mới nhìn rõ tướng mạo của người kia, chỉ thấy người kia mặt to mặt tròn, đôi môi nhỏ nhắn. Càng nhìn càng thấy quen, nàng ngẩn ra chỉ vào người nọ, nói: “Nương ơi, dường như là tam tỷ...”

Trương thị cũng ngẩn ra, nàng cẩn thận nhìn lại, thấy thiếu nữ vừa bước từ trên xe ngựa xuống chính là nữ nhi nhà mình. Nước mắt nàng cứ chảy ra, nức lên, nói: “Nữ nhi số khổ của ta, con thực sự đã trở về?”

Đậu đỏ nhìn thấy nương khóc lại càng đau xót, nàng tiến lên vài bước kéo tay Trương thị, nói: “Nương ơi, là... là... là con đã trở về.” Cứ nói tiếng địa phương lại thành nói lắp, thật bi thương!

Trương thị vội kéo nàng vào trong sân, liền hỏi: “Con đây là... đây là...”

Đậu đỏ lúc này mới nhớ tới vấn đề hình tượng, nhìn bốn phía có người đứng xem liền thẳng lưng uốn ngực, nói: “Đương nhiên là Giang công tử cho phép nữ như nghỉ năm, trở về thăm cha với nương.”

Trương thị thấy nàng nói tiếng phổ thông thì há mồm kinh ngạc, nhưng nghĩ có khi con bé ở đó học được. Nàng muốn gần gũi con gái, liền bắt chấp những người khác, nói: “Mau mau vào bên trong rồi nói.”

Tiểu Nha cũng kéo tay Đậu đỏ, khóc nói: “Tam tỷ đã trở về rồi, Tiểu Nha đi gọi đại ca, nhị ca, còn có cả cha...”

Đại Trụ cùng Nhị Trụ đã ở phòng sau mót ngô, nghe thấy tiếng ồn ào ở sân trước cho nên đi ra nhìn một cái, vừa vận thấy Tiểu Nha chạy lại nói: “Đại ca, nhị ca, tam tỷ đã trở về, ngồi xe ngựa trở về.”

Đại Trụ và Nhị Trụ cùng ngẩn ra, không phải nói là bị bán đi làm nha đầu thế nào còn có thể trở về? Quan trọng là... câu ‘ngồi xe ngựa trở về’ kia, bọn họ đi ra ngoài nhìn quả thật như vậy, thật quá phở phơ rồi.

Đậu đỏ đã bị Trương thị kéo vào trong phòng, chỉ có Mễ Nhi đi vào cùng. Nàng thấy nhà này cũng quá nghèo khổ rồi, nhưng sợ Đậu đỏ hiểu lầm nên không lộ ra chút thần tình chán ghét.

Những người khác đều ở bên ngoài, trông coi xe ngựa.

Đậu đỏ vào bên trong thì thấy cha đang nằm trên giường đất, sắc mặt tái nhợt, nàng khó chịu trong lòng, nói: “Cha ơi cha, Đậu đỏ đã trở về.”

Lý Tam Căn nước mắt lưng tròng, quát to: “Lý Tam Căn ta không còn mặt mũi nhìn con nữa...”

Đậu đỏ sợ hấn phát bệnh liền nhẹ giọng an ủi: “Cha ơi đừng bao giờ nói vậy, cha trông Đậu đỏ lúc này rất tốt mà, nếu không đi hầu hạ Giang công tử cũng không có vận may lúc này.” Nàng gọi Mễ Nhi lại, nói: “Mễ Nhi, đi gọi bọn họ đem đồ vào đây.”

Mễ Nhi đi ra phân phó gia đình mang đồ vào, gian phòng vốn không lớn lúc này đã chật cứng.

Trương thị, Đại Trụ và Nhị Trụ đều gạt mình, Lý Tam Căn cũng quên cả khóc, nói: “Những thứ này... là?”

Đậu đỏ cười nói: “Đây là đồ công tử cho nhà mình khi con về đây, chỉ là một chút đồ dùng. Mặt khác...” Nàng liếc mắt ra hiệu cho Mễ Nhi, thấy nàng tự động tự giác đem một gói bạc nhỏ đưa cho Trương thị.

Đậu đỏ nói: “Nương à, số bạc này một phần là do con làm ra được, một phần là công tử cho, nương giữ lại sau này dùng.”

Trương thị cầm bạc liền khóc ròng, nói: “Chúng ta thế nào có thể cầm tiền của con, đây chính là tiền bán mạng của con.”

Đậu đỏ lau nước mắt, cười nói: “Cái gì mà tiền bán mạng, nữ nhi tại Giang gia không cần bán mạng đâu.”

Mễ Nhi đứng một bên cũng cười, nói: “Thím đừng nói vậy, công tử nhà chúng ta đối với hạ nhân rất tốt. Những nha đầu trong viện của hần người nào người này đều da mịn thịt mềm, còn nữa cô nương hiện tại là nha đầu hạng nhất, ngày thường cũng có ta hầu hạ không chịu nửa điểm ủy khuất.”

Trương thị đầu chịu tin, nữ nhi của mình rõ ràng đi làm nha đầu hầu hạ người ta sao bây giờ lại có người hầu hạ chứ? Nàng trong lòng sợ run nói: “Đầu đồ, có phải con... không phải con cùng vị công tử đó...”

Đầu đồ biết Trương thị muốn nói gì, vội nói: “Đương nhiên không phải, đại nha đầu của nhà giàu đều có người hầu hạ mà, nương không nên suy nghĩ nhiều.”

Nàng nhìn xung quanh vẫn không thấy đại tẩu Lý thị, liền ngạc nhiên hỏi: “Đại tẩu đâu ạ?”

Vừa nghe nàng hỏi vậy sắc mặt cả nhà đều trở nên khó coi, Trương thị thở dài, mà Đại Trụ đột nhiên đâm vào tường, nói: “Nàng bị bắt về nhà mẹ đẻ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nha Đầu Báo Thù (2)

Nghe được tin tức đó Đầu đồ ngẩn người, Lý gia kia có lý do gì mà dám bắt người về? “Đây là có chuyện gì?” Đầu đồ nhíu mày hỏi.

Đại Trụ không nói gì, chỉ quay mặt sang một bên nhưng thần sắc vừa uất hận vừa bất đắc dĩ.

Trương thị than thở: “Năm tháng trước tẩu tử của con thấy trong nhà bận bịu liền đi lên núi làm việc, chẳng may không cẩn thận bị ngã nên đẻ non. Lý gia kia nghe được tin liền chạy qua đòi người, chính là dùng ván gỗ khiêng người đi.”

“Cái gì?” Đầu đồ tức đến nhảy dựng lên, nói: “Hiện tại đã là người nhà chúng ta, bọn họ sao có thể nói muốn cướp người đi là cướp được?”

Trương thị rơi nước mắt, nói: “Cũng trách nương, ở nhà mãi chăm sóc cha con nên không có thời gian lên núi làm việc. Sau khi bọn họ đòi người về liền nói con gái họ gả vào nhà ta để chịu tội, nếu không đưa thêm sính lễ liền không trả người về.”

“Thật quá vô lý.” Đầu đồ nói.

Nhị Trụ nói: “Còn cách gì chứ, Hồ Tử kia...” Hắn liếc mắt nhìn chân của người cha vẫn đang nằm trên giường, cái gì cũng không nói.

Đầu đồ cũng hiểu rồi, bọn họ sợ Hồ Tử kia đến gây chuyện với Lý Tam Căn nên mới nhượng nhịn như vậy. Trong lòng nàng không hề thoải mái, nghĩ đến chính kẻ kia khiến cha mình tức giận thành ra thế này, có thù mà không báo không phải lần này trở về sẽ thành công cốc sao?

Nghĩ đến đó nàng cười với Lý Tam Căn, nói: “Cha cũng đừng tức giận, Đầu đồ con nếu đã trở về nhất định có thể đòi người về. Cũng không tin Lý Hồ Tử đó có thể gây chuyện đến mức nào...”

Nàng nói với Mễ Nhi: “Muội đi gọi đám người bên ngoài đi theo đại ca của ta tới Lý gia, nếu như bọn dám ăm ỉ liền đánh cho ta, chỉ cần không chết người liền không sợ to chuyện.”

Mễ Nhi đáp ứng một tiếng liền chạy ra ngoài, mà Đại Trụ nhíu mày, nói: “Đây, sẽ không gặp phải rắc rối khác chứ?”

Đầu đồ cười, nói: “Không có đâu, đại ca không cần lo lắng. Hồ Tử kia cũng chỉ dám hung ác, cần quấy trong thôn mà thôi, hắn chẳng dám đi tới chỗ quan phủ nào loạn đâu. Cho dù phải đi tới, lý do đòi người của chúng ta rất chính đáng.”

Đại Trụ nghĩ thấy cũng đúng, trông tam muội lần này trở về tiền nhiều khí lớn, hơn nữa công tử con bé hầu hạ chính là quan, quả thật không cần sợ Hồ Tử kia. Máy ngày nay hắn cũng nhẫn nại đủ rồi, nương tử bị bọn họ nhốt đã lâu, cũng không biết thân thể có được điều dưỡng tốt hay không.

Đầu đồ lại nói với Mễ Nhi: “Cử một người cùng nhị ca ta tới chỗ Lưu Hành Giác, hắn không tới thì nói sẽ gọi quan phủ tới, không nên nói rõ ràng mọi chuyện cho hắn.” Nàng muốn làm cho rõ ràng chuyện Chu thị đẻ non trước đây, bằng không Lý gia kia lúc nào cũng đem chuyện đó ra áp chế nhà mình không tha. Nếu nói với hắn là Chu thị bên kia hoảng sợ nói ra vậy thì Lưu Hành Giác kia nhất định kinh hãi mà chạy tới. Nếu hắn không đến ngược lại chứng minh hắn trong sạch, đây gọi là có tật giật mình.

Trương thị nhíu mày, nói: “Đầu đồ muốn làm gì thế?”

Đầu đồ thấy Mễ Nhi không có ở đây liền nhỏ giọng nói: “Nương à, trước mắt con muốn mượn thế lực của công tử để ép Lý gia. Ngay cả chuyện trước đây cũng sẽ lộ ra để tất cả ba mặt một lời, xem bọn họ còn cái lý do gì để đến ức hiếp chúng ta.”

Trương thị nói: “Một cô nương như con thì đừng nên gây chuyện, miễn cho người ngoài lời ong tiếng ve.”

Lý Tam Căn cũng nói: “Con cứ yên tĩnh ở nhà vài ngày đi, việc khác đừng quản, cha con là ta còn chưa có chết, nếu hấn dám tới ta sẽ liều mạng với hấn.”

Đậu đỏ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lý Tam Căn, nói: “Liều mạng cái gì, công tử mới tìm thái ý kê phương thuốc mới cho cha, cha uống hết thì bệnh tình sẽ thuyên giảm nhiều, sau này sẽ khỏe lên. Hà tất chấp nhặt với bọn họ.”

Nàng lại vẫy vẫy Tiểu Nha, lúc này trời đã về chiều người dân trong thôn đều rất nhàn hạ, chính là đang ngồi nói chuyện phiếm.

“Tiểu Nha, đi gọi đại bá phụ cùng người trong thôn tới đây, nói nhà chúng ta có việc muốn mời bọn họ tới phân xử.”

Tiểu Nha thấy tam tỷ nói tiếng Kinh thành thật lưu loát, nàng ngược lại có chút muốn học. Thế nhưng nghe thấy tam tỷ nói liền chạy đi gọi người, nàng ước gì tam tỷ dẫn người tới đánh cho Lý Hồ Từ kia lần lè bỏ toại.”

Đều chuẩn bị xong xuôi, Đậu đỏ ngồi xuống giường đất. Mễ Nhi cùng Tề ba bà vừa mới sắc thuốc cho Lý Tam Căn xong lúc này đang dứt hấn uống, hấn không quen người khác hầu hạ, liền nói: “Tự ta có thể uống được.”

Đang nói thì thấy đại bá Lý Đại Căn mở cửa tiến vào, đi theo hấn phía sau còn có đại bá mẫu cùng nữ nhi Tiểu Quang.

Bọn họ nhìn thấy bộ dáng của Đậu đỏ liền giật mình, Đậu đỏ thấy họ liền vỗ vỗ giường đất, nói: “Tiểu Quang qua đây ngồi.”

Tiểu Quang có chút xấu hổ, thế nhưng đại bá mẫu cười nói: “Đi qua đó đi, không phải tỷ của con sao, sợ cái gì?”

Tiểu Quang lúc này mới đi qua, Đậu đỏ bảo Mễ Nhi đưa kẹo cho nàng ăn. Nha đầu kia lần đầu tiên ăn kẹo, vừa ngậm vừa nói: “Thật ngọt!”

Đậu đỏ nói: “Đại bá, đại bá mẫu có khỏe không ạ?”

Đại bá mẫu nghĩ, nha đầu này mới đi xa nhà một tháng mà nói chuyện đã không giống xưa. Nàng cười nói: “Khỏe, cũng không tệ lắm.”

Đậu đỏ liên tục gật đầu, nói: “Mễ Nhi, mau mang ghế cho đại bá và đại bá mẫu ngồi.”

Mễ Nhi vội mang ghế lên, nàng nhìn ra tỷ tỷ nhà mình đối với hai vị này rất khác biệt, cho nên động tác cũng rất nhanh nhẹn. Cầm ghế ra còn lau mặt ghế, nói: “Mời ngồi.”

Hai vị kia cũng chưa bao giờ được một nha đầu xinh đẹp như vậy hầu hạ, nhất thời có chút khâm trương.

Bọn họ vừa ngồi xuống thì nhị bá cũng đến, Đậu đỏ cũng mời hấn ngồi. Chỉ chốc lát sau đã có không ít người trong thôn đến xem náo nhiệt, căn phòng nhỏ phút chốc đã chật ních người.

Lúc này bên ngoài có tiếng cãi cọ ầm ĩ, Mễ Nhi đi ra ngoài xem rồi quay trở lại nói: “Tỷ tỷ, bọn họ là khiêng người về, thế nhưng còn có mấy người đi theo sau gây sự.”

Đậu đỏ gật đầu, xuống giường, nàng biết Lý gia kia tuyệt đối sẽ không để yên.

Lý Đại Căn nói: “Các người đây là?”

Đậu đỏ nói: “Con cho người đi đón tẩu tử về, ai bảo bọn họ không thả người.” Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài, thấy Chu thị kia vừa khóc vừa nói: “Thật quá thể, nhà Lý Tam Căn đánh người, cướp người rồi.”

Mà một đôi vợ chồng già đi sau cũng nói: “Mau thả người, các người dám đánh ta, cướp con gái ta đi, mọi người mau tới đây mà xem, bọn cướp tới...”

Lý thị bị khiêng về thì vừa tức vừa nóng ruột lại không được tắm rửa đầy đủ, hôm nay lại gầy thêm. Nàng hiện tại thân thể đã suy yếu đến cử động cũng không được, chỉ là nằm trên tấm ván gỗ, nói: “Ta cho dù chết, cũng muốn chết ở chỗ này.”

Đại Trụ đau lòng vợ, hấn kéo tay Lý thị, nói: “Nương tử, ta xin lỗi!”

Đậu đỏ vừa nhìn thấy thì tức giận lại bùng nổ, nàng lớn tiếng nói: “Câm miệng.” Nàng lúc này ăn vận gọn gàng lại mang theo rất nhiều người tới, tác phong tất nhiên là cao quý hơn trước đây rất nhiều.

Chu thị cùng phụ mẫu của Lý Hồ Từ bị nàng quát quá nhiên ngừng khóc nháo, thế nhưng vẫn chính là Chu thị tỉnh lại trước, cả tiếng nói: “Ái chà chà, ta tưởng là ai? Chỉ là một con hầu đi phục dịch người ta mà ngông cuồng cái gì? Người là của nhà chúng ta, các người cướp đi là ý làm sao?”

Đậu đỏ bước lên vài bước, nói: “Cái gì mà người nhà các người, người này đã qua cửa nhà chúng ta thì là người nhà chúng ta, các người mới là cướp đoạt.” Nói xong liền nhìn Lý thị đầy yêu thương, bọn người con gái tốt đẹp bị giày vò đến dạng này, nàng chỉ vào tẩu tử nói: “Người bị các người chà đạp ra thể này ta còn phải hỏi tội các người!”

Chu thị phì cười, nói: “Không nói lại bị nhà các người làm hại lại còn đổ cho nhà chúng ta, là ai để một phụ nhân có thai lên núi làm việc dễ rồi bị té ngã, hã?”

Chuyện này thì cả nhà Lý Tam Căn đều có chút thiếu sót, Đậu đỏ cũng không nói. Mà Lý thị nói: “Là chính ta muốn đi làm việc, cha mẹ và Đại Trụ không liên quan.”

Có những lời này của nàng Đậu đỏ liền có chuyện để nói, nàng cười lạnh nói: “Xem ra chính là các người xen vào việc của người khác.”

Chu thị hừ một tiếng nói: “Cái gì mà việc không liên quan, mau đem người trả lại, bằng không thì đi gặp quan phủ.”

Đậu đỏ nói: “Ai sợ ai, gặp thì gặp.”

Mẫu thân của Lý thị lúc này đã tức đến thở gấp, lúc này những người kia vừa tới đã đánh con trai nàng, lúc này lại khiêng nữ nhi đi. Một tiểu nha đầu thôi có cái gì đáng sợ, nàng cậy già lên mặt chỉ vào Đậu đỏ, ra sức giậm chân, khóc lóc om sòm, nói: “Không phải chỉ là một con tiểu thiếp chuyên bò lên giường của nam nhân sao, hôm nay lão nương muốn nhìn xem người lợi hại đến thế nào.” Nói xong liền muốn xông lên cào mặt Đậu đỏ.

Mà Tề bà bà đứng bên cạnh đã đánh ra đánh vào trong Giang phủ bao nhiêu năm, đầu pháp ầu đả của nữ nhân thế nào bà rõ ràng nhất. Huống hồ lúc công tử cho bà đi theo đã từng nói, tuyệt đối không thể để Đậu đỏ bị thương. Bà chạy tới, đưa tay túm chặt tay mẫu thân của Lý thị, rồi tát cho hai cái thật mạnh.

“Cái đồ già mà không biết xấu hổ nhà người, dám hủy đi danh dự của cô nương nhà ta. Hiện tại nàng là thân phận gì, một điều phụ thôn dã như người có thể tùy tiện nói ra, tùy tiện mắng chửi sao?” Vừa nói vừa động thủ, đánh cho mặt của mẫu thân Lý thị trong nháy mắt sưng thành hai cái bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trạch Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nha Đầu Tặng Lễ

Tề bà bà càng nói thì lực đánh ở tay lại càng mạnh, đánh cho mẫu thân Lý thị chân kinh, nàng cứ quỳ rạp kêu trời kêu đất. Nàng vốn không phục, thế nhưng lúc này đối phương người đông thế mạnh, ra tay lại ngoan độc, nàng ương ngạnh thì tốt ở chỗ nào? Đậu đỏ lạnh lùng nói: “Ta chỉ là một nha đầu, thế nhưng chủ nhân của ta chính là quan trong triều, các người vũ nhục ta ta cũng chịu, nếu như vũ nhục công tử nhà chúng ta thì là bất kính với Diên triều, cẩn thận gây họa sát thân đó!”

Lý lão bản cẩn thận nâng bạn già dậy, nói: “Nha đầu người là cậy thế ức hiếp chúng ta sao?”

Đậu đỏ cười, nói: “Xin hỏi đây là sân nhà ai?”

Nhị Trụ lập tức nói: “Đương nhiên là sân nhà chúng ta, là nhà Lý Tam Căn chứ không phải là Lý lão bản.”

Đậu đỏ gật đầu, nhị ca nói tiếp: “Mong mọi người phân xử công bằng, là ai ức hiếp người, đã bị khi dễ tới cửa rồi còn bị cắn thêm một cái.”

Vợ của Lý lão bản nói: “Nhà Lý Tam Căn các người làm hại con dâu ta sảy thai, hiện tại lại khiến cô nương nhà ta đẻ non, thân thể bị thương. Chúng ta đón về bồi dương bọn họ cũng không chịu chi tiền, mọi người nói xem có chút đạo lý nào không?”

Đậu đỏ nhú mày, con mụ kia thật có tài nói láo.

Trương thị cũng tức giận nói: “Người của Lý gia thì tự chúng ta sẽ bồi dưỡng, cần gì các người phải đòi người về?”

Vợ của Lý lão bản lý sự: “Ta chỉ sợ các người lại bắt cô nương nhà ta ra đồng làm việc mà thôi.”

Đậu đỏ nói: “Tẩu tử của ta đã nói rồi, không phải nhà chúng ta ép nàng ra ngoài làm việc mà là nàng tự nguyện. Huống hồ con gái gả ra ngoài giống như bát nước đổ đi, nhà các người có phải quản quá rộng rồi không!”

Lý Đại Căn cũng đi tới nói: “Lý lão bản à, cháu gái ta vất vả lắm mới về được tới nhà, không bằng việc này để sau hẵng nói, các người về trước đi!”

Lý lão bản cũng là kẻ sợ phiền phức, hắn vừa muốn đi khuyên bạn già của mình. Đúng lúc này Chu thị khóc ầm cả lên, nói: “Trả lại hài tử số khổ cho ta đi.”

Đậu đỏ nhìn thấy từ xa Lưu Hành Giác đang đi tới, phía sau hắn còn có gia đình của Giang gia. Lưu Hành Giác vừa tiến vào thì thấy Chu thị đang khóc ầm ĩ, hắn chợt dạ cho rằng sự tình đã bại lộ. Hắn nữa trước lúc đi đám gia đình đã dặn nhặt nói qua chuyện cũng đã dọa hắn chết khiếp, dù sao khi lên trán hắn cũng đã nghe về chuyện của Giang gia. Hắn làm quan, tuy nói trời cao Hoàng đế ở xa, thế nhưng dù sao nhà mẹ đẻ lão phu nhân cũng ở đây, nếu xảy ra vấn đề gì rất dễ truyền qua truyền lại. Tục ngữ nói dân không đầu với quan, hắn cũng không có cái lá gan đó.

Đậu đỏ thấy hần đến liền lạnh lùng nói: “Luu Hành Giác người biết tội chưa...” Nhất thời cam hứng dùng luôn câu thoại nổi tiếng của Bao Thanh Thiên.

Ai biết Luu Hành Giác kia nhất gan, nghe thấy nàng nói thế thì chân run cầm cập, nói: “Cô nương a, việc này đâu thể trách ta. Việc này là chủ ý của Chu thị, nàng cho ta hai lượng bạc, hơn nữa một lượng bạc còn thiếu nhà họ cũng không cần trả lại. Ta... ta nhất thời...”

Chu thị nghe thấy hần muốn nói ra chuyện trước đây, vội nói: “Người nói cái gì, đừng có nói lung tung.”

Luu Hành Giác nhỏ một ngụm nước bọt, nói: “Ta không nói thì người cũng nói, đồ đàn bà nhà người chưa từng nghe danh Giang gia nhưng ta thì nghe rồi.” Nói xong hần quay sang nói với Đậu đỏ: “Chu thị vốn không có thai, lúc đó nàng đột nhiên nghĩ ra ám chiêu muốn tống tiền nhà các người. Không nghĩ tới đòi nhiều như vậy, còn hại Lý Tam Căn huynh đệ... Sớm biết thế ta sẽ chẳng giúp nàng.” Hần nói như vậy chẳng qua là muốn đồ toàn bộ lỗi lầm, toàn bộ toan tính lên người Chu thị.

Đậu đỏ đột nhiên có cảm giác như đang thăm án, nàng vẫy tay bảo Mễ Nhi mang một cái ghế nhỏ cho nàng ngồi xuống. Một tay vịn lên Mễ Nhi một bên ngồi như Thái hậu lão Phật gia, nói: “Im miệng, người là thầy thuốc mà vì tiền hại người cũng không thể thoát tội.”

Luu Hành Giác thấy nha đầu kia hoàn toàn khác trước đây, tuy trên trán còn vài phần ngây thơ nhưng lại có nét uy nghiêm. Trong lòng hần biết tuy chỉ là một nha đầu bình thường nhưng lại hầu hạ công tử của gia đình không hề bình thường, chẳng may nàng trở về lại cáo trạng mình không phải lập tức sẽ vào trong đại lao ngồi sao?

“Dạ, dạ. Cô nương dạy phải. Ta sẽ đem hai lượng bạc kia trả lại nhà bọn họ, từ nay về sau không cùng bọn họ qua lại.” Hần nói xong lại nói thêm: “Không biết như thế đã được chưa?”

Đậu đỏ hừ lạnh một tiếng mà Lý Đại Căn giận dữ nói: “Người cũng coi như một đại phu, thật... thật hại khổ cả nhà Lý Tam Căn.”

“Đại bá, bỏ đi, nhà của chúng ta không may bị người ta tính toán, làm hại mất bạc còn thêm một bệnh nhân.” Đậu đỏ phẩy phẩy khăn tay, khề thờ dài.

Tiếng thờ dài của nàng tác động đến tâm của mọi người, tất cả mọi người chỉ trừ Chu thị, có mắng to có cười nhạt. Danh tiếng của nữ nhân này trong thôn quả là thối không chịu nổi.

Chu thị thấy tình thế không đúng liền nghĩ cách chuồn êm, lại nghe thấy Đậu đỏ nói: “Lúc này mọi người đều đã hiểu rõ nguyên nhân ngọn nguồn, tiền tài thì Lý gia chúng ta không thiếu, thiếu chính là một cái lý lẽ, cho nên cũng không đòi lại được rồi, chuyện này ta cũng không muốn nói nhiều miễn cho mọi người nói Lý gia chúng ta được lý mà vẫn không buông tha người ta. Đại bá, chuyện này không bằng giao lại cho quan phủ quản!”

Lý Đại Căn còn chưa nói gì thì chợt nghe thấy Chi thị gào khóc, nói: “Đừng nha, tiểu... không phải, cô nương nghìn vạn lần đừng đem chuyện này báo lên quan.”

Vợ của Lý lão bản sau khi biết chuyện thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Bảo người ít làm những chuyện đó, được tiền cũng không chịu chịu kính người già, đáng đời người ngồi nhà lao rũ xương.”

Chu thị sợ hãi nói: “Cô nương, nể tình chúng ta là thông gia, tiền kia chúng ta nhất định trả lại cho nhà cô...”

Đậu đỏ lắc đầu, nói: “Ta đã nói rồi, Lý gia hiện tại không thiếu tiền.”

Chu thị khóc ròng, nói: “Muội tử oi là muội tử, cầu muội xin cô nương nể tình mà đừng giao ta cho quan phủ.” Nàng chỉ là một thôn phụ nào có gặp quan bao giờ, vừa nghe thấy đã sợ đến không động đậy được.

Lý thị nghĩ dù sao cũng là tẩu tử nhà mình, vì vậy nhủ mảy nói: “Đậu đỏ để các nàng trả lại tiền là được rồi...”

Đậu đỏ gật đầu, nói: “Nếu tẩu tử đã mở lời ta sẽ cho các người ít thể diện, chỉ là nhà Lý lão bản thường mượn có gây sự với nhà chúng ta, ta hy vọng bọn họ trước mặt tất cả mọi người ký hạ chứng từ, từ nay về sau cũng được đến nhà chúng ta quấy rối, bằng không liền báo chuyện này lên quan phủ.”

Chu thị nghe thấy có đường sống nào đâu dám nói câu gì, liên tục gật đầu, nói: “Được, được.”

Đậu đỏ bảo Mễ Nhi chuẩn bị bút mực đưa cho Lý Đại Căn, Lý Đại Căn từng đi học nên thường giúp người trong thôn viết loại này chứng từ. Hần nhất định giải quyết việc này thật tốt để cả nhà đệ đệ được vui vẻ, vội vàng viết chứng từ rồi để Chu thị điểm chỉ. Bản thân là người làm chứng cũng ký tên vào, mà Đậu đỏ cũng thay mặt Lý Nhị Căn ký tên vào.

Lý Đại Căn cho rằng Đậu đỏ biết viết chữ là do học được ở Giang gia, nghĩ rằng gia đình này quả nhiên là dòng dõi thư hương, ngay cả nha đầu mới vào làm cũng dạy cho tri thức.

Sự tình đã giải quyết xong, Đậu đỏ liền phát tay, nói: “Các người đều giải tán đi, chuyện cần làm đã làm xong, điều cần nói cũng đã nói rõ rồi.”

Mọi người thấy không còn náo nhiệt để xem liền ai về nhà nấy, Chu thị cùng vợ chồng Lý lão bản thì giật nảy mình, bọn họ không thể nào ngờ tới Đậu đỏ chỉ là một tiểu nha đầu cư nhiên trở nên lợi hại như vậy, mở miệng liền quan phủ rồi bắt người này nọ, lúc này bọn họ đuối lý đành phải trở về. Về phần Lý thị, bọn họ muốn đòi cũng không dám. Vốn định dùng nàng uy hiếp gia đình Lý Tam Căn thêm chút tiền, tiền bán con gái bọn họ còn chưa tiêu hết tất cả mọi người đều hiểu rõ. Không nghĩ tới lại bị nha đầu bán đi chưa được hai tháng trở về làm cho hồ đồ, bọn họ cũng hết cả tính toán.

Mọi người trong thôn tản đi, còn lại là gia đình Lý Đại Căn, Lý Nhị Căn, gia đình Lý Tam Căn cùng Điền đại nương quan hệ qua lại thân thiết từ lâu, bọn

họ ngồi xuống nói chút chuyện tri tâm, cũng khen ngợi Đậu đỏ xử lý chuyện này rất tốt.

Lý Tam Căn rất vui vẻ, cũng không biết là do uống thuốc tốt hay là vui quá mức mà xuống giường đi được vài vòng. Mà Lý thị còn đang nghỉ ngơi trong phòng, Đậu đỏ bảo Tề bà đi hầm canh gà cho nàng tắm bổ.

Lý Đại Căn cười, nói: “Tam Căn à, có nữ nhi tốt thật hay. Lúc này có sự giúp đỡ ít nhiều của Đậu đỏ mới để cho Lý gia ổn định một chút.”

Lý Tam Căn than thở: “Chúng ta cũng có lỗi với Đậu đỏ.”

Đậu đỏ bảo Mễ Nhi lấy ra năm lượng bạc, nhà bọn họ từ trước đến giờ cũng thiếu nhà Lý Đại Căn không ít. Nàng đem tiền giao vào tay đại bá mẫu, nói: “Chút... tiền này đã thiếu từ rất lâu, Đậu đỏ từ trước tới nay vẫn khiến các bác lo lắng, sau này cần phải hiếu kính các bác.”

Đại bá mẫu vỗ vỗ vào tay nàng, nói: “Không cần đâu, con tích góp tiền cũng không dễ dàng gì, cứ giữ lại mà dùng đi!”

Đậu đỏ cười, nói: “Đại bá mẫu đừng nói thế, trước đây may mà có đại bá và đại bá mẫu giúp đỡ, ân tình này Đậu đỏ nào dám quên. Bây giờ Đậu đỏ làm việc trong viện cũng chẳng có chỗ tiêu tiền, không bằng đưa cho mỗi nhà một ít để mọi người sống thoải mái hơn. Sau này trong nhà khi túng thiếu lại qua mượn, đại bá mẫu nói có phải hay không?”

Đại bá mẫu không nghĩ tới nha đầu ngọc bị bán đi sau khi trở về lại có thể nói vậy, nàng nhận lấy bạc, nói: “Vay ta trước hết cứ cất đi.”

Đậu đỏ lại bảo Mễ Nhi mang ra một gói nhỏ, những thứ này đã chuẩn bị xong từ sớm. Nàng giao cho đại bá mẫu, nói: “Đây là con cho đệ đệ và muội muội, vài vốc bên trong đại bá mẫu và đại bá đều có thể may quần áo mặc.”

Vài vốc này đối với người trong thôn mà nói thì thật quý giá, ngoại trừ lễ mừng năm mới chứ lúc bình thường không ai dám mua, được nhận loại lễ vật này đại bá mẫu cực kỳ vui vẻ. Nàng nhường cho người khác nửa ngày mới dám nhận, mà Lý Đại Căn còn nói: “Nha đầu con một mình bên ngoài, thứ này cứ giữ lại mà dùng.”

Lời quan tâm đó xuất phát từ đáy lòng, mà Đậu đỏ chỉ cười rồi đem một bao khác giao cho Lý Đại Căn.

Kế tiếp lại tặng Diên đại nương một ít mứt quả, nàng không nghĩ tới mình có phần nên liên tục cảm ơn.

Đậu đỏ lại lên tặng cho Tiểu Quang một tấm vải hoa cùng một cây trâm bạc, nhưng thứ này là cực kỳ quý giá. Nàng nhớ lúc đó người khác đều ghét nàng, chỉ có gia đình Lý Đại Căn đối xử tốt với nàng. Tiểu Quang này luôn luôn cho nàng đồ ăn, trên mặt không có chút nào khinh bỉ. Nha đầu kia nàng thích, cho nên tặng thêm vài thứ.

Cô nương còn nhỏ như vậy ở dưới quê thì nào có trâm bạc mà cài, toàn là gỗ thôi. Đại bá mẫu liền tiếng cự tuyệt, chỉ nói là quá trọng rồi. Thế nhưng Đậu đỏ lại đem trâm bạc nhét vào trong áo Tiểu Quang, nói: “Nhân tình mới là thứ ‘nặng’ nhất!”

Đại bá mẫu không nghĩ Đậu đỏ nói vậy nên chỉ đành cảm ơn cũng không nói thêm gì nữa, mọi người nói nói cười cười thêm một lúc rồi cũng tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nha Đầu Bị Lừa

Sáng sớm hôm sau, Đậu đỏ sai người lên trấn mời đại phu. Sau khi khám cho tẩu tử, đại phu nói chỉ là cơ thể tổn thương, cứ tắm bổ chu đáo liền khỏe lại. Lúc này Đậu đỏ mới an tâm, nàng cùng người nhà thương lượng thế nào cũng phải mua vài mẫu ruộng, mặt khác còn sửa lại nhà ngang. Bởi vì có tiền, cho nên muốn làm cái gì cũng được. Lý Tam Căn sau khi uống thuốc theo đơn của thái y liền khá hơn rất nhiều, còn tự mình đi tìm đại bá phụ để xem vài mẫu ruộng tốt chuẩn bị mua lại.

Mà Đậu đỏ thì giúp Trương thị đưa ra ý kiến nên xây phòng thế nào, đương nhiên nàng muốn lưu lại một gian cho mình miễn cho đến lúc thực sự trở về mà không có chỗ ở.

Trương thị bảo Tiểu Nha đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con mới nhỏ giọng nói: “Năm sau con mười bốn rồi, Giang gia kia đương nhiên sẽ không thả con về nhà lập gia đình, nương nghĩ nếu vị công tử kia có ý với con không bằng gả cho người ta luôn!” Từ khi nữ nhi trở về nàng đã nghĩ, nếu như chờ Giang gia thả người khẳng định tuổi tác cũng đã lớn, đến lúc đó muốn tìm nhà chồng tốt cũng khó. Nếu như Giang gia bằng lòng sớm tìm cho nàng một người để gả cũng tốt, chỉ sợ chăm sóc nàng không được tốt thôi. Mà tiểu nha đầu Mễ Nhi kia vẫn nói công tử nhà các nàng đối với Đậu đỏ rất tốt, ngầm chỉ là công tử nhà các nàng có ý với nữ nhi nhà mình. Nếu có thể gả cho cũng tốt, cho dù làm thiếp cũng có thể an nhàn cả đời, miễn cho bọn họ thấp thỏm không yên. Và lại đáng điệu của nữ nhi lúc này, cho dù trở về cũng không nhất định có thể tìm được một gia đình thích hợp.

Đậu đỏ nhũn mày, nói: “Nương...”

Trương thị nói: “Đương nhiên cũng phải xem nhân phẩm của Giang công tử, nếu như giống công tử Tăng gia kia thì cho dù cả đời không lấy chồng cũng không cho hắn chiếm chút tiện nghi.”

Đậu đỏ phì cười, nói: “Nào có mẫu thân nào bảo con gái đi làm gái lơ thì chứ!”

Trương thị than thở: “Nhà đầu con đầu khiến người ta bót lo, ngay cả loại chuyện này cũng luôn...” Nói xong nàng lắc đầu.

Đậu đỏ đương nhiên hiểu được ý của Trương thị, lúc này nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Thứ nhất là thân thể này mới mười ba tuổi còn rất nhỏ, thứ hai là mặc dù Giang công tử kia có tình ý với nàng nhưng vẫn cần phải quan sát một chút. Vạn nhất ngày nào đó người ta ghét nàng, đi cưới tiểu thư nhà ai thì biết làm thế nào?

Khoảng thời gian vui sướng luôn khiến người ta cảm thấy ngắn ngủi, chớp mắt Đậu đỏ đã phải khởi hành quay về Giang gia. Nàng đối với Trương thị và Tiểu Nha khóc lóc chỉ cười cười vẫy chào, sợ rằng bản thân cũng sẽ khóc không ngừng.

Trong không gian, Đậu đỏ đăng một đề mục trên diễn đàn: “Nếu như sau khi xuyên qua được một công tử để ý tới thì nên làm thế nào?” Thoáng cái phía dưới đã có hai luồng thông tin phản hồi.

Phía dưới trả lời rất đặc sắc, có người nói: “Đương nhiên phải gả rồi, từ nhà đầu biến thành phu nhân, mang tính nhảy vọt đó!”

Có người nói: “Mị lực của nữ chủ là vô địch, bạn cần bản không cần lo lắng đối phương sẽ bất trung với bạn.”

Có người nói: “Nam chủ độc thân rất tốt nha, như vậy chỉ cần phải chú ý đám nha đầu một chút. Đương nhiên, còn cả mẹ chồng.”

Đậu đỏ viết phản hồi: “Ngộ nhờ bà ta bắt hắn lấy người khác thì biết làm sao?”

Có người tên Mã Lâu trả lời ở dưới: “Ngu thế, nói thẳng với hắn lấy bạn làm chính thế, đến lúc đó đám kia đều là thiếp, bạn muốn chơi đùa thế nào chẳng được.”

“Đúng đó, xuất thân không tốt cũng vẫn là chính thê, sợ cái gì. Tiểu thuyết xuyên qua không phải đều viết thế sao, cũng không tin các tỷ muội hiện đại quần không được đám đàn ông đó.”

Phía dưới có người khích lệ: “Mã Lâu là chuyên gia đó...”

Đậu đỏ không nói gì, những người này là ai, quá tự tin rồi. Hay là bản thân cũng cần tự tin lên? Dù sao cũng đến lúc đưa ra quyết định, vẫn nên thoải mái một chút. Cùng lắm thì bị chồng ruồng bỏ, biết đâu còn có thể thua keo này bày keo khác!

Diễn đàn là một nơi rất tốt, bất kể vấn đề có xoắn đến đâu chỉ cần đăng lên hỏi ý kiến là cơ bản có thể giải quyết toàn bộ.

Đậu đỏ nghĩ thông suốt chuyện này liền không lo lắng nữa mà thẳng tiến về Kinh thành, quan điểm hiện tại của nàng là cưới trước yêu sau, dù sao ở cổ đại cũng không nên quá truy cầu cái thứ hư ảo đó là tốt rồi. Và lại bản thân cũng chưa chạm đến tâm của nam nhân, sau này chạm được hăng nói!

Chỉ là không ngờ, mới vừa vào địa phận Kinh thành được vài dặm thì đụng phải một con ngựa trắng đang phi nước đại trên đường, trên ngựa không phải ai khác chính là Giang Chí Thành. Hắn kêu xe ngựa dừng lại, sau đó ngựa cũng không thèm xuống liền chia tay ra với Đậu đỏ đang thò đầu ra khỏi xe. Đậu đỏ ngăn ra, thế nhưng lại cảm thấy ánh mắt của Giang công tử lúc này tràn ngập sự kiên quyết, giống như đã hạ quyết tâm nhất định phải làm được một chuyện trọng đại nào đó, bất kể là ai cũng không thể thay đổi ý kiến của hắn.

Nàng chẳng hiểu tại sao mình lại đưa tay ra, Giang công tử mỉm cười đem người kéo lên ngựa. Hắn thúc ngựa rồi quay lại nói với Mễ Nhi: “Bảo mọi người không cần đi tìm” Nói xong con ngựa giống như tên đã rồi cung phi như bay.

Tiếng gió gào thét bên tai, Đậu đỏ nhắm chặt hai mắt, cúi đầu xuống. Giang công tử vươn một tay ôm chặt nàng, nói: “Đến ngay đây!”

Đậu đỏ ngạc nhiên nói: “Đến đâu?”

Giang công tử không trả lời, chỉ nói: “Đã chuẩn bị xong từ hai ngày trước, chỉ còn chờ nàng về liền tới đó.” Nói xong hắn lại thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Thẳng đến ra khỏi Kinh thành tới một thôn trang rất yên bình, Giang công tử nhảy xuống ngựa trước rồi mới đỡ Đậu đỏ xuống, hắn nắm tay nàng đi tới một căn nhà dân.

Trước đây tuy Giang công tử rất gần gũi với Đậu đỏ, thế nhưng lại cự tuyệt tiếp xúc thân thể với nàng, hôm nay sao thế nhỉ?

Lúc Đậu đỏ đang cảm thấy kỳ quái thì một lão phụ nhân từ trong nhà đi ra. Bà nhìn Đậu đỏ rồi quay sang cười, nói với Giang công tử: “Chính là vị cô nương này sao công tử?”

Giang công tử gật đầu, giới thiệu với Đậu đỏ: “Vị này chính là vú nuôi của ta Vương bà bà.”

Đậu đỏ thi lễ, nói: “Con chào Vương bà bà.”

Vương bà bà cười, nói: “Thật là một nha đầu có nề nếp, trông đáng đáp thì sau này rất mất đề đây.” Nói xong cười ha ha.

Giang công tử da mặt mỏng, bị bà nói thế liền đỏ mặt, nói: “Nàng... nàng đừng nghe lời của vú...”

Vương bà bà cười, nói: “Đây không phải người ta còn chưa xuất giá mà đã vội che chở rồi, bỏ đi, dù sao một lão thái bà như ta làm sao bì kịp với một cô nương trẻ tuổi chứ!” Bà nói tới nói lui chính là dẫn hai người vào trong một căn phòng.

Đậu đỏ nhìn căn phòng liền sợ run, nơi này màn hoa treo cao, nền đỏ, đồ lễ đã bày xong. Tuy chỉ là thôn trang nhưng tất cả vật phẩm đều chuẩn bị rất đầy đủ. Ngay cả giường chiếu cùng bàn ghế đều là đồ mới, hạt sen, hành khô, long nhãn, trà lá đỏ cũng đã được đặt lên giường. Đây rõ ràng là một tân phòng, trong lòng Đậu đỏ đã rõ ràng ý tứ của Giang công tử.

Vương bà bà đã già nên rất hiểu chuyện này, bà thấy hai người cứ đứng đó không nói gì nên đành nói: “Đồ mới ở trong tủ, các con đều đi thay đi, còn ta sẽ đi mời trưởng thôn tới, nhờ hấn làm chủ hôn.” Bà nói xong liền đi ra, để lại một nam một nữ giật mình đứng tại chỗ.

Một lát sau Giang công tử ho nhẹ một tiếng, nói: “Đậu đỏ à, ta vốn không muốn khiến nàng ủy khuất mà xuất giá như thế này, nhưng mẫu thân lại nghe ai nói đã biết... đã biết tâm tư của ta đối với nàng. Sau đó bất kể ta nói thế nào cũng không đồng ý hôn sự của chúng ta, không còn cách nào khác hơn nên buộc lòng phải dùng cách này.” Nói xong hấn cầm lấy tay Đậu đỏ, nói: “Nàng trách ta không?”

Đậu đỏ không biết nên nói gì, bọn họ là tính bỏ trốn sao? Vậy thì sau này nàng sao có thể được lão phu nhân thừa nhận? Nàng vốn định lắc đầu cự tuyệt, nàng có thể gả cho Giang Chí Thành, thế nhưng không thể không minh bạch như vậy.

Mà Giang công tử đột nhiên nghĩ tới cái gì, hấn mở ngăn tủ lấy ra một tờ giấy cứng. Hấn đặt lên bàn, nói: “Nàng biết chữ mà, xem đây là cái gì? Nếu nàng không tin ta, cũng nên tin quan phủ chứ. Đậu đỏ à, mặc dù bất luận ủy khuất gả cho ta, nhưng bất kể thế nào nàng sẽ là nữ chủ nhân độc nhất vô nhị của Giang gia sau này.”

Đậu đỏ ngẩn ra, nàng cúi đầu nhìn giấy. Thấy trên giấy viết là:

Hôn thư

Nhân sĩ Kinh thành, Giang Chí Thành (nam)

Nhân sĩ Kinh thành, Lý Tiểu Đậu (nữ)

Ngày mùng sáu tháng mười Thiên Khải năm thứ ba kết thành phu thê

Người chứng hôn: Dung Hoa, thôn trưởng Thôi Nhị Ngưu.

Phía dưới còn đóng dấu của Hộ Bộ, mà trưởng thôn cùng Giang Chí Thành không chỉ ký tên mà còn điểm chỉ. Chẳng nhẽ đây là giấy đăng ký kết hôn ở cổ đại? Đậu đỏ chưa từng nhìn thấy thứ hay ho này trong bất cứ cuốn tiểu thuyết nào hay trên TV nên không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Thế nhưng Giang Chí Thành có thể lấy ra thứ này cùng nói rõ hấn thật tâm thật ý, tuy nói lão phu nhân sẽ phản đối nhưng nếu hai người đã lập hôn chứng thì nàng cũng không nói được gì nữa.

Giang Chí Thành cũng nói: “Chỉ cần nàng ký tên cùng điểm chỉ lên đó ra sẽ đem hôn thư giao cho trưởng thôn nộp lên Hộ Bộ. Lại lên lút bái đường, động... động phòng, đến lúc gạo nấu thành cơm thì mẫu thân cũng khó phản đối được.” Dừng một chút hấn lại nói tiếp: “Ta cũng biết lấy tính cách của mẫu thân sau này nàng sẽ chịu không ít khổ, thế nhưng ta nhất định sẽ bảo vệ nàng Đậu đỏ à, xin nàng tin tưởng ta là một mảnh chân tình.”

Sao Đậu đỏ có thể không tin, chẳng qua mọi thứ quá đột nhiên khiến nàng có chút không tiếp nhận kịp.

Giang công tử thấy nàng vẫn không đồng ý, liền nói: “Nàng ghét ta sao?”

Đậu đỏ tất nhiên là không ghét Giang công tử, nàng lắc đầu.

Giang công tử vui vẻ kéo tay nàng, vội nói: “Vậy mau điểm chỉ đi, như thế chúng ta đã là phu thê.”

Đậu đỏ hầu như không có lý do để cự tuyệt, Giang công tử là một kẻ sinh tình, hấn bỏ qua tôn nghiêm của công tử thế gia lại ở nơi dân dã hẻo lánh thành thân cùng nữ tử hấn yêu có thể thấy được là thật tâm. Nàng nếu như thực sự gả cho hấn tuy nói sau này có khả năng sẽ đấu tới đấu lui với lão phu nhân, thế nhưng căn bản chính là trạch đấu mà nàng cũng không tin mình không thể đấu lại một bà lão cổ hủ.

Đang do dự thì ngoài cửa có tiếng thúc giục: “Công tử, trưởng thôn tới rồi, các con chuẩn bị xong chưa?”

Giang công tử giơ hôn thư lên trước mặt Đậu đỏ, nói: “Nếu nàng không đồng ý thì xé hôn thư đi, nhưng Giang Chí Thành ta sau này sẽ chỉ có một nữ nhân, tuyệt đối sẽ không động tâm với nữ nhân khác.”

Đậu đỏ không còn gì để nói, đời này của nàng chưa từng bị nam nhân nói rõ đến vậy. Nếu như người ta đã nhiệt tình đến vậy thì chung quy mình cũng không thể để người đó thất vọng, nàng ấn ngón tay vào mực đỏ rồi đi tới. “Chàng... chàng từ nay về sau tuyệt đối không được lấy nữ nhân khác.” Đậu đỏ biểu đạt kỳ vọng sâu thẳm nhất của bản thân.

Giang công tử kích động ôm lấy nàng, nói: “Đương nhiên sẽ không.” Lúc này hắn cảm thấy bản thân là người hạnh phúc nhất trên cõi đời này. Cuộc đời này còn có người yêu bầu bạn, còn chờ đợi cái gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nha Đầu Thành Thân

Hai người đều thay giá y, Đậu đỏ cũng không thấy túi thân vì tự mình thay áo trang điểm. Giang công tử lại tự mình đội khăn lên cho nàng, khiến trong lòng nàng cảm thấy một chút ấm áp. Giang công tử dắt tay Đậu đỏ đi ra, nghe thấy một thanh âm già nua vang lên: “Nguyện hai vị bạch đầu giai lão, mau bái đường nào!”

“Không cần căng thẳng, chỉ lạy ba lạy là được.” Giang công tử cảm thấy tay Đậu đỏ run run nên mới mở lời an ủi.

Kỳ thực Đậu đỏ đang cười, bởi vì nàng nghĩ tới tình cảnh nam nữ bái đường trên TV, còn nghĩ nếu thật được trải nghiệm thì quá thú vị rồi. Thật không nghĩ tới giống hệt trên TV, lạy xong ba bạy liền đưa vào động phòng.

Giang công tử đã bày biện một bàn tiệc rượu, chỉ mời vài người có danh vọng trong thôn tới. Hắn phải đi ra tiếp rượu, trong tân phòng chỉ còn lại mỗi Đậu đỏ.

Nàng ngồi ở trên giường vẫn mơ màng không biết mình đã gả hay chưa, thế nhưng ngẫm lại thì trong điền văn nữ chủ đầu có biết dung mạo của nam chủ mà đã gả cho người ta rồi. Huống hồ bản thân cũng hiểu Giang công tử chút chút, hơn nữa hắn cũng là một mỹ nam có tài lại có thế.

Hy vọng, sau này sẽ không xảy ra nhiều chuyện.

Nàng mơ hồ tiến vào không gian, QQ là mở quanh năm, Đậu đỏ nói luôn: “Cậu thấy tôi gả cho hắn là đúng hay là sai?”

“Đúng hay sai bạn cũng gả rồi, đừng xoắn nữa mau ra ngoài làm tân nương đi, không nên quấy rối tôi chơi trò chơi.” Thiên Thượng Khách phát ra một biểu tượng ‘đã bay’, lặng lẽ thoát ra.

Đậu đỏ giật giật khoe miệng, con người này quả nhiên không thể nhờ vả gì, nàng không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài nhìn thấy Giang công tử đã trở về. Bởi vì uống rượu nên sắc mặt đỏ hồng, dùng thiêu can vén khăn của nàng lên, mỉm cười, nói: “Phu nhân, chúng ta cùng uống chén rượu giao bôi.”

*Thiêu can: cây gậy tân lang dùng để vén khăn của tân nương trong ngày thành thân.

Đậu đỏ chỉ cảm thấy từ ‘phu nhân’ hết sức xa lạ, mặt nàng đỏ lên, nói: “Vâng...” Mắt thấy một nam nhân một thân sắc hồng thập phần tiêu sái, lại càng hợp với sự hạnh phúc hiện lên trên mặt hắn.

Uống rượu xong Đậu đỏ liền cảm thấy thân thể này thực sự không chịu được mùi rượu, lúc này đã hoa mảy chóng mặt. Nàng đỡ trán, nói: “Cay quá à!”

Giang công tử lại cảm thấy biểu tình của nàng hết sức đáng yêu, nhin không được cúi đầu hôn lên má nàng. Đậu đỏ lại càng hoảng sợ, đột nhiên ‘a’ một tiếng nhảy lên giường nhìn hắn đầy cảnh giác.

Giang công tử ngăn ra, nói: “Ta không cố tình dọa nàng, nàng có sao không?”

Đậu đỏ vốn nghĩ cùng hắn thành thân xong, động phòng xong sẽ sống tốt với hắn, thế nhưng hiện tại xem ra còn quá sớm, nàng còn chưa chuẩn bị tốt đối với loại chuyện này.

“Thiếp chỉ là... sợ, không quen... cho nên...”

Giang công tử trái lại thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là ghét hẳn thì tốt rồi. Vì thế hắn cười, nói: “Như vậy thì chúng ta nghỉ ngơi thôi... Nàng không cần lo lắng, ta sẽ không chạm vào nàng đến khi nào nàng quen mới thôi.” Dù sao qua hôm nay nàng cũng đã là phu nhân của mình, không cần quá nóng vội. Dù sao lần này cũng quá gấp gáp, nàng chưa chuẩn bị tâm lý cũng là bình thường.

Đậu đỏ thật không nghĩ tới hắn lại nói như vậy, trong lòng thả lỏng nhưng cũng có chút thất vọng. Nam nhân này quá dễ bị bắt nạt lại chẳng thú vị, nếu sau này chỉ cần nàng sợ hắn sẽ không chạm vào nàng thì hai người lúc nào mới có thể trở thành phu thê. Thế nhưng bảo nàng chủ động tiếp cận hắn, vậy thì quên đi. Thứ nhất Đậu đỏ còn chưa biết thế nào là tình yêu, thứ hai nàng cũng không có dũng khí.

Thấy hắn ôm lấy chân trái trên mặt đất, nàng ngăn ra, nói: “Chàng làm gì thế?”

Giang công tử cười, nói: “Nếu phu nhân không muốn vì phu..., ta đành phải qua đêm trên đất thôi!”

Đậu đỏ im lặng, cuối cùng đành nói: “Chàng nghĩ bây giờ là mùa hè sao, mau lên đây ngủ đi!” Nói đến đó liền thấy trên mặt Giang công tử hiện lên một chút vui mừng, nàng vội nói thêm: “Chỉ là sợ chàng lạnh quá nên mới cho chàng lên đây ngủ, nhưng cũng không nên chạm vào thiếp.”

Giang công tử thở dài, thế nhưng vẫn vui vẻ. Dù sao Đậu đỏ đang quan tâm hắn, hai người đã là phu thê thì nhịn một chút, dù sao loại chuyện này hai bên phải tình nguyện mới có thể. Năm đó hắn cùng Tố Nhi vốn là nữ tử chủ động, hắn vốn lần đầu nếm trái tư vị đó nên rất vui sướng, sau này như vậy hắn liền hết sức phiền muộn. Đường đường là một nam tử không thể để nữ nhân đè lên, chẳng qua là do thói quen hay do nguyên nhân khác nên lúc hai người bên nhau phần lớn luôn là Tố Nhi chủ động. Hôm nay biểu tình của Đậu đỏ như vậy trái lại khiến hắn có chút cảm giác thắng lợi, nam nhân dù sao vẫn là nam nhân, nữ nhân nên sợ hãi cùng trốn tránh hắn mới đúng.

Hắn quy củ nằm ở bên ngoài, Đậu đỏ cũng quy củ nằm ở bên trong. Hai người đều có suy nghĩ riêng của mình nên chẳng ai nói chuyện, rất nhanh liền an tĩnh.

Kỳ thực Đậu đỏ cũng không ngủ cũng không dám trở mình, cứ như vậy nằm im cả một đêm, mãi đến sáng sớm hôm sau mới chớp mắt được một chút.

Đang chập chờn ngủ liền nghe thấy bên ngoài có người gọi to: “Công tử mau dậy đi, lão phu nhân phái người qua.” Chính là giọng nói của Vương bà bà.

Giang công tử cũng tới gần sáng mới chớp mắt được, hắn vội vàng ngồi dậy. Đậu đỏ cũng ngồi dậy, nói: “Tìm tới thật nhanh!”

Giang công tử lại nói: “Bọn họ vẫn chậm.” Nói xong liền liếc nhìn Đậu đỏ, kéo tay nàng, nói: “Theo ta trở về đi!”

Đậu đỏ hít một hơi thật sâu, nói: “Được!” Nam nhân này sẽ bảo hộ nàng, mặc dù có chút không tin được nhưng vẫn đi mặc áo đi giày cùng hắn đi ra ngoài.

Bên ngoài đã đứng đầy người, dẫn đầu là Thanh Nhi cùng Tú Mai. Các nàng vừa thấy Giang công tử dắt Đậu đỏ đi ra liền lộ ra biểu tình không vui vẻ gì.

Thế nhưng vẫn là Thanh Nhi lão luyện, nàng đi tới quỳ gối, nói: “Cuối cùng cũng tìm được công tử, lão phu nhân đang cực kỳ mong nhớ.”

Giang công tử gật đầu, nói: “Tới chào thiếu phu nhân đi!”

Tú Mai lấy làm kinh hãi, nàng và Đậu đỏ cùng tới, nàng còn nhiều lần câu dẫn nhưng chưa từng thành công, không nghĩ tới một thôn cô như nàng ta lại có thể nắm được Giang công tử trong lòng bàn tay, rồi trở thành thiếu phu nhân. Loại bức bối này nàng sao có thể chịu được, liền nói: “Công tử, thiếu phu nhân là phải đủ tam môi lục sỉnh, hôn thư, người làm chứng mới được thừa nhận, nếu không khi trở về lão phu nhân... hừ hừ...” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười.

Giang công tử lạnh lùng nói: “Ngươi câm miệng.”

Tú Mai chưa từng nhìn thấy công tử tức giận như vậy, lập tức cúi đầu ngậm miệng không dám nói nữa.

Giang công tử trước mặt mọi người liền nói: “Tam môi đã có, lục sỉnh sau này bổ sung. Về phần hôn thư cùng người làm chứng, tối hôm qua đã trình lên Hộ Bộ, các ngươi còn không qua bái kiến thiếu phu nhân?”

Trái tim của Thanh Nhi quặn đau, nàng cắn răng nói: “Vậy công tử, thiếu phu nhân, các vị vẫn nên về nhà thôi, lão phu nhân... lão phu nhân đã bị chọc tức đến ngã bệnh rồi.”

Giang công tử vừa nghe thấy việc này liền nhũn mảy, nói: “Mẫu thân bị bệnh gì, đã gọi đại phu tới chưa?”

Thanh Nhi nói: “Đã mời đại phu tới khám, vẫn chưa chẩn ra lão phu nhân bị bệnh gì, lão phu nhân vẫn nằm trên giường gọi tên của công tử.”

Giang công tử mắt cha từ sớm nên từ nhỏ do một tay lão phu nhân nuôi lớn, tất nhiên so với người khác lại càng hiếu thuận. Nghĩ đến chính mình là kẻ chọc mẫu thân tức đến đổ bệnh liền tự trách không thôi, vội nói: “Mau, mau trở về!”

Đậu đỏ mới không tin lão phu nhân đang vui vẻ về đó bị chọc tức đến ngã bệnh, đây chỉ sợ là bày trận. Thế nhưng nhìn thấy thần sắc của Giang công tử thì tâm nàng có chút lạnh đi, không biết đến một lúc nào đó giữa mẫu thân hắn và nàng hắn sẽ chọn ai. Nếu như cuối cùng lão phu nhân chịu thoái hiệp thì tốt, nhưng nếu không chịu thì sao?

Ngồi ở trên xe ngựa, Đậu đỏ liền quay sau nói với Giang công tử: “Công tử...”

Giang công tử lo lắng mẫu thân nên không có tâm tư sửa chữa vấn đề xưng hô của nàng, liền nói: “Chuyện gì?”

Đậu đỏ hít một hơi nói: “Nếu như sau khi trở về chàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thì phải đáp ứng thiếp một chuyện.”

Giang công tử ngạc nhiên hỏi: “Là gì?”

Đậu đỏ cười khổ, nói: “Kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần lúc công tử hết cách không thể đưa ra quyết định liền đưa cho Đậu đỏ một tờ hưu thư cùng một trăm lượng bạc, thả thiếp trở về nhà.”

Giang công tử ngắt ra, hắn cau mày nói: “Nàng có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trách Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nha Dầu Bị Huru

Đậu đỏ có thể có ý gì? Nàng cực kỳ không muốn sự tình trở nên quá phức tạp, không muốn lại xuất hiện một vị tiểu thiếp. Nếu như không phải là một người, sẽ là ba, bốn người, vậy thì trách dầu lại quá đặc sắc rồi, đặc sắc khiến nàng đau lòng. Như vậy chẳng bằng... “Thay vì khiến công tử khó xử, khó xử cả thiếp, không bằng để thiếp rời đi, như vậy Đậu đỏ mới có thể tìm được nơi thích hợp để sinh sống.” Nói xong mỉm cười.

Giang công tử khấn trương nói: “Đậu đỏ tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng thương tâm.”

Đậu đỏ kiên quyết nói: “Công tử, xin chàng đừng để Đậu đỏ sống những ngày khổ khăn.”

Giang công tử thấy nàng kiên quyết, liền bất đắc dĩ nói: “Được, ta đáp ứng. Thế nhưng, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Ngược lại Đậu đỏ cũng không hy vọng nhân được hưu thư, chính là thuận buồm xuôi gió trở thành thiếu phu nhân. Chỉ là sự tình không hề đơn giản như nàng nghĩ, bọn họ vừa về tới Giang gia mới phát hiện căn bản đến cái bóng của lão phu nhân cũng không thấy. Tất cả đại phu đều chen chúc ở hậu viện, toàn bộ đều loạn thành một đoàn.

Giang công tử vừa thấy liền vận phần khấn trương, bỏ rơi Đậu đỏ liền quỳ ở bên ngoài chỉ mong gặp được lão phu nhân. Cứ giầy vò như vậy đến khuya, lão phu nhân mới gọi Giang công tử cùng Đậu đỏ vào.

Đậu đỏ cảm thấy kỳ quái lão phu nhân thế nào ngay cả nàng cũng gặp, nhất định là có âm mưu gì đây.

Giang công tử cực kỳ lo lắng mẫu thân, cũng không quan tâm Đậu đỏ liền tự mình vào trước, thấy lão phu nhân nửa nằm ở trên giường liền quỳ xuống, nói: “Hài nhi bất hiếu.”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nhưng cũng quỳ xuống theo.

Lão phu nhân thở dài, nói: “Bỏ đi, ta nghe các nàng nói các con đã thành thân còn trình lên cả hôn thư? Ta đây cũng hết cách rồi!”

Giang công tử nghe xong hết sức vui vẻ, liền nói: “Mẫu thân có thể tiếp nhận phu nhân tiến vào Giang gia sao, vậy hài nhi tạ ơn mẫu thân.”

Lão phu nhân nói: “Chờ một chút hẵng tạ ơn, ta còn có lời muốn nói.”

Đậu đỏ biết tiết mục chính đã tới, nàng vẫn quỳ để nghe. Chỉ nghe thấy lão phu nhân nói: “Con à, con hiện tại dù sao cũng làm quan, xuất thân của Đậu đỏ thực sự quá thấp chỉ sợ người ta nói ra nói vào. Nhưng con đã lấy con gái người ta thì cũng hết cách, thế nhưng ta đã dặn dò tất cả không được để chuyện này truyền ra ngoài, lại mời người đi đến nhà Lưu đại nhân cầu hôn. Hẳn là nguyên lão Hộ Bộ, lại rất vừa lòng với con, Lưu gia tiểu thư mỹ danh lan xa...”

“Mẫu thân...” Giang công tử vừa nghe đã biết tâm tư của mẫu thân, hết sức phiền não.

Lão phu nhân lại nói tiếp: “Thật bất ngờ, lúc vừa đề thân Lưu lão gia liền đồng ý, thậm chí còn cho phép con có bình thê. Chỉ là Lưu gia tiểu thư sẽ là đại phu nhân, Đậu đỏ sẽ là nhị phu nhân. Con quyết định ra sao?”

Lần này Giang công tử hết sức kiên quyết, nói: “Không thể nương oi, con đã đáp ứng Đậu đỏ đời này chỉ lấy một mình nàng, sao có thể bội ước lấy thêm người khác.”

Lão phu nhân lại quay sang nói với Đậu đỏ: “Người cũng là nữ nhân, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, thân phận của người lại không thể hỗ trợ cho Thành nhi, Lưu tiểu thư kia mới có thể...”

Giang công tử nhũ mày, nói: “Mẫu thân, đừng nói nữa.”

Lão phu nhân nói: “Con cảm miệng, Đậu đỏ nói đi, có đồng ý hay không?”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, cái gì mà nhị phu nhân, không phải chỉ là thân phận thiếp lộ vẻ cao quý sao. Lão phu nhân chẳng qua là nói với nàng, nàng chỉ là một thôn cô không thể hỗ trợ tiền đồ cho Giang công tử. Cho nên phải để vị trí đó cho nữ tử có khả năng giúp hắn, mà nàng lại trở thành một nữ nhân vĩ đại.

“Lão phu nhân, Đậu đỏ đã gả cho phu quân, đương nhiên phải nghe lời của chàng.” Nói xong liền nhìn sang Giang công tử đang cúi đầu.

Lão phu nhân thấy chiều này không nghiệm liền khóc ròng, nói: “Số của ta sao lại khổ như vậy, cực nhọc nuôi nấng nhi tử khôn lớn, trong lòng lúc nào cũng đau đầu suy nghĩ vì sự nghiệp của hần, thế nhưng hần lại không biết quý trọng. Cha của hải tử ơi, sau này ta không còn mặt mũi gặp chàng rồi.”

Lại chiều này, thật đúng là nhìn thấy nhiều. Nếu đã diễn thì nàng cũng diễn, xem ai chiếm thể thượng phong. Nàng cũng cúi đầu lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, xem hần lựa chọn như thế nào. Kỳ thực nàng đang thử hần, nếu thực hần đang lưỡng lự, vậy thì chẳng bằng để nàng ly khai thì tốt hơn.

Giang công tử nhìn người này rồi lại nhìn người kia, liền nói: “Mẫu thân đừng nên như vậy, Đậu đỏ là một cô nương tốt, sau này nàng sẽ hầu hạ mẫu thân người như con gái ruột. Lưu tiểu thư kia xuất thân nhà giàu, chưa hần sẽ tôn kính người...”

“Ta chẳng qua nhìn trúng thân phận của Lưu tiểu thư kia, sao phải quan tâm nàng đối với ta tôn kính hay bất kính. Thành nhi con ơi, mẫu thân cũng chỉ vì tiền đồ của con mà lo lắng, con có biết được nỗi khổ thân của người làm mẹ không?” Nói xong liền khóc toáng lên.

Giang công tử nói: “Con đương nhiên biết, nhưng hôn nhân đại sự không phải trò đùa, con đã thành thân cùng Đậu đỏ liền sẽ không thành thân với nữ nhân khác nữa...”

Lão phu nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Quên đi, coi như không sinh ra một đứa con như ngươi.” Nói xong liền lấy ra một cái bình dưới giường định nuốt vào bụng.

Tử Mai đứng bên cạnh đột nhiên xông vào kéo lại, kêu lên: “Mau ngăn cản lão phu nhân, đây là thạch tín...”

Giang công tử vừa nghe thấy liền chạy tới kéo lão phu nhân, nói to: “Mẫu thân, đừng như vậy, mẫu thân nói gì hải nhi đều đồng ý, mau bỏ ra, bỏ ra...”

Đậu đỏ nghe xong liền giác ngộ, Giang công tử mặc dù si tình nhưng lại hiểu thuận, theo một câu hỏi từ rất xưa, nếu như mẹ già và lão bà cùng rơi xuống sông người sẽ cứu ai trước. Đáp án của Giang công tử nhất định là... mẹ già!

Nàng không muốn tiếp tục nhìn cảnh này, yên lặng trở về tiểu viện của Giang công tử. Mễ Nhi thấy nàng trở về liền tươi cười đón tiếp, nói: “Phu nhân đã trở về.”

Đậu đỏ nói: “Để ta an tĩnh một lúc.” Nóng xong bản thân cũng đi vào trong phòng vừa thu dọn đồ đạc vừa khóc.

Vốn cho rằng công tử si tình kia sẽ cho nàng một gia đình yên ấm, kết quả tất cả đều uổng công, hần từ đầu đến cuối không thể đầu lại lão phu nhân. Nàng ngược lại không phải chưa đầu đã buông tay, chỉ là nhìn vào tình huống lúc này đã nói rõ nàng đã không cần phải đầu nữa rồi. Không có chỗ dựa, có đầu nữa cũng chỉ gãy cánh mà thôi. Thế nhưng như vậy cũng tốt, có tiền trở về quê, một trăm lượng bạc lại một thân toàn bích chưa bị hần chạm qua sẽ tìm một nhà chồng thật tốt để gả vào, đồ khốn Thiên Thượng Khách cũng không thêm nhắc nhở một câu, lần sau nhất định sẽ mắng cho hần máu chó rơi đầy đầu.

Thu dọn xong nàng yên lặng ngồi chờ, mãi đến nửa đêm mới có người đến gõ cửa. Nàng mở cửa, thấy Giang công tử mắt đỏ ngầu đứng ngoài cửa, hần đi vào trong, nói: “Chưa ngủ sao?”

Đậu đỏ không nói gì, thấy trong tay hần là một phong thư.

Giang công tử than nhẹ rồi đem phong thư nặng nề đặt lên bàn, rồi lệ nói: “Ta biết nàng sẽ không ở lại, cho nên đã viết hưu thư theo ước định, ở đây còn có ngân phiếu hai trăm lượng bạc, nàng cầm lấy mà tìm một nơi ổn định cuộc sống!” Nói xong liền đặt lên trên bàn.

Đậu đỏ hít một hơi, gạt đầu, nói: “Đa tạ công tử, may là...”

Giang công tử nói: “May là hôm qua chúng ta không có... thành sự, trong hưu thư ta cũng viết rõ, ta và nàng chưa trở thành phu thê chân chính, nàng có thể tới nơi khác tìm một người trong sạch gả cho.” Nói đến đó lồng ngực Giang công tử thật đau đớn.

Hần cùng đem giấy bán mình của Đậu đỏ ngày đó ra xé vụn, nói: “Sáng sớm mai nàng liền đi đi, ta sẽ phái người hộ tống nàng quay về...”

Đậu đỏ lắc đầu nói: “Không cần đâu, đa tạ công tử quan tâm. Công tử đi nghỉ ngơi đi, đã khuya quá rồi.” Tất cả điều kiện đã đạt được nàng hần nên vui vẻ mới phải, thế nhưng không hiểu sao trong lòng lại ngọt ngào, bứt rứt.

Giang công tử đột nhiên ôm lấy nàng, nói: “Xin lỗi, vốn tưởng rằng có thể nói cho mẫu thân hiểu rõ, nhưng mẫu thân lại dùng cái chết để ép nên ta không còn cách nào. Nhiều năm như vậy, mẫu thân nuôi ta dạy dỗ ta cũng không dễ dàng gì, cho nên chỉ đành có lỗi với nàng.” Hần lại nói: “Ta đã biết Đậu đỏ nàng sẽ không chịu ủy khuất mà lưu lại, cho nên cũng không thể làm gì khác hơn là nhìn đau đớn nàng ra đi. Sau này trời Nam biển Bắc không biết có thể gặp lại, nhưng cả đời này ta sẽ luôn nhớ nàng.”

Đậu đỏ cười lạnh, nói: “Không cần đâu, thực sự không cần nhớ. Đậu đỏ cũng sẽ không nhớ công tử, kiếp này vô duyên, kiếp sau cũng không nguyện gặp lại.”

Giang công tử nghe xong lui lại mấy bước, run giọng nói: “Nàng... nàng hận ta thế sao?”

Đậu đỏ lắc đầu, nói: “Không hận, chỉ là cảm thấy không có tác dụng.” Nếu không phải người trong mệnh thì nhớ thương có tác dụng gì? Nàng mở cửa ra, nói: “Công tử xin trở về đi, ngày mai Đậu đỏ phải rời đi, không cần đưa tiễn.”

Giang công tử thấy nàng như vậy chỉ biết hoảng hốt đi ra ngoài, dọc đường thỉnh thoảng quay đầu lại, trong lòng cực kỳ đau đớn!

Đậu đỏ tựa cửa thở dài một tiếng, đã ly hôn thì nói những lời đó có tác dụng gì. Nàng mở hũ thư ra, thấy bên trong quả nhiên viết nàng vẫn là tấm thân xử nữ, lại viết không phải do lỗi của nàng mà viết hũ thư. Thế diện là cho nàng, thế nhưng bị hũ cuối cùng vẫn là bị hũ, chỉ sợ sau này không thể gả đi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tú Nữ Bổ Sung

Hũ thư là một thứ tốt! Từ sáng sớm Đậu đỏ cầm hũ thư cầm tiền lưng đeo tay nải rời khỏi Giang phủ, nàng đi hết sức tiêu sái, chẳng qua phía sau có một nam nhân lặng lẽ roi lệ dõi theo bóng lưng của nàng.

Từ nay về sau, mỗi người một nơi. Từ nay về sau, thành người xa lạ. Sớm biết như vậy, không bằng đừng động tâm, chẳng bằng đừng gặp gỡ.

Hắn thở dài một tiếng, xoay người trở lại phòng, cầm lên chén rượu vừa mới quăng lại uống bao nhiêu chén khổ.

Mà Đậu đỏ vừa hít thở không khí Kinh thành vừa nghĩ, sau này trời cao biển rộng tha hồ tung hoành. Làm ruộng, làm việc nhà, dạy dỗ chồng con ngược lại càng ung dung tự tại, hà tất phải trạch đấu làm chi?

Làm ruộng ời làm ruộng, từ nay về sau bản thân cần phải tìm hiểu nhiều một chút kiến thức về phương diện gieo giống trồng cây. Thế nhưng trước tiên vẫn phải tìm nơi thuê xe ngựa đã.

Bây giờ mới sáng sớm có những cửa hàng vẫn chưa mở, nàng sờ sờ bụng của mình, bắt đầu hối hận chưa ăn chút gì mà đã đi, cứ một lòng ly khai sớm mới tạo thành tình huống vừa đói vừa khát như hiện tại.

Lúc này mình có tiền, chỉ bằng trước tiên tìm một khách điểm ăn uống vài thứ rồi lại đi tiếp. Thế nhưng hiện nay vẫn chưa có cửa hàng nào mở cửa, nàng ôm bụng lẩm bẩm: “Xem ra phải bị đối đãi xe ngựa rồi, khi đến trấn khác liền đi mua vài loại bánh vậy.” Lại nói tiếp, thế giới này có bánh khô nhưng lại không có các loại bánh chiên bằng dầu mỡ. Xem ra cũng không có mỳ sợi rồi, bởi vì muốn ăn mỳ chỉ có cách thái bánh canh vẫn còn nóng mà thôi. Hay là khi về đến quê mình có thể làm chút buôn bán nhỏ, không chừng có thể tích góp thêm vài đồng.

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên có một chiếc xe ngựa đi từ đám sương mù ra dừng lại trước mặt nàng. Một tiểu nha đầu thò người ra nói: “Xin hỏi có phải Lý Tiểu Đậu của Giang phủ không ạ?”

Đậu đỏ gạt đầu, bản thân lúc nào có tiếng tăm như vậy? “Đúng rồi, xin hỏi ai vậy?”

Nha đầu kia nói: “Tiểu thư nhà chúng ta là đại tiểu thư của Bạch gia, có chuyện muốn nói, là tỷ tỷ của Bạch Mẫn Thư, Bạch Vân Thư. Bởi nghe nói cô nương có tài, cho nên mới muốn gặp một lần.”

Đậu đỏ nghe thấy là tỷ ruột của biểu tiểu thư liền nói: “Không dám nhận đâu, chẳng qua tiểu nữ hiện phải về quê.”

“Đậu đỏ muội muội nói phải, ta biết muội vì sao hôm nay phải hồi hương nên từ sớm đã đợi ở nơi này. Chỉ muốn mời muội lên xe, nghe một chút nỗi khổ tâm của tiểu nữ, nếu đến lúc đó vẫn muốn về nhà, ta sẽ không ngăn cản nữa.” Thanh âm của nàng thật dịu dàng, cho dù thân là nữ nhân nhưng Đậu đỏ nghe xong cũng không khỏi động lòng trắc ẩn.

Đậu đỏ cũng không biết nàng tìm mình vì chuyện gì, nhưng một thiên kim tiểu thư đã chờ ở chỗ này từ sáng sớm thì vốn đã không tầm thường rồi.

Nàng đáp ứng một tiếng liền trèo lên xe ngựa, trên đó có hai người, một người là nha đầu vừa gọi nàng, người còn lại là Bạch Vân Thư tiểu thư. Bạch đại tiểu thư bất quá chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, đại gia tiểu thư không phải đến tuổi này đều đã lập gia đình sao? Hay là có chuyện gì khiến nàng lỡ dở, thế nhưng trông tướng mạo nàng như tiên nữ, má đào phấn hồng, hai mắt như nước, nữ tử đẳng cấp này chỉ sợ muốn chạy trốn khỏi vị hôn phu cũng khó, huống chi nàng là tiểu thư của đại phu nhân nhà quan.

Nàng mỉm cười, nói: “Đã sớm nghe tiểu muội nhắc tới muội, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là một người sinh ra có trái tim thất khiếu linh lung.” Nhất là bộ ngực, mười nam nữ thì có đến chín người bị mê hoặc, trách không được công tử Giang gia kia lại chịu vì nàng bỏ trốn. Chẳng qua tâm cao nhưng mệnh hèn!

Đậu đỏ nghe không quen những lời nịnh hót của nàng, chỉ nói: “Tiểu thư tìm Đậu đỏ có chuyện gì thì cứ nói ra, có thể giúp Đậu đỏ sẽ giúp, không thể giúp thì xin cô tự nghĩ biện pháp.”

Bạch Mẫn Thư đưa khăn che miệng họ nhẹ, nha đầu kia giống như nhận được tín hiệu liền vội vàng ra bên ngoài ngồi. Sau đó nàng mới nói: “Thực không

dám giấu, ba ngày sau tiểu nữ sẽ phải vào cung tham gia tuyển tú nữ. Hoàng đế yêu dân như con, biết rằng sau chiến tranh tất cả dân chúng đều đang chờ để được sắp xếp việc làm cho nên chỉ để những vùng phụ cận Kinh thành mòng một tháng mười dâng lên một trăm tú nữ tiến cung dự tuyển. Tiểu nữ may mắn cũng có tên trong số đó...” Nói đến chỗ này trên mặt nàng hiện lên sự vui sướng, có thể nàng rất có tự tin với tướng mạo và học vấn của mình.

Đậu đỏ nghe nói thế đột nhiên trong lồng ngực có chút kỳ quái, nàng cũng không biết vì sao, lấy tay ôm ngực, nói: “Vậy phải chúc mừng tiểu thư rồi.”

Bạch Vân Thư tiểu thư lại thở dài, nói: “Có cái gì tốt mà phải chúc mừng? Muội cũng biết hậu cung ba ngàn người đẹp, bên cạnh Hoàng đế từ xưa đến nay đều có mỹ nhân vờn quanh, ta đi vào đó cho dù là tuyển làm phi chi sớ cũng khó... khó khiến Hoàng đế liếc mắt. Nói xong liền khóc nỉ non.

Đậu đỏ liên tục gật đầu, đây không phải là đang đá kích Bạch Vân Thư sao, chẳng qua lời nàng nói thì hoàn toàn đúng sự thật.

Bạch Vân Thư vừa khóc vừa nói: “Chuyện Đậu đỏ muội muội giúp đỡ Mẫn muội ta cũng đã biết, mặc dù con bé không nói ra cách muội dạy cho nó, thế nhưng lại khiến con bé có thể gả vào Trình gia như ý nguyện, lại càng được Trình công tử kia yêu thương chiều chuộng. Cho dù ba ngày lại mặt nhưng một ngày cũng không nở rời xa, cuối cùng còn tự mình đem người đón về. Tiểu nữ dù chưa rõ ràng tình ý phu thê, nhưng trong lòng vẫn luôn... rất ước ao...”

Tiểu thư này ngược lại đang nói thật, đừng nói nàng ước ao ngay cả Đậu đỏ cũng ao ước.

“Thế sao? Vậy thật phải chúc mừng biểu tiểu thư rồi.” Nàng ta đưa lễ hơi bị nhẹ rồi, biết nàng hiện tại hạnh phúc như thế hẳn nên đòi nhiều hơn mới phải.

Bạch Vân Thư lại nói: “Lại nghe nói Đậu đỏ muội muội có rất nhiều phương pháp hay đường nhan cho nữ nhân, cho nên cũng muốn thỉnh giáo một chút...”

Đậu đỏ cười thâm, hóa ra thiếu nữ này là muốn đi câu dẫn Hoàng đế. Nhưng cũng đúng thôi, với dung mạo này cộng thêm một đôi ngực bự, nam nhân nào chịu được chứ, còn không yêu đến phát điên lên?

“Những cái đó Đậu đỏ có thể viết lên giấy, đợi lúc rảnh rồi tiểu thư có thể lấy ra tự nghiên cứu...”

Bạch Vân Thư than thở: “Đậu đỏ muội muội, ta có một chuyện không biết nên nói ra hay không?”

Đậu đỏ cười, nói: “Tiểu thư muốn nói liền nói ra đi.” Nói nhiều như vậy rồi còn cái gì mà không nên nói ra.

Bạch Vân Thư kia hít sâu, nói: “Là như thế này, ba ngày sau ta sẽ phải vào cung chuẩn bị tuyển cung nữ. Mà tuyển tú lần này nữ tử từ nhà quan viên ngũ phẩm trở lên nếu không bị tuyển thì đều được trả về nhà tìm người để gả, thế nhưng nữ tử từ nhà quan viên ngũ phẩm trở xuống thì phải ở lại trong cung làm cung nữ. Tỷ tỷ cũng lớn hơn Đậu đỏ vài tuổi, tại nơi này xin Đậu đỏ muội muội giúp cho, theo ta vào cung tuyển tú. Nếu như được chọn, tỷ muội ta cùng lưu lại trong cung làm bạn bên cạnh Hoàng đế. Nếu không được chọn, vậy muội muội có thể ở lại bên cạnh tỷ trở thành cố vấn cho tỷ được không? Chỉ cần tỷ tỷ thành sự đương nhiên sẽ đem lại rất nhiều lợi ích cho muội muội, lại chờ thêm vài năm nữa, tỷ tỷ còn có thể chuẩn bị một số tiền lớn cùng lễ vật đem muội muội nở mày nở mặt gả ra khỏi cung, muội thấy thế nào?” Nàng một hơi nói hết, giống như rất sợ nếu ngừng lại sẽ không nói ra được.

Đậu đỏ nghe xong thì mặt ngệt ra, bản thân đã hiểu rõ ý của nàng rồi. Chính là muốn mình cùng nàng tiến cung tuyển tú, sau đó ở lại bên cạnh nàng làm nha đầu. Sau này giúp nàng đề xuất ý kiến, thay đổi hình tượng, đơn giản là muốn đem Hoàng đế giữ ở bên người. Nữ nhân ơi là nữ nhân! Còn chưa tiến cung đã bắt đầu đầu rồi.

Đậu đỏ đương nhiên sẽ không đồng ý, nàng lắc đầu cười, nói: “Tiểu thư, cô cũng biết Đậu đỏ tối hôm qua đã bị hù ra khỏi Giang gia, vốn là một khi phụ sao có thể vào cung tuyển tú? Vả lại, Đậu đỏ là thân phận bình dân, nào có tư cách?”

Bạch Vân Thư lập tức nói: “Những việc đó tỷ đã thương lượng với mẫu thân, mẫu thân nói những việc đó đều đơn giản. Chỉ cần đánh tiếng với ma ma phụ trách kiểm tra thân thể trong cung thì liền có thể động tay động chân một chút, trên cánh tay của muội liền có thể có một nốt thủ cung sa giả. Về phần gia thế thì dễ xử lý thôi, chỗ nhà ngoại của mẫu thân tỷ vừa vặn có một viên quan nhỏ không muốn cho con gái tiến cung, muội có thể dùng thân phận đó để tuyển tú rồi.”

Đậu đỏ không nghĩ tới tâm tư của đại tiểu thư này lại tinh tế ti mỉ đến vậy, những điều đó đều đã nghĩ ra cách. Chẳng qua nàng mới thoát khỏi trạch đấu, liền chơi tiếp cung đấu sao Không phải đã nghĩ đến làm ruộng? Nàng muốn lắc đầu cự tuyệt, thế nhưng chẳng hiểu sao lại cảm lòng không được lại gật đầu, cũng vui vẻ nói: “Ta từ nhỏ đã nghe bà nội kể chuyện trong cung có bao nhiêu xa hoa, đã sớm muốn tới nhìn một lần, đương nhiên sẽ đồng ý.”

Đậu đỏ lấy làm kinh hãi, sao bản thân tự nhiên lại nói thế? Hơn nữa loại tâm tình đang nhảy nhót này là cái gì? Nàng muốn giãy dụa, thế nhưng nó quá cường đại, nàng không có cách nào ngăn cản được nó rồi.

Bạch Vân Thư thấy ban đầu dường như Đậu đỏ không muốn tham gia chuyện này thì càng lo lắng, thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng nàng sáng khoái đồng ý.

Nhận được sự đồng ý của nàng tự nhiên rất hài lòng, vội nói: “Vậy hiện tại muội cùng tỷ quay về phủ, có vài thứ cần phải học đó. Chẳng qua chuyện lần này cần phải bảo mật, cho nên phải đi vào từ cửa sau, được chứ?”

Đậu đỏ lại không tự chủ được, nói: “Được, được, chỉ cần có thể tiến cung thì dùng cách gì đều được.”

Bạch Vân Thư nhú mày, nàng hiện tại càng cảm thấy tiểu nha đầu kỳ thực không thể tin được. Nhưng lúc này bản thân nàng vẫn cảm thấy thấp thòm không yên đối với những ngày tháng sau này, có một người hỗ trợ so với không có vẫn tốt hơn. Dù sao thời gian gấp gáp, trước mắt không thể tìm ra

biện pháp khác được.

Vì vậy Đậu đỏ cứ nghẹn khuất như vậy bị mang vào Bạch phủ, nàng vừa tới được chỗ nghỉ ngơi liền vội vã vào trong không gian chất vấn Thiên Thượng Khách: “Đây là chuyện gì, vì sao tôi không thể khống chế cơ thể của mình?”

Thiên Thượng Khách nói: “Đây là những oán niệm cùng chấp nhất của nữ nhân, Đậu đỏ trước đây ngay cả chúng tôi đều có thể kinh động tới, bạn nghĩ một chút đó là một chút ý thức còn sót lại của cô ta nghe thấy được vào cung còn không vui sướng mà nhảy ra. Thế nhưng bạn yên tâm, cô ta đã biến mất, những phản ứng đó chẳng qua chỉ là sự cố chấp mà thôi. Chỉ cần vào cung, tôi nghĩ cô ta sẽ không xuất hiện nữa.”

Đậu đỏ đập bàn một cái, liền nói: “Thế nhưng lúc đó tôi cũng tiến cung rồi, đó là nơi một khi đã vào thì khó đi ra được.”

Thiên Thượng Khách nói: “Tôi lúc đó đã nói với bạn đây là chuyện cô ta muốn hoàn thành nhất, hiện tại đã xong rồi, chuyện khác tôi cũng mặc kệ luôn. Đường đã rải sẵn, đi như thế nào thì xem chính bạn thôi. Tôi chơi tiếp game online đây, bạn cứ tự nhiên. À đúng rồi, nếu bạn giúp đỡ Bạch tiểu thư việc này, tuy rằng vô ích với không gian những cũng là làm việc tốt, cho nên sẽ có thể thăng cấp rất nhanh.”

Vừa nghe thăng cấp Đậu đỏ mới hài lòng một chút, dù sao sự tình đã xếp đặt xong không làm cũng không được. Nàng đang chơi trò chơi thì cảm thấy bên ngoài không gian có thanh âm, vội vã đi ra, giương mắt nhìn lên thì thấy một tiểu nha đầu dẫn theo một bà già tiến vào.

Tiểu nha đầu nói: “Đây là Tiên tiểu thư, vị bà bà này trước đây từng làm cung nữ trong cung, bà hiện tại sẽ dạy cô một chút lễ nghi căn bản.”

“Vậy đa tạ bà bà!” Nếu cần phải học để vào cung, chỉ ít cũng phải nghĩ cách học giỏi những lễ nghi căn bản miễn cho hồ đồ bị giết.

Hơn nữa trong lòng nàng lại cảm giác vài phần vui sướng, rốt cuộc lúc nào mới có thể biến mất đây!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tú Nữ Khốn Khổ

Cứ mang theo một chút tâm tình vui sướng cho nên chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi nàng đã học xong toàn bộ lễ nghi trong cung, đương nhiên còn cả thân phận hiện tại của bản thân. Nàng hiện tại họ Tiền, là nữ nhi của một viên quan nhỏ họ Tiền ở Mỗ Châu. Viên quan này có hai con trai và một con gái, nàng là con gái của đại phu nhân được sủng ái nhất. Bởi vì khuê danh chỉ khi nào tới phủ Nội vụ mới có thể được tiết lộ, cho nên bây giờ nàng vẫn gọi là Tiền Tiểu Đậu. Thật ra nàng rất muốn đổi tên, chỉ tiếc đã báo lên trên mất rồi. Ngày hôm đó nàng cùng các đại tiểu thư ngồi trên một cỗ kiệu chạy vội mười dặm đường lớn, ở nơi đó đã có người của phủ Nội vụ chờ sẵn. Các cô nương từ tỉnh này huyện nọ đều phải dừng tại đây, Đậu đỏ quay lại nhìn phía sau thì thấy một hàng kiệu xếp dài dằng dặc, nhìn về phía trước cũng thấy một hàng kiệu dài dằng dặc. Đây thực sự là một thế giới thần kỳ, sao lại có nhiều chủng loại kiệu đến thế nhỉ? Đã lâu không có đi xếp hàng, nàng ngược lại có chút bình tĩnh.

Đội ngũ cứ nhích dần về phía trước, từng cô nương bước xuống đều được từng nữ quan ra nghênh tiếp về chỗ nghỉ cũng đội cho nàng ấy một cái nón có lụa mỏng che mặt.

Có một điểm khiến nàng chú ý, ở đây không tồn tại thái giám, hầu hạ chỉ là những thiếu niên hay nam hài tầm khoảng mười tuổi. Dung mạo nõn nà, trên người bọn họ cư nhiên còn đem theo cả đoàn đao dất bên hông.

Các cô nương được nữ quan đưa đi theo các hướng khác nhau, chỉ chốc lát sau cứ bốn người ngồi trên một chiếc xe ngựa. Xe ngựa này hết sức lộng lẫy, cho dù đang đi trên đường cũng không cảm thấy chòng chành, xóc nảy.

Bạch Vân Thư cùng nàng ngồi một xe, thế nhưng nàng lại quay mặt ra chỗ khác giả bộ như không nhận ra Đậu đỏ. Các cô nương chưa tiến cung đều rất nể cảm, các nàng hận nhất chuyện kết bè kết đảng, nếu mà biết quan hệ của các nàng không hiểu sẽ dùng cách gì để đối phó đây.

Nàng nghĩ thấy cũng đúng, sau khi xuống xe ngựa là đã vào tới trong cung rồi, rất nhiều các cô nương tụ tập một chỗ coi nón ra. Bởi vì đều là nữ nhi của quan viên phụ cận Kinh thành cho nên biết nhau cũng không thấy có gì kỳ quái, đương nhiên cũng có chút khuê mật. Có hai cô nương cực kỳ xinh đẹp ngồi cạnh nhau, ân cần thăm hỏi cùng trò chuyện rôm rả.

Lúc này có một vị ma ma đi tới nói: “Các vị cô nương, trước tiên ở Hạnh Hoa sảnh chuẩn bị một chút, sau đó sẽ đưa các vị đi kiểm tra thân thể, chút nữa gọi đến tên ai thì đi cùng với Tôn ma ma.” Nói xong nàng đi trước dẫn đường cho các cô nương vào Hạnh Hoa sảnh rất lớn, ghé ngồi ở nơi này rất đẹp để, sau khi ngồi xuống còn có người đưa đến một cái khay màu vàng bên trên bày nước trà cùng điểm tâm.

Quả nhiên là Hoàng cung, nơi nơi đều không giống bên ngoài. Nói đến đám ma ma, tuổi tác cũng không lớn, tầm hai mươi đến ba mươi là cùng, các nàng cư xử khéo léo, nhất cử nhất động đều lộ ra sự cao quý cùng ưu nhã. Đậu đỏ từng nghe nói, đám ma ma chính là tiền bối của các cung nữ, thân phận cũng cao hơn các cung nữ một bậc. Chỉ là chẳng phân biệt tuổi tác, dù là cung nữ tuổi còn nhỏ nhưng được chủ tử thưởng thức được thăng cấp cũng sẽ được gọi là ma ma.

Cửa đầu tiên dường như là để các nàng nghiệm thân, nếu như không phải xử nữ mà đột nhiên được Hoàng thượng nhìn trúng rồi làm hạnh không phải sẽ rất đáng sợ sao? Quan trọng là, lần này là vì Hoàng thượng tuyển phi cho nên lại càng phải cẩn trọng.

Đậu đỏ thấy cũng phải, vị đại tiểu thư kia biết nàng và Giang công tử đã thành thân còn dám đưa nàng vào đây, đơn giản là cho rằng nàng tuyệt đối sẽ không được Hoàng đế yêu thích cho nên mới to gan lớn mật như vậy.

Từng người từng người tiến vào, đột nhiên có một người bị kéo ra ngoài. Nàng liên tục lắc đầu, khóc rống, nói: “Không, ma ma, ta thực sự không có bất trình, thực sự không...” Thế nhưng những người đó nào có nghe, đã sớm có hai cung nữ tráng kiện tiến lên kéo xềnh xệch nàng ra ngoài.

Đậu đỏ nghĩ, nữ tử kia sợ là sống không được. Sau khi bị kiểm tra như vậy mà truyền ra ngoài thì còn có ai muốn lấy, chỉ sợ ngay cả đi ra ngoài cũng sẽ nhục nhã ê chề mà tự vẫn.

Trái lại có chút kỳ kỳ, sao ngay cả tiểu cô nương khoảng mười tuổi cũng muốn kiểm tra? Mười tuổi, không có khả năng bất trình...

Rất nhanh đến lượt nàng, Bạch Vân Thư vừa nẩy tiến vào cũng không thấy đi ra, xem chừng là không có vấn đề gì. Nàng bị Tôn ma ma dẫn vào trong, nói: “Cởi sạch y phục nằm lên giường, không nên cử động.”

Đậu đỏ đỏ mặt hột, nàng cho rằng trên tay có một cái thủ cung sa là được rồi, không nghĩ tới còn phải kiểm tra phụ khoa nữa? Tình huống này cho dù ở hiện tại nàng cũng chưa làm qua, xoắn một hồi rồi cũng tự mình cởi quần áo ra.

Trong phòng có ba vị ma ma cùng ba vị nữ y, chờ Đậu đỏ cởi xong quần áo rồi cuối cùng đến cái yếm các nàng đều khiếp sợ nói không nên lời. Sau đó đều tự ti mà sờ lên ngực mình, khác biệt cũng quá lớn rồi!

Đậu đỏ bị một đám nữ nhân nhìn chằm chằm bộ ngực đến hoảng hốt, nàng hai tay ôm ngực, nắm chặt mắt nằm trên giường.

Hai trong ba nữ y tiến lên kiểm tra thân thể nàng, vừa khám vừa nói: “Thân thể trơn bóng, không có điểm đỏ hoặc dấu hiệu khác không sạch sẽ. Phía dưới không thấy có mùi hôi thối.”

Đậu đỏ nghĩ thầm: Nàng cứ đứng gờ mà tắm rửa, hơn nữa Đậu đỏ trước kia lại cực kỳ yêu quý thân thể này, bảo dưỡng không ít làm sao có thể hôi thối được?

Mà vị nữ y còn lại cũng chẳng nhân rồi, đưa ra kết luận: “Thế thể hoàn bích, có thể điểm thủ cung sa rồi.”

Nói xong, liền có một ma ma cầm cánh tay phải của nàng lên. Nàng cầm một cái bút mực đỏ thắm nhẹ nhàng điểm một cái lên khuỷu tay của Đậu đỏ, khiến cho nàng cảm thấy nơi đó giống như đang bị lửa thiêu đốt.

“Chịu đựng đi, xong ngay thôi.” Nói tiếp: “Được rồi, mặc quần áo vào rồi Cúc Hoa gian đi!”

Đậu đỏ nhìn đau mặc xong quần áo rồi đi tới Cúc Hoa gian, vừa đi nàng lại suy nghĩ miên man, sẽ không tiếp tục kiểm tra “hoa cúc” của nàng nữa chứ!

May mà cửa thứ nhất tiến hành mãi mới xong, các cô nương đều cần nghỉ ngơi, Tôn ma ma cùng vài cung nữ phụ trách sắp xếp gian phòng cho các nàng.

Người rời khỏi cửa này luôn ít nhất, cho nên việc bố trí phòng cũng là hết sức quan trọng. Các nàng cầm bảng tên của các cô nương rồi dẫn tới các gian phòng, trong một gian phòng có đến bốn, năm chiếc giường lớn, hai người sẽ ngủ cùng một giường. Trên giường có chăn mỏng, bên cạnh giường có bình phong, sau bình phong là bồn cầu rồi.

Các nàng đều mệt mỏi, tuy nói đám con gái nếu tụ tập một chỗ đều thích âm ỉ thích náo nhiệt, nhưng đây là trong cung không thể so với nơi khác, có chút thông minh đều biết nên đi tắm rồi đi ngủ.

Chỉ có một đôi tỷ muội khuê mật còn đang thăm thăm thì thì, từ chuyện trong tới chuyện ngoài hết sức vui vẻ. Đậu đỏ cố gắng nhẫn nại, nhưng là có người nhẫn không được, nói: “Hai vị tiểu thư cũng không thể nói lớn như vậy, ảnh hưởng tới mọi người nghỉ ngơi.”

Hai vị kia quả nhiên không lên tiếng nữa, nhưng một lát sau Đậu đỏ lại nghe thấy các nàng chui vào trong chăn nhỏ giọng trò chuyện. Thực sự có nhiều chuyện để nói như vậy sao, quả thật khiến cho người ta hoàn toàn câm nín.

Nàng cũng chẳng thèm quan họ, chỉ là lúc tiến vào không gian, phát hiện có thêm một trang web xem phim nên rất vui sướng. Đã lâu không được xem phim rồi, lần này phải xem bù thật nhiều. Đáng tiếc bị kịch chính là ngón tay nàng cư nhiên kích chuột mở ra một bộ phim buồn, kết quả khóc đến tỉnh lại. Nàng lau lau nước mắt, nghĩ nếu như ngày hôm nay là Hoàng đế phỏng vấn thì nàng nhất định không qua được quan.

May là ngày hôm nay chỉ là vị phi tử nào đó phỏng vấn, nghe đâu vị phi tử đó đã đi theo Hoàng đế từ nhỏ. Hiện tại lại là phi tử duy nhất được hân sủng ái, mà lần này tuyển tú cũng là nàng đề cập với Thái hậu mới cử hành được. Nghe nói vị phi tử này chỉ vỗ bàn, liếc một cái, sau đó nói muốn kiểm tra tài nghệ của các nàng, ít nhất là phi tử của Hoàng đế cũng không thể mù văn hóa. Theo cách nói của vị phi tử này chính là, cho dù không biết chữ cũng có khả năng được chọn.

Các cô nương cứ năm người một tổ trang điểm xinh đẹp, mặc cung phục lộng lẫy đi vào một gian phòng đẹp tựa như thiên đường, ngồi trên nhuyễn tháp là một vị tiểu mỹ nhân mặc cung trang. Nàng tầm hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp dị thường, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, viền mắt còn có chút quầng thâm. Nàng nhất định ngủ không được, xem ra rất dễ tâm đến chuyện tuyển tú lần này, không biết là sợ là lo lắng hay chờ mong? Không biết vì sao, Đậu

đồ thấy trong mắt nàng hiện lên sự chờ mong. Một vị phi tử vì sao lại mong muốn Hoàng đế tìm niềm vui mới, đây quả thực là một trong những chuyện khó hiểu nhất trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tú Nữ Chỉ Tên

Nhu phi, người cũng như tên, thân thể vô cùng nhu nhược. Chỉ là dáng người dường như rất cao, cho nên khiến cho người khác cảm thấy hết sức tinh tế, thon thả. Nàng nhìn hết cô nương này đến cô nương khác, vừa uống trà vừa nói: “Vị cô nương này tướng mạo rất tốt, thể nhưng có phải vóc người lại hơi cường tráng không?” Nàng chau mày nói: “Lui xuống đi!” Ý tứ chính là không lưu lại, nhưng có thể trở thành cung nữ.

Lại nhìn người tiếp theo, nói: “Tướng mạo không tồi, lưu lại đi!” Người lưu lại được ma ma đưa sang một phòng khác.

Mất thấy hai vị cô nương trước một người bị đưa đi một người được giữ lại, Đậu đỏ cảm thấy bản thân rất có thể bị đưa đi, nói về dung mạo nàng còn không bằng vị cô nương đó đâu. Dù sao tới cửa tiếp theo cũng bị mang đi, chẳng bằng đi sớm miễn cho chịu nhiều dẫn vật như vậy. Bản thân cũng chẳng phải người mẫu, đi đi đứng đứng rất là phiền phức.

Nàng cúi đầu đi lên, có một ma ma đọc xuất thân cùng cái tên giả của nàng lên.

Đậu đỏ đợi mãi mà vẫn chưa thấy Nhu phi kia nói gì. Nàng cảm thấy kỳ quái, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy vị nữ tử xinh đẹp kia đang nhìn chăm chăm đến đờ ra bộ ngực của nàng.

Nàng², vị này có ý gì đây?

Nàng đương nhiên không biết, trong lòng vị Nhu phu kia đang suy nghĩ thế này, vị cô nương kia dung mạo bình thường, nhưng dáng người lại quá tốt. Chỉ cần là nam tử đều nhìn không được mà nhìn vào, tâm tư Hoàng đế chẳng ai đoán được, nhờ đâu lại có hứng thú với dạng nữ tử như vậy thì sao!

“Lưu lại đi!”

Đậu đỏ giật giật khoe miệng, song nếu như nàng biết càng về sau những người bị biếm làm cung nữ cũng không giống nhau. Cô nương ở cửa này, hơn phân nửa sẽ phải đi làm việc nặng. Vì thế, nàng còn len lén cảm kích vị Nhu phi này.

Các cô nương qua cửa này lại được đi nghỉ ngơi, tuyệt bút của Nhu phi vung lên, nhân số đã giảm còn phân nửa. Lúc này trong phòng chỉ còn lại bốn người, mà Đậu đỏ cũng thấy đôi tỷ muội thân thiết cũng chỉ còn lại một người. Thấy các nàng đều đi ra ngoài, Bạch Vân Thư ngồi bên cạnh nàng nhỏ giọng thăm thi: “Muội biết vì sao người kia rõ ràng tướng mạo tốt hơn lại bị rút tuyền không?”

“Không biết.” Bát quái tới rồi, xem ra vị đại tiểu thư này có biết chút ý nội tình.

Bạch Vân Thư nói: “Sáng nay chẳng biết vị kia lại tự nhiên một thân bệnh sởi, nghe đâu là do ăn phải cái gì đó quá mất cảm. Hiện tại, bị đưa đến Bích Thủy cung làm cung nữ rồi.”

“Bích Thủy cung?”

“Chính là phòng giặt đó, thể nhưng sau này muội cũng phải cẩn thận một chút, đừng ăn bậy những thứ mà người lạ đưa tới.” Nói xong cũng đi ra ngoài, giống như chưa từng nói chuyện với Đậu đỏ.

Đậu đỏ cũng thầm khen ngợi tâm tư của vị đại tiểu thư này, nàng cẩn thận tỉ mỉ đến mức này chỉ sợ quá thích hợp tồn tại trong cung. Bản thân thì trái lại, thực sự cần phải cẩn thận. Nàng vội đi tắm rồi đi ngủ, vào trong không gian tìm một đồng phim truyền hình cung đấu xem lúc tuyền tú nữ thể nào.

Sau đó lại cảm thấy ngay cả ngủ cũng phải cẩn thận. May mắn là, tướng mạo không gây sự chú ý, hẳn sẽ không trở thành mục tiêu của người khác.

Đúng như nàng nghĩ, Đậu đỏ quả nhiên không trở thành mục tiêu của kẻ khác, thể nhưng đại tiểu thư trong lúc vô ý lại uy hiếp rất nhiều người. Luận về tướng mạo, nàng đẹp hơn rất nhiều, ngay cả Nhu phi cũng không bằng. Chỉ cần đứng ở nơi nào, Đậu đỏ đều cảm thấy vô số ánh mắt xoáy lên người nàng ta. Như vậy cũng không được rồi, Đậu đỏ nghĩ ngợi. Rửa mặt xong là thời gian ăn bữa sáng.

Tất cả mọi người tụ tập trong một căn phòng rất lớn, mỗi người đều có các cung nữ dâng lên đồ ăn.

Bạch Vân Thư vừa nhận được phần ăn của mình thì có một cô nương ngồi cạnh nàng, cười, nói: “Ai gia! Sao trong đồ ăn của vị tỷ tỷ này lại không có thịt gà?”

Bạch Vân Thư cười, nói: “Không có không sao, không quan trọng đâu.”

Cô nương kia nói: “Sao thế được, ta chia cho tỷ một chút nhé!”

Bạch Vân Thư nhú mày, nói: “Thật sự không cần mà.”

Đậu đỏ nhìn lên thì thấy đó là một trong hai cô nương còn trụ lại kia, không biết vì sao nàng lại tìm tới Bạch Vân Thư, có thể khẳng định là không phải chuyện gì hay ho. Nàng nghĩ nếu đã cùng hội thì sẽ giúp một tay, hơn nữa mình còn dựa vào người ta để được gả ra ngoài! Đậu đỏ đưa tay gấp miếng thịt gà trước mặt cô nương kia, cười, nói: “Nguyệt Mai cô nương thật rộng lượng, bên cạnh ta còn có hai vị cô nương không có thịt gà, ta thay cô nương chia cho các nàng.” Có cái gọi là tìm người chôn cùng, nàng chia thịt gà cho hai cô nương kia rồi cũng để lại cho mình một miếng.

Những cô nương rớt tuyến lần này sẽ là cung nữ, Bạch Vân Thư đã từng nói. Tiếp theo sẽ diện kiến Thái Hậu, đón Hoàng đế, nếu như lúc đó bị loại cũng có lợi hơn. Dù sao cũng không trúng tuyển, cần gì phải hồi hộp, căng thẳng chứ.

Nàng há mồm ăn miếng thịt gà, cho dù Bạch Vân Thư âm thầm lôi kéo tay nàng cũng mặc kệ.

Ăn xong miếng thịt gà lại tiếp tục từ tốn dùng bữa sáng, chỉ một lát sau trên mặt nàng nổi lên rất nhiều nốt đỏ. Hai cô nương kia cũng bị y hệt. Tình hình của các nàng làm sao có thể diện kiến Thái hậu, cho nên bị đưa thẳng tới nơi ở của cung nữ.

Bạch Vân Thư nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tỷ xin lỗi muội, ngày sau tỷ nhất định trả lại cho muội.”

Đậu đỏ nói: “Sau này đại tiểu thư phải cẩn thận, mặc kệ người ta nói, ta sẽ chờ tiểu thư trở thành phi tần đến đón ta.” Nói xong liền cùng một cung nữ khác đi mất.

Cung nữ cũng phải được huấn luyện trước, đầu tiên là lễ nghi, Đậu đỏ có thể tổng kết được một cuốn bách khoa toàn thư các kiểu quỳ. Mà cung nữ lại có đồng phục, nàng mặc vào y phục mỏng manh liền cảm thấy toàn bộ tư thái cùng bộ ngực cứ lộ ra thế nào ý. Nó có chút giống với sườn xám, thế nhưng bên ngoài phủ thêm vài tầng lụa mỏng, khiến cho dáng dấp của nữ tử như ẩn như hiện lại thuận tiện hoạt động, rất không tồi.

Mặt khác, nếu cung nữ chưa được phân phối cho chủ tử thì hai người ở chung một phòng nhỏ, bình thường sẽ làm những việc như giặt quần áo, quét dọn phòng cho các tú nữ. Những việc này ngược lại tạo cơ hội cho Đậu đỏ gặp được Bạch Vân Thư, nàng nói đã gặp được Thái hậu, lão thái bà kia thật quá mức nghiêm túc, cũng nói qua cửa của bà rất khó, cầm kỳ thư họa đều kiểm tra, quá tầm thường sẽ đánh rớt. Đương nhiên, tuổi quá nhỏ, người quá lùn cũng không thích. Tỷ như Đậu đỏ người chưa được mét rưỡi sẽ bị đuổi ra lập tức.

Đậu đỏ thăm thò phào, may là không có đi tham tuyển. Mà Bạch Vân Thư lại nói nàng thật vất vả dựa vào cảm nghệ nổi tiếng mới được giữ lại, thế nhưng hiện tại người có thể ở lại cũng không quá ba mươi người.

Ngày mai phải gặp Hoàng đế rồi, trong lòng nàng trăm bề không yên.

Đậu đỏ thoái mái hơn, lại đi làm việc của mình. Thế nhưng nàng rất có niềm tin với đại tiểu thư, đừng nói dung mạo của nàng, tài học của nàng cũng rất lợi hại.

Chỉ là vì sao lùn lại bị rớt? Chẳng nhẽ Hoàng đế kia thích người cao? Ngắm lại thì Nhu phi kia có vóc người cực cao.

Thế nhưng, ngày hôm sau nàng liền chứng kiến một cảnh tượng hết sức khó gặp. Những nữ tử được gặp Hoàng đế đều có biểu hiện hoảng hốt lo sợ, người nào người nấy đều khóc đến té xỉu. Còn một vài người tỉnh táo, thì cứ run bần bật.

Đậu đỏ dâng trà cho các nàng, lúc nhìn đến đại tiểu thư thì thấy môi nàng tái xanh, người run cầm cập, liền nhỏ giọng hỏi: “Đại tiểu thư, sao thế?”

Bạch Vân Thư nhả ra bốn chữ: “Thật quá đáng sợ...”

Đậu đỏ cho rằng là Hoàng đế lúc nào chả đáng sợ, liền cười, nói: “Đừng sợ!” Hồngбет rồi, sợ như thế thì trở thành sủng phi của Hoàng đế thế nào đây?

Mà Bạch Vân Thư lại đột nhiên khóc lên, nói: “Đều rớt hết, tỷ cũng vậy.”

Đậu đỏ nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, hỏi: “Vậy là sao?”

Bạch Vân Thư khóc, nói: “Hoàng đế hần, hần giết một vị cô nương trước mặt chúng ta. Chỉ nói người đó nên giết, cũng nói ai có thể đứng nhìn thì thế trong thời gian một nén hương, sẽ được chọn làm phi. Chúng ta... đều bị dọa đến chạy mất.”

“Cái gì cơ?” Nàng trầm nghĩ, chẳng nhẽ Hoàng đế là một tên biến thái?

Thế nhưng lại nghe thấy Bạch Vân Thư lau nước mắt, nói: “Thế nhưng, Hoàng đế rất tuần tú, lại... lại lành khóc, tỷ... tỷ sao lại không kiên trì trụ vững nhỉ?”

Nghe thấy thế Đậu đỏ nghĩ: Cô nương này quả nhiên mạnh mẽ, nam nhân như vậy mà cũng thích. Thế nhưng cũng tốt, nàng thích thì mình mới có ngày xuất cung. Liền cười, nói: “Chỉ cần tiểu thư thích, chúng ta liền cách khiến hần động tâm.” Nàng có loại tự tin này bởi vì nàng có không gian.

Bạch Vân Thư vừa nghe liền lôi kéo tay nàng, gật gật đầu, trong lòng cũng thoái mái lên không ít. Nhưng hiện tại Đậu đỏ là cung nữ rồi, nàng vội vàng

nói thêm với đại tiểu thư vài câu rồi lui xuống. Nhiệm vụ chủ yếu lúc này của Đậu đồ là học tập, cho nên công việc rất ít rất nhẹ nhàng.

Mà nàng biết sau khi đám tú nữ đi ra Hoàng đế liền tuyên bố, không vừa mắt ai cả. Điều này làm cho Nhu phu cùng Thái hậu dị thường khiếp sợ, các nàng thương lượng một chút liền nghĩ ra một cách. Thái hậu đứng ra tuyên bố, trong ba mươi cô nương sẽ chọn ra ba người có tài mạo và học vấn tốt sẽ ở lại hậu cung, còn lại thì trở thành cung nữ.

Mà Bạch Vân Thư đang cực kỳ thất vọng lại là một trong ba người kia, được phong làm Thường ứng, được sắp xếp thêm hai cung nữ và một ma ma, được ban cho ở tại phía Đông của Phi Phụng cung. Người thứ hai là Nguyệt Mai, cũng là Thường ứng nên cũng được sắp xếp thêm hai cung nữ và một ma ma, được ban cho ở tại trung tâm Phi Phụng cung. Người thứ ba là một cô nương tên Thường Xảo Nhi, cũng được sắp xếp thêm hai cung nữ và một ma ma, được ban cho ở tại Phía Tây của Phi Phụng cung.

Phi Phụng cung này có hơn hai mươi chỗ ở, là nơi ở của tiểu lão bà của Hoàng đế cấp bậc từ quý nhân trở xuống. Gần giống như tứ hợp viện ở Bắc Kinh. Mỗi viện đều có ba lớp. Lớp ngoài cùng có ba gian, là nơi ở của ba cô nương vừa rồi. Lớp thứ hai có sáu gian, hiện tại còn trống. Lớp thứ ba có chín gian, cũng trống luôn.

Đậu đồ cũng không biết đại tiểu thư dùng cách gì, nàng thực sự bị phân đến làm cung nữ của nàng. Mà vừa khéo nàng biết người còn lại, chính là người vì nàng chia cho miếng thịt gà mà bị rút tuyến, tên là Nhạc Băng Hồng. Nàng cũng rất đẹp, thể nhưng trông tri thức quá, nhìn vào đã biết một con một sách chính cống. Đậu đồ cùng nàng được sắp xếp chung một phòng, cô nương kia trái lại rất vui vẻ. Nàng còn nhỏ hơn Đậu đồ một tuổi, cho nên gọi là Đậu đồ tỷ tỷ. Đậu đồ không đồng ý, bảo nàng gọi mình là Tiên Tỷ tỷ hoặc tỷ tỷ được rồi.

Ma ma kia thì tầm hai lăm, hai sáu tuổi, là một người cực kỳ khéo đưa đẩy, mọi người hay gọi là Diên ma ma. Một mình một phòng, ngoại trừ cung kính chủ tử thì còn thích sai khiến hai tiểu nha đầu các nàng. Đối với việc này Đậu đồ cùng Băng Hồng chỉ có thể chịu đựng, ai bảo người ta tới trước, không cam lòng thì biết làm gì?

Ôn định được ba ngày rồi, ba Thường ứng ngoại trừ mỗi ngày ngồi ở trong viện của mình từ xa nhìn đối phương chường tai gai mắt, cũng chưa từng thấy Hoàng đế tới

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cung Nữ Hữu Dụng

Bạch Vân Thư làm sao nhẫn nổi, vì vậy bảo Đậu đồ chuẩn bị một bàn tiệc rượu để chiêu đãi Diên ma ma, cũng lấy thân phận chủ tử rót rượu cho nàng, cười nói: “Mấy ngày nay Diên ma ma đã vất vả sắp xếp đủ thứ cho chúng ta rồi, lại đây uống vài chén đi.” Diên ma ma kia cười, nói: “Tiểu chủ sao có thể nói những lời này với nô tài, dù sao chủ tử khác biệt.”

Đậu đồ đứng bên cạnh, từ ‘tiểu chủ’ kia khiến nàng nội thương mấy ngày luôn.

Bạch Vân Thư cười, nói: “Chúng ta đều là người một nhà, một cây làm chẳng nên non. Ở bên ngoài là chủ tử, ở bên trong chính là tỷ muội, phải không tỷ tỷ?”

Diên ma ma chỉ cười không nói gì, chỉ uống rượu.

Bạch Vân Thư lại rót đầy chén cho nàng, nói: “Làm nữ nhân hậu cũng cũng không dễ làm, ai gia... nếu cứ thế này thì chỉ có thể chết già thôi, ta thì thôi đi, mà hai năm nữa ma ma cũng được phóng xuất khỏi cung lập gia đình nhỉ?”

Diên ma ma năm nay mới hai ba, hai lăm mới được xuất cung. Nhưng cũng có người tự nguyện lưu lại hoặc bị chủ tử giữ lại, đến lúc đó có thể leo lên vị trí cao hơn, chẳng qua suốt đời liền không thể ra khỏi cung nữa. “Đúng vậy, ta cũng không có cái loại phúc khí được người ta coi trọng mà trở thành hồng nhân bên cạnh, khi đó muốn xuất cung cũng được, mà muốn lưu lại cũng được.”

Bạch Vân Thư cười, nói: “Ma ma thấy ta thế nào?”

Diên ma ma tất nhiên hiểu nội tình của Bạch Vân Thư, nàng cười, nói: “Cô nương không phải người tầm thường.”

Bạch Vân Thư nói: “Vậy thì được rồi, chỉ cần có sự giúp đỡ của ma ma, đến lúc Vân Thư đắc thế nhất định sẽ không quên. Chờ lúc ma ma xuất cung, thật nhiều đồ cưới thì không phải nói, nếu có chuyện gì cần ta giúp, ta nào có thể để ma ma bị kẻ khác bắt nạt chứ!”

Diên ma ma lẫn lộn trong cung đã lâu đương nhiên biết việc này, nha đầu kia hẳn là muốn mau chóng bò lên giường của Hoàng đế, nhưng lại không biết ra tay thế nào nên liền chỉ có thể hỏi nàng. Hiện nay bên cạnh Hoàng đế có rất ít nữ nhân, vốn chỉ có hai vị là Hoàng quý phi và Hoàng phi, cộng thêm ba người mới tuyển cũng mới chỉ có năm người. Vị trí Hoàng hậu, mặc dù Thái hậu sốt ruột nhưng Hoàng đế lại lấy lý do tình hình đất nước chưa ổn định cho nên không lập. Thế nên trong hậu cung vẫn chưa có Hoàng tử hay Công chúa. Cô nương này còn trẻ lại xinh đẹp, nếu được Hoàng đế nhìn trúng lại hoài thượng long chủng, hơn nữa gia thế lại lớn rất dễ để đạt được vị trí tốt. Nghĩ đến đó liền cười, nói: “Vậy nô tài phải đa tạ Bạch thường ứng rồi.” Nói xong đứng lên thì lễ, Bạch Vân Thư đáp lễ lại. Nàng lại quay sang nói với Đậu đồ: “Đem đồ ta đã chuẩn bị ra hiếu kính ma ma.”

Hiện tại Đậu đỏ là tâm phúc của Bạch Vân Thư, nàng vào trong mang gói bạc mà đại tiểu thư đã chuẩn bị ra đặt lên bàn rồi lui về phía sau.

Thời buổi này làm nô tài cũng cần có kinh nghiệm, chẳng lẽ số mệnh của mình chính là thế này? Kiếp trước ấy, rốt cuộc người nghĩ gì hả, vừa từ quê lên đã làm nô tài cho người ta? Cho dù bộ dáng không đến nỗi tồi, nhưng trước mắt tiểu mỹ nhân hàng chồng hàng đứng muốn chọn cũng chọn không ra, Hoàng đế này mà chọn trúng người mới là lạ. Được chọn trúng thì sao, thế nhưng cung đấu chính là đòi mạng không thể so với trạch đấu hay làm ruộng được. Nàng hiện tại đã biết phải cẩn thận khi làm việc, tuy rằng mạng đã không còn của mình, nhưng cũng chẳng ai tự nhiên vô duyên vô cớ bị mất mạng cả.

Bạch Vân Thư giao bạc cho Diên ma ma xong, cười, nói: “Đây là ta hiếu kính ma ma, tuy là vật nhỏ lẽ nhẹ, nhưng vẫn mong ma ma nhận cho.”

Diên ma ma cũng không nhún nhường, nói: “Tiểu chủ muốn biết điều gì, nô tỳ nhất định tận lực giúp ngài.”

Bạch Vân Thư đỏ mặt, nàng vẫy vẫy Đậu đỏ, rồi lấy khăn tay che mặt, ý bảo là nàng hỏi đi!

Đậu đỏ ho nhẹ một tiếng, vị đại tiểu thư này dù sao cũng vẫn còn là một tiểu cô nương, thế nhưng mình cũng đâu có lớn, sao lại để mình tới hỏi. Thế nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, nàng đành phải vừa rót rượu cho Diên ma ma vừa hỏi: “Cũng chẳng có gì, tiểu chủ... muốn biết sở thích của Hoàng đế, thích ăn gì, uống gì, phải tiếp cận ra sao? Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là, hán thích nữ tử như thế nào?” Những thứ này hình như cũng có thể tìm thấy trong không gian, gần đây bạn quá không nghĩ ra, không bằng chút nữa vào đó tra cứu.

Chỉ nghe thấy Diên ma ma nhỏ giọng thăm thi: “Tiểu chủ nên biết cái này rồi mới phải, đương kim Hoàng thượng chính là đoạt thiên hạ trên lưng ngựa, đương nhiên không thích mấy thứ cầm kỳ thư họa. Chỉ có một điểm, chủ thượng của chúng ta cực kỳ kén ăn, đám ngự trù đã đổi biết bao nhiêu lần rồi. Năm đó Nhu phi dựa vào một món ăn mà được lâm hạnh, vẫn luôn được sủng ái tới giờ. Thế nhưng nghe nói tính tình Hoàng đế khó chiều, cho nên mỗi lần làm bạn bên Thánh giá đều run như cây sậy.

Đậu đỏ tổng kết lại lời của Diên ma ma, Hoàng đế là một người rất kén ăn lại chẳng biết thương hương tiếc ngọc, đương nhiên sẽ không thích cái gì mà phong hoa tuyết nguyệt, ca hát hay nhảy múa cũng chẳng vừa mắt. Nhưng về phương diện ăn uống, nàng cũng không am hiểu nhiều. Chỉ là trong đầu đột nhiên nghĩ tới cái gì, bởi vì Diên ma ma lại nói tiếp nên ý tưởng đột nhiên bay mất sạch.

Nàng nói: “Theo ý của nô tỳ, chẳng bằng tiểu chủ học theo cách của mấy vị phi tử lúc trước, học làm một chút điểm tâm thật đặc biệt chờ tới lúc Hoàng đế dùng điểm tâm sẽ phải người đưa đi. Bởi vì chỉ có trước lúc lâm triều ngài mới có thời gian gặp người của hậu cung, chẳng qua hiện nay vẫn chưa cho triệu kiến tiểu chủ nên ngài tốt nhất cũng đừng đi miễn cho Thánh nhan giận dữ mà rước họa vào thân.” Ý nói, Hoàng đế là một người tính tình không hề tốt, nhất là sẽ không sợ vợ.

Bạch Vân Thư vừa nghe xong liền run rẩy, tình cảnh lúc tuyên tử như đang hiện ra trước mắt nàng.

“Ma ma có đề xuất về loại điểm tâm nào đặc biệt không?”

Diên ma ma lắc đầu, nói: “Phải thật đặc biệt, nhất định phải ngon.”

Bạch Vân Thư gật đầu liên tục, lại cùng Diên ma ma hàn huyên một lúc thì mệt quá nên nằm nghỉ. Thế nhưng nàng vừa nằm đắp chăn vừa thương lượng với Đậu đỏ: “Đậu đỏ, muội nói xem ta phải làm loại điểm tâm nào? Lúc còn ở nhà ta đã từng ăn Phù Dung cao, cực kỳ ngon nha. Không bằng chúng ta làm món này?”

Đậu đỏ cũng không hiểu nấu ăn, nói: “Tiểu chủ nói ngon thì ngon, cứ thử đi xem nào.”

Bạch Vân Thư gật đầu, nàng quyết định sáng mai dậy sớm làm một ít điểm tâm thật ngon để đưa đi dâng Vua.

Mà Đậu đỏ cũng về tới phòng của mình, nàng với Băng Hồng thân ai người ấy tự ngủ. Sau khi vào trong không gian liền bảo Thiên Thượng Khách tìm giúp cho tư liệu của Hoàng đế.

Thiên Thượng Khách nói: “Hắn là vương giả của thế giới này, tôi không có quyền đưa tư liệu của hắn cho bạn. Thế nhưng bạn hỏi đi, tôi biết cái gì sẽ nói cho bạn biết.”

Đậu đỏ hỏi: “Giới tính nam, nghề nghiệp là Hoàng đế thì tôi biết rồi. Chính là muốn biết một chút chuyện riêng của hắn, trải qua những gì, thích nữ nhân như thế nào? Quan trọng nhất là thích ăn cái gì?”

Thiên Thượng Khách nói: “Chậm lại đã, tôi còn phải gõ chữ.”

Một lát sau, trên QQ hiện lên: “Ngự Thiên, con trai của Tiên Hoàng nhưng không phải thái tử, năm nay hai mươi sáu tuổi. Hắn trời sinh thích võ, đã tìm trong chốn võ lâm sáu, bảy vị cao thủ để dạy hắn võ công. Hắn vốn không để ý đến ngôi vị Hoàng đế, thế nhưng vì một vị Hoàng tử khác muốn đoạt vị mà giết thái tử. Hắn cùng vị thái tử kia là thân huynh đệ, cho nên bắt đầu vì huynh báo thù. Trải qua chiến loạn đã giết chết được vị Hoàng tử kia, ngồi lên vị trí Hoàng đế.”

Đậu đỏ gật đầu, nói: “Kiêu hùng quá! Thế nhưng, gây dựng sự nghiệp dễ giữ vững sự nghiệp mới khó, tôi thấy hắn làm rất tốt, quốc sự cũng giải quyết ổn thỏa.”

Thiên Thượng Khách nói: “Tục truyền, hắn tác phong cường ngạnh, đem toàn bộ những cung nhân không tốt giết sạch, chém sạch, ngay cả những phi tử

hậu cung có cấu kết với cung nhân cũng lôi ra chém sạch, cho nên toàn quốc từ trên xuống dưới rất sợ hấn. Hấn bị coi là bạo quân, không ai dám trêu chọc. May mắn thay, nghe đầu hấn có một người trợ giúp rất đắc lực, hiện tại là Tổng quản phủ Nội vụ, kiêm luôn Tướng quốc...”

“Tổng quản phủ Nội vụ, là thái giám à?” Đậu đỏ giật giật khóe miệng.

Thiên Thượng Khách nói: “Thế giới này không có thái giám, Tổng quản phủ Nội vụ là một chức quan, chuyên môn quản lý việc nhà của Hoàng đế. Vị đại thần này tên là Công Tôn Lạc Nhật, từ nhỏ đã theo bên cạnh Hoàng đế. Thế nhưng bên ngoài đồn đại rằng, Hoàng đế không lập Hoàng hậu bởi vì bọn họ có quan hệ âm muội...”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dầu Trạch Dầu Cung Dầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cung Nữ Dầu Bếp

Một Hoàng đế không nạp Hậu thú phi, một đại thần không kết hôn sinh con, đây có phải rất không bình thường không? Hơn nữa nghe nói hai người kia là Tiều không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiều* mà bầu bạn với nhau. Bị bên ngoài đoán có quan hệ mờ ám cũng đúng thôi, tuy nói quốc gia này cũng không phải giống quốc gia * “Tiều không rời Mạnh” hay “Mạnh không rời Tiều” có xuất xứ từ , Tiều, Mạnh là nói về hai viên đại tướng thuộc hạ của Dương Diên Chiêu (Dương lục lang) là Tiều Tán và Mạnh Lương, hai người là huynh đệ kết nghĩa, rất gắn bó với nhau. Người đời sau còn kể rằng quan hệ của hai người cực kỳ vững chắc, tình cảm cực kỳ thân thiết.

Nếu là như thế, xem ra đại tiểu thư nhà mình chỉ có thể giống như Nhu phi là một nữ nhân chỉ có thể bắt khẩu vị của Hoàng đế làm tù binh. Trách không được vị phi tử kia lại thay Hoàng đế tìm vợ bé, nàng ta tại địa ngục quá khó khăn nên muốn kéo thêm mấy người xuống bầu bạn để cùng nhau chịu tội.

Nghĩ như vậy cũng cảm thấy có lý, thế nhưng cũng chẳng có liên quan gì đến nàng, chỉ cần đại tiểu thư được sủng ái thì nàng sẽ mau chóng được xuất cung, cho dù dùng cách gì.

Ngày hôm sau quả nhiên đại tiểu thư dậy từ rất sớm, nàng chăm chú đến nỗi tự mình động tay làm điểm tâm. Bởi vì thiết kế của Phi Phụng cung này đều có riêng phòng bếp nhỏ, chủ yếu là để phục vụ bữa khuya cho các quý nhân, bằng không Thượng Thực phòng còn phải phụ trách cả đồ ăn của đám phi tử từ quý nhân trở xuống chắc phiền phức đến chết mất.

Bạch Vân Thư làm xong liền ném thử, cảm thấy mùi vị không tồi, liền nói: “Đậu đỏ, nhân lúc còn nóng muội cùng Diên ma ma mang đến dâng lên Hoàng đế, nói... nói chỉ mong ngài Long thể khỏe mạnh.”

Đậu đỏ hoàn toàn câm nín, vì sao lại là nàng? Cứ bảo Diên ma ma đi không phải được rồi sao? Thế nhưng chủ tử đã phân phó nàng không thể làm gì khác hơn là đặt điểm tâm vào một cái hộp gỗ tinh xảo rồi cùng Diên ma ma chạy vội tới Bàn Long cung của Hoàng đế.

Kết quả đi thật lâu mới tới, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đã có một hàng dài xếp ở đó, xem ra tất cả mọi người đã biết bí mật Hoàng đế kén ăn mà đến đây mai phục rồi.

Hình như Diên ma ma có chút căng thẳng, nói: “Ta... ta còn có việc, phải quay về đây, người ở chỗ này xếp hàng, bao giờ tới lượt sẽ có Đãi đồng gọi tên.”

“Vâng.” Bên người Hoàng đế cư nhiên không có cung nữ, tất cả đều là Đãi đồng mang kiếm, những Đãi đồng này không phải kẻ đầu đường xó chợ tầm thường, bọn họ lên xuống bậc thềm cao ơi là cao toàn là bay chứ đâu có leo bộ.

Thực kỳ quái, vì sao bậc thang của Bàn Long cung đều cao như vậy, muốn lên hoặc là có khinh công hoặc là phải trèo lên, thật không rõ Hoàng đế mỗi ngày đều phải nhảy xuống để đi ra mà không chịu tu sửa lại bậc thang là sao?

Đám cung nữ cứ dâng đồ lên, lại có một ma ma kêu to, nương nương của cung nào dâng điểm tâm lên vì Hoàng đế. Kết quả Đậu đỏ phát hiện, hai vị kia ở Phi Phụng cung cũng đều dâng điểm tâm. Xem ra, chỉ có một biện pháp, tất cả cùng dùng. Nếu tất cả mọi người cùng áp dụng sẽ không còn mới mẻ, chỉ sợ ngay cả liếc mắt Hoàng đế cũng không thèm. Không thì mới sáng sớm ngày ra hấn đã bị bội thức đến ói chết.

Đội đến lượt mình nàng cúi đầu cung kính dâng hộp lên, chỉ nghe thấy ma ma kia nói: “Người là người của cung nào?”

Đậu đỏ nhỏ giọng nói: “Nô tỳ là nha đầu của Bạch Thường ứng của Phi Phụng cung, phụng mệnh nương nương đưa điểm tâm tới để Hoàng đế thưởng thức.” Cung nữ vừa rồi cũng nói như vậy, nàng cũng đọc theo như thế.

Ma ma đó nghe xong cũng kêu to lên như lúc nãy, sau đó do một Đãi đồng đem đồ vào trong.

Kỳ thực sau khi tặng xong điểm tâm mọi người vẫn chưa đi, các nàng đều tới hạ gian của Bàn Long cung chờ đợi. Mỗi tới khi Hoàng đế lên triều rồi, những người này mới vội vàng chạy ra chỗ Đãi đồng hoặc đám ma ma để hỏi thăm cảm nhận của Hoàng đế sau khi ăn.

Đậu đỏ lại mù tịt, nàng lại chẳng biết ai trong số những người đó cả. Nhìn hồi lâu liền tùy tiện kéo một Đai đồng lại để hỏi: “Vị này...” Phải gọi hần thế nào nhỉ? À được rồi, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Quan nhân...” Nàng giật giật khoe miệng, đây không phải là gọi phu quân sao, thế nào tới đây lại thành cách xưng hô với bọn Đai đồng?

Đai đồng tuổi không lớn, chỉ tầm mười hai, mười ba tuổi, theo tuổi tác thì tối đa là mười lăm tuổi hần phải xuất cung hoặc ra làm quan. Thế nhưng, bên người Hoàng đế lại xuất hiện một chính thái tuần tú đường này, khó trách hần sẽ thay đổi xu hướng giới tính.

Nhưng lại là một chính thái kiều ngạo mà yêu kiều, hần hừ một tiếng, nói: “Là đại quan nhân, lẽ nào không nhìn thấy y phục của ta còn có cả áo choàng sao? Hay là ngươi mới tới?”

Đậu đỏ gật đầu, nói: “Đại quan nhân nói phải, nô tỳ quả mới tới.”

“Ra vậy, gọi ta có chuyện gì?” Chính thái đại quan nhân khoanh tay trước ngực đứng đó.

Đậu đỏ đỏ mặt, chỉ là một tiểu hài tử mà đã học người ta sĩ diện rồi sao? Thế nhưng nhìn vẫn rất đẹp, nhất là đôi mày lá liễu khiến cho người ta liên tưởng hần vừa bước ra từ trong tranh.

“Bẩm đại quan nhân, sáng sớm Bạch tiểu chủ nhân có dâng lên điểm tâm để Hoàng đế thưởng thức, có được... không ạ?” Phi tử trong Hoàng cung vốn không nhiều lắm, mà họ Bạch cũng không nhiều, tin rằng hần vừa nghe sẽ rõ.

Vị chính thái đại quan nhân này quả nhiên vừa nghe đã hiểu, hần hừ lạnh, nói: “Trở về nói với tiểu chủ nhà các ngươi đừng hao tổn tâm trí nữa, điểm tâm bình thường như thế sao khiến Hoàng đế vui lòng được, đi đi, chúng ta còn có chuyện cần làm, rất bận.” Nói xong liền phất tay áo rồi đi.

Đậu đỏ ở phía sau lờm hần, giờ nắm đầm lên với hần, thầm nghĩ: Tiểu tử này thật không đáng yêu, với tuổi của hần mà cứ tỏ ra đáng yêu một chút thì sẽ khiến cho mấy đại tỷ thét đến chói tai, vậy mà hần lại cứ khẳng khái học người ta giả bộ khóc.

Thế nhưng nàng biết quay về bẩm báo với Bạch Vân Thư ra sao?

Quả nhiên, những lời này nói ra đã khiến cho đại tiểu thư lòng tràn ngập hy vọng khóc như mưa. Điền ma ma thì than thở: “Nô tỳ đã từng nói tiểu chủ không nên đặt quá nhiều kỳ vọng, Thượng Thực phòng cũng không phải đám ăn không ngồi rồi, chỉ sợ có người đã sớm chuẩn bị thật nhiều loại điểm tâm để Hoàng đế thưởng thức rồi. Không bằng, lại nghĩ cách khác là được.”

Bạch Vân Thư lau nước mắt, nói: “Các ngươi giúp ta nghĩ cách đi, ta... ta nhất thời chẳng có ý tưởng nào.”

Nhưng đợi cả nửa ngày, chẳng có ai đưa ra được ý kiến nào hữu dụng, Bạch Vân Thư liền nói: “Bình thường Đậu đỏ có rất nhiều ý tưởng, hay muội nghĩ thử xem?”

Đậu đỏ bất đắc dĩ nói: “Vậy... vậy cho ta một đêm được không?”

Bạch Vân Thư biết chuyện này không thể gấp gáp, liền phất tay, nói: “Lui ra đi, mọi người cùng nghĩ.”

Ngày hôm nay tâm tình nàng cực không tốt, chẳng riêng gì nàng mà hai người kia cũng thế. Nguyệt Mai cũng tới giúp vui, nàng nói là tới tán chuyện, kỳ thực là tới thăm dò bên này các nàng làm thế nào! Kết quả Bạch Vân Thư lập tức im lặng, không chịu hé ra nội tình.

Hai người hàn huyên một hồi rồi ra về, Nguyệt Mai nghiêng răng nói: “Bạch Thường ứng này thật đang cố tình chơi người khác mà, vậy mà giấu nhem đi, coi như nàng lợi hại.” Bên này khó đối phó, bên kia cũng là một quả hồng mềm, nàng ở bên này ăn đủ mệt liền nghĩ qua bên kia tìm chút thế diện. Vì vậy vung vẩy khăn tay đi về gian phía Tây.

Đậu đỏ nhìn bóng lưng nàng, thầm nghĩ: “Đây quả thật là một chủ nhân luôn khiến người ta lo lắng, mỗi ngày không yên tĩnh một chút thì không được sao.”

Nàng thu dọn một chút rồi đi ngủ, kỳ thực là muốn tiến vào trong không gian nghĩ cách.

Đậu đỏ cũng không biết làm loại điểm tâm gì nên phải tìm kiếm mọi thứ. Ở trong không gian nàng một mặt xem phim một mặt để lại lời nhắn trên diễn đàn, có loại điểm tâm nào mà cô đại không có, hiện đại có, lại có thể bắt được tâm của nam nhân.

Xem xong một bộ phim liền vào diễn đàn xem thử, thấy rất nhiều tin nhắn phản hồi ở phía dưới. Nàng chọn lọc rồi ghi lại một số cách làm, nguyên liệu rồi mang ra ngoài.

Một cái là bánh ngô kem, một cái là bánh khoai lang tím hoa hồng, cái còn lại là bánh bơ bình thường*.

Xong xuôi nàng lấy ra nghiên cứu, vì trong phòng của hai nha đầu đều có một tấm màn ngăn khá dày nên nàng có thể thấp đèn lên để xem.

Đầu tiên là bánh bơ, tuy nói nguyên liệu đơn giản thế nhưng chính là bởi vì quá bình thường nên có khi người ở thế giới này cũng biết làm. Mà khoai lang tím có không nhỉ, ngày mai phải hỏi thử xem. Tiếp theo là bánh ngô kem, một đại nam nhân sẽ thích thử đó sao?

Dù sao vẫn cứ phải thử, nàng chuẩn bị cho tốt rồi lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau nàng liền hỏi Băng Hồng có khoai lang tím hay không, nàng ta trả lời: “Chưa nghe thấy bao giờ, nhưng khoai lang thì có.”

Món này không thực hiện được rồi, xem ra chỉ có thể chọn bánh ngô kem thôi.

Lúc nàng giúp Bạch Vân Thư cài trâm ngọc liền nói: “Ồ quê nô tỳ có một loại đồ ăn vặt rất hiếm thấy, không biết có thể thử được không.” Chải đầu nàng không am hiểu lắm, cho nên việc này thường do Điền ma ma làm.

“Đồ ăn dân dã Hoàng đế sao thích được?” Điền ma ma đứng bên cạnh cười, nói.

Đậu đỏ cũng không để bụng, liền nói: “Những món ăn mà đầu bếp làm đều là truyền từ người này sang người khác, không bằng làm chút điểm tâm của nông thôn mang theo hương vị dân dã không ai hiếm lạ ngược lại sẽ tạo cho người khác cảm giác mới mẻ.”

Bạch Vân Thư cũng chẳng nghĩ ra được cách nào, liền nói: “Vậy muội đi làm đi, dù sao ta cũng chẳng có cách gì.”

Đậu đỏ gật đầu nói: “Nô tỳ chưa làm qua mà chỉ biết cách làm và công thức, không biết có thể để Băng Hồng giúp một tay không ạ?”

Bạch Vân Thư đương nhiên đồng ý, Đậu đỏ liền cùng Băng Hồng đi đến phòng bếp.

Bánh ngô kem này làm rất dễ, chủ yếu là đem bột ngô, bột mỳ cùng sữa tươi trộn lại với nhau, rồi lại cho thêm trứng cùng nước ấm đánh đều đến khi quyen lại như hồ rồi để lên men. Chỉ cần hai, ba mươi phút là có thể đổ vào trong lò nướng thành bánh, tuy đây chỉ là phòng bếp nhỏ nhưng cái gì cũng có, không lo thiếu.

Nướng xong sắc bánh vàng óng, sau khi Bạch Vân Thư nhìn thì hết sức hài lòng, còn nói chưa từng ăn qua bánh gì thơm như vậy, liền bảo Đậu đỏ nhân lúc còn nóng mà đưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cung Nữ Gặp Vua

Dù sao Đậu đỏ đã tới một lần rồi, lần này quen việc dễ làm nên không sợ gì cả. Giống như hôm qua đem đồ dâng lên, sau đó lại ngồi chờ đợi. Qua một hồi lâu cũng không thấy xảy ra bất cứ hiện tượng gì kỳ quái cho nên thật thất vọng, xem ra Hoàng đế không thích ăn. Ngay mai có nên chuẩn bị món khác không? Nàng đang nghĩ đến việc vào không gian tìm thêm một số công thức khác, chỉ thấy ngoài nàng thì các cung nữ khác đều chạy ra tìm hiểu tình huống. Nàng cũng hiểu được mình cũng phải làm thế, cho nên liền chạy ra tìm hiểu, những lại chẳng quen biết ai. Vừa vặn nhìn thấy chính thái đại quan nhân kia từ trên bậc thang cao cao nhẹ nhàng phi thân xuống. Nàng cười cười đón tiếp, nói: “Đại quan nhân...” Chính thái đại quan nhân kia ừ một tiếng rồi nhìn ngó xung quanh, nói: “Hôm nay ta không rảnh, tránh sang một bên đi.”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nói: “Đại quan nhân, ta hỏi điểm tâm của Bạch chủ nhân nhà ta...”

“Đi ra chỗ khác đi, sao lại có người cứ..., người vừa nói Bạch chủ nhân chính là vị nương nương ở trong Phi Phượng cung kia?” Chính thái đại quan nhân dừng bước, hỏi.

Đậu đỏ gật đầu kinh ngạc, nói: “Dạ phải...”

Chính thái đại quan nhân đột nhiên nở nụ cười, hàm răng trắng sáng khiến Đậu đỏ lóa cả mắt. Nàng nhìn không được lui một bước, không rõ vì sao chính thái đại quan nhân này lại cười đến xán lạn như thế.

Chính thái đại quan nhân không để nàng tiếp tục lùi bước, kéo tay nàng, nói: “Đi nào, cùng ta vào trong, Hoàng thượng muốn gặp người hỏi chút chuyện.”

Đậu đỏ vừa nghe có hy vọng, liền nói: “Vậy là Hoàng thượng thích điểm tâm của nương nương nhà ta hả?”

Chính thái đại quan nhân nói: “Ta làm sao biết, người đi vào là được.”

Đậu đỏ thật không nghĩ tới Hoàng đế sẽ triệu kiến, nàng ở đây nghe xong đã thấy hồi hộp không thờ được. May mà chính thái đại quan nhân kia tính tình không tồi, nói: “Run cái gì mà run, người lúc này cứ như vậy đi vào sau đó còn không bị hù chết. Nhớ kỹ, gặp Hoàng đế không được tùy tiện ngắt đầu lên.” Nói xong liền đi trước dẫn đường, thẳng đến chính điện của Bàn Long cung.

Đậu đỏ hiểu rõ hiện tại mình không có quyền nói không, chỉ có thể đi theo. Thế nhưng thấy bậc thang cao cao kia nàng lại đau đầu, vậy là phải trèo lên để đi sao? May mà rất nhanh có người mang ra một cái thang gỗ, sau khi nàng đi qua lại mau chóng cất thang đi.

Bọn họ không đi cửa chính, đó là nơi các đại thần đi qua. Chỉ đi từ cửa hông, từ xa đã nhìn thấy trên chính điện của Bàn Long cung có một Long ý (ghế) và một Long án (bàn). Đậu đỏ không dám ngừng đầu, chỉ cảm thấy trong điện này khí lạnh đến bức người, cũng không biết là do bản thân quá sợ hãi hay do nhiệt độ không khí thực giảm xuống.

Đây chính là lần đầu nàng run khi đến thế giới này, dường như bầu không khí này có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu. Đang ngần ra chợt nghe thấy chính thái đại quan nhân nói: “Còn không quỳ xuống, phát ngọc cái gì đó?”

Đậu đỏ vội vàng quỳ xuống, nói: “Nô tỳ cung chúc Hoàng thượng thánh an.”

Hoàng đế không nói, nàng vẫn phải quỳ. Sàn nhà lát đá hoa cương, thật không phải lạnh bình thường. Nàng đang xoa xoa hai cái đùi thì đột nhiên nghe Hoàng đế hỏi: “Cái thứ có vị sữa này gọi là gì?”

Đậu đỏ ngần ra, sao thanh âm này quen thuộc thế nhỉ? Không thể nào, nhất định là ảo giác. Nàng vội trả lời: “Bẩm... bẩm Hoàng thượng, là... bánh ngô kem.”

Hoàng đế cũng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Về bảo chủ tử nhà ngươi ngày mai làm nhiều một chút rồi đưa tới.”

Đậu đỏ âm thầm thở phào, ăn đã ngon lại ăn chưa đã đây mà. Nàng vội dập đầu, nói: “Dạ, nô tỳ cần tuân thánh mệnh.” Nàng nói xong cũng không dám ngừng đầu, mà chính thái đại quan nhân đứng một bên đẩy nhẹ nàng, nói: “Hoàng thượng cho ngươi lui.”

Đậu đỏ đành dạ một tiếng rồi cũng hần lạng lẽ lui ra ngoài, thế nhưng nàng hiếu kỳ quá, rốt cuộc Hoàng đế này có bộ dáng thế nào? Là ba đầu sáu tay, là mặt đen hay mặt trắng nhỉ?

Lúc ra đến cửa nàng thoáng quay đầu nhìn lại, sau đó giật mình thon thót đứng im tại chỗ, Hoàng đế là mặt đen, chính là mặt đen mà nàng biết. Nhớ tới sát thần mặt đen khi thể kinh người, không nghĩ hần lại là Hoàng đế.

Chính thái đại quan nhân kia thấy nàng cứ đứng im bất động, ngây dại trước cửa, liền đưa tay lôi nàng ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Sao lại nhìn chăm chăm Hoàng thượng, không cần mạng sao?”

“Ngài ấy... ta đã thấy...” Đậu đỏ quả thực đã từng gặp, hơn nữa còn suýt chết dưới móng ngựa của hắn.

Chính thái đại quan nhân kia nói: “Đương nhiên, ngài là Hoàng thượng, là Vua một nước sao ngươi lại không thấy chứ? Mau trở về nói cho chủ tử nhà ngươi biết để ngày mai còn làm thật nhiều điểm tâm mang tới đây.”

Đậu đỏ lúc này mới tỉnh táo lại, vô luận Hoàng đế kia có phải người quen hay không hần vẫn luôn là Hoàng đế, việc phải làm vẫn phải làm.

Nàng gật đầu, nói: “Vâng nô tỳ về đây.”

Thế nhưng trên đường trở về nàng vẫn nghĩ, hần là Hoàng đế còn thiên sứ kia thì sao? Nàng ngẫm lại ba giây liền biết hần là ai rồi, nhất định là vị đại thần Công Tôn Lạc Nhật kia. Hai người bọn họ, thật đúng là một đôi!

Nhưng, nếu như sát thần mặt đen kia thấy nàng không phải là biết thân phận của nàng sao? Nhớ lúc đó nàng là nha đầu của Giang công tử, chẳng phải là càng khiến thân thiện nữ nhi của tiểu quan đáng ngờ à? Nàng càng nghĩ càng xoắn, nghĩ đến bộ dáng của sát thần mặt đen kia liền cảm thấy áp lực đè nặng như núi.

Trở lại Phi Phượng cung liền nói lại với Bạch Vân Thư chuyện Hoàng đế ngày mai muốn ăn nhiều bánh ngô kem hơn. Bạch Vân Thư nghe thấy hết sức vui mừng, nói: “Lần này quả thực mệt cho muội, Đậu đỏ...”

Đậu đỏ lại nhỏ giọng nói: “Thế nhưng, tiểu chủ, nô tỳ có chuyện muốn nói.” Vẫn là đem sự tình ra nói rõ, miễn cho ngày mai để nàng đưa đồ đi.

Bạch Vân Thư hỏi: “Chuyện gì?”

Đậu đỏ nói: “Bẩm tiểu chủ, năm đó nô tỳ cùng Giang công tử ra ngoài du ngoạn từng gặp qua Hoàng thượng một lần. Chỉ sợ bị ngài nhận ra thân phận, cho nên lần sau...”

“Có chuyện thế sao?” Bạch Vân Thư nhíu mày.

Đậu đỏ gật đầu, nói: “Nô tỳ cũng không nghĩ tới lại khéo như vậy, hôm nay trộm nhìn Hoàng thượng mới phát hiện ra.”

Bạch Vân Thư phát phát tay, nói: “Muội cũng không cần cấp bách, Hoàng đế ngày đi vạn dặm, sao lại để ý đến dung mạo của một nha đầu được chứ?”

Điểm ấy ngược lại cũng không sai, Đậu đỏ nghĩ lại chuyện sát thần... không phải, là Hoàng đế quả thực chưa từng liếc mắt nhìn nàng.

Bạch Vân Thư lại nói: “Nhưng chỉ sợ vạn nhất, sáng mai muội không cần đi nữa, ta sẽ bảo Băng Hồng đưa đi!”

Đậu đỏ gật đầu liên tục nói: “Vâng ngày mai nô tỳ cùng nàng làm xong bánh ngô kem sẽ để nàng đưa đi.”

Bạch Vân thư gật đầu rồi để nàng đi nghỉ sớm, lúc Đậu đỏ tới cửa thì nàng chạy ra tháo vòng ngọc đeo trên cổ tay xuống, nói: “Muội vì ta mà tiếp tục nghĩ ra thật nhiều món ăn mới mẻ miễn cho Hoàng thượng chán ghét, đợi ngày mai Hoàng thượng hài lòng, tỷ tỷ ta nhất định sẽ không bạc đãi muội muội.”

Đậu đỏ ngược lại không lo lắng bị nàng bạc đãi, nàng lo lắng chính là Hoàng đế căn bản sẽ không đem nàng để vào trong mắt. Tuy nói tướng mạo của Bạch Vân Thư cũng không tệ, nhưng nếu so với phong thái của Công Tôn Lạc Nhật kia thật đúng là thua khỏi cần bàn. Nụ cười của thiên sứ kia bất cứ lúc nào cũng có thể khiến người ta tan chảy! Chỉ là lai lịch của hai người bọn họ cứ nhiên lớn như vậy, nàng cũng chưa từng nghĩ tới. Lẽ nào số phận an bài là chỉ việc này sao?

Nàng tiến vào không gian hỏi Thiên Thượng Khách: “Đã biết hẳn là Hoàng thượng sao bạn lại không nói với tôi?”

Thiên Thượng Khách nói: “Bạn đâu có hỏi tôi.”

Đậu đỏ trầm mặc, quả thực nàng không có hỏi thân phận của hai người kia. Đột nhiên nghĩ đến một việc, nói: “Tôi hỏi cái gì bạn đều trả lời sao?”

Thiên Thượng Khách nói: “Tùy tình huống mà định.”

Đậu đỏ chỉ vào ngực mình mà hỏi: “Năm đó kẻ bắn mũi tên vào chỗ này là ai?”

Thiên Thượng Khách gửi đến một biểu tượng ‘bị kịch’, nói: “Việc này thực sự không thể nói.”

Đậu đỏ lại nói: “Đậu đỏ là bị ai kéo ra làm kẻ chết thay?”

Thiên Thượng Khách lại gửi đến một biểu tượng ‘bị kịch’, nói: “Cái này cũng không thể nói.”

Đậu đỏ đập bàn hét lớn: “Đồ khốn kia, cái gì cũng không nói thì đừng có viện cớ tôi không hỏi, rõ ràng là bạn đang mượn cớ. Hơn nữa, tôi hiện tại ngấm lại nếu là các người an bài tốt, vậy hai việc kia nhất định có liên quan đến tôi, rốt cuộc có nói hay không?”

Thiên Thượng Khách trầm mặc một hồi, nói: “Tôi chỉ có thể nói cho bạn, người kéo bạn làm bia đỡ tên với người bắn bạn bị thương đều ở gần đây, thời hạn gấp lại.” Trên máy vi tính hiện lên thông báo, Thiên Thượng Khách đã đăng xuất.

Đậu đỏ không nói gì, bởi vì nàng cũng bị đá ra khỏi không gian.

Hỏi cũng như không, hai tên thủ phạm khiến cho mình lưu lạc tới đây ở gần đây, đây có phải biểu thị cho sau này còn có nhiều sự cố hay hiểm nguy luôn rình rập không?

Chỉ có Trời mới biết được!

Sáng sớm hôm sau nàng cùng Băng Hồng làm một đĩa bánh ngô kem thật to, vừa mới làm xong đặt bánh vào hai cái hộp lớn, liền thấy Mai Nguyệt dẫn người sang cười, hỏi: “Bạch chủ nhân có ở đó không?”

Đậu đỏ nói: “Không tốt rồi, nàng tới nhất định không có chuyện tốt. Băng Hồng đi trước đi, ta ra chống đỡ các nàng.”

Băng Hồng biết lần này đến lượt mình mạng bánh đi dâng lên cho Hoàng đế, từ khi nàng vào cung chưa từng được diện kiến Chân Long Thiên Tử nên có chút nóng lòng muốn thử, vội vàng cầm theo hai hộp điểm tâm ra ngoài.

Mà Đậu đỏ cũng từ phòng bếp đi ra, gọi lại đám Nguyệt Mai đang đi vào bên trong. Nàng nghĩ lại cảm thấy kỳ quái, từ khi đến thế giới này hình như nàng cùng nữ nhân nào tên có chữ ‘Mai’ xung khắc.

“Hóa ra là Nhạc tiểu chủ, tiểu chủ của nhà chúng ta sáng sớm đã xuống bếp chuẩn bị điểm tâm cho Hoàng thượng nên rất mệt, vừa mới đi nghỉ ngơi.”

Đậu đỏ đi tới thì lễ rồi lễ phép trả lời.

Nguyệt Mai không có hảo cảm đối với nha đầu này, nếu như không phải tại nàng thì hiện tại Bạch Vân Thư đâu được ở chỗ này mà làm chủ tử? Nàng chớp mắt, nói: “Thật ư? Ta đây sẽ không quấy rầy nữa, chỉ là không biết tỷ tỷ làm món gì dâng cho Hoàng thượng khiến cho ngài hài lòng đến vậy?”

Vị này là bị ngu sao? Loại chuyện này sao nàng có thể nói ra cho người khác biết?

“Cái này thì nô tỳ chỉ đứng bên cạnh giúp một tay, toàn bộ đều do tiểu chủ tự mình làm, cho nên cũng không biết là loại điểm tâm gì, dùng phương pháp nào làm ra mới ngon.”

Nguyệt Mai nói: “Còn thừa không, ta vừa vận chưa ăn sáng, có thể bưng ra cho ta thưởng thức không?”

Đậu đỏ trong lòng thì cười nhạt nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi, nói: “Thực sự không khéo, hôm qua Hoàng thượng đã phân phó phải mang tới toàn bộ, cho nên khi làm xong nhân lúc còn nóng đã mang đi hết, một chút cũng không để lại. Không bằng nô tỳ trở về bẩm báo lại với tiểu chủ, lần sau làm thì để lại một chút mang sang tặng cho ngài?”

Nguyệt Mai nói: “Được rồi, thực sự không khéo.” Bộ dáng tươi cười của nha đầu kia quả thật rất đáng ghét, rõ ràng đang cười nhưng con mắt lại mở rất to, đây là ngoài cười mà trong không cười đây mà.

Nàng phẩy tay áo bỏ đi, quay gót bỏ đi còn mang theo mùi hương khiến cho Đậu đỏ phải đưa tay bịt mũi, đây là loại hương quái gì, sao gay mũi thế.

Mà lúc này Bạch Vân Thư nói: “Muội thật biết cách, chỉ như vậy mà đã có thể đuổi nàng ta đi, thế nhưng ngày mai thật phải mang bánh ngô kem ra cho nàng nếm thử sao?”

Đậu đỏ đi vào trong phòng, cười nói: “Nô tỳ ngài mai đương nhiên sẽ làm một mẻ không ngon đưa qua cho nàng, dù sao nàng ta cũng không dám đòi ăn với Hoàng thượng.”

Bạch Vân Thư che miệng cười, nói: “Coi như muội thông minh.”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cung Nữ Bi Thương

Chỉ là sự tình thường phát triển vượt ra khỏi suy nghĩ của mọi người, vốn tưởng rằng vạn sự thuận lợi, vậy mà Băng Hồng lại bị người khiêng trở về. Bạch Vân Thư vừa sợ vừa khẩn trương, không biết rốt cuộc ra sao, bọn người khiêng người về lại nói: “Bạch tiểu chủ không cần lo lắng.” Rồi toàn bộ rời đi.

Đây làm sao có thể bảo nàng không lo lắng chứ? Gọi Đậu đỏ nghĩ cách đánh thức Băng Hồng dậy, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì đến mức phải khiêng người trở về?

Đậu đỏ cũng chẳng biết làm thế nào, nàng gọi một hồi Băng hồng cũng không tỉnh, sốt ruột quá liền lấy ngay chén trà lạnh dội vào mặt nàng, Băng Hồng kia liền ưm một tiếng rồi tỉnh dậy.

Nàng vừa mở mắt liền hét lớn: “Thật lạnh, thật đáng sợ...”

Đậu đỏ đưa tay vỗ nhẹ vào má nàng, nói: “Hồi hồn đi, đây là Phi Phụng cung không phải Bàn Long cung.”

Băng Hồng nghe thấy đã trở về đột nhiên òa một tiếng khóc thất thanh, ngược lại khiến Bạch Vân Thư và Đậu đỏ sợ hết hồn. Bạch Vân Thư chỉ quan tâm đến điểm tâm có được ưa thích không hay là Băng Hồng đã gây ra chuyện gì, vội nói: “Người khóc cái gì, điểm tâm còn chưa đưa tới... nên bị phạt?”

Đậu đỏ nói: “Không có việc gì đâu, mau, đừng khóc nữa, trả lời câu hỏi của tiểu chủ đi.”

Băng Hồng nghe đến đó mới xuống giường, quỳ xuống nói: “Bẩm tiểu chủ, điểm tâm thì Băng Hồng đưa tới rồi, Hoàng thượng... ngài... ngài còn gọi nô tỳ đến hỏi chuyện.”

Bạch Vân Thư vừa nghe liền nói: “Hỏi cái gì?”

Băng Hồng khóc ròng, nói: “Nô tỳ, nô tỳ nhìn lên thấy Hoàng thượng liền nói không ra nữa, sau đó cũng không hiểu sao liền ngất đi.”

Bạch Vân Thư vỗ bàn, nói: “Thực vô dụng.”

Mà Đậu đỏ thì biết, khí thế của tên sát thần mặt đen kia không phải áp đảo bình thường, đây cứ nhìn cái bầu không khí vừa lạnh lẽo vừa nặng nề ở Bàn Long cung thì rõ. Băng Hồng dù sao cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, vẫn là một hài tử, một mình đối mặt với Hoàng đế như vậy, còn bị áp lực tâm lý đè nặng, té xỉu cũng là chuyện bình thường.

“Tiểu chủ đừng tức giận nữa, ngẫm lại thì mặt rồng của Hoàng đế há có thể dễ dàng nô tỳ tùy tiện nhìn trộm chứ.” Đậu đỏ an ủi, miễn cho nàng tức quá mà xử phạt Băng Hồng. Loại chuyện này rất thường thấy trong Hoàng cung, người ngoài cũng chẳng hơi đâu mà đi quản, dù sao người không chết là được.

Bạch Vân Thư giận dữ, nói: “Chuyện đơn giản thế mà cũng làm không xong thì còn giữ lại làm gì, không bằng mời ma ma tới đổi cho ta một cung nữ khác.”

Băng Hồng òa khóc, nói: “Tiểu chủ chớ giận, nô tỳ biết sai rồi, xin ngài nghiêm phạt.”

Hiện tại Bạch Vân Thư chân còn chưa đứng vững tự nhiên sẽ không gây chuyện, liền nói: “Đậu đỏ, muội tới Bàn Long cung hỏi thăm một chút, xem có thể tìm ai tới để hỏi tâm tư của Hoàng đế không. Còn nha đầu kia, sau này ta thực sự không dám dùng nàng nữa.”

Đậu đỏ thâm than khổ, nói: “Nô tỳ ở trong cung chưa lâu nên cũng chẳng biết ai, không bằng để ma ma qua hỏi thăm...”

Điền ma ma đứng bên cạnh vội nói: “Tiểu chủ, thực không dám giấu diếm, nô tỳ từng đắc tội với đại đồng Trường Trinh quan nhân của Bàn Long cung, cho nên...”

Bạch Vân Thư nhú mày, bên cạnh có ba người xem ra hiện tại chỉ có Đậu đỏ có thể dùng. Nàng thở dài, nói: “Đậu đỏ, vẫn là phiền muộn đi một lần.”

Đậu đỏ đành gật đầu, nói: “Nô tỳ biết rồi.”

Mong là không xuất hiện tình huống bất ngờ, bằng không chính là họa mất đầu đó!

Nàng không thể làm gì khác là lại tiến về Bàn Long cung, mắt thấy đối diện là chính thái đại quan nhân đang vội vàng đi về phía này, thấy nàng liền vẫy tay chào, nói: “Ôi trời, cuối cùng Bạch chủ nhân cũng phái một cung nữ bình thường tới, mau tới đây...”

Nghe thấy đánh giá “bình thường” Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nàng đi tới thi lễ, nói: “Đại quan nhân mạng khỏe!”

Chính thái đại quan nhân nói: “Cứ gọi Trinh quan nhân đi, thế nào mà đến tận bây giờ vẫn còn chưa thăm dò thân phận của ta, thật quá trịch trịch mà.”

“Trinh đại quan nhân!” Đậu đỏ thấy hắn quay đầu đi trước nên không thể làm gì khác hơn là theo sau.

Chính thái đại quan nhân nói: “Bản quan họ Trinh tên là Thái, còn người?”

Đậu đỏ vừa nghe thấy liền ngã bở nhào xuống đất, người thì vẫn quỳ rạp trên mặt đất mà đã vội hỏi: “Cái gì, ta không nghe rõ...”

Chính thái đại quan nhân kia ngồi xổm xuống, nói: “Ta họ Trinh tên Thái, gọi là Trinh Thái.”

Đậu đỏ ngẩng đầu lên lộ ra vẻ mặt rất xoắn nhìn chính thái trước mắt, đứa nào khốn nạn quá lại đặt cho hắn cái tên này, thực sự quá thích hợp.

“Nhìn cái gì, phải vào gặp Hoàng thượng rồi. Sáng sớm nay ngài có chuyện muốn hỏi, kết quả cung nữ kia chưa nói được tiếng nào liền hôn mê. Mắt thấy sắp đến trưa rồi, Hoàng thượng lại nhớ ra chuyện đó.” Trinh Thái nói.

Đậu đỏ rất muốn nói một câu, ta có thể không vào không? Nhưng ngẫm lại hẳn nhất định sẽ nói không được, vì vậy đành đi theo Trinh Thái vào bên trong, chỉ hy vọng sắc thân mặt đen kia không nhận ra mình.

Hôm nay hình như Bàn Long cung ôn hòa hơn rất nhiều, bầu không khí không giống với lần trước.

Đậu đỏ cúi đầu đi vào trong, cho nên không thấy ở hiện trường còn có người thứ hai liền quỳ xuống mở miệng nói: “Nô tỳ cung chúc Hoàng thượng thánh an.”

Kết quả nghe được bên cạnh có người ‘a’ một tiếng, nàng cũng cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, lập tức cúi đầu càng thấp. Vị này chính là thiên sứ mà, nghe thấy thanh âm đã có chút hoài nghi rồi, xem ra bản thân chỉ nên che giấu một chút, thái quá hẳn nhất định hoài nghi.

Hoàng đế kia nói: “Chủ tử nhà các người chỉ biết làm một loại điểm tâm kia sao? Tuy rằng mới mẻ nhưng vị sữa lại quá nồng Trầm không thích, ngày mai đổi loại khác rồi đưa tới!” Hắn ngừng lại một chút, nói: “Bảo nàng ta tự mình đưa tới.”

Đậu đỏ lập tức nói: “Dạ, Hoàng thượng.” Người này thật quái gở, cứ sai người đi gọi tiểu lão bà tới là được rồi, hà tất... Nghĩ một chút thấy cũng đúng, nhất định là chính thái kia giờ trò quý. Vốn là Hoàng đế sai hắn đi, kết quả nửa đường đụng phải nàng liền kéo nàng tới đây luôn, thực sự là một kẻ vừa lười vừa xảo trá.

Một lúc sau Hoàng đế nói: “Lui xuống đi!”

Đậu đỏ vội vã đứng lên, chậm rãi lui về phía sau, ra tới bên ngoài cửa hông thì dùng sức lườm Trinh Thái một cái. Ai biết lúc vừa bước xuống thang gỗ thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, nàng cảm giác không tốt, vội vã đi nhanh hơn.

Người phía sau đuổi theo cũng gấp, thoáng cái vọt tới trước mặt nàng, cười nói: “Tiểu cung nữ này ngẩng đầu lên cho ta nhìn một chút?”

Đậu đỏ mới không ngẩng đầu, nói: “Xin đại nhân nhường đường, nô tỳ trở về còn phải hậu hạ tiểu chủ.”

Người kia nào có buông tha cho nàng, vài lần đều che ở trước mặt nàng, nói: “Sao ta lại cảm thấy giọng nói của người rất quen, ngay cả khuôn mặt cũng rất...”

“Ngài nhận sai người.” Sự tình liên quan đến tính mệnh, Đậu đỏ thân hình chợt lóe chạy như bay.

Người nọ vội đuổi theo nàng, đột nhiên xuất thủ kéo nàng vào bụi hoa ở chỗ ngoặt. Theo lý mà nói hậu cung trong Hoàng cung của Hoàng đế, nam nhân không thể tùy tiện động tay với bất kỳ nữ nhân nào, thế nhưng hôm nay Đậu đỏ lại bị nam tử soi mói, đùa giỡn. Hắn dùng ngón tay nâng cằm của nàng, cười nói: “Quả nhiên là người, Giang Chí Thành, tiểu nha...” Hắn đang đắc ý nói được một nửa, đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé bịt chặt miệng.

Công Tôn Lạc Nhật không nghĩ tới có nữ tử nào lại lớn mật như thế dám đùa ngược lại, nhất thời giật mình đứng im ở đó. Chỉ nghe thấy tiểu nha đầu cau mày nói: “Vị đại nhân này, cầu ngài không nên để lộ chuyện này ra ngoài.”

Công Tôn Lạc Nhật kéo tay của nàng xuống, cười nói: “Thế nào? Sợ mất mạng sao? Nhưng mà, sao một nha đầu như ngươi lại có thể tiến cung, ta nhớ lần này cũng không cho phép dân nữ vào tuyển tú, đây là ngươi phạm tội khi quân rồi?”

Đậu đỏ thiếu chút nữa rơi lệ, chuyện gì thế này. Nàng đột nhiên quỳ xuống, đại não liên tục chuyển động suy tư xem phải giải thích thế nào, đột nhiên nghĩ tới cách trả lời của biểu tiểu thư. Vì vậy ngẩng ngốc nói: “Không phải đâu, nô tỳ không có phạm tội khi quân. Chuyện... chuyện là như vậy, đại nhân có thể nghe nô tỳ giải thích không ạ?”

Công Tôn Lạc Nhật ngồi ở trên thềm đá, cười nói: “Được, nói nghe xem nào.”

Đậu đỏ quỳ trên mặt đất âm thầm chửi bới vị này dung mạo thì thiên sứ nhưng tâm địa thì đen tối, nàng sắp xếp lại kịch bản một chút, nói: “Nô tỳ cùng Giang công tử kia tình cờ gặp gỡ, liền đối với hần... đối hần...”

Công Tôn Lạc Nhật mặc dù không nhìn thấy mặt nàng nhưng vừa nghe đã hiểu, nha đầu kia xuân tâm nhộn nhạo thích vị Giang công tử kia. Hần hỏi: “Sau đó thì sao?”

Đậu đỏ nói: “Nô tỳ không dám nói với người nha lại không muốn buông tay, cho nên tự mình đi khỏi nhà, trà trộn vào Giang phủ trở thành nha đầu bên cạnh hần. Thế nhưng không nghĩ tới, trong nhà nhận được ý chỉ của Hoàng cung, lúc này mới phái người tìm nô tỳ trở về để tham gia tuyển tú vào cung.”

Đột nhiên, Công Tôn Lạc Nhật khẽ thờ dài, nói: “Nói như vậy, các ngươi bị chia cách sao? Thực sự đáng thương a!”

Đậu đỏ nói: “Nô tỳ cũng đã được đi theo Giang công tử một thời gian, cũng không tiếc nuối.” Thế nhưng nhắc tới Giang công tử, lòng của nàng vẫn cực kỳ khó chịu.

Công Tôn Lạc Nhật nhìn thấy sự thương cảm trong mắt nàng không phải là giả, liền nói: “Vậy thì không phải tội khi quân, nhưng trái lại Hoàng thượng lại chia rẽ đôi uyên ương số khổ các ngươi. Ao ước lớn nhất của ta là có thể tìm được một người hiểu ta để bầu bạn suốt đời, nếu xa cách thực sự quá đáng tiếc. Không bằng, ta thử nói chuyện với hần, thả ngươi ra cung được không?”

Đậu đỏ vừa nghe xong liền ngẩn ra, nhưng trong lòng quả thực có chút vui sướng. Vậy mà khi nhìn lên thấy ánh mắt cười như không cười của hần thì đột nhiên cảm thấy thiên sứ đã biến thành ác ma, vội nói: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, chỉ sợ phụ mẫu của nô tỳ không cho phép làm vậy.”

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, nhưng lúc này ngươi trốn ta, lẽ nào đã sớm biết thân phận của chúng ta?”

Đậu đỏ vẫn quỳ, nàng xoa nhẹ hai đầu gối, nói: “Cũng không phải như vậy, chẳng qua lần trước lúc đến dâng điểm tâm thì nhìn thấy mặt của Hoàng thượng, nên mới biết được thân phận của hai vị.”

Công Tôn Lạc Nhật gật đầu, hần vẫn có chút hoài nghi thân phận của nha đầu kia, trông hành động của nàng thì không giống có ý muốn tiếp cận Hoàng đế, điều quan trọng là vẫn nên điều tra rõ thân phận của nàng.

“Đã vậy ngươi trở về đi!” Hần vung tay lên, Đậu đỏ đứng lên, nói: “Nô tỳ xin cáo lui.”

“Chờ một chút, tên của ngươi?” Công Tôn Lạc Nhật rất có hứng thú với biểu hiện của nàng, dù sao biết người mệnh mệnh mà có thể gặp lại thì duyên phận này cũng không phải tầm thường.

Đậu đỏ nói: “Nô tỳ là Tiền Tiểu Đậu.”

Công Tôn Lạc Nhật mỉm cười, cái tên này thật có chút quái lạ. Mà Đậu đỏ lại cảm thấy, ác ma kia nháy mắt lại biến trở lại thành thiên sứ.

Hy vọng hần sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, bằng không mình thực sự mất mạng. Thế nhưng để phòng ngừa vạn nhất, khi về đến nơi nàng liền đem mọi chuyện nói với Bạch Vân Thư.

Bạch Vân Thư cười, nói: “Về chuyện đó thì không cần lo lắng, chỉ cần một câu nói của ta thì hiện tại muội có thể trở thành nữ nhi của nhà họ Tiền. Giang gia cũng sẽ không để lộ thân phận của muội, miễn là bọn họ kín mồm kín miệng, vậy thì không ai có thể tìm được quê hương của muội rồi.”

Đậu đỏ biết hiện tại Bạch Vân Thư này được chọn làm Thường ứng nên địa vị ở nhà mẹ đẻ đã khác xưa, chỉ cần nàng nói một câu thì bên kia nhất định sẽ khiến mọi chuyện kín như bưng. Chỉ cần thêm thắt vào câu chuyện của nàng, vậy thực sự hoàn hảo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cung Nữ Bận Rộn

Trong không gian, Đậu đỏ hỏi Thiên Thượng Khách: “Bạn nói xem, Bạch Vân Thư có thể giấu điểm trót lọt thân thể của tôi?” Thiên Thượng Khách nói: “Yên tâm, cấp trên đã sắp xếp ổn thỏa, tạm thời bạn không sao đâu, dù sao một cung nữ không biết võ công họ cũng chẳng hơi đâu mà đi tra xét kỹ càng.”

Đậu đỏ lúc này mới an tâm, nàng lại tìm kiếm một ít món ăn mà nơi này không có, chỉ hy vọng ngày mai thành công để Bạch Vân Thư có thể thành công bay lên Long sàng của Hoàng đế. Chỉ cần nàng bò lên được Long sàng, vậy mình sẽ xin nàng cho được ra cung, đến lúc đó nàng ta nói một câu là mình được tự do rồi.

Nghĩ như vậy nên nàng lại càng hăng hái tìm kiếm, rất nhanh tìm được thật nhiều món ăn ngon, vừa tìm vừa chảy nước miếng, đột nhiên cảm thấy trong không gian lóe sáng, nàng hoảng sợ che kín mắt. Một lúc sau mở mắt ra thì thấy phía sau có thêm một chiếc giường, còn có cả gối đầu và chăn đệm, chính là cái loại rất xa xỉ ý.

Nàng luôn ngủ không quen với giường ở cổ đại, muốn mơ một giấc mơ đẹp cũng khó. Cho dù là trong Hoàng cung, hạ nhân như các nàng thì làm gì có chăn đệm tốt. Nàng nhảy phốc lên giường, nói: “Thăng cấp rồi, thật tốt.” Ôm lấy chăn len muốn ngủ rồi.

“Bạn có thể nghỉ ngơi ở đây, ngủ trong này một giờ còn hiệu quả hơn ngủ ở bên ngoài năm giờ.” Thiên Thượng Khách đột nhiên gửi tin nhắn đến, Đậu đỏ đọc rõ rành rành.

Nàng ha ha cười, nói: “Vậy tôi đây chẳng phải mỗi ngày sẽ yêu giường đến nỗi không muốn dậy? Thế nhưng người cổ đại cũng thật khó làm, sống về đêm thực ít đến đáng thương. Được rồi, chiếu một bộ phim cho tôi xem đi, thể loại võ hiệp, tôi ghét xem ngôn tình, quá sến.”

Thiên Thượng Khách đánh chữ: “Bạn coi tôi là nha đầu à?”

“Nhiều nhất bạn cũng chỉ là đái đồng, đừng dong dài nữa mau chiếu đi.” Đậu đỏ nằm ở trên giường, cảm giác như được trở về hiện đại, cuối cùng xoay mình thoát khỏi thân phận nô lệ đi sai khiến người khác.

Thiên Thượng Khách không cam lòng cũng phải bật lên một bộ phim điện ảnh, sau đó trên máy tính hiện lên thông báo: “Đăng xuất rồi.” Tên QQ của hắn chuyển thành màu xám.

Mà bộ phim hắn mở tự nhiên là Hoàng Kim Giáp, toàn bộ đều là cung đấu, ngay cả xem phim nàng cũng không tránh khỏi được hai chữ ‘cung đấu’ sao? Vì Đậu đỏ đã từng xem phim này rồi, nên nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ mất. Kỳ thực gần đây nàng ngủ rất ít, quả thật tâm mệt thân cũng mệt, cứ như vậy mà nghỉ ngơi trong không gian hai giờ đồng hồ.

Lúc nàng ra khỏi thì trời còn chưa sáng, nàng lại chớp mắt một chút đợi tới trời sáng mới dậy đi thương lượng với Bạch Vân Thư đang trang điểm: “Tiểu chủ, nô tỳ lại nghĩ ra ba món điểm tâm, không biết Hoàng thượng thích hay không?”

Vì Bạch Vân Thư phải đi gặp Hoàng đế nên phải ăn vận thật đẹp, nàng vội vã phát tay, nói: “Đậu đỏ cứ ra bên ngoài tìm một cung nữ giúp muội một tay, nghìn vạn lần phải làm thật tốt.”

Đậu đỏ thấy nàng quả thực không rảnh liền đi ra Phi Phụng cung vẫy một tiểu cung nữ đến hỗ trợ. Phi Phụng cung vốn có cung nữ và ma ma để sai vặt, thậm chí còn có nữ đãi vệ, chỉ phụ trách canh giữ ở cửa không thể tùy tiện đi vào trong.

Hai người vào phòng bếp, Đậu đỏ liền nói: “Ta chỉ nói, người làm theo được không?”

Tiểu cung nữ kia thấp hơn Đậu đỏ một cấp, vội gật đầu, nói: “Đương nhiên có thể.”

Từ sáng sớm Đậu đỏ đã nhắm đi nhắm lại công thức của hai loại điểm tâm, nàng chỉ huy: “Trước tiên đi lấy một chút bột mỳ tơi.”

Tiểu cung nữ vâng lời đi lấy bột mỳ tơi, Đậu đỏ bảo nàng dùng nước sôi trộn với một nửa phần bột mỳ, lại dùng nước lạnh trộn với nửa còn lại, rồi đem hai phần bột mỳ nhào thành bột nhào, xong xuôi đổ bột vào một cái chậu để ra ngoài ánh mặt trời. Nhân lúc này thì đập một quả trứng gà, đem đánh đều. Rồi chờ đến khi bột đến độ, đem bột nặn thành những khối trong nhỏ rồi cán thành mảnh. Ở xung quanh quét một chút mỡ, dùng tay nắm lại, lại vò thành những khối tròn. Đợi dầu trong nồi sôi, thả những viên bánh vào trong nồi chiên trong lửa nhỏ. Đến khi bánh vỡ ra liền vớt ra nhồi trứng gà vào bên trong rồi lại cho vào trong nồi tiếp tục chiên. Cứ như vậy, từng viên từng viên bánh chiên trứng được hình thành. Cắt đôi viên bánh ra lại càng thêm ăn. Nàng hiểu rõ sức ăn của Hoàng đế nên làm rất nhiều.

Sau đó vẫn dùng cách ấy, chỉ là lần này nhân bên trong không phải trứng gà mà là thịt.

Hai loại điểm tâm đã hoàn thành, lại nấu thêm một bát canh.

Chuẩn bị xong xuôi nàng liền ném thứ, mùi vị vậy mà cũng không tồi, xem ra tiểu cung nữ này còn có chút tài nấu nướng. Đậu đỏ lại để hai loại điểm tâm và canh vào trong hộp, lúc đi ra thì thấy Nguyệt Mai tự nhiên dẫn theo cung nữ của nàng đang ngồi trong phòng của Bạch Vân Thư.

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nàng để tiểu cung nữ chờ ở ngoài, còn mình thì đi vào trong nhỏ giọng nói với Bạch Vân Thư: “Đã chuẩn bị xong.”

Bạch Vân Thư mỉm cười đứng lên, nói: “Thật xin lỗi Nhạc tiểu chủ, Hoàng thượng đang chờ điểm tâm của muội muội, nếu đưa đến chậm muội muội ta thật không gánh nổi trách nhiệm.”

Nguyệt Mai cười, nói: “Đây chính là phúc khí của muội muội, đương nhiên phải đi nhanh một chút mới phải.” Nói xong liền đứng lên.

Đậu đỏ đi trước dẫn đường, sau khi ra khỏi đó thì cầm lấy hộp thức ăn trong tay đi phía trước. Mà Bạch Vân Thư được Diên ma ma và Băng Hồng dìu đỡ đi vội đến Bàn Long cung.

Đương nhiên, Bạch Vân Thư xuất môn là ngồi nhuyễn kiệu, còn Đậu đỏ thì phải đi bộ.

Tới Bàn Long cung, Đậu đỏ cùng Băng Hồng bị bắt chờ ở ngoài. Hóa ra Diên ma ma cũng có chút tâm tư với Hoàng đế, nàng rất tích cực nói: “Các người chờ ở chỗ này đi, ta cùng với tiểu chủ đi vào là được rồi, các thứ quy củ các người cũng chẳng hiểu.”

Chờ các nàng đi khỏi Băng Hồng không phục, nói: “Hai ngày trước sao không xin đi vào, bây giờ lại quay ra tranh công.” Nói xong giậm chân thật mạnh, trong lòng thì tràn đầy bất mãn.

Đậu đỏ nói: “Người nào có công trong lòng tiểu chủ rõ nhất.”

Băng Hồng nói: “Đúng thế, Băng Hồng không có công, chỉ có Tiền tỷ tỷ là công lao lớn nhất.”

Đậu đỏ nghe thấy ngữ khí không bình thường, liền cười, nói: “Chao ôi! Ta cùng muội muội thân thiết như thế thì còn chia ra công của ai sao, cho dù tiểu chủ có thưởng thì cũng là thưởng cho hai chúng ta.”

Băng Hồng tự nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, liền vội vã cười, nói: “Vẫn là Tiền tỷ tỷ nói phải, chúng ta mới là kẻ chung đường.”

Trong lòng Đậu đỏ đỏ mồm hôi hột, trong cung này không người nào thực sự coi người khác trở thành người nhà, một người nếu không cẩn thận sẽ rất dễ khiến người khác đổ kị cùng ngờ vực vô căn cứ.

Bữa sáng lần này ăn chậm hơn bình thường khiến Đậu đỏ không khỏi suy nghĩ vị Hoàng đế này hiện tại đang ăn thịt người hay ăn bữa sáng.

Trong lúc đang buồn chán chờ đợi thì Trịnh Thái kia lại đi ra, nhìn thấy các nàng liền vẫy vẫy tay gọi Đậu đỏ. Đậu đỏ cảm thấy điệu bộ của hắn có chút giống đang gọi chó, thế nhưng nàng vẫn đi tới, gật đầu cười, nói: “Xin chào Trịnh đại quan nhân.”

Trịnh Thái cười, nói: “Tiểu chủ của các người thật có biện pháp, Hoàng thượng rất hài lòng.”

Đậu đỏ gật đầu, nói: “Vậy thì tốt rồi!”

Trịnh Thái nói: “Đúng thế đúng thế, đi theo ta mang một chút vật tùy thân của Hoàng thượng đến viện của các người trong Phi Phụng cung, ngài muốn tới nay qua đó dùng bữa.”

Đậu đỏ nghe hắn nói hai chữ ‘dùng bữa’ hết sức ám muội nên lập tức hiểu ra, nói: “Dạ, mời đại quan nhân đi phía này.”

Trịnh Thái gật đầu, tuy tiểu cung nữ này mới tới nhưng rất thông minh, một chút đã hiểu.

Đồ phải chuẩn bị rất nhiều, may mà Đậu đỏ chỉ là người dẫn đường. Lúc nàng trở lại Phi Phụng cung thì phát hiện Bạch Vân Thư đã trở về, nàng đang ngo ngắc ngồi trên ghế, không nói không động cũng không thấy lộ ra bao nhiêu vui sướng.

Đậu đỏ thấy kỳ quái, đêm nay sẽ tới sao còn không vui nhỉ?

Nàng cũng không biết nên hỏi hay không nên không lên tiếng, thế nhưng sau khi dọn dẹp đồ xong bị Bạch Vân Thư nhìn thấy được có áo lót của Hoàng đế nên nàng liền đỏ mặt, nàng Đậu đỏ tới hỏi: “Đậu đỏ muội qua đây một chút.”

Đậu đỏ đi tới, nói: “Chúc mừng tiểu chủ.”

Bạch Vân Thư ngo ngắc, nói: “Ta còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng chính là hư vô.”

Đậu đỏ cười, nói: “Sao có thể, tiểu chủ quá lo lắng đấy thôi.”

Bạch Vân Thư thờ dãi, nói: “Thế nhưng, Hoàng thượng cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn ta. Ngài thực muốn... hay là không muốn...”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, nói: “A! Không muốn sao lại tới đây?”

Bạch Vân Thư vẫn thờ dãi, thế nhưng trong lòng lại tốt lên. Mặt nàng lúc này có chút đỏ, nói: “Vây, buổi tối ta phải mặc gì? Gần đây mới dùng sữa bò để tắm, không biết đã trắng hay chưa?”

Đậu đỏ cảm thấy nữ nhân này thật đáng thương, sắp bị người ta đè xuống XXOO mà vẫn còn lo lắng mình trắng hay xấu. Nàng cười, nói: “Tiểu chủ thiên sinh lệ chất, da lại vừa trắng vừa mịn, Hoàng thượng nhất định sẽ thích.”

Mặt Bạch Vân Thư lại càng đỏ, nói: “Muội vừa mở miệng đã toàn đi lừa người ta.” Nàng xấu hổ quá nên bây giờ mới nhớ tới một việc quan trọng, vội nói: “Mau, mau đi chuẩn bị một số món ăn đặc biệt, buổi tối ngài muốn tới đây dùng bữa đó.”

Đậu đỏ cảm thấy đây chính là đang hát kinh kịch, thế nhưng lại không dám nói với Bạch Vân Thư, vội vã gật đầu rồi lui ra ngoài chuẩn bị. Nàng về

phòng, lấy ra trong gói một số tờ giấy, đọc một hồi quyết định sẽ làm ba món ăn tương đối đặc biệt. Biết hần thích ăn cay, cho nên chọn toàn là món cay Từ Xuyên.

Bên này các nàng chuẩn bị rất lâu, cũng không thấy bị ai quấy rối. Hóa ra Hoàng đế muốn tới cung nào liền không muốn gặp nương nương của cung khác, cho nên đều có dải đồng với dải vệ đứng canh giữ ở bên ngoài.

Đang lúc bận rộn, Đậu đỏ thấy cung nữ của Nguyệt Mai thỉnh thoảng đến thăm dò thì trong lòng thấy buồn cười, nữ nhân hậu cung thật là một loại nghề nghiệp đặc biệt, mà ai nấy đều có một loại tinh thần chuyên nghiệp, cực kỳ chuyên nghiệp.

Các nàng chuẩn bị lâu như thế, Bạch Vân Thư sợ người của Hoàng đế nhìn ra cái gì liền tới ngồi trong phòng bếp giả vờ giả vịt.

Đến giờ cơm tối thì quả nhiên Hoàng đế đại giá quang lâm, hần sai bước đi vào bên trong khiến cho đại bộ phận người trong Phi Phụng cung đều cảm thấy nhỏ bé.

Đậu đỏ vẫn cho rằng Long bào là màu vàng, thế nhưng Hoàng đế này lại mặc Long bào màu đen bên trên có thêu Kim Long, hơn nữa hần lại mặt đen, thật đúng là khiến người ta cảm thấy áp lực.

Hai hàng người quỳ hai bên, Đậu đỏ cũng có mặt trong đó.

Sát thần mặt đen Ngự Thiên đi vào trong sảnh ngồi xuống trước bàn ăn cơm, nói ra hai từ: “Dọn cơm.”

Ai nấy đều quỳ trên mặt đất thì dọn cơm thế nào? Mọi người không biết là không được lệnh mà dám tự ý đứng lên hay là nghe phân phó dọn cơm?

Ngự Thiên đợi một lát không thấy ai nhúc nhích, bốn phía không khí lạnh lẽo, hần hừ lạnh một tiếng, nói: “Đứng lên, làm việc.”

Sau khi Đậu đỏ đỡ Bạch Vân Thư đứng lên thì cùng bọn cung nữ tới phòng bếp mang đồ ăn dọn lên bàn, khoảng chừng mười món ăn với một món canh. Chỉ có ba món ăn là do Đậu đỏ dạy cho họ làm, còn lại đều là đồ ăn ở thế giới này, hết sức phong phú, khiến nàng nhìn mà thèm.

Vị Hoàng đế này không uống rượu, chỉ có một cung nữ quen thuộc của hần xới cơm đặt trước mặt hần. Hần cầm đôi đũa lên gấp ăn thử một miếng, sắc mặt như thường, không biết là thích hay không, cũng không liếc mắt nhìn mọi người chung quanh.

Đây cũng quá khốc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu Đấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cung Nữ Quỳ Gối.

Bạch Vân Thư biểu hiện rất khôn khéo, nàng muốn giúp Hoàng đế gấp thức ăn, thế nhưng lại phát hiện việc đó vốn không cần thiết. Đầu đũa của người ta rất chuẩn, lực gấp mạnh mẽ, những đồ ăn khoát khẩu rất nhanh bị hần ăn sạch. Mà đó chính là ba món ăn mà Đậu đỏ tìm ra, từ mắt cho đến miệng đều tập trung vào mấy món đó. Đậu đỏ cúi đầu đứng bên cạnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn các món ăn trên bàn lại nhìn đồng bát xếp chồng chất, sáu bát lớn lặn! Hoàng đế này buổi tối ăn nhiều như vậy sẽ không béo sao? Thế nhưng trông vóc dáng hần cao lớn như vậy quả thật cần một lượng thức ăn nhiều thế mới được! Lượng cơm vẫn kinh khủng như lần trước, Đậu đỏ sờ sờ cảm của mình, cuối cùng cũng không ngã xuống. Mà Băng hồng đã cả kính há to miệng, hồi lâu vẫn chưa có phản ứng.

Bạch Vân Thư đành phải tự tìm đề tài để nói: “Những món ăn này là nô tỳ đặt hết tâm tư để nấu, mời Hoàng thượng nếm thử.”

Đáng tiếc Hoàng đế căn bản không đáp lại nàng, ăn xong liền buông bát xuống, nói: “Khởi giá...”

Hả? Đây là ăn xong rồi rút sao? Tất cả mọi người sợ run, không phải sẽ ngủ lại chỗ này sao, thế nào mà đã muốn đi rồi?

Nhưng Hoàng đế đã mở miệng nên mọi người chỉ có thể im lặng, các nàng thu hồi tất cả kinh ngạc cùng nghi ngờ, không cam lòng tiễn Hoàng đế rời đi. Mà Bạch Vân Thư sau khi trở về liền úp mặt xuống bàn khóc nức nở. Hoàng đế này vốn từ đầu đến cuối không thèm liếc nàng một cái, hần để mắt tới chỉ là đồng thức ăn trên bàn kia mà thôi. Nàng không khỏi đổ kỵ với Đậu đỏ, bởi vì những món đó đều là nàng nghĩ ra được.

Diên ma ma nói: “Cô nương đừng nên khổ sở, có thể hôm nay Hoàng thượng bận bịu công việc cho nên mới như thế.”

Bạch Vân Thư lau nước mắt, nói: “Đã tới đây rồi, còn bận cái gì nữa?”

Đậu đỏ vội vàng nói: “Có thể trưa nay Hoàng thượng ăn không nhiều nên đói bụng, và lại chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn nên mới tới đây, sau đó lại có rất nhiều việc cần phải xử lý nên mới phải rời đi.”

Bạch Vân Thư thờ dài, nói: “Bỏ đi, các người đều lui xuống đi!” Nàng phát tay rồi lại thờ dài.

Đậu đỏ đi trước, nói: “Tiểu chủ nhân, có một số việc phải kiên trì bền bỉ.”

Bạch Vân Thư nói: “Ta hiểu.”

Đậu đỏ đành cùng Băng Hồng lui ra, cơm tối cứ như vậy mà kết thúc, vốn nghĩ sẽ có cái gì mà tình cảm mãnh liệt phát sinh, kết quả lại yên tĩnh đến nỗi khiến nàng có chút không hiểu tại sao. Chỉ có một chút khả năng, Hoàng đế kia căn bản không có hứng thú với nữ nhân, cái hấn thích chẳng qua là các món ăn các nàng nấu mà thôi.

Đậu đỏ nghĩ đến đó khoe miệng liền giật giật, xem ra tin đồn phần lớn là thật, ít nhất nàng tin Hoàng đế kia cùng Công Tôn Lạc Nhật là một đôi. Như vậy có tiếp tục nỗ lực cũng chỉ uống phí sao? Đậu đỏ hơi thất vọng, lẽ nào bản thân thực sự phải ở trong cung hồ đồ đến hai mươi lăm tuổi mới được gả ra ngoài sao?

Thế nhưng cũng tốt, đối với người hiện đại mà nói thì hai mươi lăm tuổi rất đẹp để lập gia đình, so với mười bốn tuổi lập gia đình rồi sinh con đẻ cái thì vẫn tốt hơn, nghĩ đến đây thấy đáng sợ rồi.

Ngày hôm sau, bầu không khí trong phòng Bạch Vân Thư có chút nặng nề. Băng Hồng đang trang điểm cho nàng, Bạch Vân Thư khẽ thờ dài, nói: “Không cần quá cầu kỳ, Đậu đỏ cũng đừng đứng ở đây nữa, đi làm chút điểm tâm dâng cho Hoàng thượng, những món mà ngài thích ăn ý.”

Đậu đỏ cười, nói: “Tiểu chủ nghĩ được như vậy là tốt rồi, lâu ngày mới thấu hiểu lòng người, Hoàng thượng nhất định sẽ cảm nhận được tâm tư của chủ nhân.” Nàng vẫn nghĩ như thế, cho dù hấn cùng Công Tôn Lạc Nhật quan hệ rất tốt, nhưng cũng sẽ không quên được người làm ra được những món ăn ngon hợp ý hấn, cho nên người đó sẽ có được lợi thế.

Nàng lại làm mấy món điểm tâm giống ngày hôm qua, muốn để Băng hồng đưa đi, thế nhưng nàng lại đang giúp Bạch Vân Thư chỉnh trang, đương nhiên cũng không đồng ý đưa đi. Chứng sợ hãi Hoàng đế của nàng đến bây giờ vẫn còn chưa khá hơn. Mà Điền ma ma đã sớm né tránh rồi, thế nào cũng không tìm được nàng.

Đậu đỏ hết cách đành tự đưa đi, lúc nàng mang đồ tới thì thấy Trịnh Thái nói: “Hoàng thượng bảo người tự mình đưa vào, thế nhưng tâm tình của ngài hôm nay không tốt lắm, cẩn thận chút!” Nói xong liền đi trước dẫn đường.

Tâm tình không tốt thì liên quan quái gì đến một cung nữ dâng điểm tâm sáng như nàng? Ngược lại Đậu đỏ không hoang mang, lúc nàng đưa đồ vào thì phát hiện Công Tôn Lạc Nhật cũng ở đó, hấn nhìn nàng cười rồi quay sang nói với Hoàng đế: “Bữa sáng tới rồi, ngài ăn một chút rồi hẵng phiền não tiếp!”

Kỳ quái là ở đây không có một cung nữ nào, ngay cả đãi đồng cũng không có. Nàng không thể làm gì khác hơn là tự mình bày đồ ăn lên bàn, mà Hoàng đế lại nói: “Bưng tới đây.”

Đậu đỏ đành phải đem thức ăn dâng lên, từng món lại từng món.

Công Tôn Lạc Nhật đứng một bên, nói: “Thái hậu lại bí mật đi tìm ta, ngài muốn ta gánh cái tiếng oan này bao lâu nữa đây?”

Ngự Thiên lạnh lùng nói: “Tự người có biện pháp đối phó với bà, ta cần gì phải lo lắng? Đi ra ngoài đi, lúc ta ăn không thích bị quấy rối.”

Công Tôn Lạc Nhật thờ dài, nói: “Ngài tự tìm cách đi, Thái hậu không dễ bị lừa thế đâu, sớm hay muộn bà cũng phát hiện ra thôi.” Nói xong khom lưng thì lễ rồi cấp cho Đậu đỏ một ánh mắt tự người cẩn thận rồi lui ra ngoài.

Hiện tại trong đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ, chẳng hiểu sao trong lòng Đậu đỏ lại có chút khản trương. Nàng lui ra sau từng bước nghĩ muốn chạy, thế nhưng Ngự Thiên sau khi ăn xong liền nói: “Thu dọn đi, mặt khác đem những thứ này về chỗ cũ.” Bên cạnh hấn ngỗng ngang thứ gì đó, tự hồ như bị hấn đánh tan lúc tức giận, khiến cho vương vãi khắp nơi.

Đậu đỏ đáp ứng, nói: “Dạ, Hoàng thượng.” Lúc này nàng hiện tại không dám lộ ra chút phản ứng bất mãn, vẫn nhất hấn điên lên thì mình rất có khả năng bị chơi đùa đến rơi đầu.

Hoàng đế vung tay đi thượng triều, mà Đậu đỏ ở lại bị thương thu dọn mọi thứ. Càng bị thương là cư nhiên không có ai tới giúp đỡ, chủ yếu là Hoàng đế kiểm soát rất khắt khe, không có sự phân phó của hấn không ai dám nhiều chuyện.

Kết quả Trịnh Thái đứng bên cạnh nhìn nàng thu dọn, nói: “Đây là bị phạt sao?”

Đậu đỏ nói: “Không phải, chỉ là đang dọn dẹp thôi.”

Trịnh Thái cười ha ha, nói: “Vậy mau thu dọn đi, xong xuôi hấn trở về.”

Đậu đỏ tức giận đến hừ một tiếng, thế nhưng thu dọn quá mức, kết quả làm rách một góc rất nhỏ, rất nhỏ của một tờ giấy.

Mà Trịnh Thái lớn tiếng nói: “Trời! Không xong rồi, người gây chuyện rồi.” Hấn đi đến rất xa quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng hận nhất là người khác phá hỏng đồ của ngài, lần trước có người không cẩn thận làm rách tấu chương liền bị kéo xuống dưới đánh chết, người...” Hấn nhìn nàng thương cảm, thờ

dài.

Đậu đỏ thực sợ, nằng nhỏ giọng nói: “Lẽ nào không có cách xoay chuyển tình thế sao?”

Trịnh Thái nói: “Cũng có đó, chỉ cần ngươi thành tâm nhận sai có khả năng sẽ được tha thứ.”

Mặc dù Đậu đỏ tức giận khẩu khí của Trịnh Thái kia, nhưng hiện tại không có cách gì đành phải nghe hần. Không thể để mình chết ở chỗ này, không trở về quê hương được.

“Phải xin lỗi Hoàng thượng thế nào?” Đậu đỏ vừa khóc vừa hỏi.

Trịnh Thái ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Ta nhớ năm đó Nhu phi chọc giận Hoàng thượng phải quỳ tròn một canh giờ mới được tha thứ. Mà ngươi... đại khái phải lạy một ngày một đêm...”

Đậu đỏ nghiêng răng nói: “Ngươi...”

“Ngươi cũng không nên trách ta, ta cùng với ngươi không có thù oán, hơn nữa ta đáng cứu ngươi đó.” Nói xong hần vỗ vỗ vai Đậu đỏ rồi xoay người bỏ đi.

Đậu đỏ chỉ có thể quỳ xuống, thầm nghĩ: Bản thân rốt cuộc đắc tội vị Trịnh Thái đại quan nhân này ở chỗ nào?

Nhìn khuôn mặt nộn nộn của hần, nằng liền nguyên rửa hần ngày ngày đều bị Hoàng đế áp đảo, phải dâng tặng “hoa cúc” của bản thân. Ngẫm lại vóc dáng của Hoàng đế kia, lại nhìn thân thể nhỏ bé của hần, bị đè thật đúng là...

Đậu đỏ báo thù trong lòng, thập phần vui vẻ. Mà Trịnh Thái đứng bên kia lại chẳng vui vẻ tí nào, hần quả thực cảm thấy nằng khác biệt với những cung nữ khác, mặc dù nằng cũng nịnh bợ hần nhằm mọi chút tin tức về Hoàng đế, thế nhưng trong mắt lại có chút khó xử, không biết là đối với ai. Rõ ràng bản thân cấp bậc cao hơn nằng, nhưng lại không thấy nằng tỏ ra tôn kính, cho dù lúc đối mặt với Hoàng đế cũng sẽ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hần. Đến tốt cùng nằng đang nghĩ cái gì? Hần có ý định đùa giỡn nằng, xem nằng xử lý ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Cung Nữ Áp Đảo

Đậu đỏ cũng không biết bản thân bị người ta chơi xấu đến thăm như vậy, nằng ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất chờ Hoàng đế đáng sợ trở về trị tội, vậy mà chờ đến hết cả một ngày, mãi tới lúc sẩm tối mới thấy Hoàng đế bước vào thư phòng trong Bàn Long cung. Hần dường như cực kỳ tức giận, quay đầu nói với mọi người: “Đi ra ngoài.” Ai cũng không dám nhiều lời liền lui ra ngoài bao gồm cả Trịnh Thái đại quan nhân kia, lúc hần gần đi còn vẫy vẫy tay với Đậu đỏ, nhưng nha đầu kia cư nhiên quỳ mà còn ngủ quên, cho nên không thấy hần đang ngoắc tay.

Đậu đỏ hậu tri hậu giác* tỉnh dậy, thấy trong thư phòng chỉ còn hai cung nữ đang châm đèn, mà Hoàng đế thì cứ đi tới đi lui giống như đang có chuyện rất phiền lòng.

*Hậu tri hậu giác: Nghĩa là nói (thấy) rồi mới hiểu. Ngược lại với Tiên tri tiên giác có nghĩa là không cần nói (thấy) cũng đã hiểu.

Từ đầu đến cuối hần chẳng thêm liếc nằng một cái, nằng trông bộ mặt tối xảm của hần cũng không dám nói chuyện.

Lúc đang căng thẳng, Hoàng đế không biết đi đến phía sau nằng từ lúc nào, hần lạnh lùng hỏi: “Ngươi quỳ ở chỗ này làm cái gì?”

Đậu đỏ vội trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, sáng nay nô tỳ thu dọn không cẩn thận... không cẩn thận làm rách một góc tấu chương, cho nên mới quỳ tại đây thỉnh tội...”

“Đứng lên, ra ngoài!” Ngự Thiên không nhiều lời với nằng, gần đây biên cảnh bất ổn, trong cung lại quá nhiều sự vụ cần giải quyết, nhất là mẫu thân hiện nay của hần là Thái hậu lại càng khó đối phó.

Đậu đỏ nghe thấy hần không trách tội cho nên thở phào nhẹ nhõm, vội đứng dậy, thế nhưng do quỳ đã lâu nên chân đã sớm tê rần. Vừa đứng lên chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, toàn thân mất thăng bằng ngã về phía sau. May mà không bị té trên mặt đất, nhưng phía sau chính là Hoàng đế bệ hạ mà nằng sợ nhất. Phải làm sao mới tốt? Đậu đỏ thất kinh đứng lên, không dám nghĩ tới bản thân đang đè ai đó xuống mặt đất. Tuy nói thân thể không phải của mình, thế nhưng đã dùng một thời gian chung quy cũng luôn có cảm tình.

Nằng càng run, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người nói: “Thái hậu giá lâm.”

Đậu đỏ vừa nghe trong lòng vui mừng. Thái hậu đến nàng liền có thể được cứu. Vừa mới dùng sức cố gắng đứng lên, đột nhiên nàng cảm thấy đầu choáng váng, hoa mắt chóng mặt không biết bản thân đang ở nơi nào!

Chờ tỉnh táo lại, phát hiện bản thân đang nằm trên nhuyễn tháp bên cạnh án thư, nhuyễn tháp này là nơi Hoàng đế đọc sách mệt thì nghỉ ngơi. Mặc dù nhuyễn tháp rất lớn và mềm mại, thế nhưng có quan hệ gì với nàng, vì sao phải đem nàng đặt lên trên?

Ngần ra... chỉ thấy chân long Thiên tử đang đè nặng lên người nàng đột nhiên xé rách Long bào màu đen của hần, lộ ra nội sam không chỉnh tề cùng cơ ngực cường tráng.

Đậu đỏ không dám động, nàng cho rằng vị Hoàng đế này thích dùng những loại phương pháp biến thái để trừng phạt đám nữ quan. Quả nhiên, hần đã động thủ xé rách y phục của nàng.

Lúc đôi bàn cầu trước ngực lộ ra, Đậu đỏ cuối cùng cũng thấy phản ứng của nam nhân khi nhìn thấy bộ ngực hùng vĩ của nàng, cư nhiên là ngẩn ra... chỉ là ngẩn ra, chỉ là ngẩn ra thôi a... Đậu đỏ có chút thất vọng, xem ra không phải nam nhân nào cũng thích nữ nhân ngực lớn. Thế nhưng, tình huống hiện tại chính là nên giả vờ một chút, nhưng Hoàng đế đã cường ngạnh thì có giả vờ cũng vô dụng. Từ đáy lòng của nàng lộ ra một chút tuyệt vọng, bản thân từ khi tới thế giới này vẫn xui xẻo như thế, hưu thư vẫn còn giữ trong người, vậy mà lại bị một nam nhân khác áp đảo...

Đúng lúc này, bên ngoài trở nên âm ỉ, thanh âm của một nữ nhân vang lên: “Hoàng thượng, ngài muốn trốn Ai gia tới lúc nào... lúc nào...”

Người mặc trang phục vô cùng cao quý đang tiến vào chính là Thái hậu lão phật gia, thấy nhi tử của mình quần áo ngồn ngang đang đè lên một cung nữ, mà cung nữ kia cũng giống vậy, tình huống này không phải nói nhiều đến đũa ngọc còn đoán được bọn họ đang làm cái gì?

Thái hậu há hốc miệng không nói lên lời, mà lúc này Hoàng đế lại nói: “Mẫu hậu, có chuyện gì sao?” Thanh âm trầm ổn không chút cảm xúc.

Thái hậu liền nói: “Không có, Ai gia đi đây.” Lúc gần đi bà còn ngoái lại nhìn tiểu cung nữ đang nằm trên nhuyễn tháp, tuổi còn nhỏ mà bộ ngực kia đã đủ khiến nam nhân kinh ngạc đến thán phục. Trách không được Hoàng nhi không động tình với nữ nhân lại nóng lòng với nàng như vậy, nhất định là do cơ thể kia. Chẳng qua bà cứ chạy ào như vậy thật đúng là quá mức, đây rõ ràng là không giữ thể diện cho nhi tử Hoàng đế mà.

Trên đường trở về Thái hậu càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị các đại thần chê cười sao? Sau khi về tới tẩm cung của mình liền có một quyết định, vội gọi ma ma thân cận đến bàn bạc.

Mà bên này, Ngự Thiên thấy Thái hậu đã đi liền xuống giường, hần cũng không vội vàng mặc quần áo mà chỉ khép lại vạt áo nội sam rồi nói: “Đi ra ngoài.”

Đậu đỏ giờ mới biết hần làm vậy là có dụng ý riêng, muốn giữ nàng lại để đuổi Thái hậu đi. Nàng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, may mà Hoàng đế này không có tâm tư ba cái chuyện nam nữ.

Nàng vội đứng lên mặc lại y phục rồi lui ra, thế nhưng Hoàng đế lại nói: “Chờ một chút, đợi qua thời gian một chén trà rồi hãy đi.” Chuyện nam nữ chi thân lại xong xuôi nhanh vậy sao, nếu như mẫu hậu sắp xếp người chờ ở bên ngoài rồi mà nàng ta đi ra như thế lập tức sẽ lộ hết.

Đậu đỏ chỉ có thể dùng bước, trong lòng nàng thực sự là vừa hận vừa tức lại vừa sợ vị Hoàng đế này. Nhưng lúc này hần là chủ tử, cho nên nói không cho nàng đi nên đành phải lưu lại.

Thời gian qua đi, nàng vẫn đứng đó một câu cũng không nói mà Hoàng đế kia càng lạnh lùng tựa hồ đã hóa thành khối băng.

Thời giờ đã điểm, nàng rời đi vội vàng đến nỗi quên cả xin phép Hoàng đế cáo lui. Vừa ra khỏi Bàn Long cung nàng liền run rẩy liên tục, vừa đi vừa nghĩ. Sau này ít tới đây thôi, thật là đáng sợ.

Mà lúc này Trịnh Thái đi tới, nhỏ giọng nói: “Ngươi không sao chứ? Bị dọa thành như vậy thật là hiếm thấy, ta còn cho rằng lá gan của ngươi làm bằng sắt, sẽ không sợ gì cả?”

Đậu đỏ đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng hần, hét lớn: “Nếu ngươi muốn hại chết ta cứ việc nói thẳng...” Nàng hừ một tiếng rồi lướt qua hần chạy về Phi Phụng cung.

Trịnh Thái phía sau sợ run một hồi, trái tim của hần đập thật nhanh, chưa bao giờ có một cung nữ dám nói chuyện với hần như vậy. Xuất thân từ gia đình đại thần mà từ nhỏ đã là đãi đồng bên cạnh Hoàng đế, tương lai tiền đồ vô lượng. Đám cung nữ từ trước đến nay chỉ có nịnh bợ hần, cho dù bị ủy khuất cũng không dám nói lại hần. Lần đầu tiên bị lên án như vậy, đôi mắt ngẩn lệ tràn đầy ủy khuất của nàng khiến tâm hần dị thường hỗn loạn.

Đậu đỏ trở lại Phi Phụng cung, nàng giải thích với Bạch Vân Thử nàng chọc phải Hoàng đế nên phải chờ hần tha thứ mới có thể trở về thành ra trễ giờ.

Bạch Vân Thử thấy sắc mặt nàng tái nhợt biết nàng sợ hãi quá độ, liền nói: “Lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Đậu đỏ gật đầu quay về phòng của mình, Băng Hồng không có mặt nàng mới dám khóc. Lúc nàng khóc rất không muốn bị người khác nhìn thấy, đó chỉ là biểu hiện của sự mềm yếu.

Nàng tiến vào không gian, to tiếng mắng: “Tên trướng thối Hoàng đế kia không biết hần có bao nhiêu đáng sợ sao? Một câu cũng không nói liền đè xuống, chẳng nhẽ hần không biết với vóc dáng và thân thể đó sẽ dọa hồng nữ hài tử à? Quả thực không hiểu thương hương tiếc ngọc, ta nguyện rửa hần chơi nam nam bị đè xuống dưới, cả ngày kính dâng ‘hoa cúc’ cho thiên sứ...” Lớn tiếng mắng một hồi tâm tình cũng khá hơn rất nhiều.

Mà Thiên Thượng Khách đột nhiên lên tiếng: “Bạn ỉu, bạn không thể lớn tiếng mắng một Đế vương như vậy!”

“Cái gì, tôi đã bị ức hiếp đến thế rồi còn không thể mắng sao? Đâu đó giậm chân nói.

Thiên Thượng Khách nói: “Lúc này bạn mắng, có thể sau này...”

“Sau này thế nào?” Đâu đó hỏi.

Thiên Thượng Khách gửi đến một biểu tượng tạm biệt rồi đăng xuất luôn.

Đâu đó thiếu chút nữa lật bàn, thế nhưng bởi vì có ý định phá hư không gian nên Đâu đó đã bị đá ra khỏi đó N lần.

Nàng chỉ có thể đi ngủ, nhưng ngủ mà không ngủ được. Trong mũi vẫn thoang thoảng mùi hương nam tính của đàn ông, trên người vẫn tồn tại nhiệt độ vô cùng nóng của một cơ thể khác phái, điểm đó là chấn động lớn nhất đối với nàng. Hoàng hốt phát giác... hóa là mình đang động xuân tâm, lại tư tưởng đến việc nam nữ. Không nghĩ nữa, ngủ vẫn quan trọng hơn.

Ngày hôm sau vừa mở mắt liền nghĩ tới việc mượn cớ để không tới Bàn Long cung, cứ nói vì đắc tội Hoàng đế cho nên không dám đi là được rồi. Ma ma kia chỉ đắc tội với một Trịnh Thái liền không thể tới Bàn Long cung, nàng đắc tội với Hoàng đế lại càng không thể đi, như vậy liền tốt rồi.

Nghĩ đến đó liền đứng dậy mặc quần áo, chải đầu rồi rời khỏi phòng, vừa tới trước cửa phòng của Bạch Vân Thư liền thấy một ma ma ăn mặc hết sức hoa lệ dẫn theo một đám cung nữ đi tới, có một ma ma của Phi Phụng cung nói: “Ý chỉ của Thái hậu đến, cung nữ Tiền Tiểu Đậu của Phi Phụng cung rửa tay tiếp chi.”

Toàn thân Đâu đó run lên, nhớ rõ hôm qua bị Hoàng đế áp đảo chính bởi vì trốn Thái hậu, sáng nay bà ta lại xuống chỉ cho mình đến tột cùng là vì sao? Sẽ không bởi vì câu dẫn Hoàng đế cho nên giết luôn hoặc đuổi ra khỏi cung chứ? Nếu như bị đuổi thì hay rồi.

Nàng nghĩ tới đó liền đi rửa tay, sau đó quay trở lại đại sảnh quỳ xuống tiếp chi. Mà Bạch Vân Thư cùng Băng Hồng đã chờ sẵn ở đó, các nàng đều quỳ xuống dập đầu không dám nói nhiều.

Ma ma tuyên chỉ nói: “Phụng ý chỉ của Thái hậu: Tiền Tiểu Đậu của Phi Phụng cung xuất thân quan gia, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu lại thiện lương...” Sau một tràng những lời lẽ khích lệ vô dụng thì mới đến phần quan trọng: “Cho nên phong làm Thường ứng, sẽ ở tại gian thứ chín của Phi Phụng cung, tiếp chi tạ ơn...”

Đâu đó giặt mình, hai tay run run tiếp chi, nuốt nước mắt vào trong. Ma ma ma kia còn cười, nói: “Phải chúc mừng Tiền Thường ứng rồi.”

Đâu đó cười khúc khích, nói: “Đâu có... đâu có...” Đây quả thực là nỗi bi thảm từ trên trời rơi xuống, vì sao lại phát sinh chuyện này, vì sao lại phong nàng thành tiểu lão bà của Hoàng đế?

Cảm thấy bên cạnh có cái gì không đúng, nàng đứng lên, ngẩng đầu thì thấy Bạch Vân Thư đang nhìn nàng đầy căm tức, thế nhưng người của Thái hậu vẫn ở đây nên nàng không dám phát tác, liền nói: “Chúc mừng Tiền Thường ứng, thật đúng là một bước lên trời phải không?” Không nghĩ tới tiểu nha đầu này cư nhiên có bản lĩnh đến thế, trách không được ngày hôm qua không trở về hóa ra là nhân cơ hội Hoàng đế vui vẻ liền bỏ lên trên Long sàng mới có ngày hôm nay!

Ma ma của Thái hậu đích thân đưa đậu đó tới nơi ở của nàng, ở đây rất an tĩnh, so với nơi ở trước đây thì yên ắng hơn nhiều. Ma ma kia nói: “Thái hậu thường cho ngài một ma ma cùng hai cung nữ, còn có rất nhiều đồ khác nữa.”

Đâu đó tiếp tục thống khổ giả bộ, nàng cắn răng tạ ơn.

Có hai cung nữ dung mạo hết sức xinh đẹp cùng một ma ma ôm bao nhiêu đồ vào chất đầy cả căn phòng, sau đó quỳ xuống nói: “Nô tỳ bái kiến Tiền Thường ứng.”

Đâu đó phát tay, nói: “Đứng lên đi!” Hôm qua nàng quỳ người hôm nay được người quỳ, đây quả thực là một thế giới biến hóa siêu nhanh!

Ma ma kia lại dặn dò thêm vài câu, nàng cũng không có tiền để tạ ơn nên chỉ đành ngồi trên ghế khoe miệng hơi nhếch lên cười cười.

Hai cung nữ kia thấy chủ tử không hỏi tên các nàng thì cho rằng nàng bị vui sướng quá độ cho nên hỗn loạn, liền tiến lên nói: “Tiểu chủ, nô tỳ là Đinh Nhi.”

“Tiểu chủ, nô tỳ là Ninh Nhi.”

Ma ma kia cũng thi lễ, nói: “Tiểu chủ, nô tỳ họ Mai.”

Mai ma ma? Đâu đó cảm thấy bản thân lại rơi vào bi kịch, từ khi đến thế giới này nàng liền có thù oán với chữ ‘mai’, vì này không phải được cử đến để bôi lông tìm vết chứ!

Chương 45: Thường Ứng Bị Đánh

Đi vào không gian, nàng viết bài trên diễn đàn với nội dung: Đột nhiên được Hoàng đế chọn làm tiểu lão bà thì thế nào?

Có người trả lời: Đại khái Hoàng đế muốn phụ trách, dù sao cũng đã thấy bộ ngực.

Có người trả lời: Chắc là Hoàng đế đã sớm để mắt đến cô nương đó.

Có người trả lời: Không chừng là muốn lợi dụng thế lực từ các mối quan hệ, cẩn thận thì hơn.

Đậu đỏ đọc bài phản hồi cả nửa ngày vẫn không thể giải khai nghi hoặc trong lòng nàng, đến tận cuối cùng vì sao tự nhiên bản thân lại trở thành tiểu lão bà của Hoàng đế?

Lúc nàng đang xoắn với vấn đề đó, thì Thái Hậu thấy Hoàng đế đến vấn an liền hỏi: “Hoàng nhi có thỏa mãn với an bài của mẫu hậu không?”

Ngự Thiên trầm tĩnh nói: “Đa tạ mẫu hậu an bài.”

Thái hậu cũng cảm thấy hành vi hôm qua của bản thân quá đường đột, sau đó nghe nói cung nữ kia mãi lâu sau mới đi ra. Xem ra Hoàng nhi rất hứng thú với cung nữ đó, vậy mà suýt nữa bị mình phá hủy đại sự. Thấy hần nói thích cũng chỉ có thể tin tưởng, liền nói: “Nàng ta cũng được sắp xếp ở tại Phi Phụng cung, nếu con thích cứ qua đó đi, mặt khác cũng không cần nàng tới đây thỉnh an tạ ân.” Nói xong phất phất tay.

Ngự Thiên gật đầu đồng ý, hần nói: “Vậy con thay mặt nàng đa tạ sự ưu ái của mẫu hậu.”

Thối lui đến ngoài cung, thì thấy Công Tôn Lạc Nhật đã đứng đấy chào đón, cúi đầu thi lễ rồi nói: “Chúc mừng Hoàng thượng lại được bổ sung thêm một vị ái phi, chỉ là không biết vị cung nữ nào lại có...”

“Đừng có nói nữa.” Ngược lại Ngự Thiên chẳng thêm quan tâm hần có bao nhiêu phi tử.

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Vậy tối nay ngài định tiếp tục ở tại Bàn Long cung?”

“Không được sao?”

Công Tôn Lạc Nhật lắc đầu, nói: “Đương nhiên không được, tin đồn Hoàng đế không gần nữ sắc đã lan truyền khắp toàn bộ Vương triều. Mà gần nhất Thái hậu cũng không tha cho ngài, sẽ vẫn tiếp tục ép sát, không bằng ngài liền mượn cơ hội này làm chút chuyện.”

Ngự Thiên cân nhắc, nếu như hần ở tại Bàn Long cung không quá hai ngày thôi nhất định sẽ bị làm phiền, chẳng bằng cứ theo lời Công Tôn Lạc Nhật mà làm. Hần hướng về phía đám người phía sau phân phó: “Chuẩn bị đi, đi giá Phi Phụng cung.”

Động tác của các đãi đồng rất nhanh, chỉ chớp lát sau đội ngũ trùng điệp đã hướng tới Phi Phụng cung mà đi, trên đường Công Tôn Lạc Nhật nói: “Nội cung của Hoàng thượng ta không tiện qua lại, xin cáo lui trước.”

“Ngày mai ta có việc tìm người thương lượng, mấy con cạp không rằng kia cũng nên xử lý rồi.” Ngự Thiên nói.

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Có nữ nhi của một con cạp ở trong Phi Phụng cung đó, ngài cẩn thận đừng để nàng ta mang thai, bằng không con cạp lại mọc răng.”

Ngự Thiên lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta sẽ bị đám nữ nhân đó câu hồn sao?”

Công Tôn Lạc Nhật cười to, nói: “Biết chứ, hồn của ngài đã bị mỹ thực câu mất rồi, chỉ tiếc đầu bếp của thanh lâu kia về quê rồi, ngay cả tên cũng không biết, bằng không ta phải theo người đó học nghề, chí ít cũng được một tấm kim bài bảo vệ tính mạng.”

Ngự Thiên cười lạnh, nói: “Xử lý tốt chuyện triều chính mới là kim bài bảo vệ tính mạng của người, còn không mau đi?”

Công Tôn Lạc Nhật đành lòng nói: “Ta quá khổ mà!” Nói xong tiêu sái đi ra khỏi Hoàng cung.

Mà Ngự Thiên thì đi vào Phi Phụng cung, nơi này tràn ngập hương hoa khói phấn của đám nữ nhân. Từ nhỏ hần đã ghét đám nữ nhân trong cung, người nào người nấy tâm địa thâm trầm, tình yêu cái gì, thân tình cái gì đều có trong phạm vi lợi dụng. Mẫu hậu cũng như vậy, chỉ nói một câu vì muốn tốt cho hần mà lên kút thương tổn nhiều huynh đệ của hần, nếu không vậy thì cũng không đến mức sau này ngôi vị Hoàng đế lại rơi vào tay hần. Lúc đó bà thật cao hứng, nhưng hần lại không thể vui nổi. Dù sao ‘Nhất tướng công thành vạn cốt khô’*, hần không quan tâm đám người chết kia, chẳng qua không thích cuộc sống như vậy mà thôi.

*Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Nằm trong bài thơ nổi tiếng của Tào Tông (đời Đường) mang tên Kỷ Hội Tuế, đây là lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng có người chết trận.

Lúc này Đậu đỏ đang đối diện với tam phương xét xử, đó chính là ba bị Thường ứng của Phi Phụng cung. Ba người ngồi, sáu ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, mặc dù trên mặt đều là tươi cười, nhưng tâm tư nào ai đoán được? Đậu đỏ không thể tỏ ra yếu kém, nàng hiện tại cũng ngồi ngay ngắn, cười đến chói lóa, nhưng trong lòng lại thập phần ưu thương.

“Các vị... tỷ tỷ, đa tạ lễ vật của các tỷ, muối muối có thể được các tỷ chúc mừng thật vui mừng khôn xiết.” Nàng liên tục gật đầu, tỏ vẻ tâm đắc.

Nguyệt Mai cười, nói: “Ai chà, muối muối hẳn nên vui mừng, vốn chỉ là Bạch muối muối..., ấy... là ta lảm lời rồi.” Nói xong che miệng lại, khẽ cười.

Mà Bạch Vân Thư đột nhiên đứng lên, nói: “Ta đột nhiên nhớ ra còn có việc, đi trước.”

Đậu đỏ thấy được sát khí trong mắt nàng ta, trong lòng cũng hết sức rõ ràng suy nghĩ của nàng ta. Chỉ là một thôn cô bị nàng trăm phương nghìn kế mang vào cung, không nghĩ tới nhanh như vậy trở thành nữ nhân địa vị ngang nhau với bản thân. Phải biết rằng cung nữ cùng tiểu lão bà của Hoàng đế tuy là cùng một phương pháp tuyển chọn, thế nhưng cấp bậc đã khác biệt một trời một vực rồi.

Mà Thường Xảo Nhi bên cạnh cười, nói: “Tỷ tỷ phải đi sao, vậy cùng đi thôi, ta đứng lúc cũng phải đi về.”

Đậu đỏ cảm thấy trong ba người, một người rất hận mình, một người chỉ to mồm, mà Thường Xảo Nhi kia lại là kẻ thâm tàng bất lộ.

Nàng đang không biết nên đối phó thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng của đám đãi đồng: “Hoàng thượng giá lâm”

Không phải chứ, ba nước tề tụ đã đủ loạn rồi, hẳn còn tới đây góp vui làm cái gì? Đậu đỏ giật giật khóe miệng, thế nhưng trong lòng bởi vì sợ hãi mà không muốn thấy hẳn. Chỉ là Hoàng đế không phải nói không gặp là không gặp, nàng phải đón tiếp, còn phải cười tươi đón tiếp. Ba Thường ứng kia tự động đi theo, thành ra một người thành bốn người quỳ gối trước cửa. Hoàng đế lại rất trấn định, hẳn nói thẳng: “Đều đứng lên đi!” Sau đó tiến vào bên trong ngồi xuống, nhìn bốn nữ nhân trước mặt mà có chút phiền, loại tình huống này trước đây không phải chỉ thấy một, hai lần, không biết hôm nay các nàng lại nháo cái gì.

“Không có việc gì, đều đi ra ngoài đi!” Hoàng đế vung tay lên, biểu thị không chào đón mọi người.

Bạch Vân Thư vừa đau lòng vừa uất hận, liếc mắt nhìn Đậu đỏ, thầm nghĩ: Sớm muộn gì cũng cho tiện nhân kia đẹp mặt! Mà Nguyệt Mai lại càng thêm đố kỵ, nàng cũng hi vọng được cùng Hoàng đế, dù sao trong nhà đều mong muốn dựa vào vinh quang địa vị của nàng. Hoàng đế không phải Hoàng đế trước đây, chuyện tuyển tú cực kỳ hiếm có, cũng không phải ba năm tuyển số lượng nhỏ, năm năm tuyển số lượng lớn.

Về phần Thường Xảo Nhi, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào trên mặt nàng, chỉ là trong ánh mắt nhìn Hoàng đế lộ ra chút thương cảm. Đậu đỏ chẳng hiểu vì sao nàng ta lại thương cảm, chỉ là thấy các nàng không dám lên tiếng mà chậm rãi lui ra ngoài. Còn nàng dường như cũng không có chuyện gì với Hoàng đế này cho nên cũng lui ra ngoài.

Sấp lui ra đến bên ngoài chợt nghe ma ma bên cạnh Hoàng đế nói: “Tiền Thường ứng có thể dừng lại cước bộ một chút không?”

Khuôn mặt Đậu đỏ méo xệch, nói: “Sao ạ?” Nàng im lặng quay lại, đang ngờ vực bản thân đang vướng phải chuyện gì, chợt nghe ma ma kia chỉ vào một đồng hồ vật cho nàng nhìn rồi cười, nói: “Hoàng thượng không thích bị người ngoài quấy rối, cho nên đồ dùng tùy thân đều ở đây, chốc nữa Thường ứng cứ ở bên cạnh hầu hạ.”

“A.. Đa tạ ma ma.” Nàng nghe lời của nàng ta giống như đang nghe di ngôn của bản thân, nội tâm bất ổn lại vừa kinh vừa sợ. Nhất là thấy những ma ma đó đều tới tập lui ra ngoài, đến khi trong phòng chỉ còn lại có nàng và Hoàng đế liền cảm thấy hai chân run như cây sậy.

Nếu như nam nhân này đột nhiên xông qua, mình phải làm gì? Đang nghĩ ngợi, liền thấy Hoàng đế đứng lên. Nàng vội nắm chặt vào áo lúi về phía sau. Thế nhưng Hoàng đế không tiến về phía nàng mà ngồi xuống trước án thư xem tấu chương. Tựa hồ có chuyện gì khiến hắn khó xử, lông mày nhíu chặt, thậm chí đột nhiên ném mạnh tấu chương xuống nền nhà, thế nhưng suy nghĩ một chút lại cầm lên xem, cứ như vậy vài lần khiến Đậu đỏ cảm thấy làm một Hoàng đế cũng thật không dễ dàng.

Chốc lát đã qua một canh giờ, chốc lát sau bên ngoài có người nói: “Hoàng thượng, có thể truyền lệnh chưa ạ?”

Hắn đặt tấu chương xuống, nói: “Truyền đi!” Nói xong đứng lên, đi tới trước bàn ăn ngồi xuống chờ đợi.

Đậu đỏ còn đang dờ ra thì thấy cửa bị mở, một cung nữ bưng tới một chậu nước để Hoàng đế rửa mặt rửa tay, người khác thì dâng nước để súc miệng. Nàng còn mãi nhìn, chỉ thấy Đinh Nhi cũng đi vào, cũng cầm theo dụng cụ súc miệng, nàng thấy tiểu chủ nhà mình còn đang ngây ngốc đứng đó, liền nói: “Mời tiểu chủ ngồi xuống.”

Lúc này Đậu đỏ mới tỉnh táo lại, đi hai bước ngồi xuống vị trí cách xa Hoàng đế một chút. Chốc lát sau com nước được dọn lên, thế nhưng nàng để ý tới đám cung nữ bưng thức ăn lên người nào người nấy sắc mặt tái nhợt, tay chân run rẩy. Đây là vì sao? Lễ nào trong đồ ăn bị hạ độc? Thế nhưng bên ngoài hẳn sớm có quan thừa qua, không có vấn đề gì mới phải chứ.

Đang nghĩ ngợi cũng không thấy Hoàng đế cũng không có kêu rót rượu, hắn cầm đĩa lên gấp một miếng rau, hơi nhíu mày, lại gấp lên một miếng thịt, mày càng nhăn hơn.

Lẽ nào món này của đầu bếp làm rất khó ăn? Nhìn cả một bàn đầy thức ăn Đậu đỏ rất muốn ăn, thế nhưng vừa mới cầm đũa lên chợt nghe Hoàng đế nói: “Dọn hết đi!”

Này... ta còn chưa ăn đâu! Thế nhưng lời này Đậu đỏ chỉ có thể nuốt vào trong, nàng thấy lạ là khẩu phần của Hoàng đế rất lớn, sao hôm nay mới ăn hai phần cơm liền no rồi?

Dọn dẹp xong Hoàng đế lại bắt đầu xem tấu chương, nàng lại tiếp tục đứng chờ ra một chỗ.

Đứng lâu rất mệt nên nàng ngồi xuống, thấy Hoàng đế không nói gì nàng liền nằm xuống, kết quả không thấy bị lừa hoặc bị nói. Trong nháy mắt nàng hiểu rõ, bản thân bị coi thường rồi, triệt để luôn.

Đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy Hoàng đế nói: “Tôi chưa?”

Đậu đỏ lại càng hoảng sợ, nói: “Bẩm Hoàng thượng, tôi rồi ạ!”

Hoàng đế ngẩng đầu cũng hiểu được trời đã tối, hần nhìn về phía giường, làm hại Đậu đỏ co tròn thành một đoàn. Đang nghĩ làm sao chạy trốn chợt nghe Hoàng đế nói: “Tự ngươi lên giường đi!”

Đậu đỏ đang đỏ mặt hời hợt, thế nhưng nghe thấy để cho bản thân tự mình lên giường thì ngẩn ra, cần cần dục dục nói: “Xin hỏi, làm gì ạ?”

Hoàng đế nói ngắn gọn: “Kêu.”

Đậu đỏ vẫn mù mờ không hiểu, lại hỏi: “Kêu gì ạ?”

Hoàng đế tiếp tục ngắn gọn: “Giường.”

Đậu đỏ phân tích hai chữ của hần liền cảm thấy phiền muộn, ý hần nàng đã hiểu rồi. Cho dù không định cùng nàng xảy ra chuyện gì, thế nhưng bên ngoài có người nghe nên không thể cứ an tĩnh như vậy, cho nên mới làm ra việc này.

Chỉ là để một nữ hài tử ngồi ở trên giường kêu, phải kêu như thế nào đây? Nàng thấy bộ dáng rất thông dong của Hoàng đế liền rất tức giận, nàng đột nhiên đứng lên bước về phía giường, kêu lớn: “Giường! Không phải ngươi bảo kêu ‘giường’ sao, đây cũng gọi là ‘giường’!”

Rõ ràng khuôn mặt Hoàng đế có chút co giật, trầm nghĩ: “Quả nhiên vẫn là Nhu phi đã phối hợp với mình một thời gian mới làm được, nàng ta thông minh hơn nhà đầu này nhiều.” Thế nhưng lúc đầu nàng ta cũng kêu không được, phải dạy dỗ một hồi mới có thể.

Hần đột nhiên cầm lên một viên đường trong món điểm tâm, kẹp vào giữa hai ngón tay nhẹ nhàng dùng lực bắn ra. Đậu đỏ đang quay lưng về phía Hoàng đế, đột nhiên bị vật gì đánh tới thật mạnh, vừa kinh hãi vừa đau liền kêu to ‘aaa’ một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thường Ứng “Ca Hát”

Đậu đỏ vội vã quay đầu lại, thấy Hoàng đế kia vẫn còn đang đọc tấu chương, chẳng qua tay trái còn cầm một viên đường. Ngẩn ra một lúc thì viên đường đã biến mất lúc nào, bên hông lại nhói một cái khiến nàng kêu ‘aaa’ đau đớn. Nàng bĩu môi, xoa xoa eo, hần sẽ không dùng cách này để bắt mình kêu ‘giường’ chứ! Mắt thấy trên tay Hoàng đế lại xuất hiện một viên đường, nàng vội nói: “Ta kêu!”

Tuy nói như vậy, nhưng nàng biết kêu thế nào cho đúng bây giờ? Do dự một lúc, nàng liền mơ màng ‘a...’ lên một tiếng.

Hoàng đế giống như chỉ cần kêu lên là tốt rồi không cần để ý chất lượng, hần bỏ viên đường trong tay xuống rồi nói: “Tiếp tục kêu.”

Đậu đỏ không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên giường, cách một vài giây lại kêu một tiếng. Kêu một thì uống một ngụm trà, trầm nghĩ, loại kêu rên này bọn họ thực sự nghe không hiểu sao? Một chút tình cảm cũng không có, càng đừng nói tới gọi cảm. Thế nhưng bên ngoài chỉ sợ đã nghe tới mơ mơ hồ hồ, cảm thấy ai cũng kêu thế mà thôi!

Tự rót cho bản thân một tách trà để vừa kêu vừa uống. Quả nhiên Hoàng đế không đánh nàng nữa, nàng kêu một liền nằm xuống kêu tiếp. Cũng chẳng biết ngủ thiếp đi lúc nào, nửa đêm thấy có người kéo chăn, nàng âm ừ nói: “Tiểu Nha không nên kéo chăn của người ta...”

Sáng sớm hôm sau đã thấy Hoàng đế mặc Long bào chỉnh tề ngồi đợi bữa sáng. Nàng vội vã đứng lên mặc quần áo, nhưng lại phát hiện hình như đêm qua có người nằm bên cạnh mình, nơi đó vẫn còn vết của người nằm lên. Chẳng nhẽ kẻ kéo chăn của mình đêm qua là Hoàng đế?

Nàng giật giật khóe miệng, nhưng đồng thời lại phát giác kỳ thực Hoàng đế này tính tình cũng không hung bạo như lời đồn! Vừa nghĩ đến đó thì bên kia

đã bung bữa sáng lên, Hoàng đế chỉ ăn một miếng rồi hất tung hết đồ ăn trên bàn.

Đậu đỏ lập tức hủy bỏ suy nghĩ lúc này, chưa kịp chải đầu mà vội vàng vàng đứng bên cạnh Hoàng đế. Nghe thấy hắn nói: “Hôm qua là ai đưa điểm tâm tới? Sao hôm nay lại thay đổi?”

Đậu đỏ vừa nghe thì vừa mừng vừa sợ lại vừa bi thương. Hoàng đế quả là hi vọng vô thường. Vui chính là đồ ăn mình làm quả nhiên hắn thích ăn, mà bi thương ở chỗ mấy ngày nay nàng rỗng rã mang đồ đến dâng cho hắn thế mà hắn chỉ biết ăn ngon, không biết là ai dâng tặng, đường nhiên bi thương còn có cả Bạch Vân Thư.

Một ma ma trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, người dâng điểm tâm mấy ngày này chính là Bạch Thường ứng.”

Không nghĩ tới đôi tới đôi lui trọng tâm câu chuyện lại thành ra thế này, lẽ nào cuối cùng Hoàng đế vẫn muốn tìm Bạch Vân Thư sao? Thế nhưng nàng ấy không biết làm, đến lúc đó làm không được biết tìm ai đây?

Đậu đỏ vội điều đình, nói: “Sớm như vậy chỉ sợ Bạch Thường ứng còn chưa ngủ dậy, không bằng nô tỳ làm để Hoàng thượng nếm thử!”

Hoàng đế nói: “Ngươi biết làm sao?”

Đậu đỏ nói: “Lúc Bạch Thường ứng làm nô tỳ cũng đứng bên cạnh mà!”

Hoàng đế nói: “Vậy làm đi, càng nhanh càng tốt!”

Đậu đỏ hiểu rồi, kỳ thực Hoàng đế này cực kỳ kén ăn. Nàng sửa soạn một chút rồi chạy vội tới phòng bếp trong viện, toàn bộ ba lớp chỉ có một phòng bếp này là thông dụng. May là nơi này tạm thời không có phi tử khác cho nên tương đối thuận tiện. Nàng gọi hai cung nữ tới hỗ trợ, rất nhanh đã làm xong một ít bánh quế* cùng một chút súp, các món khác thì đều từ Thượng thực gian đưa tới, làm xong liền dâng lên cho Hoàng đế quả nhiên an tĩnh ngồi ăn.

Hắn ăn xong phải “đi làm” rồi, Đậu đỏ lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: Đã từng nghe đến tính tình quái đản, không nghĩ tới sẽ có ngày gặp được. Nói hắn không kén ăn, ăn không quen liền hất đổ. Nói hắn kén ăn, ăn ngon thì ăn vừa nhanh vừa an tĩnh, ăn xong thì cho dù phải làm cái gì hay phải đi đâu đều tỏ ra cao hứng.

Không lâu sau khi Hoàng đế rời khỏi, Đậu đỏ liền nghênh đón Bạch Vân Thư, nàng nghẹn tức đi tới, rõ ràng là tới để giáo huấn đây mà.

Đậu đỏ đã nghĩ sớm muộn cũng có ngày này, hôm nay phải xem nàng ta có hành động cùng khí thế ra sao. Nếu còn biết điều thì sau này còn có thể giúp nàng ta, còn nếu không thì sau này ngay cả chết như thế nào nàng cũng không quan tâm.

Chỉ lát sau Bạch Vân Thư đi vào, nàng không còn khí phách của ngày hôm qua nữa, liền nói: “Các người đều đi ra ngoài.” Bấy giờ Hồng liếc Đậu đỏ một cái rồi cùng các cung nữ khác đi ra. Mà Đinh Nhi cùng Ninh Nhi của Đậu đỏ cũng đi ra, thoáng cái trong phòng an tĩnh trở lại.

Đậu đỏ thì lễ, nói: “Tiểu chủ...”

“Không dám, Tiền tiểu chủ, hoặc nên gọi người là Lý tiểu chủ đi?” Bạch Vân Thư hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Đậu đỏ biết nàng ta hôm nay nhất định sẽ không khách khí, vì vậy bản thân cũng ngồi xuống vị trí đối diện.

Bạch Vân Thư lại càng tức giận, chỉ là một con nha đầu lại lớn mật như vậy, không thèm để ý xem người ngồi đối diện là ai, lẽ nào bỏ lên được giường của Hoàng đế liền rất giỏi sao? Không nên quên nhược điểm lớn nhất của nó còn ở trong tay mình. Thế nhưng trong lòng nàng cũng bi thương cực độ, trong cung không thể so với bên ngoài, nữ nhân ở đây, có thể lên giường Hoàng đế là tất cả, nơi đây chính là hậu cung của hắn. Mà nữ nhân trước mắt này lại đoạt đi tiền cơ của nàng, nếu tướng mạo của nàng đẹp thì trong lòng ắt sẽ khá hơn một chút, nhưng nàng ta ngoại trừ bộ ngực hùng vĩ thì còn có chỗ nào có thể thu hút nam nhân?

Đậu đỏ nói: “Đã nói như vậy, ta đây liền xưng người một tiếng tỷ tử rồi. Chẳng hay tỷ tử có gì bất mãn với Đậu đỏ sao?”

Bạch Vân Thư thấy nàng nói như vậy liền đáp lại: “Ngươi đã làm cái gì thì tự ngươi rõ.”

Đậu đỏ rất oan ức, nàng thực sự chẳng liên quan đến cái việc đã làm kia cả. Thế nhưng biện minh thì người ta sẽ tin sao? Chỉ sợ việc kia đã được ghi chép vào hồ sơ mất rồi.

“Tỷ tử cũng biết thân phận ta là gì, từ trước đến nay không dám quá phận, chỉ là Hoàng đế lâm hạnh thì biết làm thế nào bây giờ? Ta cũng bị bắt buộc, câu tỷ tử không nên ghi hận.” Đậu đỏ hơi cúi đầu, nhưng nàng biết Bạch Vân Thư nhất định không dễ dàng tha thứ.

Quả nhiên nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Đã biết thân phận của mình thì đừng có đi câu dẫn Hoàng đế, ngươi không sợ ta đem chuyện ngươi có phu quân truyền ra ngoài sao?”

Đậu đỏ không hề sợ hãi, ngược lại phá lên cười, nàng cười đến mức Bạch Vân Thư nổi hết cả da gà, vỗ bàn nói: “Ngươi cười cái gì?”

Đậu đỏ dường như không ngừng được cười, nàng ôm bụng cười cả nửa ngày mới dần dừng lại, nói: “Ta trước đây quả thật xem trọng tỷ tử rồi.”

Bạch Vân Thư lạnh lùng nói: “Người nói cái gì?”

Đậu đỏ nói: “Ta vẫn cho rằng tỷ tỷ là một người thông minh, không nghĩ tới lại hồ đồ như vậy. Ta lấy thân phận bị hưu tiến cung tới cùng là chủ ý của ai? Sắp xếp mọi chuyện để Hoàng đế không điều tra ra được là ai? Những điều đó chỉ cần Hoàng đế muốn tra liền rất dễ, tỷ nói xem đến lúc đó cả nhà các người có thể trốn đi đâu khi phạm tội khi quân?”

Bạch Vân Thư chỉ là nhất thời hồ đồ mà phát ngôn như vậy thôi chứ thực tình đâu có nghĩ sẽ làm thế, hôm nay nghe nàng nói liền biết chuyện này thực sự không thể giữ ra được rồi. Thế nhưng nha đầu kia cư nhiên dùng loại thái độ này nói chuyện với nàng khiến nàng cực kỳ bất mãn.

“Thì tính sao, đến lúc cấp bách cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

“Vậy thì Đậu đỏ không hề lỗ nha, một hộ nông dân sơn dã cùng lắm chỉ có vài nhân khẩu, đổi mạng với một nhà mấy trăm nhân khẩu của tỷ thì ta có lời rồi.” Nàng cười hi hi, nói: “Hay nói cách khác, nếu như tỷ tỷ thực sự muốn gây bất lợi cho Đậu đỏ, ta đây cũng sẽ chó cùng giết đậu.”

“Người đang uy hiếp ta sao?” Bạch Vân Thư đứng lên nói.

“Đây không phải việc tỷ tỷ vừa mới làm à?” Đậu đỏ không tỏ ra nửa phần yếu thế mà hiên ngang đón nhận.

Hai người trừng mắt một hồi lâu, cuối cùng chính Bạch Vân Thư vẫn không dám dùng mạng của cả nhà làm tiền đặt cược, nàng hừ lạnh nói: “Cho dù là người bị bức, vì sao sáng nay Hoàng đế muốn ta làm điểm tâm nhưng người lại tự mình làm cho ngài?”

Đậu đỏ ngẩn ra, xem ra nàng cũng tìm được cách dò hỏi tin tức của Hoàng đế rồi, chỉ là tìm ra thế nào nàng lại không biết. Hơn nữa vì sao không để các nàng tiếp xúc để tìm hiểu sở thích của Hoàng đế? Xem ra nàng vẫn cất giấu một vài âm mưu.

“Tỷ tỷ, những bữa sáng kia thật là tỷ tự tay làm sao? Nếu ta thực để Hoàng đế qua đó, tỷ có thể làm được không? Nếu không làm được, ngài trách tội xuống, tỷ tỷ chịu đựng được sao?”

“Nói như thế thì ta còn phải cảm tạ người?”

“Tỷ tỷ, hậu cung chính là nơi động sỏi hang hổ, nếu hai người chúng ta cứ mãi đầu đá như vậy chỉ sợ chẳng ai được yên ổn. Chẳng thà giống như trước đây, ta giúp tỷ nghĩ cách khiến Hoàng đế vui lòng, mà tỷ tự nhiên cũng giúp đỡ ta, bằng không...” Đậu đỏ không nói nữa chỉ là khề thờ dài, trong tiểu thuyết cung đấu đều nói như thế, phi tử liên hợp lại ngấm ngầm mưu tính Hoàng đế cùng với phi tử khác là chuyện bình thường, hơn nữa thông thường phải là hai người có thế lực lớn chống lưng mới làm được.

Bạch Vân Thư hừ lạnh, nói: “Ai biết đây có phải kế hoãn binh của người không?”

Đậu đỏ nói: “Đậu đỏ dù gì cũng chỉ là một thôn cô sao có thể hiểu được cái gì gọi là kế hoãn binh! Chẳng qua là nghĩ trong hậu cung nguy hiểm trùng trùng, chỉ muốn một biện pháp bảo toàn tính mạng mà thôi.”

Bạch Vân Thư cũng cảm thấy nàng nói đúng, chỉ là không buông tay được, bản thân mình ngày trước là chủ tử nhưng hiện tại lại muốn cùng một nha đầu hợp tác bảo nàng làm sao có thể cời bỏ khúc mắc.

Cuối cùng cũng không nói là đồng ý hay không, nàng ngồi một lúc rồi lập tức rời đi, mà Đậu đỏ lại ngênh đón vị khách thứ hai, Nguyệt Mai.

Nàng sau khi tới liền nhìn ngó xung quanh, nhưng do chỉ đứng ở phòng khách nên nhìn không ra cái gì. Chẳng qua thấy chậu vàng Bàn Long rất đặc biệt, liền hỏi: “Cái này là Hoàng đế mang tới sao? Cho ta không có!”

Đậu đỏ cười, nói: “Đúng vậy.” Bọn họ sao còn chưa mang đi, chẳng nhẽ đêm nay còn muốn tới?

Nguyệt Mai nói: “Vẫn là muội muội có cách, đến giờ Hoàng đế vẫn chưa thèm liếc mắt nhìn ta lần nào.”

Đậu đỏ trầm nghĩ, ngay cả mình cho đến bây giờ Hoàng đế cũng chẳng thèm liếc mắt. Thế nhưng vẫn cười, nói: “Đậu có, tỷ tỷ tạm thời là ngọc trong đá, sớm muộn gì cũng tỏa sáng.”

Nguyệt Mai cười, nói: “Ta chỉ biết muội khéo miệng, từ lúc muội còn ở chỗ Bạch Thường ứng ta đã cảm thấy muội tốt nhất rồi. Không biết gian phòng của muội đã sửa sang xong chưa?” Nói xong nhìn vào bên trong, đại khái là muốn xem đêm qua bọn họ ngủ ở gian phòng nào.

Đậu đỏ co giật trong lòng, chẳng lẽ là nghĩ đến mụ long khí? Trong Hoàng cung cũng có chuyện như vậy, nếu như một vị phi tử được Hoàng đế lâm hạnh, chỉ cần các phi tử khác đến được gian phòng vương long khí đó, không chừng Hoàng đế sẽ lựa chọn mình.

Trước đây bọn Thường ứng các nàng cũng đều tới gian phòng của Nhu phi, hiện tại lại tới đây thì mục đích đã quá rõ ràng. Nàng cũng không giống Nhu phi mời các nàng vào trong, hơn nữa trong đó làm quái gì có long khí chứ.

“Làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi, đều đã sửa sang xong rồi.” Đậu đỏ vẫn ngồi đó, cũng không tin nàng dám xông vào trong.

Mà Nguyệt Mai cũng không đi, vì vậy người một câu ta một câu xoay quanh câu chuyện gian phòng, kết quả nói tới hoàng hôn luôn, mãi đến khi ma ma bên cạnh Hoàng đế tiến vào nói: “Hoàng thượng giá lâm, Tiễn Thường ứng mau ra tiếp thánh giá.”

Đậu đỏ cau mày, thầm nghĩ: Sao hẳn lại tới nữa, chẳng lẽ không biết nàng đã bắt đầu “ca hát” ở đây sao, “ca hát” đến mức bị cô lập bốn phía? Hẳn lại đến, chẳng khác nào đẩy nàng vào nơi thập diện mai phục, muốn bao nhiêu hung hiểm thì có bấy nhiêu!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thường Ứng Lại Kêu

Đậu đỏ và Nguyệt Mai cùng đi ra tiếp giá, nàng kinh ngạc vì lá gan Nguyệt Mai này thật lớn, cư nhiên chen chúc lên để quỳ trước mặt Hoàng đế. Lẽ nào nàng ta không sợ người ta “nóng trong người” liền động thủ sao, nàng có tám cái mạng cũng không đủ để chơi nha! May mà hôm nay tâm tình Hoàng đế không tồi, thấy nàng ta chỉ nói một câu: “Không có việc gì liền trở về đi!” Nguyệt Mai đại khái cũng chẳng may mắn, tục ngữ có câu “bỏ con săn sắt bắt con cá rô”, lúc này lá gan không lớn, da mặt không dày thì sao có thể lôi kéo sự chú ý của Hoàng đế. Tiền Thường ứng này cũng dựa vào danh nghĩa dâng điểm tâm mà quần lấy Hoàng đế sao? Nàng thầm nghĩ, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, thiếp thân thấy bên Tiền Thường ứng còn chưa kịp chuẩn bị bữa tối cho ngài, may là nô tì đã kịp chuẩn bị xong, không bằng mời Hoàng thượng đi giá đến cung của nô tì thưởng thức một chút?” Một bàn đồ ăn này khiến nàng tốn không ít tâm tư, cố ý mời những đầu bếp ngoài cung viết cho công thức một số món ăn dân gian, còn thí nghiệm hơn trăm lần cuối cùng cũng đạt được chất lượng.

Đậu đỏ biết bản thân không hề hoa mắt, lúc giương mắt nàng nhìn thấy Hoàng đế hơi do dự. Nàng rất nhanh bắt được nhược điểm của hắn, tham luyến mỹ thực, là một kẻ kén ăn điển hình.

“Nếu vậy thì đưa tới đây đi!” Cuối cùng Hoàng đế bước vào trong phòng của Đậu đỏ, hẳn lui phải tới chỗ khác, lao lực.

Hơn nữa thân phận như nhau, vị này rõ ràng là một chủ nhân có dã tâm, so với nàng thì Đậu đỏ thận trọng hơn một chút, chí ít rất dễ bị hù dọa. Nguyệt Mai nghe xong không biết nói gì hơn, nhưng Hoàng đế không đuổi nàng ra ngoài thì cũng không tệ lắm, ít nhất còn có cơ hội gặp lại. Nghĩ tới đó nàng liền vội vã sai người trở về bưng đồ ăn tới đây, bản thân thì giống như Đậu đỏ đứng đó hầu hạ Hoàng đế. Nàng đã phải bỏ đi thể diện của mình, hơn nữa cũng tin tưởng trước mặt Hoàng đế dù Tiền Thường ứng kia tức giận đến đâu cũng chẳng dám nói gì.

Nhưng Đậu đỏ lại không giận, nàng chỉ mong sao người ta dụ được Hoàng đế đi mất, miễn cho hắn làm khó mình.

Chỉ chốc lát sau đồ ăn được bưng tới, Đậu đỏ phải thừa nhận, thực sự là thập phần phong phú. Đáng tiếc Hoàng đế không để nàng ngồi xuống cho nên hôm qua không được ăn nên đói đến rã rời, hôm nay biết trước nên cố gắng nhồi cho chặt bụng nên đến bây giờ cũng chưa thấy đói.

Hoàng đế không uống rượu, cho nên liền sai người xới cơm. Vốn tưởng rằng hắn sẽ thỏa mãn, nhưng ai biết hắn chỉ cắn một miếng liền bỏ đũa xuống, nói: “Vị quá bình thường, dọn đi.”

Nguyệt Mai không nghĩ tới nấu đến thế rồi mà hắn vẫn chưa hài lòng, vội hỏi: “Hoàng thượng, còn có canh, không bằng...”

“Lui ra!” Hoàng đế trầm giọng quát ai không sợ, Nguyệt Mai sợ đến run cầm cập vội vã mang theo người của mình đi.

Đậu đỏ đồng tình với nàng vô hạn, mất nhiều tâm tư như thế mà Hoàng đế vẫn không để ý, xem ra sau khi trở về phải nghĩ cách khác thôi.

Chưa được ăn, tâm tình Hoàng đế cực khó chịu. Tuy là tiếp tục công việc chưa có hoàn thành của ngày hôm qua, nhưng mặt vẫn âm trầm, khiến cho các ma ma không dám thở mạnh.

Đậu đỏ lại càng không muốn nhiều chuyện, nàng chọn chỗ cách xa Hoàng đế nhất, gần cửa nhất mà đứng. Thế nhưng Hoàng đế kia lại phân phó: “Châm đèn, sau đó đều lui ra ngoài!” Các nàng được đi ra, Đậu đỏ phải ở lại.

Lúc nàng đang chìm trong bi thương, Hoàng đế cầm lên một viên đường, nói: “Quay về giường đi...”

Đậu đỏ không thể làm gì khác là lê từng bước đến trước giường, mắt thấy hắn sắp ra tay, lập tức kêu lên: “A...”

Ngự Thiên ngược lại không ngờ tới nàng lại kêu một cách thống khoái như vậy, Nhu phi khi đó bị hắn bắn cho bảy, tám lần mới chịu kêu. Thế nhưng hiểm thấy một người có thể bỏ đi thể diện, hắn đặt viên đường xuống, hài lòng nói: “Tiếp tục.”

“A...” Đậu đỏ vừa trải chấn vừa kêu, lại còn nghĩ: Công việc này thật tốt, tuy nói có chút xấu hổ nhưng chung quy cũng tốt hơn việc lăn lộn trên giường với hắn. Chỉ là cứ kêu đơn điệu như vậy thật chán, hay là thêm chút giai điệu nhỉ? Nàng nằm ở trên giường nghĩ cách thay đổi cách kêu, một hồi cao một hồi thấp, một hồi dài một hồi ngắn.

Ngự Thiên vốn không để ý, nhưng sau khi nghe thấy liền giật mình, nha đầu kia dường như đang ngâm nga?

Thế nhưng hắn cũng mặc kệ, dù sao bắt con gái nhà người ta nằm kêu đã không dễ dàng, huống còn làm trò mất mặt, cho nên thích kêu thế nào thì kêu!

Hôm nay Đậu đỏ không khăn trương như hôm qua, cho nên cũng suy nghĩ vẫn vơ nhiều hơn. Lúc này phát hiện bản thân đã kêu gào một giờ, khẽ hỏi: “Hoàng thượng, xin hỏi đã ngừng được chưa ạ?”

Ngự Thiên ngấm lại thấy thời gian cũng tới rồi, liền nói: “Ngừng đi!”

Đậu đỏ thở phào nhẹ nhõm đứng lên rót chén trà, uống xong lại muốn đi vệ sinh. Nàng cũng không muốn giải quyết phía sau bình phong, một đại nam nhân án ngữ ở chỗ này quá không được tự nhiên rồi.

“Hoàng thượng, nô tì có thể ra ngoài một chút không?”

“Đi đi!” Ngự Thiên cho rằng, nàng kêu xong liền hết việc, thích đi đâu thì đi.

Đậu đỏ không ngờ hẳn dễ nói chuyện như vậy, nàng mở cửa hông đi thẳng ra nhà vệ sinh. Có hai ma ma đứng đó hầu hạ, thấy nàng đi ra cũng không lấy làm lạ. Mà Đậu đỏ lại đỏ mặt, ngấm lại lúc bản thân kêu rên thì bọn họ đang đứng ở ngoài cửa, loại cảm giác này thật cực kỳ không được tự nhiên.

Giải quyết xong thì cái bụng lại réo rất không yên, Đậu đỏ cảm thấy đói. Cứ như vậy quay lại chỉ sợ không ngủ được mất, không bằng tới phòng bếp tìm chút đồ ăn lấp bụng rồi.

Nàng sợ bị người khác phát hiện, liền lần lần đi vào phòng bếp. Nơi này nín tắt, không ngừng, nàng nhóm lò rồi chất củi vào, nhờ ánh lửa hắt ra mà đi chung quanh tìm đồ ăn, phát hiện đồ ăn một chút cũng không còn, thật ra thì còn một chút cơm thừa, chắc là trưa nay các nàng đói bụng liền nấu đây mà. Thông thường phòng bếp nhỏ không được để người khác sử dụng, trừ phi có lệnh của chủ nhân. Xem ra bản thân vừa tới là do từ cung nữ thăng lên thành Thường ứng nên bị bọn họ coi thường, cũng không thêm hỏi liền tự làm chủ. Thế nhưng, lại khiến cho nàng đỡ đói.

Vì sợ Hoàng đế phát hiện nàng mất tắm gội này hỏi nọ, cho nên nàng vội đập hai quả trứng rồi tìm một chút mỡ lợn cùng hành. Đây chính là phương thức bí mật của bà ngoại truyền cho nàng, dùng mỡ lợn rang cơm là thơm nhất. Dùng dầu đậu nành để rang cơm thì hạt cơm sẽ không mềm và ngay như dùng mỡ lợn.

Lạc đề rồi, tóm lại là trước tiên làm nóng chảo để chảy mỡ, bắt đầu cho nguyên liệu vào, đánh trứng cho nhuyễn rồi đổ vào chảo đảo nhẹ tay. Khi trứng thành hình thì lại cho com tẻ vào, rang một hồi thì cho thêm chút muối ăn cùng chút hành thái nhỏ. Xong xuôi liền ăn kèm với một ít dưa muối, thật đúng là mỹ vị.

Ăn xong thật là no, nàng lau miệng rồi mặc áo choàng lên tìm đường trở về. Tất nhiên không ai lại hỏi: Tiểu chủ, sao đi vệ sinh lâu quá vậy? Cho nên nàng quang minh chính đại vào trong phòng, đang chuẩn bị ném áo khoác lên giường thì thấy lão nhân gia Hoàng đế ngồi đầu, nhũn mày, hỏi: “Mùi gì đó?”

Đậu đỏ trầm nghĩ không xong, nhất định là vừa ăn hành bị hắt người thấy. Để Hoàng đế phát hiện thật không tốt, không biết hẳn tức giận sẽ thế nào đây? Lúc này sao lại quên súc miệng nhỉ, thực ngu mà!

Nàng vội quay đầu rồi quỳ xuống, nói: “Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ đói quá không chịu nổi cho nên ăn một chút đồ ăn vặt, bên trong có hành...”

“Ăn vặt? Là cái gì?”

“Com rang.”

“Có loại com đó sao? Người đi rang lại xem nào?”

“Hả?”

“Trẫm chưa từng thấy com rang, người đi rang lại đi.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Đậu đỏ trả lời rồi ngo ngoắt đi ra, lại ngo ngoắt chạy đến phòng bếp dưới sự giúp đỡ của đám ma ma và cung nữ rang com, lại lấy thêm mấy loại dưa muối bung trở về.

Hoàng đế liếc nhìn, ngửi ngửi, nói: “Hình dạng bình thường.” Nếm thử một miếng, nói: “Mùi vị...” Sau đó liền không nói gì nữa.

Tuy nói chỉ là món com rang đơn giản nhưng đây là lần đầu tiên Đậu đỏ tự tay nấu, mùi vị ra sao cũng nên nói một lời chứ!

Nàng vẫn chưa xoắn xong, chỉ nghe Hoàng đế nói: “Thêm một bát.”

Đậu đỏ nhìn bát com tròn trịa không sót lại một hạt com liền nghĩ, xem ra mình rang hơi ít rồi. Nàng cũng không dám nói không nghĩ Hoàng đế có thể nuốt nổi cho nên làm ít đi, nàng chỉ có thể yên lặng lui ra dùng thủ pháp nhanh nhất lại rang thêm một chảo.

Một lúc sau, Đậu đỏ tròn trĩnh mắt nhìn chảo com hết veo. Nàng sờ sờ gáy, nghĩ rằng có thể mình hoa mắt rồi. Thế nhưng ngấm lại sức ăn của Hoàng đế, dường như rất bình thường.

May quá, Hoàng đế ăn uống no đủ, hẳn cũng không xem tấy chuông nữa, liền nói: “Ra bên ngoài tản bộ chút.” Vừa mới ăn no xong không muốn ngồi.

Đậu đỏ nói: “Dạ!” Trong lòng lại nghĩ, nửa đêm mà lên chuồn ra khỏi Hoàng thành thì có thể bị Ngự lâm quân bắt không nhỉ!

Bị kịch là bọn họ cũng bị bắt, người lại còn bắt người. Người bị bắt là ai? Nói đến chuyện này thì hơi có chút hí kịch, Hoàng đế lão nhân gia là kẻ luyện võ, bước chân rất nhanh, Đậu đỏ phải huy động hai cái chân ngắn ngắn nhỏ nhỏ của mình mới mới đuổi kịp. Nàng lao lực đuổi theo nên hoàn toàn không nghe thấy có chung quanh có động tĩnh gì đặc biệt, vậy mà nhà đầu Đinh Nhi lại nghe được. Nàng mới hơn mười hai, đối với chuyện nam nữ còn chưa hiểu hết, nghe thấy liền ngạc nhiên hỏi: “Đây là tiếng gì?” Đêm khuya thanh vắng, nàng nói chuyện cũng cố gắng thả lỏng thanh âm.

Đậu đỏ đi bên cạnh nàng, cũng ngừng lại lắng tai nghe. Kết quả nàng nghe được cái gì gọi là kêu “giường” chân chính. Giữa đêm hôm khuya khoắt, thanh âm ngọt ngào của một nữ tử từ từ trong bụi hoa truyền ra, vừa cao vừa thấp, trầm trầm bổng bổng không ngừng nghỉ, thì nhau vang lên.

“À, đi tiếp thôi.” Nàng là theo giúp Hoàng đế tiêu thực chứ không phải tới bắt gian. Hơn nữa Hoàng đế đi rất nhanh, tin rằng hắn cũng dự định mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Thế nhưng cung nữ kia quả thực không cho Hoàng đế chút thể diện, người ta đã đi qua nhưng nàng thì không, thanh âm ơ ơ a a càng ngày càng cao vút. Mãi đến khi ngay cả Hoàng đế cũng dừng lại cước bộ, hừ lạnh một tiếng còn chưa ngừng lại. Cuối cùng hắn nhịn không được liền kêu lên: “Trịnh Thái, đi mang bọn họ qua đây.”

Đậu đỏ cũng không thấy bọn Trịnh Thái núp ở chỗ nào, thế nhưng Hoàng đế vừa mở miệng thì ào một cái có năm người xuất hiện. Trịnh Thái quỳ xuống nhận lệnh, lúc đứng lên thì liếc mắt nhìn Đậu đỏ, trong ánh mắt như có lời gì khó nói, Đậu đỏ nghĩ: Có thể là hắn cho rằng vì chuyện trên cột kia mới dẫn đến chuyện nàng thành Thường ứng, cho nên mới có loại ánh mắt đó. Nếu là vô tâm, không nhất định còn hướng nàng đòi nhân tình, đến lúc đó nếu hắn thật dám tới, nàng nhất định sẽ nể mặt hắn đến máu chó đầy đầu mới bỏ qua.

Lúc này, nàng càng muốn biết nam nhân dám cầm sừng cả Hoàng thượng là ai, thực sự quá to gan. Lẽ nào hắn quên rằng trong hậu cung, chỉ cần không bị Hoàng đế đuổi ra hoặc đến tuổi bị đuổi ra khỏi cung thì đều gắn nóc nữ nhân của Hoàng đế sao, vị lão huy này không muốn sống nữa hả!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thường Ứng Không Đoạt

Trong Hoàng cung bao giờ cũng xử lý chuyện thông dâm hết sức nghiêm khắc, nhẹ thì cung nữ đó bị phạt tội thất trinh, biếm vào lãnh cung hầu hạ chủ tử nơi đó, nếu không có chủ tử cũng suốt đời không được đi ra. Kỳ thực là bị phán giam cầm chung thân, cả đời cũng không có cơ hội câu dẫn Hoàng đế. Mà ma ma thì bị đóng tội án đuổi ra khỏi Hoàng cung, sự trừng phạt này đương nhiên cũng là nặng nhất, ở bên ngoài nếu có người thấy tội án này đương nhiên không dám thú, mà người trong nhà chỉ sợ cũng sẽ không thu lưu nữ nhi thân không còn trong sạch. Còn nam nữ, hơn phân nửa sẽ bị đuổi đến hành cung, có kẻ ở đó làm phu khuôn vác xây hành cung, có kẻ bị đánh vào đại lao chung thân không được phóng xuất. Đậu đỏ đã học được trong pháp lệ trong cung (cung quy), nàng cảm thấy lo cho đôi nam nữ kia.

Chốc lát sau, bọn Trịnh Thái áp giải một đôi nam nữ quần áo không chỉnh tề đến. Đậu đỏ nhìn họ thì cảm thấy quá sức chịu đựng, trong đó nàng nhận ra một người.

Nam nhân chính là Đãi vệ trưởng trong cung, trách không được gan lớn như vậy, nửa đêm tiến nhập hậu cung tìm nữ nhân phát tiết. Chỉ là nữ nhân kia phải xử lý thế nào, trong cung quy không tồn tại tình huống này.

Nàng ta chính là một vị nương nương, chính là vị nương trong cung ngày đó. Trước khi tuyên tử thi gặp qua một lần, khi đó nàng đứng ở phía sau Nhu phi, dung mạo đoan trang, cao quý khiến người khác không thể xâm phạm. Phong hào là Hiền phi.

Phi so với Tần cao hơn một cấp, Tần so với Quý nhân cao hơn một cấp, mà Quý nhân so với Thường ứng lại cao hơn một cấp. Như vậy. Đậu đỏ thấy nàng phải quỳ lạy hành lễ.

Nhưng hiện tại nàng ta quỳ nơi đó, liên tục dập đầu với Hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, thiếp thân nhất thời hồ đồ, cầu người ta cho thiếp.”

“Không phải, Hoàng thượng, là nàng câu dẫn thân, cớ y phục câu dẫn, còn nói Hoàng đế ngài... bất lực, căn bản là không thèm liếc mắt đến nàng. Từ lúc tiến cung tới giờ, vẫn bảo trì tâm thân xử nữ.” Đãi vệ trưởng kia nói.

Hiền phi nghe hắn nói thế hết sức khiếp sợ, đó là nam tử đã nói yêu mình sao, đến lúc này cư nhiên đổ toàn bộ lỗi lầm lên đầu nàng.

Mà Đậu đỏ cũng lờ mờ hiểu, vị này dung mạo cũng khôi ngô tuấn tú, thế nhưng lại là một tên rác rưởi. Nàng hận không thể đá hắn một cước, thế nhưng chứng kiến bộ dáng dập đầu lia lịa của hắn, nàng đành nuốt đi qua giả bộ không nhìn thấy mà giẫm lên bàn tay hắn đang đặt trên mặt đất.

“A...” Đãi vệ trưởng kêu thảm một tiếng.

Đậu đỏ lập tức nói: “Ai gia! Xin lỗi!”

Đãi vệ trưởng đương nhiên không có quyền nói không sao, hấn tiếp tục đập đầu, nói: “Hoàng thượng, nàng còn nói ngài âm tình bất định...”

“Câm miệng! Hoàng thượng, là nô tỳ sai khi nói rất nhiều lời xấu xa về ngài. Nô tỳ sẽ lấy cái chết để chuộc tội, nhưng nô tỳ muốn nói, con mắt sinh sai rồi.” Hiền phi kia thật là một nữ tử can trường, đột nhiên đứng dậy hướng về cái cây phía bên trái đập đầu vào. Khoảng cách xa như vậy, dùng lực lớn như thế xông tới thực sự có thể chết người đó.

“Chờ một chút...” Đậu đỏ thương cảm nàng ta, thế nhưng cũng không cần tự tử.

Đúng lúc này Hiền phi kia vậy mà quỳ rạp xuống đất không nhúc nhích nữa, Hoàng đế nói: “Lời tên nam tử này xuống giết chết!” Đám Đãi đồng lập tức chạy tới lời hấn đi.

Đãi vệ trưởng không phục, nói: “Hoàng thượng, thật là nữ nhân kia câu dẫn thần...”

Ngự Thiên lạnh lùng nói: “Không cần, tự ta động thủ.”

Lúc Đậu đỏ còn đang sợ run thì thấy Hoàng đế đột nhiên rút đao trong tay của Đãi đồng đứng bên cạnh, tiêu sái vung lên.

Nàng chỉ nhìn thấy một dòng máu tươi bay qua trước mắt mình, Đãi vệ trưởng kia kêu cũng không kêu nổi liền ngã xuống đất. Hoàng đế trả lại đao cho Đãi đồng, lạnh lùng nói: “Rác rưởi...”

Thực sự đồng cảm sao! Đây là hai chữ mà Đậu đỏ nghe thấy hấn nói khi nhắm mắt lại, không nghĩ tới tuy hấn là Hoàng đế nhưng cũng coi như là một Hoàng đế có trách nhiệm. Chẳng qua, nàng có muốn mở mắt ra hay không thôi?

Bịch!

Bên cạnh hình như có một cung nữ ngã xuống, không phải Đình Nhi thì chính là Ninh Nhi. Nàng cứng ngắc xoay người, run run bước về phía trước vài bước rồi xa xác chết kia. Mà lúc này lại nghe Hoàng đế nói: “Phế bỏ phong hào Hiền phi, đuổi ra khỏi cung.”

Đậu đỏ mở mắt, nàng thấy bóng lưng hết sức rộng lớn của người phía trước, đây là hấn cho Hiền phi một con đường sống sao? Tuy rằng mức xử phạt này người ngoài nhìn vào sẽ thấy quá nghiêm khắc, nhưng không nhất định là chuyện xấu. Đối với Hiền phi ngốc nghếch kia mà nói, nàng còn có tương lai.

“Về.” Hoàng đế cất bước đi phía trước, nữ tử theo kịp chỉ có một mình Đậu đỏ. Nàng dè dặt ngoái đầu lại nhìn, toàn bộ đám cung nữ ngã xuống ngắt đi. Đương nhiên Hiền phi kia rất có thể bị hấn dùng thủ đoạn nào đó đánh ngắt, nếu nàng tỉnh chỉ sợ cũng bị tình cảnh máu chảy đầm đìa kia hù dọa.

Đậu đỏ cũng không biết chính xác vì sao mình có thể không té xiu, thế nhưng nàng xác thực đi theo sau Hoàng đế. Hấn đi một đoạn đột nhiên nói: “Người không sợ lúc ta giết người sao?” Hấn đột nhiên dừng lại xoay người nhìn nữ nhân của hấn.

Con đường Vương vị đầy máu tươi hấn đã đi qua, hấn hiểu rõ bên gối mình có nữ nhân muốn mượn quyền lực của hấn để đạt được lợi ích, hoặc chỉ là một nữ nhân muốn mượn quyền lực của hấn để sinh tồn, thế nhưng có thể ở bên cạnh hấn cả khi người hấn nhuộm máu đường như chỉ có một người.

“Bẩm Hoàng thượng, ta không dám nhìn.” Đậu đỏ xấu hổ cúi đầu.

Hoàng đế không nói nữa, hấn xoay người tiếp tục đi.

Đậu đỏ lại đi theo, kỳ thực nàng rất tán thưởng cách làm lúc này của hấn, vừa là một Hoàng đế nhưng vẫn là một nam nhân.

Một đêm không nói chuyện, Hoàng đế vào triều sớm tức là không cần nàng hay người khác hầu hạ. Tự hấn mặc quần áo, rửa mặt chải đầu, sau đó đi ra ngoài đánh một bài quyền rồi mới lên triều. Thế nhưng trong lúc hấn đánh quyền thì Đậu đỏ đã phải dậy thật sớm để chuẩn bị điểm tâm sang rồi bụng tới cho hấn dùng.

Tuy hấn rất kén ăn, thế nhưng chỉ cần hợp khẩu vị là nhaoáng cái đã ăn xong, là nhaoáng cái đó. Chẳng qua nếu đồ ăn ba ngày liền giống nhau, ăn sẽ cảm thấy phiền. Đến lúc đó mà không đổi món, hấn nhất định sẽ giận điên.

Đại khái vì sợ Hoàng thái hậu tiếp tục gây phiền toái cho hấn, Hoàng đế sẽ ở tại tâm cung của Nhu phi một đêm nhưng sẽ quay lại để ăn bữa sáng, có lúc bữa tối cũng quay lại.

Ngày hôm đó Công Tôn Lạc Nhật đi làm chỗ, quyền hạn trong chức vụ của hấn có thể tự do đi lại trong Hoàng cung, bao gồm cả hậu cung phi tử của Hoàng đế. Hấn tới đúng lúc Hoàng đế ở tại tâm cung của Nhu phi, hấn thấy Đậu đỏ cư nhiên đứng ngăn ra, nói: “Thần bái kiến Thượng ứng nung nung.”

Đậu đỏ nói: “Công Tôn đại nhân đến không đúng lúc rồi, Hoàng thượng đã tới chỗ Nhu phi rồi.”

Công Tôn Lạc Nhật cười nói: “Vậy dường như thần phải đi rồi.” Hấn vừa muốn xoay người liền nghe thấy Mai ma ma nói: “Tiểu chủ, Hoàng thượng bên kia truyền khẩu dụ, nói tối nay muốn qua dùng bữa.”

Tối qua Đậu đỏ chỉ chuẩn bị một món rau cần xào cực kỳ giản đơn, chẳng qua nàng cố ý bỏ thêm một chút ớt, mà Hoàng đế thích nhất ăn cay, hấn hôm

qua ăn không đủ, đêm nay mới có thể để Nhu phi “kêu” xong lại chạy tới đây. Nàng phất phất tay nói: “Đinh Nhi đi xào ra đi, dù sao người làm cũng quen rồi. Sau đó bảo đầu bếp nấu một vài món có vị nồng.”

Công Tôn Lạc Nhật nói: “Xem ra Thường ứng rất hiểu khẩu vị của hân, thế nhưng hiện tại dường như ta phải lưu lại quấy rầy rồi.”

Đậu đỏ tự nhiên mời hân ngồi xuống, sai người pha trà. Mà Công Tôn Lạc Nhật quay lại nói với đám cung nữ: “Ở đây không có chuyện của các người nữa, lui xuống đi!”

Đậu đỏ không nói gì, đây là địa bàn của tiểu lão bà của Hoàng đế là nàng, một đại thần như hân có thể làm vậy sao? Nghĩ đi nghĩ lại, người ta quản lý hậu cung quan lại mà nhưng người này lại thuộc thẩm quyền của hân. Một mình ở đây nói chuyện với hân hân là không có gì chứ!

Nàng khẽ ho một tiếng, nói: “Công Tôn đại nhân có chuyện gì sao?”

Công Tôn Lạc Nhật bật cười, hân đứng lên, nheo nheo con mắt nhìn Đậu đỏ cả nửa ngày, cuối cùng mới nói: “Có chút đáng điều rồi, chỉ không ngờ hân lại huấn luyện ra một người thế này, học kêu... đó, mấy ngày nay chắc chịu không ít khổ!”

Đậu đỏ nhướn mày, hóa ra hân biết chuyện này. Đậu đỏ cười cười xấu hổ, không giấu diếm nói: “Ta sợ chịu đòn, cho nên...”

“Không nghĩ tới người còn rất thông minh, chẳng qua làm Thường ứng liền sẽ không dễ dàng ra khỏi cung, người nguyên ý sao?” Công Tôn Lạc Nhật đột nhiên lại ngồi xuống.

Đậu đỏ trầm nghĩ quả nhiên là thiên sứ, dường như thực sự hiểu rõ tâm sự trong lòng nàng. Nàng cúi đầu cười khổ, nói: “Ta đây còn có cách khác sao?”

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Người cũng đừng quá tuyệt vọng, đừng quên hân là người đứng đầu một nước. Chỉ cần người khiến hân hài lòng, sau đó muốn cầu chuyện gì đều có thể.”

Đây ngược lại là một lời nhắc nhở với Đậu đỏ, nàng vốn đã tuyệt vọng, trầm nghĩ nếu đã không có cơ hội rồi đi thì an phận sống qua ngày trong cung, chỉ cầu cả đời bình an là được. Ai biết lời hân nói đã khiến Đậu đỏ nghĩ lại, nếu ngày nào đó thăm dò được tâm trạng của hân biết hân vui vẻ, chỉ cần nhắc tới không chừng hân sẽ chuẩn thả nàng ra khỏi cung, giống Hiền phi ngày đó.

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Thế nhưng người cũng rất biết cách, cư nhiên có thể cho hân ăn no, khó có được một lần thấy tâm tình hân tốt. Chuyện hai ngày trước phát sinh ở hậu cung nếu bình thường hân sẽ không dùng phương pháp đơn giản đó để xử lý, không nghĩ tới cuối cùng chỉ chết một người lại thả một người, ta còn tưởng rằng hân đổi tính rồi chứ!”

Khi đó tâm tình hân tốt sao? Thực sự không thấy...

Đậu đỏ cười he he, thăm thì: “Công Tôn đại nhân, kỳ thực ta đã nghĩ qua, Hoàng thượng mỗi lần ăn no thì tâm tình vô cùng tốt.”

Công Tôn Lạc Nhật nói: “Người cũng khá nhạy bén, hân đói bụng sẽ rất thích thấy máu, khi no rồi thì ngược lại rất ít giết người, tính tình cũng đỡ thô bạo. Cho nên ngày ấy chỉ giết Đãi vệ trưởng mà không liên lụy người khác, bằng không lại để cho ta ra mặt rồi.” Hân vuốt cằm, tươi cười rất mê người.

Đậu đỏ có chút không rõ hai người một đen một trắng này, nếu như nói bọn họ thực sự đồng tính, nhưng vì sao lại chẳng xảy ra chuyện gì ngoài bàn công chuyện, lý giải sao đây? Hay là nam nhân ở đây lại thích thứ tình yêu kiểu Plato*?

Công Tôn Lạc Nhật thấy Đậu đỏ cứ nhìn nhìn liền đưa tay sờ sờ lên mặt, ho nhẹ một tiếng nói: “Tuy rằng vì thân được người ta coi là đệ nhất mỹ nam tử, thế nhưng Thường ứng cứ nhìn ta như vậy, có phải có chút...”

Đậu đỏ đỏ mặt quay đi, nàng thừa nhận đã có lúc nhìn thấy khuôn mặt hân mà nảy sinh ra chút tham luyến, nhưng chỉ là một chút, thực sự chỉ chút chút thôi.

“Mới không có...” Nàng quay đầu không thừa nhận.

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Bất luận thế nào, nếu người có chút tay nghề có thể lấp đầy bụng của hân, đến lúc đó tự có lợi ích của người. Có thể, ta sẽ đề cập với hân chuyện ra cung của người.”

Đậu đỏ nghe thấy hân nói biết hân đang thăm dò tâm tư của mình, liền hỏi: “Vì sao lại phải để tâm tình hân tốt? Luôn có một thời hạn sao?”

Công Tôn Lạc Nhật lại cười, nói: “Không nghĩ tới bình thường người luôn cúi đầu không nói, nhưng thật ra lại am hiểu nghệ thuật đàm phán!” Cảm thấy tiểu nha đầu này rất hợp khẩu vị của mình, không giống Nhu phi cứ giấu giấu diếm diếm hân, lại không giống những nữ tử khác che giấu tâm tư rất sâu.

*Tình yêu kiểu Plato: Hay còn được gọi là “Tình yêu lý tưởng thuần khiết” (Platonic love), đó là loại tình yêu trong sạch và không có tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Dấu Trạch Dấu Cung Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thường Ứng Lấy Lòng

Công Tôn Lạc Nhật thường lui tới mấy chỗ trăng gió, có chút hiểu biết nhất định đối với nữ nhân, chứ đừng nói tới những nữ tử chốn hậu cung thâm sâu, càng nàng muốn gì hẳn lại không biết? Còn nữ tử này lúc mới gặp thì chỉ là một bé gái, vì chủ nhân cư nhiên không tiếc mình lẫn từ trên núi xuống để được gặp bọn họ. Cho nên có thể thấy được, nàng rất có mắt nhìn người.

Nhưng sau khi gặp lại trong cung lại cảm thấy nàng có chút mơ màng, chỉ là trong đôi mắt chớp chớp kia vẫn lộ ra sự thông minh lanh lợi. Chẳng qua hiện tại thấy nàng, lại phát giác nàng càng hiểu được cách bảo vệ bản thân, nhưng trong mắt lại không ánh lên tia sang như trước đây.

Chỉ nhìn thôi hẳn cũng đã đoán được, nàng kỳ thực không thích trở thành Thường ứng bên cạnh Hoàng đế. Thậm chí, nàng còn muốn chạy ra khỏi cung. Nghe được việc có thể rời đi, ánh mắt của nàng đã không còn giống lúc này.

Giống như hiện tại, nàng ngồi ngay ngắn giống như một nam tử đang cùng hán đàm phán giao dịch! Hẳn rất thích sự thẳng thắn của nàng, liền nói: “Ba tháng, không cần hỏi lý do, chỉ cần ngươi trong ba tháng để mỗi ngày tâm tình Hoàng thượng đều tốt như vậy thì Công Tôn Lạc Nhật ta sẽ giúp ngươi cầu hán thả ngươi rời đi.”

“Thành giao... Không đúng, là được.” Đậu đỏ không nghĩ tới nhanh như vậy có được cơ hội ra khỏi cung, nàng không vui mới là lạ.

Hai người hoàn thành giao dịch liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân. Có ma ma nói: “Hoàng thượng giá lâm.”

Đậu đỏ chột da, bản thân ngồi cùng một nam nhân ở một chỗ cả nửa ngày, Hoàng đế sẽ không hiểu lầm chứ. Thế nhưng nhìn Công Tôn Lạc Nhật cứ vậy đứng lên, nàng biết bản thân mới là kẻ khiến người ta nghi ngờ.

Nàng cũng ưỡn ngực, ngẩng đầu, đứng lên, thấy Hoàng đế tiến đến liền hành lễ: “Hoàng thượng thánh an.”

Hoàng đế nhìn Công Tôn Lạc Nhật nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Công Tôn Lạc Nhật hành lễ xong đứng lên, nói: “Nói về chuyện con cọp.”

Hoàng đế nói: “Bày thiện đi!” Hẳn ngồi xuống rửa tay chờ đợi, Đậu đỏ lại tiếp nhận món ăn từ trong tay đám cung nữ tự mình bày lên bàn, cô ý đặt món rau cần xào trước mặt hán, lại xới thêm một bát cơm thật lớn.

Hoàng đế cầm bát lên ăn, mà Công Tôn Lạc Nhật đứng bên cạnh ho khan một tiếng, Đậu đỏ phản ứng kịp thời, nói: “Vay nô tì xin lui ra trước.”

Hoàng đế gật đầu, Đậu đỏ mới rời khỏi phòng. Nàng còn nhẹ nhàng đóng cửa lại, nàng hy vọng bọn họ cứ ăn hết món này đến “ăn” món khác đi, còn “ăn” đến bao giờ nàng quản không được.

Nàng ngồi trên ghế đá trong hoa viên nghĩ ngợi, về phần nghĩ cái gì chính bản thân nàng cũng không rõ. Sắp hết năm rồi, lạnh đến dọa người. Nàng kỳ thực có thể tiến vào trong không gian nghỉ ngơi, nhưng lại muốn nhìn xem bao lâu nữa Công Tôn Lạc Nhật mới có thể ra khỏi phòng, lại muốn tìm hiểu rốt cuộc quan hệ bọn họ là thật hay giả?

Đột nhiên cửa mở, Công Tôn Lạc Nhật khoác áo choàng lông chồn bạc đi ra. Rất hợp với hán, Đậu đỏ có cảm giác kỳ thực hán chính là hồ ly tu luyện ngàn năm trên núi. Chẳng qua hồ đã thành tiên, mỉm cười lại tựa thiên sứ.

Đậu đỏ có chút mơ hồ, chậm rãi đứng lên nhìn hán khẽ cười.

Công Tôn Lạc Nhật nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng vì đứng dưới trời đông giá rét, dùng sức xoa xoa hai tay thế nhưng nụ cười vẫn ngọt như cũ.

Hán đi tới trước mặt nàng khẽ nói: “Ngốc thế, vì sao lại đứng ở chỗ lạnh thế này.” Nói xong cời áo choàng của mình xuống khoác cho nàng, sau đó lướt qua nàng đi mất.

Đậu đỏ vuốt áo choàng, có hơi ấm thật thoải mái. Nàng cảm giác bản thân có chút ngu ngu, vì sao phải đem chính mình lạnh cóng thành bộ dáng này?

Nghĩ đến lại thấy buồn cười liền thông thả quay về, vừa vặn thấy ma ma bên cạnh Hoàng đế gọi nàng đi vào hầu hạ. Nàng thấy không đúng, Nhu phi kia không phải đã kêu xong rồi ư, còn để nàng vào làm gì?

Cũng chưa kịp bỏ áo choàng đi liền bị đưa vào trong, Hoàng đế liếc nhìn nàng, nói: “Hán vẫn thích quan tâm người khác.”

Lúc này Đậu đỏ mới nhớ ra áo choàng trên lưng liền vội vã cởi ra, nói: “Là nô tỳ đứng gần ở bên ngoài đến lạnh cóng, may mà Công Tôn đại nhân cời áo choàng tặng cho nô tì.” Hiện tại nhiệm vụ chính là lấy lòng hán, đến lúc đó xin gì cũng có thể.

Nàng đi tới trước mặt Hoàng đế, thừa dịp hán đang uống trà liền hỏi: “Hoàng thượng, bữa sáng ngày mai nàng thích đồ nhạt một chút hay vị nồng một chút.”

Rốt cuộc Hoàng đế ngẩng đầu lần thứ hai nhìn nàng, lần đầu tiên là ngày một mình nàng đuối kịp hắn. Ngự Thiên ti mỉ đánh giá nàng, đột nhiên cảm thấy nàng còn rất nhỏ, thậm chí còn có một chiếc răng nanh. Tuy bề ngoài tỏ ra rất cẩn thận, thế nhưng lúc nói chuyện lại luôn nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn đặt chén trà xuống, nói: “Có phải ta đã gặp ngươi ở đâu không?”

Đậu đỏ thừa nhận bản thân đã bị đá kích, nàng khóc không ra nước mắt nói: “Bẩm Hoàng thượng, mấy ngày nay nô tì một mực hầu hạ bên cạnh ngài.”

Ngự Thiên không nói gì, hắn ừ một tiếng rồi tiếp tục uống trà.

Uống được vài ngụm, nói: “Đi kêu đi.”

Đậu đỏ thật không thích kêu, nói: “Hoàng thượng, Nhu phi bên kia...” Không phải đã kêu rồi sao, hơn nữa còn rất lâu nữa.

Ngự Thiên cắt lời nàng, nói: “Nàng là nàng, ngươi là ngươi, kêu đi!”

Đậu đỏ hết cách, chỉ có thể trèo lên giường kêu. Nàng vừa kêu vừa thất vọng về hình tượng của bản thân, mặc dù không phải đại mỹ nhân cái gì thế nhưng khuôn mặt cũng rất có tiềm năng, vì sao đến bây giờ hắn vẫn không thêm nhớ?

Ngự Thiên hôm nay lại có chút dăm chiêu, đang đọc sách đột nhiên hướng về phía Đậu đỏ nói: “Có phải chúng ta đã gặp nhau ở ngoài cung?”

Hóa ra là nói về chuyện gặp ở ngoài cung, lẽ nào hắn tới bây giờ mới phản ứng? Hoàng đế này có phải trí nhớ có chút không tốt không? Đậu đỏ sợ run một hồi, nói: “Có thể, nô tì không nhớ rõ.” Kỳ thực nàng nhớ đến sợ, những hắn đã không nhớ nàng thì nàng không thể làm gì khác hơn là không nhớ rõ hắn.

Thế nhưng, không phải Hoàng đế ngồi kia đang có nghĩ đến từng gặp nàng ở đâu chứ! Đậu đỏ không biết nói gì, suy nghĩ về Hoàng đế có chút thay đổi. Hắn rõ ràng là lãnh khốc vô tình, đột nhiên lại thay đổi thành bộ dạng dễ thương là vì sao?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi thì thấy Hoàng đế bắt đầu cởi quần áo, đặt ở một bên rồi lên giường nằm bên cạnh nàng.

Vài ngày trước do kêu quá mệt nên Đậu đỏ ngủ quên mất không biết Hoàng đế ngủ thế nào, thế nhưng hiện tại hắn đột nhiên nằm xuống bên cạnh khiến nàng cả người cứng nhắc không dám nhúc nhích.

“Không cần kêu nữa, ngươi tới tắt đèn.” Hoàng đế nói.

Một nam một nữ nằm ở trên giường, chút nữa lại khiến người ta đến xem, có phải là rất thẹn thùng không? Thế nhưng Hoàng đế đã quen, hắn nằm xuống liền nhắm mắt lại.

Đậu đỏ thấy hắn cứ như vậy mà ngủ trái lại mình mãi mà không ngủ được, nàng nằm đưa lưng về phía hắn không dám động, thế nhưng lại hiếu kỳ biểu tình lúc hắn ngủ là gì.

Dù sao vẫn còn chút ánh sáng leo lắt nên trong phòng cũng không quá tối, nàng cẩn thận từ từ xoay người lại nhìn. Kết quả lại nhìn thấy đôi mắt đen láy của đối phương đang nhìn nàng, chỉ là không hiện lên bất cứ sắc thái nào.

Đậu đỏ lại càng hoảng sợ, nàng vốn muốn giải thích vì sao mình lại quay lại thế nhưng Hoàng đế lại hỏi: “Có gì sao?”

“Không... còn muốn hỏi, đồ ăn sáng ngày mai ngài muốn ăn nhạt một chút hay vị nồng một chút?” Nàng chuyển dời ánh mắt ra chỗ khác rất sợ bị hắn nhìn ra điều gì.

Hoàng đế nói: “Nhạt chút!” Nói xong lại nhắm mắt lại.

Đậu đỏ vội vã xoay người ra chỗ khác, thế nhưng là nàng tiến nhập không gian tìm thực đơn. Phát hiện không gian cư nhiên thẳng thành cấp sáu, nàng có thêm một ngăn tủ.

Đậu đỏ đột nhiên nghĩ ra một cách, nếu như đem vàng bạc châu báu bên ngoài vào trong này, có phải sau này khi ra khỏi cung sẽ góp thành một số của cải không nhỏ?

“Thiên Thượng Khách, bạn nói xem tôi có thể đem đồ vật từ bên ngoài vào trong này không?”

“Phải thẳng đến cấp chín nhé!”

“Uh nhì, tôi quên mất.” Đậu đỏ có chút nóng lòng muốn thử, nàng hiện tại nếu như muốn lấy lòng Hoàng đế cho tốt chẳng bằng nấu đồ ăn cho thật ngon, có thể thẳng cấp lại có thể nghĩ cách đem một chút vàng bạc châu báu vào trong. Thế nhưng dường như đồ trong cung bán ra bên ngoài sẽ không tốt, hay là đem phân chia? Nàng nghĩ tới cúi đầu vòng cổ trần châu Thái hậu ban thưởng, nếu như đem từng hạt châu báu xuống có thể bán thật nhiều tiền.

Càng nghĩ càng thấy hung phấn, một lúc sau mới trèo lên giường đi ngủ. Ngủ trong không gian một tiếng bằng ngủ mấy tiếng bên ngoài, cho nên hôm sau nàng dậy từ rất sớm.

Ngự Thiên cũng đã đánh xong bài quyền, hắn vừa lau mồ hôi vừa nhìn Đậu đỏ đang mơ mơ màng màng ngồi một bên. Ánh mắt của nàng vất vả lắm mới

tập trung được, liền cuống quýt đứng lên nói: “Hoàng thượng chào buổi sáng, ta... không đúng, là nô tì lập tức đi chuẩn bị bữa sáng cho ngài...” Nàng bước hụt vào khoảng không nên ngã từ trên giường xuống.

Ngự Thiên thân là quân nhân phản ứng nhanh nhẹn, hấn đi nhanh về phía trước liền đỡ được người ôm vào trong ngực. Nhỏ nhỏ, mềm mềm, đặc biệt cái thứ trước ngực lại có độ đàn hồi rất cao, đập vào ngực hấn thật là thoải mái vô cùng.

“Ai... đau... A... xin lỗi!” Đậu đỏ vội đứng thẳng dậy, liên tục xin lỗi.

Ngự Thiên không nói gì, lùi về phía sau vài bước để nàng có thể chỉnh trang lại quần áo đi ra ngoài. Vô tình nhìn thấy lúc nàng bước đi thì bộ ngực cũng lay động theo, thân thể hấn cư nhiệt có chút nóng, nam nhân nào đó bị chút kích thích vào buổi sáng thật rõ ràng. Hấn quay mặt đi không nhìn, nghe từng bước chân nàng ra ngoài mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây cùng Nhu phi đã hơn một năm mà chưa từng có cảm giác này. Nàng vô cùng tinh tế, luôn luôn cách hấn rất xa. Cho dù ở chung một năm, có lúc cả đêm nàng cũng không dám nói cùng hấn một câu. Thế nhưng Tiền Thường ứng này thì khác, cứ động đêm qua của nàng hơn một năm nay Nhu phi chưa từng có, trái lại rất thú vị. Còn sáng nay là ngoài ý muốn, hấn thân là nam nhân cũng không chán ghét. Nghĩ đến cảm giác sờ sờ vào bộ ngực đó, có lẽ xoa bóp một chút sẽ rất thích?

Hấn bị loại ý tưởng này của bản thân dọa sợ, ho khan vài tiếng. Từ sau khi lên làm Hoàng đế, Vương phi cùng đám tiểu thiếp vì quyền lợi mà nội đấu, sau cùng vì muốn mẫu bằng tử quý mà dụ hấn lên giường, thực sự là mọi chiêu trò đều dùng tới, thậm chí dùng được vật thương tổn hấn. Từ sau khi biết chuyện này, hấn đối với nữ tử bên cạnh rất lạnh lùng, thậm chí sẽ không cùng giường với các nàng. Cái gì mà tôn từ Hoàng triều hấn cũng không nghĩ nữa, miễn cho lại thành đối tượng cho đám nữ nhân kia lợi dụng.

Nghĩ đến chuyện đó thì luồng nhiệt trong người hấn lại hạ xuống, từ từ ngồi xuống đợi chờ hưởng dụng đồ ăn ngon. Chốc lát sau Đậu đỏ mang theo đồ ăn sáng tiến vào, nhìn sắc mặt hôm nay của Hoàng đế lãnh tuấn đến bất ngờ, cũng không biết là vì sao. Hiểu rằng hấn ăn ngon thì tâm tình sẽ tốt, vội vã bày đồ ăn lên bàn.

Hôm nay nàng làm “Quán thang bao”*, bởi vì là vừa mới học xong lại để cho người khác làm, mùi vị còn có thể nhưng hình dạng thì không đồng nhất. Có cái rất đẹp, có cái súp đã chảy ra ngoài.

Thế nhưng hấn ăn rất nhiều, ăn xong liền nói: “Mấy ngày này Trẫm sẽ không tới đây.”

“Dạ Hoàng thượng, nô tỳ đã biết.” Trái lại Đậu đỏ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nàng cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày. Cả ngày bị nhốt trong tủ lạnh, vừa lo lắng vừa sợ. Chẳng qua, kế hoạch lấy lòng thì sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thường Ứng Chịu Đối

Tục ngữ có câu: Kế hoạch vĩnh viễn không biến hóa quá nhanh, cho nên xung quanh Đậu đỏ lúc này cũng không có sự thay đổi. Hoàng đế quả nhiên nói một là một hai là hai, hấn nói không tới thực không tới.

Liên tiếp năm ngày, Đậu đỏ nghĩ có khi hấn đã quên mình mất rồi.

Nàng có chút đứng ngồi không yên, sự bình tĩnh đã khó có thể duy trì lâu hơn nữa. Mọi suy nghĩ đều hướng tới việc xin giúp đỡ từ vị thiên sứ Công Tôn Lạc Nhật kia, nhưng liên lạc với hấn thế nào lại là cả một vấn đề. Đậu đỏ lại không nghĩ từ bỏ, thật vất vả mới có mới có một tia ban mai xuất hiện trên bầu trời nàng không muốn để cho nó cứ bị mây đen che phủ.

Rồi sẽ có cách thôi, nàng vào không gian xin giúp đỡ. Trên diễn đàn có rất nhiều kẻ nhiều mưu ma chước quỷ, lần này có người mách cho nàng một biện pháp mà từ trước đến nay chưa có ai dùng tới, tuyệt thực!

Không phải là muốn dẫn dụ Chủ quân Phủ Nội vụ tới đây sao? Hậu cung phi tử tuyệt thực hấn có thể không quan tâm? Cho nên trong vòng ba ngày nay Đậu đỏ đã bắt đầu giấu diếm điểm tâm, nàng thực không muốn tuyệt thực đến chết, tư vị đó thật không dễ chịu chút nào.

Lại qua ba ngày, đến thân ảnh Hoàng đế còn chưa thấy nhưng Đậu đỏ đã giấu được hơn một nửa hộp điểm tâm dưới gầm giường.

Đương nhiên mấy ngày nay nàng cũng thường thừa dịp có người liền cúi đầu giả bộ thương tâm, lại cảm thán lại thở dài rồi còn cả ngày đứng chờ đợi trước cửa lớn. Không cần hoài nghi, nàng dám cam đoan hiện tại toàn bộ Hoàng cung đều biết trong Phi Phụng cung có một hòn vọng phu.

Hai vị Thương ứng kia ngoài mặt thì tỏ ra đồng lòng bên trong thì cười đến thoải mái, nhất là Bạch Vân Thư nín nhịn đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng lên. Nàng nói: “Muội muội cũng đừng nổi giận, chờ tỷ tỷ có ngày được Hoàng đế dễ mắt tới, tự nhiên sẽ không bạc đãi muội muội.”

Đậu đỏ khẽ cười, thầm nghĩ: Chỉ sợ hiện tại nàng ta ước gì Hoàng đế cả đời không đến chỗ mình. Hơn nữa nếu Hoàng đế thực đến chỗ nàng ta, chỉ sợ nàng ta sẽ đập cho mình vài cái, ai lại đi giúp đỡ mình.”

“Đa tạ tỷ tỷ.”

“Đồ ăn này...” Bạch Vân Thư chỉ vào hai món ăn và một món canh mà nàng mang tới.

Đậu đỏ đã không ăn mặn hai ngày nay, nếu nói không muốn ăn thì là giả. Nàng vô lực nói: “Dọn món đi!”

Bạch Vân Thư còn bày ra bộ dạng an ủi, nói: “Muội muội nghìn vạn lần nhớ phải ăn hết, đây chính là tâm ý của tỷ tỷ.” Sau đó còn lo âu thờ dài rồi đi ra khỏi phòng.

Băng Hồng vẫn đi bên cạnh nàng, nói: “Tiểu chủ sẽ không nhẹ dạ như vậy chứ, Tiền Thường ứng kia chân ngoài dài hơn chân trong dám qua mặt chủ tử. Lúc nàng ta được sủng thì không thấy giúp ngài, hiện tại thất thế còn giả bộ thương cảm, ai biết nàng có ưu buồn thật không?” Nàng thầm nghĩ: Có thể giữ chân Hoàng đế mấy ngày nay chỉ sợ nàng dựa vào bộ ngực kia, thế nhưng mặt thì thường thường lại chẳng có tài hoa, e rằng Hoàng đế đã chơi nàng chán rồi. Từ xưa tới nay chưa từng nghe qua vị Quân Vương nào thích ăn chay, nay nàng thất thế như vậy là điều đương nhiên.

Bạch Vân Thư ngoài mặt nói: “Ai ya, Hoàng đế chung quy chỉ nhất thời cảm thấy nàng mới mẻ, cũng thật đáng thương.” Thật không biết nàng lừa gạt Hoàng đế chuyện không phải tâm thần xử nữ như thế nào. Thôi thì cứ chờ xem nàng còn có thể kiêu ngạo đến khi nào!

Đậu đỏ sai người dọn dẹp, lên giường nằm suy nghĩ, thiên sứ lúc nào mới tới đây? Người ta là Thái giám thế nhưng nói đến là đến, chẳng nhẽ hẳn không chút bận tâm? Nàng đã ăn điểm tâm hai ngày rồi, lại ăn tiếp thực sự ăn không nổi nữa.

Đang mãi nghĩ liền nghe bên ngoài có tiếng Mai ma ma: “Tiểu chủ, Công Tôn đại nhân tới vấn an ngài.”

Đậu đỏ vui sướng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ vô lực, nói: “Mời ngài ấy vào!”

Đĩnh Nhi buông rèm, phi tử bộ dạng không chỉnh tề không được để cho các đại thần nhìn thấy. Chỉ chốc lát sau nàng nghe thấy tiếng bước chân, một bóng người mờ ảo xuất hiện đứng bên giường.

“Mời Công Tôn đại nhân ngồi đi!”

Ninh Nhi đã sớm bụng trà bánh tới, Công Tôn Lạc Nhật thi lễ rồi ngồi xuống, nói: “Tiền Thường ứng không được khỏe sao?”

Nghe được giọng nói của hắc tâm tình Đậu đỏ tốt hơn rất nhiều, nhưng thấy Mai ma ma còn đang đứng bên cạnh nên không tiện biểu lộ, liền nói: “Ồ... Cũng không có gì, chỉ là không muốn ăn mà thôi.”

Công Tôn Lạc Nhật nói: “Đã mời Ngự y qua chưa?” Lời này của hắn là hỏi Mai ma ma, nàng vội đáp lời: “Đã mời qua, chỉ nói nương nương trong lòng tích tụ, thật ra không có bệnh.”

“Người mời vị Ngự y nào?” Công Tôn Lạc Nhật nghĩ ngợi một lúc liền hỏi.

“Là Lý Ngự y.” Mai ma ma nói.

“Hò đồ, Lý Ngự y kia mới vào Ngự y viện không lâu, sao có thể chẩn đoán bệnh tình của Thường ứng. Hiện tại đi qua đó mời một vị khác tới đây, còn đứng đó làm gì?” Công Tôn Lạc Nhật đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

Mai ma ma càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Nô tỳ đi ngay...” Nàng giống như bay ra khỏi gian phòng, thầm nghĩ: Công Tôn Đại Nhân này từ trước đến nay ôn hòa lễ độ, sao hôm nay lại lạnh lùng vậy? Nghĩ kỹ một chút thì trong lòng sáng tỏ vài phần, tuy rằng Tiền Thường ứng này là phi tử mà Hoàng đế đã chơi chán, nhưng hiện tại vẫn là nhân vật chính trong chủ đề bàn tán, nếu xảy ra vấn đề hẳn cũng có trách nhiệm. Nghĩ đến đó liền tự trách bản thân sơ ý, cố gắng đi thật nhanh đến Ngự y viện tìm đại phu.

Đậu đỏ không nghĩ tới Công Tôn Lạc Nhật nói vài câu ba xạo liền đuổi Mai ma ma đi mất, nàng liền quay sang nói với Ninh Nhi, Đĩnh Nhi: “Các người cứ thoải mái đi, ta có việc muốn nói cùng Công Tôn đại nhân, ra ngoài cửa canh giữ, đừng để cho người khác tiến vào.” Nàng đã rất nhiều lần thăm dò Ninh Nhi cùng Đĩnh Nhi, hai người đó chỉ là cung nữ bình thường không phải do ai phái tới giám thị. Huống hồ nàng chỉ là một Thường ứng nhỏ bé mới vào cung, ngoại trừ Thái hậu bên kia phải cẩn thận đối phó, tin rằng người khác trong khoảng thời gian gần đây sẽ không phải người qua.

Trong phòng chỉ còn lại Công Tôn Lạc Nhật và Đậu đỏ, nàng nghiêng người ngồi dậy, kéo rèm lên, cười nói: “Ngài mà tới muộn thêm mấy ngày nữa ta chết đói mất.”

Công Tôn Lạc Nhật thấy nàng tóc mây bồng bênh, tóc đen xõa dài như thác nước. Trên người chỉ mặc một chiếc váy mỏng màu hồng phấn, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, có thể thấy mấy ngón chân xinh xinh. Vóc dáng của nàng thật đẹp, eo nhỏ, bộ ngực thì vừa cao vừa đầy đặn, biểu tình thì lúc nào cũng hoạt bát dí dỏm, khiến hắn cảm thấy dường như ngồi ở chỗ đó không phải người mà là tinh linh nơi núi sâu trong truyền thuyết.

Hắn ho nhẹ, nói: “Nghe được tin nàng không ăn không uống ta liền tới đây, tại vì thời gian gần đây Hoàng đế chỉ qua đêm tại chỗ Nhu phi sao?”

Đậu đỏ thờ dài, nói: “Ngài nói phải làm sao bây giờ, nếu như hẳn cứ ngủ ở bên đó ta lúc nào mới có thể ra khỏi cung?”

Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Đâu chỉ có thế, gần đây tính tình của hần cực không tốt, động một tí là phạt là giết, cứ tiếp tục như vậy khẳng định sẽ bị gán cái danh bạo quân rồi.”

Đậu đỏ thật không nhìn ra hần lại lo lắng như vậy, nhưng chính nàng cũng không yên, nàng xuống giường ngồi cạnh Công Tôn Lạc Nhật, thăm thò: “Ngài nói xem phải kéo Hoàng thượng về bên này thế nào?”

Công Tôn Lạc Nhật nhún mày rồi khẽ cười, toàn bộ gian phòng như tràn ngập sắc xuân, trăm hoa đua nở. Đậu đỏ sợ run một hồi, không biết sao lại đỏ mặt.

Công Tôn Lạc Nhật cũng cảm thấy bầu không khí không đúng khi thấy nàng đỏ mặt, hai người trầm mặc một lúc rồi hần mới đánh vỡ cục diện bế tắc, quay sang nói với Đậu đỏ: “Kỳ thực nàng cũng không cần vội. Một vài ngày nữa hần sẽ thấy rất đói và không thể làm gì khác ngoài chạy đi tìm. Nếu như nàng có cách bố trí một vài món ăn ngon, đến lúc đó tiếng lành đồn xa ta cam đoan hần sẽ còn chạy nhanh hơn thỏ đến bên này.”

“A... , ngài chết chắc rồi, dám gọi Hoàng đế là thỏ.” Nghĩ đến con thỏ đen, Đậu đỏ nhin không được nở nụ cười.

“Nàng cũng chết chắc rồi, dám cùng người khác ở phê bình Hoàng đế sau lưng.” Công Tôn Lạc Nhật cũng đối lại. Bọn họ nhìn nhau, đột nhiên đều nở nụ cười, xóa bỏ toàn bộ xấu hổ vừa rồi.

Chẳng hiểu vì sao trước mặt Công Tôn Lạc Nhật Đậu đỏ thấy rất thoải mái, chắc là do hần luôn bày ra bộ dáng ba phải rất khiến người ta nghĩ hần dễ bị bắt nạt! Nàng mặc kệ những câu nệ tiểu tiết ở trong cung, ngồi khoanh chân trên ghế rất bất nhã, trước đây nàng rất thích ngồi như vậy, chỉ là từ khi tiến cung lại không thể vì chung quanh đều là quý cù.

Công Tôn Lạc Nhật rất ít khi thấy một nữ tử lại ngông nghênh như vậy trước mặt hần, thế nhưng hần cũng không ghét. Chỉ thấy thiếu nữ đó nghiêng đầu, nói: “Phải nấu món gì mới có thể dẫn dụ người ta về đây? Để ta nghĩ xem... mùi hương như thế nào mới có thể bay thật xa, khiến người người đều ngửi thấy. Xào rau khẳng định không được, nhất định phải là nấu hoặc hầm, bình thường thì mùi thơm của Ma Lạt* bay đi rất xa, không bằng làm Mi Ma Lạt*, mùi hương truyền đi rất xa ai cũng có thể ngửi thấy...” Nàng đang hưng phấn nghĩ ngợi thì thấy Công Tôn Lạc Nhật ngồi bên cạnh đang cười híp cả mắt nhìn nàng, liền vội vã theo bản năng lau lau cái miệng che che cái mặt, chớp chớp mắt vô tội.

Công Tôn Lạc Nhật thấy động tác vừa rồi của nàng giống như một con mèo lười rửa mặt không khỏi phá lên cười, sau đó đưa tay búng lên trán nàng, nói: “Trên mặt nàng cái gì cũng không lộ, ta không biết nàng nghĩ ra mấy cái món ăn đó như thế nào. Thế nhưng ta cũng không thích ăn cay, lúc nào rảnh rồi có thể làm cho ta vài món ăn thanh đạm được không?”

Đậu đỏ đương nhiên đồng ý, hiện tại bọn họ đang đứng chung chiến tuyến, ở hiện đại đồng nghiệp mời nhau ăn uống là chuyện bình thường.

“Cứ quyết định như vậy, chỉ cần ta nghĩ được biện pháp bắt hần vào tròng... ách... không đúng, là sau khi trở về sẽ mời ngài ăn cơm... cũng không phải, là dùng bữa.” Đại khái chắc vì quá tùy tiện rồi, Đậu đỏ thường quên mất bản thân đang ở cổ đại.

“Được, thế nhưng nàng phải ăn đi, đừng... ăn mấy cái bánh táo đỏ* kia nữa, ăn nhiều sẽ không tốt.” Công Tôn Lạc Nhật nói: “Chắc nàng đã biết Mai ma là người của Thái Hậu, khó có được người mất tinh như nàng.”

“Không phải đâu, là do ta với người có tên Mai trời sinh mang thù, cho nên nghĩ nàng sẽ không tận trung với ta.” Đậu đỏ ăn ngay nói thật.

Công Tôn Lạc Nhật sợ run một hồi, vừa cười nói: “Nàng thực sự là... quá thú vị.”

Đậu đỏ không biết nói gì chỉ biết cười ngây ngô, Công Tôn Lạc Nhật thăm thò: “Kỳ thực nàng lại không biết một chuyện, Đinh Nhi là người của ta.”

Đậu đỏ đứng hình, ra sức chớp chớp mắt nhìn Công Tôn Lạc Nhật. Hần bị nhìn đến đau cả đầu, liền vươn ngón tay trắng muốt ra dùng sức búng một cái lên trán Đậu đỏ: “Đừng có nghĩ bậy, ý là nàng là thuộc hạ của ta, hiểu rõ chưa nào?”

Đậu đỏ bừng tỉnh nói: “Hiểu rõ.”

Công Tôn Lạc Nhật nói tiếp: “Nếu như sau này nàng có chuyện gì, bảo nàng đi tìm ta là được, không nên dùng cách này. Hiện tại toàn bộ Hoàng cung đều biết nàng là một oán phụ, thế nhưng thật ra để Thái hậu biết...”

Đậu đỏ rất hứng thú với vấn đề này, nàng thấy Công Tôn Lạc Nhật muốn nói lại thôi nên tiếp tục truy hỏi: “Thái hậu biết cái gì?”

Công Tôn Lạc Nhật thấy ánh mắt sáng trong đầy vẻ tò mò của nàng liền khẽ cười, nói: “Biết Hoàng đế gần nữ sắc, lại có thể khiến một nữ nhân nhớ hần da diết như thế, nếu như không có quan hệ thật sự chỉ giống như Như Phi, sẽ vội vàng tìm cho hần một tiểu lão bà.”

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thường Ứng Ma Lạt

Người trước mắt tuy là người cổ đại nhưng ngôn ngữ hay biểu tình lại không câu nệ cứng nhắc, Đậu đồ cảm thấy mình càng ngày càng nói chuyện hợp với hắn.

“A...” Nàng kéo dài thanh âm rất lâu, Công Tôn Lạc Nhật cười, nói: “Biết ngay là nàng sẽ nghĩ vậy mà, ngự y sắp tới rồi, ta không làm phiền nữa.” Nói xong hắn liền đứng lên.

Đậu đồ ngồi trên ghế phát phát tay, còn cười rất mờ ám.

Công Tôn Lạc Nhật âm thầm lắc đầu, hắn sớm biết mấy cái chuyện của Hoàng đế và mình đã truyền xa bao nhiêu trong cung. Đương nhiên, Tiền Thường ứng này cũng không ngoại lệ, chỉ là không nghĩ nàng tuổi còn nhỏ mà đã hiểu được ba cái chuyện này. Nếu hắn biết nàng còn biết nhiều thứ “đen tối” hơn về cái chuyện kia nhất định còn kinh ngạc hơn!

Công Tôn Lạc Nhật vừa đi thì vị Ngự y kia liền tới, hắn chỉ ở khám qua loa, kê đơn thuốc rồi cáo lui.

Đậu đồ chỉ giả vờ uống thuốc, kỳ thực là đồ hết đồng thuốc đó đi nuôi mấy cái cây trong phòng. Thuốc vào nên bệnh khỏi, chiều hôm đó nàng ăn được hai chén cơm.

Đem đồ lại vào trong không gian tìm công thức chế biến canh ma lật, thế nhưng lại rất khó tìm, đợi tới mấy tiếng đồng hồ mới có người trả lời.

“Sao lâu thế, có phải là không biết công thức hay không?”

Thiên Thượng Khách trả lời: “Bạn cho rằng mấy cái bình luận trên diễn đàn này đều là tự nguyện sao? Được thưởng mà, cho nên hồi đáp rất chuẩn, được chấp nhận còn có thể tăng xu thưởng, tăng xu chính là tăng tiền đó.”

“Thì ra là thế, có thưởng thì mới có người chơi.” Đậu đồ càng cảm thấy cái không gian này không tồi chút nào.

Viết công thức lên giấy rồi đem ra ngoài, nàng bắt đầu chuẩn bị canh xương, thế nhưng canh đó mùi vị ra sao? Không ngon thì sao thu hút người ta được?

Nàng mở toang cửa phòng bếp ra mà làm, khiến cho đủ mọi loại hương vị tràn ngập Phi Phụng cung. Đậu đồ phái Đình Nhi canh ở cửa sau không cho bất luận kẻ nào tiến vào, nàng lại tiếp tục sai Ninh Nhi và ma ma tiếp tục nỗ lực nấp súp. Xong xuôi đâu đấy thì đem đồ đã chuẩn bị cùng với mỹ ra, thời đại này không có mỹ sọi, cho nên mấy người kia không biết làm. Đậu đồ cũng không biết, đây là lần đầu tiên nàng làm không nghĩ tới cũng khá ổn.

Ăn thử một bát mỹ, quá cay rồi, có thể là bỏ nhiều dầu ớt quá. Nàng thất bại rồi, tuy nói rằng những nguyên liệu này lấy từ Ngự Thiên phòng, nhưng phải có bạc mới lấy được. Tuy Đậu đồ rất không nỗ lực nhưng nếu có thể xuất cung thì nàng tình nguyện tâng gia bại sản. Tối buổi chiều cuối cùng cũng làm ra một bát mỹ hoàn chỉnh, Đậu đồ rất vui. Mà mùi thơm cũng bay đi rất xa rồi, hy vọng cái vị Hoàng đế tham ăn kia có thể ngửi thấy được.

Chỉ là không ngờ được hắn giống hệt như Công Tôn Lạc Nhật nói, đối với đồ ăn ngon không có năng lực chống lại, buổi tối chạy ngay đến đây.

Đậu đồ khóc thầm, quỳ trên mặt đất mà thanh âm run run: “Cung chúc Hoàng thượng thánh an...”

Ngự Thiên “Uh” một tiếng, đi vào bên trong ngồi xuống. Ngồi xuống hắn liếc liếc đám cung nữ, hắn gầy hơn so với trước kia.

“Bữa tối...” Hắn chính là thẳng thắn như vậy, hiện tại Đậu đồ rất thích tính cách đó, ít nhất rất rõ ràng.

Lần này nàng không sai người đi làm mà tự mình xuống bếp làm một bát mỹ bung tới trước mặt Ngự Thiên. Ngự Thiên có chút tò mò, hỏi: “Đây là món gì?” Mấy món trước đây còn có chút dấu hiệu để tìm ra, lần này ngoại trừ trắng trắng thái sọi với rau thì chẳng nhận ra gì cả.

“Mỹ ma lật, mời Hoàng thượng dùng.” Đậu đồ đưa đôi đũa cho hắn, hắn do dự một hồi rồi nhận lấy.

Hiện tại ở đây hắn đã bỏ qua nhiệm vụ của thái giám thử đồ ăn, cái gì cũng đều tự mình thử. Mùi vị của mỹ ma lật này quả nhiên đủ kích thích, hắn ăn một hồi mà thấy nước mũi chảy ra, mồ hôi đổ như tắm. Hắn thích cái cảm giác kích thích này, rất thỏa mãn với bát mỹ đặc biệt này. Ăn xong bát thứ nhất, Đậu đồ liền đưa lên bát thứ hai. Trước khi bung lên bát thứ nhất nàng đã phân phó cung nữ luộc mỹ, canh thời gian vừa chuẩn.

Ngự Thiên lại ăn tiếp, hai chén nên rất no. Hắn tiếp nhận khăn mặt lau mồ hôi từ Đậu đồ, cảm thấy cả người thư thái không gì sánh bằng.

Uống xong một tách trà lớn, hắn nói: “Đi ra ngoài dạo một chút.”

Đậu đồ lập tức nói: “Dạ.”

Đậu đồ đi phía sau Hoàng đế đi dạo trong Ngự hoa viên, đám ma ma và cung nữ chỉ dám đứng từ xa không dám lại gần, Đậu đồ có một loại cảm giác... ngượng ngùng. Bởi vì ngoại trừ nàng không có dây thừng trên cổ, thì tất cả đám người kia đều giống như chó, mèo sùng vật của hắn.

Thế nhưng để ra được khỏi cung đừng nói hắn bây giờ chưa nói nàng là chó, cho dù nói rõ ra nàng là chó nàng cũng sẽ theo tới cùng. Ở hiện đại cho dù là học sinh hay bất cứ loại người nào trong xã hội, để đạt được thành công thì một chút nịnh hót là rất cần thiết.

“Tên của ngươi?” Hoàng đế đột nhiên hỏi

Tốt, muốn đặt tên cho sủng vật, Đây cũng là muốn nhận biết nàng, so với trước kia thì tốt hơn, sau này được xuất cung cũng sẽ không bị làm. “Tiền Tiểu Đậu, Hoàng thượng có thể gọi nó tỳ là Đậu đỏ...”

“Đậu đỏ?” Cái tên này có chút kỳ quái, không phải nữ nhi của các đại thần đều lấy tên tự sao, thế nào đến nàng lại có thể gọi tùy tiện như vậy?

“Có ý nghĩa gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, phụ thân nô tỳ làm việc ở Hộ Bộ, phụ trách việc đồng áng.” May mà bản thân chăm chỉ nghe Bạch tiểu thư giảng giải, nếu không thì không biết ứng phó như thế nào.

“Hà?” Hoàng đế đi nhanh quá làm Đậu đỏ phải đuổi theo.

“Năm nay mấy tuổi?” Hoàng đế lại hỏi.

Đậu đỏ nói: “Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ năm nay mười ba, qua năm mới là mười bốn rồi.”

Hoàng đế gật đầu một cái rồi không nói gì nữa, Đậu đỏ cũng thở phào nhẹ nhõm, giống như gặp phải cán bộ quản lý hộ khẩu.

Hoàng đế đi thêm vài vòng rồi nói: “Trở về nghỉ thôi!”

Ý nghỉ ngơi là phải kêu sao, Đậu đỏ trước tiên uống mấy ngụm trà, sau đó ngồi xuống giường, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên thì thấy Hoàng đế đang nhìn nàng. Nàng lập tức ngậm miệng nuốt trọn thanh âm vừa mới định phát ra, bị một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy nàng kêu không được, giết nàng cũng kêu không được.

May mà Hoàng đế không nhìn nữa, nàng cảm thấy cũng không được tự nhiên, khẽ hỏi: “Hoàng thượng, còn phải kêu không ah?”

Hoàng đế vốn đang cảm bút suy tư chuyện gì, nghe nàng nói vậy thì đánh rơi bút trong tay. Hắn nhặt lên, nói: “Uh”

Đậu đỏ tiếp tục động tác lúc nãy, cúi quần áo ngồi trên giường kêu. Trước đây còn nghĩ không được tự nhiên, thế nhưng chỉ cần Hoàng đế không nhìn thì nàng sợ gì, cứ coi đây là công việc, hoặc là đang hát cũng được.

Mà Ngự Thiên lại đắm chiêu cho đến lúc âm thanh nhỏ dần, quay ra liền biết nàng đã ngủ. Lúc này hắn mới đi đến bên giường, bỏ áo khoác ra, suy nghĩ một chút, cuối cùng lại đứng lên tiếp tục đọc sách. Đọc một hồi liền đứng lên trong phòng đi đi lại lại, không phải chỉ ngủ sao? Sợ cái gì chứ!

Chờ Hoàng đế thực sự nằm xuống đã là chuyện của hai canh giờ sau, nằm xuống rồi lại ngủ không được nên chỉ đành nhắm mắt lại. Cảm giác khó chịu, cảm nhận thiếu nữ bên người động dậy, hắn mở mắt ra thì thấy nàng đang nhìn mình. Hai người sợ run, Đậu đỏ đỏ mặt liền nói: “Nô tỳ không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi ngài đồ ăn sáng mai muốn ăn nhạt hay cay?” Lần này chỉ là ngoài ý muốn trở mình, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên không ngủ.

Ngự Thiên nói: “Nhạt một chút”

“Dạ.” Đậu đỏ nói xong liền quay đi, thế nhưng nàng quên bản thân đang nằm ở mép giường, cho nên cả người liền ngã xuống.

May mà có một cánh tay vòng ra ôm lấy nàng đem lên, cánh tay đó rất có lực, đáng tiếc lại ôm sai vị trí, vừa vặn ôm phải bộ ngực đang dậy thì của nàng.

Chỉ ít lúc này Đậu đỏ hiểu rõ một điểm, đó là cái gì mà nam nhân không thể một tay mà kiểm soát được nữ nhân nhỏ bé. Tuy tay Hoàng đế rất lớn, đáng tiếc lại không khéo, nắm ngon tay nắn liệt đè ép nơi thập phần mềm người kia.

Đến khi người bị kéo lên, Đậu đỏ thậm chí nghe được tiếng Hoàng đế thở dốc. Nàng lập tức quán chặt chắn, nói: “Đa tạ Hoàng Thượng, ngủ... ngủ ngon!” Ngủ đi nào, ngủ đi nào!

May mà người phía sau không tiếp tục động dậy nữa, nàng dần dần suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cho rằng Hoàng đế chắc không có cái cảm giác đó với nàng, lúc này mới yên tâm thoải mái đi ngủ.

Trong khi đó Ngự Thiên nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn kia mà tay vẫn bấu chặt bắp đùi không dám thả lỏng, vừa rồi nếu không phải trong lúc nguy ngập hắn dùng tay kia bấu chặt đùi mình, dùng cảm giác đau đớn để thanh tỉnh bản thân, chỉ sợ kết quả sẽ không yên bình như hiện tại đâu. Hắn hít sâu, quả nhiên nàng vẫn luôn có âm mưu, chẳng qua thủ đoạn của nàng dường như cao hơn một bậc.

Ngày hôm sau Đậu đỏ vẫn tự mình đi chuẩn bị bữa sáng như trước, lại tự mình bưng lên cho Hoàng đế. Cứ một tháng là Hoàng đế có mười ngày không cần lên triều, đương nhiên nếu tâm tình hắn không tốt thì cả tháng hắn cũng chẳng thêm lên triều. Kỳ thực đây là một loại thủ đoạn thăm dò, cho nên hắn thường dùng tới mấy chiêu này.

Hôm nay hắn không lên triều, ăn xong liền nghĩ muốn cải trang xuất tuần kinh thành. Lúc đó nghe chuyện của bách tính mới là chân thực nhất, điều ấy hắn biết rõ.

Lúc đang chờ Công Tôn Lạc Nhật đến hán đột nhiên vỗ bàn, nói: “Không biết lại chạy đi lêu lổng chỗ nào rồi!” Vừa vịn Đậu đỏ bụng nước nóng tiến vào, bị hán dọa đến sợ đến nỗi hắt toàn bộ lên đầu, lên người Mai ma ma.

Nàng lập tức nói: “Ài nha... ta xin lỗi, không phải ta cố ý đâu.” Nói xong liền rút khăn tay ra lau cho Mai ma ma, nữ nhân này đắc tội không nổi, nếu trước mặt Thái Hậu nói một câu thôi thì bản thân ngay đến chết như thế nào cũng không biết.

Mai ma ma lau mặt, cười nói: “Không sao đâu, nô tỳ ra ngoài thay quần áo.” Nói xong liền thi lễ đi ra ngoài. Đậu đỏ hồi hận không nguôi, nhìn theo bóng lưng của nàng mà nói: “Mai ma ma, ta quả thật không cẩn thận, ngài nghìn vạn lần đừng để bụng nhé!”

Ngự Thiên cảm thấy thiếu nữ này rất kỳ quái, nàng rõ ràng là chủ tử sao lại phải xin lỗi một hạ nhân thấp kém.

“Người sợ nàng ta?”

Đậu đỏ quay đầu lại, trung vẻ mặt đau khổ ra nói: “Cuối cùng không phải bởi vì...”

“Bởi vì nàng ta là người của Thái Hậu sao?”

Đậu đỏ giật giật khóe miệng, ngài biết còn hỏi làm gì.

Đột nhiên Ngự Thiên đứng lên, đi tới bên cạnh Đậu đỏ nói: “Tuy Thái Hậu là mẫu thân của Trẫm nhưng bà cũng không dám đụng đến người của Trẫm, từ này về sau người không cần sợ nàng ta.”

Đậu đỏ ngẩn ra, người của hán? Có phải ý là cho dù chuyện gì xảy ra cũng có hán đỡ, cho nàng căn bản không cần sợ Thái Hậu kia?

Loại lời nói này có thể tin à, trước đó nam nhân kia đã nói sẽ giải quyết mọi chuyện, kết quả cũng chỉ là một tờ hưu thư để bỏ nàng sao?

Đậu đỏ cúi đầu, nói: “Đa tạ Hoàng thượng, nô tỳ đã biết.”

Ngự Thiên gật đầu, mục đích của Thái Hậu hán biết rõ. Tuy là là mẫu thân của hán nhưng lại không ngừng ước thúc hán, muốn hán mau sinh ra một người thừa kế, đến lúc đó có thể phế một bạo quân như hán. Trong triều dù đã thay máu, nhưng người của bà vẫn tồn tại rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Đấu Trạch Đấu Cung Đấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.